C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert -Kolo_casu_5-Ohen_z_nebes_2.PDB

PDB Name: Jordan_Robert -Kolo_casu_5-Ohen
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.2.2005
Modification Date: 12.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA PÁTÁ

OHEŇ Z NEBES

SVAZEK 2

ROBERT JORDAN

S jeho příchodem znovu zaplanou děsivé ohně. Hory shoří a ze-mě bude spálená. Lidský příliv vyrazí na útěk a čas se bude krátit. Hradba bude proražena a pozdvižen šátek na rozloučenou. Za ob-zorem se rozzuří bouře a oheň z nebes očistí zemi. Bez zničení ne-ní vykoupení, není naděje na této straně smrti.

Zlomek z Dračích proroctví,
které údajně přeložila
N'Delia Basolain

První Děva a Šermířka Raidhen z Hol Cuchone
kolem 400 PR

KAPITOLA PRVNÍ

Pes temnoty

Liandrin vedla koně přeplněnými ulicemi Amadoru a hluboký, přehnutý čepec zakrýval opovržlivě našpulené poupě rtů. Velice nera-da se vzdávala svých cůpků a ještě víc nenáviděla směšnou módu té-hle směšné země. Narudle žlutý čepec a jezdecké šaty se jí docela lí-bily, ale ne velké sametové mašle na obou. Přesto, če-pec jí zakrýval oči - ve spojení s medově žlutými vlasy by hnědé oči okamžitě pro-zradily její tarabonský původ, což právě teď ne-bylo v Amadicii nej-lepší - a zakrýval to, co by bylo ještě horší, kdyby to zde ukázala, tvář Aes Sedai. Bezpečně skrytá se mohla pošklebovat bělokabátníkům, kteří tvořili dobře pětinu mužů v uli-cích. Ne že by vojáci, kteří tvořili druhou pětinu, byli o něco lep-ší. Žádného z nich, samozřejmě, ani ve snu nenapadlo nahlédnout pod čepec. Aes Sedai tady byly postaveny mimo zákon, a to zna-menalo, že tu žádné nebyly.
I tak se cítila maličko lépe, když zahnula do umně tepané želez-né brány před domem Jorina Arena. Další marná cesta při hledání zprávy z Bílé věže. Od chvíle, co se dozvěděla, že si Elaida mys-lí, že ovládá Věž, a že ta ženská Siuan byla odklizena, neslyšela nic. Siuan utekla, pravda, ale teď z ní byla jen nepotřebná baba.
Zahrady za šedým kamenným plotem byly plné rostlin, které si-ce hnědly nedostatkem vláhy, byly však zastřižené a upravené do koulí a krychlí, a jeden keř měl dokonce tvar koně stojícího na zad-ních. Ovšem, pouze ten jeden. Kupci jako Arene napodobovali ty, kteří byli společensky nad nimi, ale neodvažovali se zajít příliš daleko, aby někoho nenapadlo, že se moc vyvyšují. Velký dřevěný dům se střechou z červených tašek zdobily balkony se složitým zá-bradlím a dokonce i kolonáda s vyřezávanými sloupy, ale na roz-díl od domu šlechtice, jejž měl napodobit, tady byly kamenné zá-klady jen do výše tří sáhů. Dětinské předstírám panských způsobů.
Šlachovitý šedovlasý muž, který uctivě přispěchal, aby jí při se-sedání podržel třmen a převzal otěže, byl celý oděný v černém. Ať už by se ten který kupec rozhodl pro jakékoliv barvy livreje, urči-tě by byly stejné jako barvy nějakého skutečného urozeného pána, a dokon-ce i menší pán nebo zeman mohl i tomu nejbohatšímu ob-chodníkovi se zbožím způsobit potíže. Lidé v ulicích nazývali čer-nou "kupecká livrej" a ohrnovali nad ní nos. Liandrin se pachol-kův černý kabát líbil stejně málo jako Arenův dům i Arene sám. Jednoho dne bude mít skutečné zámky. Paláce. Byly jí přislíbeny, a s nimi i moc, která je provázela.
Stáhla si jezdecké rukavičky a pak vyšla po směšné rampě, která se táhla šikmo podél základů až k předním dveřím s vyřezávaný-mi liánami. Opevněné zámky vznešených pánů měly rampy, takže kupec, který si o sobě hodně myslel, samozřejmě nemohl mít scho-diště. Slu-žebná dívka v černých šatech jí pak ve vstupním sále se spoustou dve-ří, sloupy pomalovanými jasnými barvami a galerií okolo odebrala rukavice a klobouk. Na stropě byla v laku vyvede-ná napodobenina mozaiky, hvězdy uvnitř hvězd ve zlaté a černé barvě. "Za hodinu chci mít připravenou lázeň," oznámila Liandrin ženě. "A tentokrát bude mít správnou teplotu, že?" Služebná při úkloně zbledla a vykoktala něco na potvrzenou, než odběhla pryč.
Z jedněch dveří vyšla Amellia Arenová, Jorinova žena, hluboko zabraná do hovoru s tlustým plešatějícím mužem v neposkvrněné bílé zástěře. Liandrin si opovržlivě odfrkla. Ta ženská sice byla nafoukaná, ale nejen že sama mluvila s kuchařem, nýbrž ještě ho odvedla z ku-chyně, když s ním probírala krmi. Zacházela se sluhou jako - jako s přítelem!
Tlustý Evon ji zahlédl první a polkl, prasečí očka ihned upřel ji-nam. Liandrin neměla ráda, když se na ni muži dívali, a prvního dne tady si s ním důrazně promluvila ohledně toho, jak na ní ob-čas spoči-nul pohledem. Snažil se to popřít, ale ona znala ohavné mužské zvyky. Evon, aniž by počkal, až ho jeho paní propustí, má-lem utekl zpátky cestou, kterou přišel.

Když Liandrin a ostatní dorazily, manželka prošedivělého kup-ce byla žena se strohou tváří. Nyní si olízla rty a zbytečně uhladi-la zelené hedvábné šaty s velkou mašlí. "Nahoře s ostatními někdo je, má paní," řekla bázlivě. První den si myslela, že může používat Liandrinino jméno. "V přední odpočíváně. Je, myslím, z Tar Valonu."
Liandrin napadlo, kdo by to asi mohl být. Zamířila k nejbližší-mu oblouku schodiště. Kvůli bezpečnosti samozřejmě znala jenom pár dalších černých adžah. Co ostatní nevěděly, nemohly prozra-dit. Ve Věži znala jen jednu z dvanácti, které šly s ní, když odchá-zela. Dvě z nich teď byly mrtvé, a ona věděla, komu to hodit na krk. Mohly za to Egwain z al'Vereů, Nyneiva z al'Mearů a Elain z rodu Trakandů. V Tanchiku se všechno tak zvrtlo, až měla skoro dojem, že tam ty tři povýšenecké přijaté novicky byly, jenže to byly hlupačky, které jí dvakrát krotce nakráčely do pastí, jež na ně nastražila. To, že pokaždé unikly, nebylo důležité. Kdyby bývaly byly v Tanchiku, byly by jí padly do rukou, ať už Jeaine viděla co-koliv. Až je příště najde, už jí neuniknou. Přes rozkazy, které do-stala, to s nimi vyřídí.
"Má paní," koktala Amellia. "Můj manžel, má paní. Jorin. Pro-sím, pomůže mu některá z vás? On to tak nemyslel, má paní. Už se poučil."
Liandrin se zastavila s jednou rukou položenou na zahnuté ba-lustrádě a ohlédla se přes rameno. "Neměl si myslet, že na své pří-sahy Velikému pánu může tak klidně zapomenout, ne?"
"On se poučil, paní. Prosím. Leží celý den pod pokrývkami - v tomhle vedru - a třese se. Pláče, když se ho někdo dotkne nebo pro-mluví hlasitěji než šeptem."
Liandrin chvíli mlčela, jako by to zvažovala, a pak velkomysl-ně kývla. "Požádám Chesmal, aby se podívala, co se dá dělat. Ale chápej, že ti nic neslibuju." Ženiny nejisté díky se nesly za ní, ale ona si jich nevšímala. Temaile se nechala unést. Než se stala čer-nou, patřívala k šedým sestrám, a vždycky kladla důraz na rovno-měrné rozdělení bo-lesti, když vyjednávala. Byla velmi úspěšným prostředníkem, protože ráda šířila bolest. Chesmal říkala, že Jorin za pár měsíců zvládne men-ší úkoly, pokud nebudou příliš tvrdé a pokud nikdo nezvedne hlas. Byla jednou z nejlepších léčitelek za celá pokolení žlutých, tak by to měla vědět.
Když Liandrin vstoupila do přední odpočívámy, trhla sebou. Devět z deseti černých sester, které přišly s ní, stálo zády u vyřezáva-ného a malovaného dřevěného obložení, přestože na koberci se zlatý-mi třásněmi stálo dost křesel s hedvábnými potahy. Desátá, Temaile Kinderode, podávala šálek z jemného porcelánu s čajem jakési tmavo-vlasé, statné, leč pohledné ženě v bronzovém šatu ne-známého střihu. Sedící žena připadala Liandrin vzdáleně povědo-má, ačkoliv to nebyla Aes Sedai. Očividně se blížila střednímu vě-ku a přes hladké tváře na sobě neměla nic z bezvěkosti.
Liandrin však byla velmi opatrná. Temaile vypadala dost klam-ně křehká, měla dětsky velké modré oči, díky kterým jí lidé důvě-řovali. V těch očích však teď měla ustaraný, či snad znepokojený vý-raz a šálek zachřestil na podšálku, než si ho druhá žena vzala. Všech-ny ženy vypadaly vyvedené z míry, až na tu podivně známou návštěv-nici. Jeaine Caide, s měděnou pletí, v jedné z těch nechut-ných doman-ských rób, které nosívala v domě, se na lících ještě leskly slzy. Bývala zelenou a moc ráda se před muži předváděla, dokonce víc než většina zelených. Rianna Andomeran, kdysi bílá a vždycky chladně nadutá vražedkyně, si nervózně sahala na svět-lý pramen v černých vlasech nad levým uchem. Její pýcha se vy-tratila.
"Co se to tu stalo?" chtěla vědět Liandrin. "Kdo jsi a co -?" Ná-hle jí hlavou bleskla vzpomínka. Temná družka, služka v Tanchiku, která se neustále vyvyšovala. "Gyldin!" vyštěkla. Tato služka je nějak dokázala sledovat až sem a očividně se vydávala za posla černých s nějakými pochmurnými zprávami.
"Tentokrát jsi zašla příliš daleko." Sáhla pro saidar, ale druhou ženu zároveň obklopi-la záře, a Liandrin při svém pokusu narazila na silnou neviditelnou zeď, která jí bránila dosáhnout na pravý zdroj. Zářil tam jako slun-ce, dráždivě mimo do-sah.
"Přestaň civět a zavři pusu," řekla ta žena klidně. "Vypadáš ja-ko ryba. Nejsem Gyldin, ale Moghedien. Ten čaj chce víc medu, Temaile." Štíhlá žínka s liščí tváří se vrhla pro šálek a funěla při-tom.
Muselo to tak být. Kdo jiný by dokázal ostatní tolik zastrašit? Liandrin se na ně podívala, jak tak stály u zdi. Eldrith Jhondar, s ku-latou tváří, pro jednou vůbec nevypadala nepřítomně, i když na nose měla šmouhu od inkoustu, a důrazně přikyvovala. Ostatní se zřejmě bály byť jen mrknout. Proč se jedna ze Zaprodanců - ne-měly používat toto jméno, ale obvykle to dělaly, aspoň mezi sebou - proč se

Moghe-dien maskovala jako nějaká služka, to Liandrin nechápala. Ta žena měla či mohla mít všechno, čeho se jí zachtě-lo. Nejenže znala jedinou sílu tak dobře, že se o tom Liandrin ani nesnilo, avšak měla i moc. Moc nad ostatními, moc nad světem. A nesmrtelnost. Moc na celý život, který nikdy neskončí. Ona a je-jí sestry počítaly s neshodami mezi Zaprodanci. Dostávaly roz-kazy, které si navzájem odporovaly, a rozkazy, které dostali jiní temní druzi, zase odporovaly těm jejich. Možná se Moghedien skrývala před ostatními Zaprodanci.
Liandrin roztáhla rozdělené jezdecké suknice, jak nejlépe doká-zala, v hluboké úkloně. "Vítáme tě, veliká paní. Když nás povedou Vyvolení, určitě zvítězíme ještě přede dnem návratu Velikého pá-na."
"Hezky řečeno," podotkla Moghedien suše a znovu si od Te-maile vzala šálek. "Ano, tohle je mnohem lepší." Temaile se zatvářila směšně vděčně a navíc se jí zřejmě ulevilo. Co to Moghedien udě-lala? Náhle Liandrin cosi napadlo, a nebylo to příjemné pomyšlení. Zacházela s jednou z Vyvolených jako se služkou. "Veliká paní, v Tanchiku jsem nevěděla, že ty -"
"Ovšemže jsi to nevěděla," přerušila ji Moghedien podráždě-ně. "K čemu by mi bylo získávat čas ve stínech, kdybyste mě vy a ostatní poznali?" Náhle se jí na rtech objevil lehký úsměv. Výš ale nedostou-pil. "Děláš si starosti kvůli tomu, jak jsi posílala Gyl-din do kuchyně pro výprask?" Liandrin se náhle na obličeji zaperlil pot. "Ty opravdu věříš, že bych něco takového dopustila? Ten muž ti nepochybně podá-val zprávy, ale pamatoval si jen to, co jsem chtěla, aby si pamatoval. Ve skutečnosti Gyldin litoval, jak s ní její paní špatně zachází." To ji zřejmě velice pobavilo. "Dával mi dokonce moučníky, které připravil pro tebe. Ani by mi nevadi-lo, kdyby zůstal naživu."
Liandrin se úlevou nadechla. Nezemře. "Veliká paní, není třeba mě odstiňovat. Já také sloužím Velikému pánu. Složila jsem své pří-sahy jako temná družka, ještě než jsem šla do Bílé věže. Černé adžah jsem hledala ode dne, kdy jsem zjistila, že můžu usměrňo-vat."
"Takže ty budeš jediná z téhle špatně vedené smečky, která se nepotřebuje poučit, kdo je její paní?" Moghedien zvedla obočí. "To bych si o tobě nepomyslela." Záře kolem ní zmizela. "Mám pro tebe úkoly. Pro vás pro všechny. Ať už jste dřív dělaly coko-liv, zapomeňte na to. Jste neschopná banda, jak se ostatně ukáza-lo v Tanchiku. Když budu mít v ruce bič, možná budete při lovu úspěšnější."
"Očekáváme rozkazy z Věže, veliká paní," řekla Liandrin. Ne-schopná! Téměř již našly to, co v Tanchiku hledaly, když ve měs-tě vypukly bouře. Jen tak tak unikly zkáze z rukou Aes Sedai, kte-ré se nějak zamotaly do jejich plánu. Kdyby se byla Moghedien ukázala nebo se do toho aspoň vložila na jejich straně, byly by zví-těžily. Po-kud byl jejich neúspěch něčí chybou, tak to byla chyba Moghedien samotné. Liandrin se natáhla k pravému zdroj, ne aby se ho chopila, ale aby se ujistila, že štít nebyl zavázán. Byl pryč. "Dostaly jsme vel-kou zodpovědnost, velké úkoly, a určitě dosta-neme rozkaz pokračovat -"
Moghedien ji ostře uťala. "Vy sloužíte každému z Vyvolených, který si vás chytí. Ať už vám z Bílé věže posílá rozkazy kdokoliv, dostává teď své příkazy od jednoho z nás, a nejspíš se přitom pěk-ně plazí po břiše. Ty budeš sloužit mně, Liandrin. Buď si jistá."
Moghedien neví, kdo velí černým adžah. To tedy bylo odhalení. Moghedien neví všechno. Liandrin si vždycky představovala, že Za-prodanci jsou téměř všemocní, něco velmi vzdáleného obyčej-ným smrtelníkům. Možná tahle žena opravdu utíká před ostatními Zapro-danci. Kdyby jim ji předala, určitě by si tím vysloužila vyš-ší postave-ní. Dokonce by se třeba mohla stát jednou z nich. Znala dobře jeden trik, který se naučila již v dětství. A mohla se nyní do-tknout pravého zdroje. "Veliká paní, my sloužíme Velikému pánu stejně jako ty. I nám byl přislíben věčný život a moc, až se Veliký pán vr -"
"Ty si myslíš, že se mi můžeš rovnat, sestřičko?" Moghedien se znechuceně ošklíbla. "Stála jsi snad v Jámě smrti, abys odevzdala svou duši Velikému pánovi? Okusila jsi snad sladké vítězství v Paaran Disen, nebo hořký popel v Asar Don? Jsi jenom trochu vy-cvičené ště-ně, ne vůdce smečky, a půjdeš tam, kam ti ukážu, do-kud neusoudím, že se pro tebe hodí něco většího. Ty ostatní si taky myslely, že jsou něco lepšího. Chceš snad změřit naše síly?"
"Ovšemže ne, veliká paní." Ne, když byla Moghedien varovaná a připravená. "Já -"
"To uděláš dřív nebo později, a já bych to radši vyřídila teď, hned na začátku. Proč si myslíš, že tvoje společnice vypadají tak ve-sele? Jedné každé jsem už dnes udělila stejnou lekci. Nebudu pře-mýšlet, kdy tě to budu muset naučit taky. Vyřídíme to hned. Do toho."

Liandrin si ustrašeně olízla rty a rozhlédla se po ženách stojících ztuhle u stěny. Jedině Asne Zaremene zamrkala. Maličko zavrtěla hla-vou. Asne měla saldejské šikmé oči, vysedlé lícní kosti a silný nos a měla taky veškerou chvástavou drzost Saldejců. Když ona radí, aby to Liandrin nedělala, když ona má v očích náznak stra-chu, tak bude ur-čitě mnohem lepší plazit se, jak jen to bude nutné, aby se Moghedien obměkčila. Ale byl tu ten její trik.

Klesla na kolena, sklonila hlavu a se strachem, který hrála je-nom částečně, vzhlédla k Zaprodankyni. Moghedien se rozvalova-la v křesle a usrkávala čaj. "Veliká paní, prosím tě, abys mi odpus-tila, jestli jsem snad byla troufalá. Vím, že jsem jenom červ pod tvýma nohama. Prosím tě jako někdo, kdo bude tvým nejvěrnějším psem, o smilování s tím ubohým psem." Moghedien sklopila oči k šálku a Li-andrin, zatímco ze sebe sypala slova, bleskově sáhla po zdroji a usměrnila, hledajíc puklinu, kterou musela Zaprodankyně ve své se-bedůvěře mít, puklinu, která byla v každé masce síly.

Zrovna když se ohnala, obklopilo druhou ženu světlo saidaru a Liandrin obklopila bolest. Liandrin se zhroutila na koberec a sna-žila se zavýt, ale bolest, jakou ještě nepoznala, umlčela její ote-vřená ústa. Oči jí vylézaly z důlků, měla pocit, že se jí každou chvíli sloupne ků-že. Celou věčnost sebou mlátila, a když to zmi-zelo, stejně náhle, jako to začalo, dokázala tam jen tak ležet, třást se a otevřeně brečet.

"Začínáš to chápat?" zeptala se Moghedien klidně a podala prázdný šálek Temaile se slovy: "Byl velmi dobrý. Ale příště ať je silnější." Temaile vypadala, že snad omdlí. "Nejsi dost rychlá, Liand-rin, nejsi dost silná a nevíš toho dost. Chtěla bys vidět, jaké to je doo-pravdy?" Usměrnila.

Liandrin k ní obdivně vzhlédla. Plazila se po podlaze a mezi vzlyky, které nedokázala potlačit, vyrážela slova. "Odpusť mi, ve-liká paní." Tahle úžasná žena, tahle hvězda na nebesích, kometa,úžasnější než všichni králové a královny. "Odpusť mi, prosím," žebronila a lí-bala lem Moghedieniny suknice, přičemž stále bleko-tala. "Odpusť. Jsem pes, červ." Zahanbilo ji do hloubi duše, že to předtím nemyslela vážně. Byla to pravda. Před touto ženou to bylo všechno pravda. "Do-vol mi ti sloužit, veliká paní. Nech mě slou-žit. Prosím. Prosím."

"Já nejsem Graendal," řekla Moghedien a drsně ji odstrčila no-hou v sametovém střevíčku.

Náhle ten pocit uctívání zmizel. Liandrin, jež tam ležela jako hromádka neštěstí a vzlykala, si to však jasně pamatovala. Zděše-ně na Zaprodankyni zírala.

"Už ses přesvědčila, Liandrin?"

"Ano, veliká paní," podařilo se jí ze sebe vypravit. Byla. Pře-svědčená, že už se na to neopováží znovu ani pomyslet, dokud si ne-bude jistá úspěchem. Její trik byl jen nejslabším stínem toho, co udě-lala Moghedien. Kdyby se to jen dokázala naučit...

"Uvidíme. Myslím, že bys mohla být jednou z těch, co potřebu-jí druhou lekci. Modli se, ať to tak není, Liandrin. Druhé lekce dá-vám hodně důrazné. Teď se postav k ostatním. Zjistíš, že jsem vza-la někte-ré z předmětů síly, které jsem našla ve tvém pokoji, ale ty tretky, co zbyly, si můžeš nechat. Nejsem laskavá?"

"Veliká paní je laskavá," souhlasila Liandrin přes skytání a ob-časné vzlyky, které nedokázala potlačit. Kulhavě se vyškrábala na nohy a odešla se postavit vedle Asne. Deštění za jejími zády jí pomohlo udržet se vzpříma. Uviděla splé-tající se prameny vzduchu. Pouze vzduchu, ale ona sebou přesto trhla, když jí ucpaly ústa a uši, takže vůbec nic neslyšela. Rozhod-ně se ne-pokoušela vzdorovat. Dokonce si nedovolila ani pomyslet na saidar. Kdo mohl vědět, co ta Zaprodankyně umí? Třeba do-káže číst myšlen-ky. Při tom pomyšlení málem utekla. Ne. Kdyby Moghedien znala její myšlenky, byla by nyní už Liandrin zcela ji-stě mrtvá. Nebo by ještě vřískala na podlaze. Nebo by Moghedien líbala nohy a žebrala o mož-nost jí sloužit. Liandrin se neovlada-telně roztřásla. Kdyby nebylo pře-diva v jejích ústech, byly by jí cvakaly zuby.

Moghedien to stejné opletla kolem ostatních kromě Rianny, kte-ré velitelsky kývla prstem, aby před ní poklekla. Pak Rianna ode-šla a rozvázána a povolána byla Marillin Gemalphin.

Z místa, kde stála, Liandrin viděla obličeje, i když se jejich rty hýbaly pro ni bez hlesu. Každá žena očividně dostávala rozkazy, které neměly slyšet ostatní. Tváře však prozradily jen málo. Rian-na jen na-slouchala a v očích se jí objevil náznak úlevy. Potom se uklonila na souhlas a odešla. Marillin vypadala překvapeně a pak dychtivě, avšak ona taky bývala hnědá, a hnědé se dokázaly na-dchnout pro všechno, co jim umožňovalo odhalit nějaký plesnivý ždibec vědomostí. Jeaine Caide se na tváři pomalu

rozhostila hrů-za jako maska. Žena zprvu vrtěla hlavou a snažila se zahalit i tu nechutně průsvitnou róbu, ale Moghedien ztvrdla tvář a Jeaine na-konec chvatně kývla a prchla, byť ne tak dychtivě jako Marillin, zato však stejně rychle. Berylia Naron, štíhlá, téměř vyzáblá, a jed-na z nejlepších manipulátorek a intrikánek, jaké žily, a Falion Bhoda, s protáhlou tváří, chladná i přes očividný strach, reagovaly stej-ně tak málo jako Rianna. Ispan Shefar, jako Li-andrin pocházela z Tarabonu, ačkoliv měla tmavé vlasy, Moghedien dokonce polí-bila lem šatů, než vstala.

Pak vlákna kolem Liandrin povolila. Pomyslela si, že teď je ře-da na ní, aby byla vyslána na Stín ví jakou posílku, až si všimla, že pouta se uvolnila i kolem ostatních. Moghedien panovačně kývla prstem a Liandrin poklekla mezi Asne a Chesmal Emry, vysokou hezkou ženou s tmavými vlasy i očima. Chesmal - kdysi žlutá - uměla léčit i zabíjet stejně snadno, ale to, jak na Moghedien upíra-la oči a jak se jí třásly ruce, prozrazovalo, že hodlá jen poslouchat.

Liandrin si uvědomila, že si bude muset takových znamení po-řádně všímat. Kdyby přišla za některou z ostatních s přesvědče-ním, že z předání Moghedien ostatním Zaprodancům jim kyne od-měna, mohlo by to docela dobře skončit pohromou, kdyby se ta žena, s níž by o tom hovořila, rozhodla, že je v jejím nejlepším zá-jmu stát se Moghedieniným mazlíčkem. Při pomyšlení na "druhou lekci" Liandrin málem zakňourala.

"Ty, tebe si nechám u sebe," řekla Zaprodankyně, "pro nejdůle-žitější úkol. To, co dělají ostatní, může přinést sladké ovoce, ale pro mě bude tvoje sklizeň nejdůležitější. Osobní. Je tu jedna že-na, jmenuje se Nyneiva z al'Mearů." Liandrin prudce zvedla hla-vu a Moghedien přimhouřila tmavé oči. "Ty ji znáš?"

"Pohrdám jí," odpověděla Liandrin pravdivě. "Je to špinavá di-voženka, které nikdy neměly dovolit vstoupit do Věže." Liandrin všemi divoženkami opovrhovala. Sníc o tom, že se stane černou adžah, začala se sama učit usměrňovat celý rok předtím, než ode-šla do Věže, ale nebyla v žádném smyslu divoženkou.

"Velmi dobře. Vás pět ji pro mě najde. Chci ji živou. Ohó ano, chci ji živou." Při tom, jak se Moghedien usmála, se Liandrin za-chvěla. Předat Nyneivu a ty druhé dvě by mohlo být docela při-měřené.

"Předevčírem byla ve vesnici jménem Sienda, asi šedesát mil východně odtud, s další mladou ženou, která by tě mohla zají-mat, ale zmizely. Budeš..."

Liandrin napjatě poslouchala. Za tohle by mohla být věrným psem. Na to druhé bude trpělivě čekat.

KAPITOLA DRUHÁ

Vzpomínky

"Má královno?"
Morgasa vzhlédla od knihy, kterou měla položenou v klíně. Šikmé sluneční paprsky pronikaly oknem pokoje vedle její ložnice. Již bylo horko, bezvětří, a ona měla obličej zvlhlý potem. Zane-dlouho bude poledne a ona ještě nevyšla z komnaty. To se jí nepo-dobalo. Nemohla si vzpomenout, proč se rozhodla prolenošit celé dopoledne s knihou. Zřejmě se poslední dobou nedokázala na čte-ní soustředit. Podle zlatých hodin na římse nad mramorovým kr-bem prošla již hodi-na od chvíle, kdy naposledy obrátila stránku, a ona si nemohla vzpo-menout na slova. Muselo to být tím vedrem.
Mladý důstojník v červeném plášti její gardy, klečící s pěstí při-tisknutou na rudozlatý koberec, jí byl matně povědomý. Kdysi znala jméno každého gardisty přiděleného do paláce. Snad to by-lo všemi těmi novými tvářemi. "Tallanvor," řekla a samotnou ji to překvapilo. Byl to vysoký, dobře stavěný mladý muž, ale ona ne-věděla, proč si zvlášť jeho pamatuje. Nepřivedl jí jednou kohosi? Kdysi dávno? "Gardový poručík Martyn Tallanvor."
Mladík k ní vzhlédl, překvapivě zachmuřený, než zase upřel oči na koberec. "Má královno, odpusť, ale překvapilo mě, že vzhle-dem k ranním zprávám setrváváš tady."
"Jakým zprávám?" Bylo by dobré dozvědět se něco kromě Al-teiminých drbů z tairenského dvora. Občas měla dojem, že se té ženy chce zeptat na něco jiného, ale jediné, co spolu kdy dělaly, bylo probí-rání klepů. Morgasa si nevzpomínala, že by něco takového kdy dělala předtím. Gaebril je zřejmě rád poslouchal, se zkří-ženými kotníky se-dával v tom vysokém křesle před krbem a spo-kojeně se usmíval. - Alteima začala v poslední době nosit docela odvážné šaty. Morgasa jí k tomu bude muset něco říci. Nejasně si uvědomila, že už na to mys-lela dřív. Nesmysl. Kdyby ano, tak už bych s ní byla promluvila. Po-třásla hlavou, neboť si uvědomila, že se v myšlenkách úplně vzdálila od mladého důstojníka, který za-tím začal mluvit, ale zase se odmlčel, když si všiml, že ho nepo-slouchá. "Zopakuj mi to. Byla jsem nepozor-ná. A vstaň."
Muž vstal, tvářil se dost rozzlobeně a na chvíli na ni upřel pla-noucí pohled, než zase sklopil zrak. Ona se podívala, kam tak zí-ral, a zrudla. Měla velice hluboký výstřih. Ale Gaebrilovi se to tak líbilo. A přestala si lámat hlavu s tím, že je polonahá před jedním ze svých dů-stojníků.
"Buď stručný," řekla stroze. Jak se opovažuje na mě takhle dí-vat? Měla bych ho nechat zbičovat. "Jaké zprávy jsou tak důleži-té, že si myslíš, že můžeš vpadnout do mé komnaty, jako by to byla nějaká taverna?" Mladíkovi potemněla tvář, ale bylo-li to z rozpa-ků, které byly na místě, či že se nahněval ještě víc, to Morgasa ne-poznala. Jak se opovažuje zlobit na svou královnu? Copak si ten muž myslí, že ne-mám na práci nic jiného, než ho poslouchat?
"Vzpoura, má královno," pravil formálně, a všechno pomyšlení na hněv a nevhodné pohledy bylo pryč.
"Kde?"
"Ve Dvouříčí, má královno. Někdo pozvedl tu starou korouhev Manetherenu, Rudého orla. Ráno dorazil posel z Bílého Mostu."
Morgasa zaťukala prsty na knihu. Myslelo jí to jaksi jasněji než v poslední, dost dlouhé době. Něco s Dvouříčím, nějaká jiskřička, kterou nedokázala rozdmychat k životu, jí vrtala hlavou. Ta oblast byla

těžko součástí Andoru a tento stav panoval již celá pokolení. Ona a poslední tři královny před ní měly už tak dost práce, aby udržely pod jakous takous kontrolou aspoň havíře a taviče v poho-ří Oparů, a i ta špetka nadvlády by byla ztracena, kdyby existoval nějaký způsob, jak dostat kovy bezpečně přes zbytek Andoru. Vol-ba mezi tím, zda si udr-žet zlato a železo a ostatní kovy z dolů, či dvouříčskou vlnu a tabák, nebyla nijak těžká. Ale neovládané po-vstání, dokonce i povstání v té části její říše, které vládla pouze na mapě, se mohlo rozšířit jako lesní požár i na místa, jež skutečně patřila jí. A Manetheren, zničený během trollockých válek, Manetheren z bájí a příběhů, stále upoutával někte-ré lidi. Kromě to-ho, Dvouříčí bylo její. I když snad bylo ponecháno příliš dlouho samo sobě, pořád bylo součástí její říše.
"Byl o tom zpraven urozený pán Gaebril?" Ovšemže ne. To už by k ní přišel se zprávami a návrhy, jak se s tím vypořádat. Jeho návr-hy byly vždycky nepochybně správné. Návrhy? Měla dojem, že si nějak vzpomíná, jak jí říká, co má dělat. To bylo, samozřej-mě, ne-možné.
"To byl, má královno." Tallanvorův hlas byl stále bezvýrazný, na rozdíl od jeho tváře, kde pomalu doutnal hněv. "Smál se. Řekl, že Dvouříčí zjevně dělá potíže a on s tím bude muset jednou něco pro-vést. Řekl, že tahle malá otravnost bude muset počkat kvůli dů-ležitějším záležitostem."
Kniha spadla na zem, jak Morgasa vyskočila. Královna měla dojem, že se Tallanvor spokojeně usmívá, když procházela kolem něj. Jedna služebná jí řekla, kde najde Gaebrila, a ona nakráčela přímo na nádvoří s kolonádou, kde byla uprostřed mramorová kaš-na s nádržkou plnou leknínových listů a rybek. Bylo tu chladněji a panoval tu trochu stín.
Gaebril seděl na širokém bílém roubení kašny a urození pánové a dámy se shromáždili kolem něj. Morgasa jich víc než polovinu ne-poznala. Byl tu tmavý Jarid z rodu Sarandů s hranatou tváří i je-ho ma-zaná manželka Elenia s medovými vlasy. Taky ta ufňukaná Arymilla z rodu Marne, která neustále kulila vlahé hnědé oči v předstíraném zá-jmu, i kostnatý Masin z rodu Caerenů s kozí tvá-ří, který by povalil každou ženu, kterou by dokázal dostat do kou-ta, i přes prořídlé bílé vlasy. Naean z rodu Arawnů, jejíž bledou krásu jako obvykle kazil opovržlivý úšklebek, a Lir z rodu Barynů, hubený jako tyčka, který měl ze všech věcí právě meč, a ješ-tě Karind z rodu Ansharů s tím stej-ným bezvýrazným pohledem, o němž někteří tvrdili, že dostal do hro-bu její tři manžely. Ostatní vůbec neznala, což bylo dost zvláštní, ale tyhle lidi nikdy kromě státnických příležitostí nezvala do paláce. Je-den každý stál proti jejímu nástupu na trůn. Elenia a Naean chtěly na Lví trůn samy. Co si to ten Gaebril myslí, že je sem přivedl?
"...velikost tvých panství v Cairhienu, můj pane," říkala právě Arymilla, nakloněná ke Gaebrilovi, když se Morgasa přiblížila.Žádný z nich se na ni ani nepodíval. Jako by byla služka přináše-jící víno!
"Chci si s tebou promluvit o Dvouříčí, Gaebrile. O samotě."
"To už jsem vyřídil, drahoušku," řekl lhostejně a smočil si prs-ty ve vodě. "Teď mám na práci jiné věci. Myslel jsem, že si budeš přes ten denní žár číst. Jak to vypadá, měla by ses vrátit do svého pokoje, dokud se večer neochladí."
Drahoušku. On jí říká drahoušku před těmihle vetřelci! Jakkoliv ji vzrušovalo slyšet to z jeho úst, když byli sami... Elenia si zakrý-vala ústa. "Myslím, že ne, pane Gaebrile," pravila Morgasa chlad-ně. "Pů-jdeš se mnou hned teď. A tihle budou pryč z paláce, než se vrátím, nebo je nechám z Caemlynu vypovědět úplně."
Náhle Gaebril stál, byl to velký muž, tyčil se nad ní. Nějak se nedokázala podívat jinam než do jeho tmavých očí. Zasvrbělo ji, jako by na nádvoří náhle zavál ledový vítr. "Odejdeš a počkáš na mě, Mor-gaso." Jeho hlas jí zněl v uších jako vzdálený řev. "To, co bylo potře-ba, jsem již vyřídil. Přijdu za tebou večer. Teď odejdi. Odejdi."
Právě zvedala ruku, aby otevřela dveře svých komnat, když si uvědomila, kde to vlastně je. A co se stalo. On jí řekl, aby odešla, a ona šla. Zděšeně zírala na dveře a v duchu viděla opovržlivé úšklebky na tvářích mužů i slyšela otevřený smích některých žen. Co se to se mnou stalo? Jak jsem se mohla nechat nějakým mužem tak ohloupit? Stále cítila nutkání vstoupit a počkat na něj.
Omámeně se přinutila obrátit a odejít ode dveří. Byla to náma-ha. V nitru se krčila při představě, jak bude Gaebril zklamán, když ji nenajde tam, kde čekal, a ještě víc se přikrčila, když tu podléza-vou myšlenku rozpoznala.
Zprvu neměla ponětí, kam vlastně jde, ani proč, věděla jenom, že nebude poslušně čekat ani na Gaebrila,

ani na žádného muže či ženu na světě. Neustále se jí vracelo nádvoří s kašnou, jak jí říká, že má odejít, a ty odporné pobavené tváře přihlížejících. Mysl mě-la stále zamlženou. Nechápala jak ani proč to mohla dopustit. Mu-sela myslet na něco, co dokázala pochopit, něco, s čím se mohla vypořádat. Na Jarida Saranda a ostatní.

Když nastoupila na trůn, dala jim milost za všechno, co spácha-li během boje o nástupnictví, stejně jako omilostnila každého, kdo stál proti ní. Připadalo jí nejlepší pohřbít všechno nepřátelství dřív, než vyhnisá v intriky a pikle, které zamořovaly tolik států. Hra ro-dů, tak to nazývali - daes dae'mar - nebo velká hra, a ta vedla jen k nekonečným a složitým krevním mstám mezi rody a svrhávání vládců. Hra rodů byla za občanskou válkou v Cairhienu a nepo-chybně měla své prsty i ve zmatcích panujících v Arad Domanu a Tarabonu. Milost musela dát každému, aby zarazila daes dae'mar, která se zrodila v Andoru, ale kdyby byla mohla nechat ně-které milosti nepodepsané, byly by to pergameny s oněmi sedmi jmény.

Gaebril to věděl. Morgasa veřejně svou nemilost neprojevovala, ale v soukromí o své nedůvěře ochotně mluvila. Když jí přísahali věr-nost, museli jim rozpáčit ústa, a ona slyšela lži, které jim splý-valy ze rtů. Každý by skočil po možnosti ji svrhnout, a všech sedm pohroma-dě...

Mohla dojít jen k jednomu závěru. Gaebril proti ní musí kout pikle. Nemohlo mu jít o to, aby na trůn dosadil Eleniu nebo Naean. Ne když už má mě, pomyslela si trpce, a já se chovám jako je-ho mazlíček. Musel se chtít na trůn dostat sám. A stát se prvním králem, jakého kdy Andor měl. A ona stále cítila touhu vrátit se ke své knize a počkat na něj. Ještě stále nesmírně toužila po jeho do-tecích.

Teprve když uviděla zestárlé tváře v chodbě kolem sebe, vrás-čité líce a často ohýbané hřbety, uvědomila si, kde je. V obydlí pen-zistů. Někteří sluhové se, když zestárli, vrátili ke svým rodinám, ale jiní byli v paláci tak dlouho, že už na žádný jiný život ani ne-dokázali pomyslet. Tady měl každý malý byt, vlastní zastíněnou zahrádku a větší dvorek. Jako všechny královny před ní, i Morga-sa doplňovala jejich penze tím, že jim dovolovala kupovat si jídlo z palácových ku-chyní za menší než skutečnou cenu, a špitál se sta-ral o nemocné. Pro-vázely ji rozlámané úklony a nejistá pukrlata a mumlání: "Světlo na tebe sviť a tebe ochraňuj, má královno." Nepřítomně jim odpovídala. Teď už věděla, kam jde.

Liniiny dveře byly stejné jako všechny ostatní v chodbě se zele-nými dlaždicemi, kromě lva Andoru ve skoku na nich nebyla žád-ná ozdoba. Morgasu ani nenapadlo zaklepat, než vstoupila. Byla královna a toto byl její palác. Její stará chůva tam nebyla, i když nad malým ohýnkem v cihlovém krbu stála konvice, z níž stoupa-la pára, takže bylo zřejmé, že nebude pryč dlouho.

Dvě útulné místnůstky byly vybavené úhledným nábytkem, po-stel byla dokonale ustlaná, dvě židle přesně přistavené ke stolu, na němž uprostřed stála modrá váza s malým vějířem zeleně. Lini si vždycky potrpěla na pořádek. Morgasa by se vsadila, že v šatníku v ložnici visí všechny šaty jedny vedle druhých úplně stejně, a to samé že platí pro hrnce v kredenci vedle ohniště v druhém pokoji.

Na krbové římse stálo v řadě šest malovaných slonovinových miniatur na malých dřevěných stojáncích. Jak si je mohla Lini do-volit z penze chůvy, to si Morgasa neuměla představit. Samozřej-mě se na něco takového nemohla zeptat. Miniatury byly po dvoji-cích, ukazo-valy tři mladé ženy a ty stejné ženy jako malá děvčátka. Byla tam Elain i ona sama. Morgasa sundala svůj portrét z doby, kdy jí bylo čtrnáct a byla štíhlá jako proutek, a nemohla uvěřit, že vypadala tak nevinně. Měla na sobě ty hedvábné šaty slonovinové barvy, které si oblékla v den, kdy odešla do Bílé věže, a ani ve snu by ji nenapadlo, že se stane královnou, jen chovala marnou nadě-ji, že by se mohla stát Aes Sedai.

Nepřítomně si sáhla palcem na prsten s Velkým hadem, který nosila na levé ruce. Vlastně si ho tak úplně nezasloužila. Ženy, kte-ré nemohly usměrňovat, prsten nedostávaly. Ale ona se těsně před šest-náctými jmeninami vrátila, aby se ucházela o Růžovou korunu jmé-nem rodu Trakandů, a když asi o dva roky později trůn získa-la, prsten dostala darem. Podle tradice se každá dědička Andoru cvičila ve Věži a jako uznání Andoru za dlouholetou podporu Vě-že dostávala prsten, ať už mohla či nemohla usměrňovat. Morgasa byla ve Věži pouze dědičkou rodu Trakandů, ale oni jí ho přesto poslaly, jakmile jí vložili Růžovou korunu na hlavu.

Vrátila svůj portrét na římsu a sundala portrét své matky, který byl namalován v době, kdy Maighdin bylo asi o dva roky více. Li-ni dělala chůvu třem pokolením trakandských žen. Maighdin bý-vala kra-savice. Morgasa si stále vzpomínala na její úsměv, když býval záři-vým paprskem mateřské lásky. Právě Maighdin měla usednout na Lví trůn. Ale zabila ji horečka, a mladá dívka se stala hlavou rodu

Trakan-dů uprostřed bojů o trůn. Zpočátku neměla vět-ší podporu než družiní-ky rodu a rodového barda. Získala jsem Lví trůn. Nevzdám se ho a nedovolím, aby ho sebral muž. Po tisíc let vládly Andoru královny a já nepřipustím, aby to teď skončilo!
"Zase se mi hrabeš ve věcech, co, dítě?"
Hlas spustil její dávno zapomenuté reflexy. Morgasa miniaturu schovala za záda dřív, než si uvědomila, co vlastně dělá. Lítostivě potřásla hlavou a vrátila portrét zpátky na stojánek. "Už nejsem hol-čička v dětském pokoji, Lini. Musíš si to pamatovat, jinak jed-noho dne řekneš něco, s čím budu muset něco udělat."
"Krk mám hubený a starý," řekla Lini a položila na stůl síťovku s mrkví a tuřínem. Vypadala křehce ve svých úpravných šedých ša-tech s vlasy staženými do uzlu a úzkým obličejem s kůží napja-tou jako tenký pergamen, ale záda měla rovná, hlas čistý a klidný a pohled v tmavých očích pronikavý jako vždycky. "Jestli ho chceš předat katovi, tak už mi stejně moc k ničemu není. ‚Pokroucená stará větev otupí ostří, které přesekne mladý stromek.'"
Morgasa si povzdechla. Lini se nikdy nezmění. Neudělá pukrle, bude-li se dívat celý dvůr. "Čím jsi starší, tím jsi tvrdší. Nejsem si jistá, jestli by kat na ten tvůj krk našel dost ostrou sekeru."
"Už jsi mě delší dobu nenavštívila, takže předpokládám, že se objevilo něco, co si potřebuješ promyslet. Když jsi byla malá - i poz-ději - vždycky jsi sem chodila, když jsi na něco nemohla při-jít. Mám ti udělat konev čaje?"
"Delší dobu, Lini? Navštěvuji tě každý týden, a opravdu se to-mu divím, vzhledem k tomu, jak se mnou mluvíš. I tu nejuroze-nější paní v Andoru bych poslala do vyhnanství, kdyby řekla po-lovinu toho, co ty."
Lini se na ni vyrovnaně podívala. "Nevstoupila jsi do mých dve-ří od jara. A já mluvím tak jako vždycky. Už jsem příliš stará, abych se měnila. Chceš ten čaj?"
"Ne." Morgasa si zmateně položila ruku na hlavu. Navštěvova-la Lini každý týden. Vzpomínala si... Nedokázala si vzpomenout. Gaeb-ril vyplňoval její čas tak beze zbytku, že bylo těžké vzpome-nout si na cokoliv kromě něj. "Ne, nechci čaj. Nevím, proč jsem přišla. Ty mi s problémem, který mám, pomoci nemůžeš."
Její stará chůva si odfrkla, nicméně se jí nějak podařilo, že to znělo půvabně. "Máš potíže s Gaebrilem, viď? Jenomže se teď pří-liš stydíš, abys mi to řekla. Holka, já tě přebalovala, když jsi ještě byla v kolíbce, starala jsem se o tebe, když jsi byla nemocná a ob-racel se ti žaludek, a učila jsem tě, cos potřebovala vědět o mužích. Nikdy ses nestyděla probírat se mnou cokoliv, a teď není vhodná chvíle s tím začínat."
"Gaebril?" Morgase se rozšířily oči. "Ty to víš? Ale jak?"
"Oho, dítě," řekla Lini smutně, "to přece ví každý, i když nikdo zatím neměl dost kuráže ti to říct. Já bych ji byla měla, kdyby ses ode mě nedržela stranou, ale je to těžko něco, s čím bych mohla já přiběh-nout za tebou, ne? Je to právě z těch věcí, kterým žena neu-věří, dokud to nezjistí sama."
"O čem to mluvíš?" chtěla vědět Morgasa. "Byla tvoje povin-nost za mnou přijít, jestli jsi to věděla, Lini. - Byla to povinnost všech! Světlo, já se to dozvím poslední, a teď je již možná pozdě to zastavit!"
"Příliš pozdě?" opáčila poněkud nevěřícně Lini. "Proč by mělo být příliš pozdě? Prostě vypakuješ Gaebrila z paláce, z Andoru, a Al-teimu a ostatní s ním, a tím to všechno skončí. Příliš pozdě, no tohle."
Morgasa chvíli nebyla mocná slova. "Alteimu," řekla nakonec, "a... ostatní?"
Lini na ni zírala a pak znechuceně potřásla hlavou. "Jsem stará hlupačka. Už mi vysychá důvtip. No, už to víš. ‚Když je med ven-ku z plástve, nedá se vrátit zpátky.'" Náhle měla laskavější hlas a zároveň živější, mluvila tím hlasem, kterým Morgase řekla, že si její poník zlomil nohu a musí být utracen. "Gaebril tráví většinu nocí s tebou, ale Alteimě věnuje skoro tolik času. Občas se zastaví i u dalších šesti. Pět jich má pokoje v paláci. Jednu, mladou holku s velkýma očima, z ně-jakého důvodu propašovává dovnitř a ven celou zabalenou v plášti, dokonce i v tomhle vedru. Možná má manžela. Je mi to líto, děvče, ale pravda je pravda. ‚Je lepší med-vědovi čelit, než před ním utíkat.'"
Morgase se podlomila kolena, a kdyby jí Lini spěšně nepřistrčila židli od stolu, byla by si sedla na podlahu. Alteima. Teď získa-lo to, jak je dvě pozorovával při klevetění, nový rozměr. Muž s lás-kou pozorující dvě své kočičky při hře. A šest dalších! Vzplál v ní vztek, vztek, který jí chyběl, když si jen myslela, že jde po jejím trůnu. To zvažovala chladně, jasně. Tedy tak chladně, jak jen v po-slední době

dokázala cokoliv zvážit. To bylo nebezpečí, kterému bylo třeba čelit s čistou hlavou. Ale tohle! Ten muž si schovává své holčice v jejím paláci. Udělal z ní jen další ze svých děvek. Chtě-la jeho hlavu. Chtěla ho zaživa stáhnout z kůže. Světlo jí pomoz, toužila po jeho doteku. Musela jsem se zbláznit!
"To vyřídím společně se vším ostatním," prohlásila studeně. Hodně záleželo na tom, kdo je v Caemlynu a kdo na svých venkov-ských panstvích. "Kde je urozený pán Pelivar? Pán Abelle? Urozená paní Arathelle?" Ti vedli silné rody s mnoha družiníky.
"Ve vyhnanství," řekla Lini pomalu a zvláštně se na ni podíva-la. "Vloni na jaře jsi je vykázala z města."
Morgasa na ni civěla. Na nic takového si nevzpomínala. Teď se jí to však vracelo, matně a nejasně.
"Urozená paní Ellorien?" pokračo-vala pomalu. "Paní Aemlyn a pán Luan?" Další silné rody. Další rody, které stály za ní, když získala trůn.
"Ve vyhnanství," odpověděla Lini stejně pomalu. "Ellorien jsi nechala zbičovat, když se ptala proč."
Sklonila se, shrnula Morga-se vlasy z očí a pokroucenými prsty jí spočinula na tváři, jako teh-dy, když zjišťovala, zda nemá horečku. "Jsi v pořádku, dítě?"
Morgasa tupě přikývla, ale spíš proto, že se rozpomínala, byť ne zcela jasně. Ellorien, křičící rozhořčením, když jí ze zad strháva-li šaty. Rod Traemane byl první, který podpořil Trakandy, zprávu přinesla kyprá, hezká žena, jenom o pár let starší než Morgasa. Při-nesla ji Ellorien, nyní jedna z Morgasiných nejbližších přítelkyň. Alespoň jí bývala. Elain pojmenovali po Ellorienině babičce. Mat-ně si vzpomínala, jak město opouštěli i další šlechtici. Odvraceli se od ní, to teď bylo zřejmé. A ti, kteří zůstali? Rody příliš slabé, aby byly k nějakému užitku, leda jako pochlebníci. Začínala si vzpo-mínat na to, jak podepisovala rozličné dokumenty, které před ni Gaebril kladl, vytvářela nové tituly. Gaebrilovi patolízalové a její nepřátelé. Mohla se spolehnout, že v současné době jsou v Caem-lynu silní oni.
"Mně je jedno, co říkáš," prohlásila Lini pevně. "Horečku sice nemáš, ale něco je tu ve velkém nepořádku. Potřebuješ léčitelku Aes Sedai, to potřebuješ."
"Žádnou Aes Sedai." Morgase nyní ztvrdl hlas. Znovu krátce sáhla na prsten. Věděla, že její nepřátelství k Věži v poslední do-bě vzrostlo a přesáhlo hranici, kterou někteří mohli považovat za rozum-nou, ale ona přesto nedokázala věřit Bílé věži, která se zřej-mě snažila skrýt před ní její dceru. Psala nové amyrlin a požado-vala, aby jí Elain vrátily - nikdo od amyrlinina stolce nic nepoža-doval, ale ona ano - a na ten dopis ještě nedostala odpověď. Jen tak tak měl čas dostat se do Tar Valonu. V každém případě vědělazcela jasně, že si k tělu žádnou Aes Sedai nepustí. A přesto záro-veň nedokázala pomyslet na Elain, aniž by se nenadmula pýchou. Pozvednutá tak brzy mezi přijaté no-vicky. Elain mohla docela dobře být první ženou, která na andorský trůn usedne jako hotová Aes Sedai, ne jen cvičená ve Věži. Nedávalo žádný smysl, že moh-la cítit obě věci najednou, ale právě teď jí dávalo smysl jen málo-co. A její dcera Lví trůn nikdy nezíská, jestli jí ho Morgasa neza-bezpečí.
"Řekla jsem žádné Aes Sedai, Lini, tak se na mě klidně můžeš přestat takhle dívat. Tentokrát mě nepřinutíš spolknout nějakou ohav-nou medicínu. Kromě toho pochybuji, že v Caemlynu najdeš Aes Se-dai jakékoliv barvy." Její staří příznivci byli pryč, ona sama jim pode-psala vyhnanství, a možná se z nich navíc stali její nepřá-telé pro to, co udělala Ellorien. Noví urození pánové a dámy na je-jich místech v paláci. Nové tváře v gardě. Kdo ještě zůstal věrný? "Poznala bys gardo-vého poručíka jménem Tallanvor, Lini?" Dru-há žena rychle kývla a Morgasa pokračovala. "Tak mi ho najdi a přiveď ho sem. Ale ať neví, že ho přivádíš za mnou. Vlastně kdy-by se někdo vyptával, tak každé-mu v obydlí penzistů řekni, že tu nejsem."
"Je toho víc než jen Gaebril a jeho ženské, viď?"
"Jen běž, Lini. Nemám moc času." Podle stínů v zahradě plné stromů za oknem poznala, že slunce překročilo zenit. Večer přijde až příliš brzy. Večer, kdy ji Gaebril začne hledat.
Když Lini odešla, Morgasa zůstala celá vzpřímená sedět na žid-li. Neodvažovala se vstát. Kolena sice měla silnější, ale bála se, že jak se jednou začne pohybovat, nezastaví se, dokud nebude zpátky ve svém pokoji čekat na Gaebrila. Nutkání bylo tak silné, zvláště teď, když byla sama. A jakmile by se na ni podíval, jakmile by se jí dotkl, Morgasa nepochybovala, že by mu všechno odpustila. Ne-bo by možná na všechno zapomněla, vzhledem k tomu, jak roz-mazané a neúplné měla vzpomínky. Kdyby nevěděla, že je to ne-možné, byla by si myslela, že na ni nějak použil jedinou sílu, ale žádný muž, který by dokázal usměrňovat, by se nedožil tak vyso-kého věku.

Lini jí často říkávala, že na světě vždycky existuje jeden muž, pro něhož ze sebe žena udělá hlupačku bez mozku, ale ona nikdy ne-věřila, že by mohla někomu takhle podlehnout. Nicméně muži, které si vybírala, nikdy nebyli ti praví, ať už zpočátku vypadali jakkoliv dobře.
Za Taringaila Damodreda se provdala z politických důvodů. Byl předtím ženatý s Tigrain, dědičkou, jejíž zmizení mělo za následek boj o nástupnictví, když Modrellein zemřela. Svatba s ním byla spojením se starou královnou, utišila pochyby většiny jejích od-půrců a, což bylo ještě důležitější, udržela spojenectví, které ukon-čilo nekonečnou válku s Cairhienem. Takovým způsobem si krá-lovny vybíraly své manžely. Taringail byl chladný, odtažitý muž, a v jejich vztahu nikdy nebyla i přes dvě nádherné děti láska. Když zemřel při nehodě na lovu, byla to téměř úleva.
Tomdril Merrilin, rodový bard a pak dvorní bard, byl zpočátku veselý, inteligentní a vtipný, rozesmátý muž, který využil triků hry rodů, aby jí pomohl na trůn, a když ho jednou získala, pomáhal jí po-sílit Andor. Byl dvakrát starší než ona, ale ona by si ho přesto byla vzala za muže - svatby s prostými lidmi nebyly v Andoru ne-známé - jenomže on beze slova zmizel a ji přemohl hněv. Nikdy nezjistila, proč odešel, avšak na tom nezáleželo. Když se konečně vrátil, byla by zatykač určitě odvolala, ale on místo toho, aby její hněv jemně odvrá-til, odpověděl na její drsná slova drsnými slovy a řekl věci, které mu nemohla odpustit. Doteď jí vždy zahořely uši, když si vzpomněla, jak ji nazval rozmazleným spratkem a loutkou Tar Valonu. Doslova s ní třásl, se svou královnou!
Pak tu byl Gareth Bryne, silný a schopný, stejně drsně upřímný jako jeho tvář a stejně umíněný jako ona. Ukázalo se, že je to hlu-pák a zrádce. Ještě že jí zmizel ze života. Připadalo jí to jako celá léta, co ho viděla naposled, místo jen něco přes půl roku.
A nakonec Gaebril. Koruna na jejím seznamu špatných voleb. Aspoň že se ji ti ostatní nepokoušeli nahradit.
Na jeden ženský život to bylo mužů habaděj, ale zase na druhou stranu příliš málo. Další věc, kterou Lini občas říkávala, bylo, že muži jsou dobří jen ke třem věcem, i když k těm třem jsou velmi dobří. Do-sedla na trůn dřív, než ji Lini považovala za dost starou, aby jí řekla, které tři věci to jsou. Možná kdybych se držela jen tan-cování, pomys-lela si suše, neměla bych s nimi tolik potíží.
Stíny v zahradě za oknem se prodloužily dobře o hodinu, než se Lini vrátila s mladým Tallanvorem, jenž poklekl, ještě než chůva do-vřela dveře. "Nejdřív se mnou nechtěl jít," vysvětlovala. "Předpadesáti lety bych nejspíš mohla předvést, co teď ukazuješ světu ty, a on by za mnou byl šel docela rychle, ale dneska musím pou-žívat sladká slův-ka."
Tallanvor otočil hlavu a mrzutě se na ni podíval. "Vyhrožovala jsi mi, že mě sem doženeš holí, jestli nepůjdu. Máš štěstí, že mě zají-malo, co je pro tebe tak důležité, místo abych někomu řekl, aby tě odtáhl do špitálu." Její příkré odfrknutí ho však z míry nevy-vedlo. Když se otočil k Morgase, objevil se mu v očích hněv. "Vi-dím, že tvoje setkání s Gaebrilem neproběhlo zrovna dobře, má královno. Doufal jsem ve... víc."
Díval se jí přímo do očí, ale Liniina poznámka Morgasu znovu upozornila na to, co má na sobě. Měla pocit, jako by se jí do víc než zpola obnažených ňader zabodávaly rozžhavené šípy. Dalo jí práci udržet ruce klidně v klíně. "Jsi bystrý mládenec, Tallanvore. A věrný, myslím, jinak bys ke mně nepřišel se zprávami o Dvouříčí."
"Nejsem malý kluk," vyštěkl a v kleku se narovnal. "Jsem muž, který přísahal celý život sloužit své královně."
Morgasa nechala svůj hněv vyšlehnout, aby to hezky pocítil. "Jsi-li muž, tak se tak chovej. Vstaň a odpověz své královně prav-divě na otázky. A pamatuj, že já jsem tvá královna, mladý Tallan-vore. Ať už si myslíš, že se snad stalo cokoliv, já jsem královna Andoru."
"Odpusť, má královno. Slyším a poslouchám." Slova vyslovil správně, když už ne zrovna dost zkroušeně, ale vstal, hlavu držel vy-soko a díval se na ni stejně vzdorně jako vždy. Světlo, ten muž byl stejně umíněný jako svého času Gareth Bryne.
"Kolik věrných mužů je v palácové gardě? Kolik jich uposlech-ne svých přísah a půjde za mnou?"
"Já půjdu," řekl tiše, a náhle všechen jeho hněv vyprchal, ačko-liv stále upíral napjatý pohled na její tvář. "Ostatní... Jestli chceš najít věrné muže, musíš se podívat do odlehlých posádek nejblíž v Bílém Mostu. Někteří z těch, co byli v Caemlynu, byli posláni do Cairhienu se svými odvedenci, ale zbytek ve městě

jsou do jed-noho Gaebrilovi muži. Jejich nová... Jejich nová přísaha je váže k trůnu a zákonu, ne ke královně."
Bylo to horší, než myslela, ale vlastně něco podobného čekala. Ať už byl Gaebril cokoliv, nebyl to hlupák. "Takže musím odejít, abych mohla začít znovu upevňovat svou vládu." Rody bude těž-ké sebrat po tom, co tolik šlechticů poslala do vyhnanství, po tom, co provedla Ellorien, ale musela to udělat.
"Gaebril by se mi mohl poku-sit zabránit v odchodu z paláce." Zjistila, že si nejasně vzpo-míná, jak se dvakrát pokoušela odejít, ale Gaebril ji zastavil. "Tak-že obstaráš dva koně a počkáš v uličce za jižními stájemi. Sejde-me se tam, buď v jezdeckém."
"To je příliš na veřejnosti," namítl Tallanvor. "A příliš blízko. Gaebrilovi muži by tě mohli poznat, ať už se převlečeš jakkoliv. Znám jednoho muže... Dokázala bys najít hostinec zvaný U krá-lovnina po-žehnání v západní části Nového Města?" Nové Město bylo nové jen ve srovnání s Vnitřním Městem, které obklopovalo.
"To zvládnu." Neměla ráda, když jí někdo odporoval, i když to bylo rozumné. Bryne to také dělával. Velice ráda tomuto mladému muži ukáže, jak dobře se umí převléknout. Mívala ve zvyku jed-nou za rok natáhnout šaty obyčejné ženy a procházet se ulicemi, aby cítila tep lidu. Nikdo ji nikdy nepoznal. "Lze však tomu muži věřit, mladý Tallanvore?"
"Basel Gill je ti věrný jako já." Zaváhal a tváří mu přeletěla úz-kost, kterou znovu nahradil hněv. "Proč jsi čekala tak dlouho? Mu-sela jsi vědět, musela jsi vidět, a přesto jsi čekala, až Gaebril sevře ruce na hrdle Andoru. Proč jsi čekala?"
Tak. Jeho hněv byl upřímný a zasloužil si upřímnou odpověď. Jenže ona odpověď neměla, jistě ne takovou, kterou by mu mohla říci. "Nehodí se, abys zpovídal svou královnu, mladý muži," řekla jemně, leč pevně. "Věrný muž, a já vím, že ty jsi věrný, slouží bez otázek."
Tallanvor dlouze vydechl. "Budu tě čekat ve stáji u Královnina požehnání, má královno." A s úklonou vhodnou pro státní přijetí ode-šel.
"Proč mu pořád říkáš, že je mladý?" chtěla vědět Lini, jakmile se zavřely dveře. "Vždy ho to popíchne. ‚Hlupák strčí kudlibabku pod sedlo, než vyjede.'"
"On je mladý, Lini. Je dost mladý, aby mohl být mým synem."
Lini si odfrkla a tentokrát v tom nebylo nic půvabného. "Má pár let na Galada a Galad je příliš starý, aby mohl být tvůj. Když se Tal-lanvor narodil, ještě sis hrála s panenkami a myslela sis, že dě-ti při-cházejí na svět stejně jako panenky."
Morgasa si povzdechla. Napadlo ji, jestli se tahle žena chovala stejně i k její matce. Nejspíš ano. A pokud bude Lini žít dost dlou-ho a na trůn nastoupí Elain - o čemž nějak nepochybovala, Lini snad bude žít věčně - nejspíš bude zacházet s Elain úplně stejně. Tedy za před-pokladu, že zůstane trůn, který Elain bude moci zdě-dit. "Otázkou je, je-li tak věrný, jak vypadá, Lini? Jediný věrný gardista, když všechny ostatní věrné z paláce poslali pryč. Najed-nou mi to připadá příliš dob-ré, aby to byla pravda."
"On složil novou přísahu." Morgasa otevřela ústa, ale Lini ji předešla. "Viděla jsem ho pak za stájemi. Proto jsem věděla, koho máš na mysli. Zjistila jsem si jeho jméno. On mě neviděl. Klečel a po tvá-řích se mu řinuly slzy. Střídavě se ti omlouval a opakoval starou pří-sahu. Ne jenom ‚královně Andoru', ale ‚Morgase, krá-lovně Andoru'. Přísahal jako zastara, na meč, řízl se do paže, aby ukázal, že dřív pro-leje i poslední kapku krve, než by ji porušil. Ně-co o mužích vím, děv-če. Tenhle za tebou půjde i proti vojsku jen s holýma rukama."
Tohle bylo dobré vědět. Kdyby mu nemohla věřit, musela by vzápětí zapochybovat o Lini. Ne, o Lini nikdy. Přísahal postaru? To tedy byla látka pro příběhy. A ona se v duchu zase zatoulala. S tím, co věděla, jí Gaebril rozhodně přestal zamlžovat mysl. Tak proč se jedna její část stále chtěla vrátit do pokoje a čekat na něj? Musela se sou-středit. "Budu potřebovat obyčejné šaty, Lini. Něja-ké, které mi moc nepadnou. Trochu sazí z krbu a..."
Lini trvala na tom, že půjde také. Morgasa by ji musela přivázat k židli, aby se jí zbavila. A nebyla si ani jistá, že by se stará paní ne-chala svázat. Vždy vypadala křehká a vždycky byla silnější, než vypa-dala.
Když vyklouzly malou boční brankou, Morgasa se sobě rozhod-ně nepodobala. Trocha sazí ztmavila její rudozlaté vlasy, zakryla je-jich lesk, takže vypadaly matné a zplihlé. Pot, který se jí řinul po tvá-řích, také pomohl. Nikdo nevěřil, že se královny potí. Beztvaré šaty z hrubého - velmi hrubého - šedého sukna s

rozstřiženými suknicemi doplňovaly její převlek. Dokonce i spodničku a punčochy měla z drs-né vlny. Vypadala jako žena z venkova, kte-rá přijela s nákladním ko-něm na trh a teď si chce trochu prohléd-nout město. - Lini vypadala jako Lini, s rovnými zády, očividně nepřipouštěla žádné hlouposti, a na sobě měla jezdecké šaty ze ze-leného sukna, dobře střižené, ale již deset let vyšlé z módy.
Morgasa zoufale toužila po tom, aby se mohla poškrábat. Také si přála, aby si druhá žena nevzala tolik k srdci poznámku, že šaty nemají příliš padnout. Když její stará chůva cpala róbu s hlubokým výstřihem pod postel, brblala si cosi o vystavování zboží, které ne-chcete prodat, a když Morgasa tvrdila, že si to právě vymyslela, je-jí odpověď zněla: V mém věku, i kdybych si to právě vymyslela, tak je to pořád staré rčení. Morgasa tušila, že tyhle škrábající, špatně nařasené šaty jsou trestem za tu róbu.
Vnitřní Město bylo vybudováno na kopcích, ulice sledovaly při-rozené terénní křivky a byly naplánovány tak, aby umožňovaly ne-nadálé vyhlídky na parky plné stromů a pomníků či kachlemi po-kryté věže třpytící se na slunci stovkami barev. Náhlé vyvýšeniny vyrážely dech pohledem na celý Caemlyn i s okolím, na zvlněné pláně a lesy za ním. Morgasa však nic z toho nevnímala, když tak spěchala mezi lid-mi tlačícími se v ulicích. Obvykle by se snažila vyslechnout, co si lidé povídají, odhadnout jejich náladu. Tento-krát slyšela jenom hukot a ruch velkého města. Ani ji nenapadlo, že by mohla pozvednout lid. Tisíce mužů vyzbrojených kameny a vztekem by mohly přemoci gar-disty strážící královský palác, ale pokud to snad nevěděla dříve, bouře na jaře, které ji upozornily na Gaebrila, a jen o málo menší vzbouření rok předtím jí ukázaly, co dav dokáže. Hodlala v Caemlynu znovu vládnout, ne dopustit, aby vyhořel do základů.
Za bílými hradbami Vnitřního Města mělo Nové Město vlastní krásu. Vysoké štíhlé věže a kopule z třpytivé běli a zlata, obrovské rozlohy střech s červenými taškami a velké vnější hradby s bašta-mi, světle šedé protkané stříbrnými a bílými žilkami. Velké třídy upro-střed, rozdělené širokými trávníky se stromy, byly ucpané lid-mi, kočá-ry i povozy. Jen si tak mimochodem uvědomila, že tráva usychá z nedostatku vláhy, jinak se soustředila na to, co hledala.
Ze zkušeností získaných při svých každoročních výpravách si lidi, kterých se ptala, velmi pečlivě vybírala. Většinou to byli muži. Věděla, jak vypadá, dokonce i se sazemi ve vlasech, a některé že-ny by jí udaly špatný směr čistě jen ze závisti. Muži, na druhou stranu, pečlivě volili slova, aby byli co nejpřesnější a udělali tak na ni dojem. Ale nikdy nezvolila někoho s příliš domýšlivým výra-zem či příliš hrubého. Ti první se často urazili, že na ně promlu-vila, jako by nebyli také opěšalí, a ti druzí si mohli docela dobřemyslet, že žena, tázající se po směru, má na mysli něco zcela ji-ného.
Jeden chlapík s bradou na svůj obličej příliš velkou, nesoucí podnos se špendlíky a jehlami, se na ni zazubil a řekl: "Už ti ně-kdo řek, že vypadáš trochu jako královna? I když nás dostala do týhle ka-še, je to pořád pěkná ženská."
Morgasa se rozverně zasmála, čímž si vysloužila přísný pohled od Lini. "Schovej si ty lichotky pro svou ženu. Takže druhou ulicí doleva, říkáš? Děkuji. A za tu poklonu taky."
Jak se tak tlačila davem, usadil se jí na tváři mrak. Už toho vy-slechla příliš. Ne toho, že vypadá jako královna, ale že Morgasa věci pěkně zamotala. Gaebril zřejmě značně zvýšil daně, aby za-platil své odvedence, ale vinu za to dávali jí, a oprávněně. Byla to královnina zodpovědnost. Z paláce také vycházely jiné zákony, zá-kony, které dávaly jen málo smyslu, ale lidem dosti znepříjemňo-valy život. Sly-šela šeptat o sobě, že Andor už má možná královny příliš dlouho. Bylo to jen mumlání, ale to, co se jeden člověk od-vážil pronést tichým hla-sem, to si deset dalších myslelo. Možná by nakonec nebylo tak snadné pozvednout davy proti Gaebrilovi, jak si myslela.
Konečně našla svůj cíl, rozlehlý kamenný hostinec se znamením nade dveřmi, na němž byl vyobrazen muž klečící před zlatovlasou ženou s Růžovou korunou a jednou rukou položenou na jeho hla-vě. U královnina požehnání. Jestli to měla být ona, tak podoba ne-byla příliš vydařená. Žena na znamení měla příliš naducané líce.
Dokud se nezastavila před hostincem, neuvědomila si, že Lini funí. Nasadila příliš rychlé tempo a ta žena zdaleka nebyla nej-mladší. "Lini, mrzí mě to. Neměla jsem jít tak -"
"Jestli už nezvládnu udržet krok s tebou, jak se pak dokážu po-starat o Elainina děťátka? To tu chceš jenom tak postávat? ‚Courá-ním se nikdy na konec cesty nedostaneš.' Říkal, že bude ve stáji."
Bělovlasá žena odsupěla pryč a jenom si pro sebe cosi brblala. Morgasa ji následovala za hostinec. Než

vstoupila do kamenné stá-je, zastínila si oči a podívala se na slunce. Do soumraku zbývaly sotva dvě hodiny. To ji Gaebril začne hledat, pokud to už nedělá.
Tallanvor nebyl ve stáji sám. Když poklekal na slámou pokry-tou podlahu v zeleném vlněném kabátci přepásaném mečem, dva muži a žena klekali s ním, byť trochu zdráhavě, nejistí, jako byla i ona.
Ro-bustní, růžovolící muž se začínající pleší musel být Basel Gill, hostin-ský. Měl na sobě starou koženou kazajku pobitou oce-lovými kolečky, trochu napjatou kolem břichu, a u boku měl navíc připásán meč.
"Má královno," řekl Gill, "nedržel jsem meč celá léta - ne od aielský války - ale považoval bych si za čest, kdybys mi dovolila tě provázet." Měl vypadat směšně, ale nevypadal.
Morgasa si prohlížela druhé dva, hromotluka v hrubém šedém kabátci, s těžkými víčky, několikrát zlomeným nosem a jizvami na tváři, a hezoučkou ženušku, která se blížila střednímu věku. Zřej-mě patřila k tomu pouličnímu rváči, ale modré sukno jejích šatů s vyso-kým límečkem bylo příliš jemně tkané, aby jí ho mohl kou-pit někdo jako on.
Kolohnát vycítil její pochyby, i přes to, jak lenivě se tvářil. "Já jsem Lamželezo, má královno, a jsem královnin člověk. Nejni to správný, co se stalo, a je nutný to napravit. Chci taky jít s tebou. Já a Breana, my oba."
"Vstaňte," vyzvala je královna. "Ještě může chvíli trvat, než bu-de bezpečné, abyste mě zdravili jako svou královnu. Tvoje společ-nost mě těší, pane Gille. I tvoje, pane Lamželezo, ale pro tvoji že-nu bude lepší, když zůstane v Caemlynu. Čekají nás těžké časy."
Breana si smetla slámu ze suknice a pozorně se na Morgasu po-dívala. Na Lini pak ještě ostřeji.
"Poznala jsem těžké časy," řekla s cairhienským přízvukem. Byla urozeného rodu, pokud se Mor-gasa nemýlila, tak byla jednou z uprchlíků. "A nikdy jsem nepo-znala dob-rého muže, dokud jsem nenašla Lamželeza. Nebo dokud on nenašel mě. Věrnost a lásku, které chová k tobě, chovám já k němu desatero-násobně. On půjde za tebou, ale já půjdu za ním. Nezůstanu tady."
Morgasa se nadechla a potom kývla na souhlas. Žena to však zřejmě brala za předem dané. Skvělý základ pro vojsko, aby zno-vu získala svůj trůn. Jeden mladý voják, který se na ni stejně čas-to mra-čil, jako se tvářil uctivě, plešatějící hostinský, který vypadá, že dvacet let neseděl na koni, pouliční rváč, který zjevně napůl spal, a uprchlá cairhienská šlechtična, která dala jasně najevo, že její věrnost sahá jen k tomu rváči. A Lini, samozřejmě. Lini, která se k ní chovala, jako kdyby pořád byla malá holčička. Oh ano, vel-mi dobré jádro.
"Kam půjdeme, má královno?" zeptal se Gill, když vyváděl již nasedlané koně z jejich stání. Lamželezo se pohnul s překvapivou rychlostí a hodil další sedlo s vysokými rozsochami na koně pro Lini.
Morgasa si uvědomila, že tohle nepromýšlela. Světlo, Gaebril mi přece nemůže pořád zamlžovat mysl. Stále však cítila to nutká-ní vrátit se do pokoje. Nebylo to jím. Musela se soustředit na to, aby se dostala z paláce a došla až sem. Kdysi by byla šla nejdřív za Ellorien, ale Pe-livar nebo Arathelle budou stačit. Jakmile vy-myslí, jak vysvětlí jejich vyhnanství.
Než stačila otevřít ústa, promluvil Tallanvor. "Musí to být Ga-reth Bryne. Velké rody jsou proti tobě zaujaté, má královno, ale jestli Bryne půjde za tebou, oni ti znovu odpříséhnou spojenectví, i kdyby jen proto, že on vyhraje každou bitvu."
Morgasa zaťala zuby, aby to ihned nezamítla. Bryne byl zrádce. Ale byl to také jeden z nejlepších žijících generálů. Jeho přítom-nost by mohla být přesvědčivým argumentem, až bude muset při-mět Peli-vara a ostatní, aby zapomněli na to, že je poslala do vy-hnanství. No dobře. Nepochybně skočí po možnosti stát se zase hlavním kapitánem královniny gardy. A pokud ne, tak to docela dobře zvládne i bez něj.
Když se slunce dotklo obzoru, byli pět mil od Cairhienu a spě-chali ke Korským Pramenům.
* * *
V noci se Padan Fain cítil nejlépe. Jak se tak šoural goblény vy-zdobenými chodbami Bílé věže, zdálo se mu, že tma venku tvoří plášť, který ho skryje před jeho nepřáteli i přes lampy na vysokých kandelábrech, pozlacené a se zrcadly, které tu hořely. Věděl, že je to špatný pocit. Nepřátel měl mnoho a byli všude. Právě v této chvíli, jako v každé hodině, co byl vzhůru, cítil Randa al'Thora. Nevěděl, kde je, ale cítil, že je někde stále naživu. Stále naživu. Byl to dar, který dostal v Shayol Ghulu, v Jámě smrti, že si vždy uvědomoval existenci al'Thora.
V duchu uhnul před vzpomínkami na to, co s ním v Jámě prová-děli. Vydestilovali ho, předělali ho. Ale

později, v Aridholu, se zno-vu narodil. Znovu se narodil, aby srazil své staré i nové nepřátele.
Cítil něco jiného, jak se tak kradl prázdnými nočními chodbami Věže. Cítil věc, která byla jeho, kterou mu ukradli. V této chvíli ho poháněla ostřejší touha než jeho prahnutí po al'Thorově smrti ne-bo po zničení Věže či dokonce po pomstě na prastarém nepříteli. Hlad, aby byl celý.
Těžké dveře měly silné závěsy a železné pásy a zámek z černé-ho železa, velký jako jeho hlava. Jen málokteré dveře ve Věži se zamy-kaly - kdo by se taky opovažoval krást ve středu Aes Sedai? - ale ně-které věci Věž považovala za příliš nebezpečné, aby byly snadno k mání. Ty nejnebezpečnější věci ze všech byly drženy za těmito dveř-mi, strážené pevným zámkem.
Fain se tiše zahihňal, vytáhl z kapsy kabátce dvě tenké zahnuté kovové tyčinky, vsunul je do klíčové dírky, zkoušel, pátral a tlačil. S pomalým cvaknutím západka vyskočila. Fain se na chvíli opřel o dve-ře a drsně se chechtal. - Strážené pevným zámkem. Obklo-pené vší mocí Aes Sedai a strážené obyčejným kovem. Dokonce i sloužící a novicky by měly v tuto hodinu být hotové se svými po-vinnostmi, ale někdo pořád mohl být vzhůru, mohl se sem jen tak zatoulat. Fainem stále otřásaly občasné záchvěvy veselí, když vra-cel paklíče do kapsy. Zvedl tlustou voskovici, kterou zapálil od opodál stojící lampy.
Zavřel za sebou dveře, podržel svíčku nad hlavou a rozhlížel se kolem sebe. Stěny byly obloženy policemi a na nich stály prosté kra-bice i vykládané truhlice nejrůznějších tvarů a velikostí, malé figurky z kosti či slonoviny nebo nějakého tmavšího materiálu, předměty z kovu, skla a křišťálu, které se ve světle svíce třpytily. Nic z toho ne-vypadalo nebezpečně. Všechno pokrýval prach. Do-konce i Aes Sedai sem chodily málokdy a nikoho jiného sem nevpouštěly. To, co hledal, ho přitáhlo.
Na polici ve výši pasu stála tmavá kovová kazeta. Fain ji ote-vřel, takže byly vidět olověné, dva couly silné stěny. Uvnitř bylo prá-vě tak dost místa na zakřivenou dýku ve zlaté pochvě s rubínem na jílci. Jeho nezajímalo ani zlato, ani rubín, lesknoucí se jako tma-vá krev. Spěšně nakapal trochu vosku na polici, aby mohl postavit svíci vedle kazety, a dýku sebral.
Jakmile se jí dotkl, oddechl si a malátně se protáhl. Zase byl celý, byl jedno s tím, co ho kdysi dávno spoutalo, jedno s tím, co mu velmi skutečným způsobem dalo život.
Železné závěsy tiše zaskřípaly a on se vrhl ke dveřím s napřaže-nou zakřivenou čepelí. Dveře otevřela jakási světlovlasá mladá žena a měla právě tak dost času vytřeštit oči a pokusit se odskočit, ale on jí rozsekl tvář. Tím stejným pohybem pustil pochvu, popadl ženu za ruku a strhl ji za sebe do skladiště. Vyhlédl ze dveří a roz-hlédl se chodbou. Pořád prázdná.
Mladá žena se zatím zmítala na podlaze a snažila se vykřiknout. Rukama si drásala tvář, která jí již zčernala a napuchla, že se ani po-znat nedala. Tmavý otok se jí šířil dolů na ramena jako hustý olej. Sněhobílé suknice, s barevnými pruhy u lemu, vlály, jak mar-ně kopala nohama. Fain olízl kapky krve na ruce a s hihňáním se sehnul pro pochvu.
"Ty jsi ale hlupák."
Prudce se otočil s napřaženou dýkou, avšak vzduch kolem něj jako by zhoustl, obalil ho od krku po podrážky bot. Visel tam na špič-kách s dýkou napřaženou k bodnutí a zíral na Alviarin, když za sebou zavírala dveře. Opřela se o ně zády a prohlížela si ho. Tentokrát se z toho nevykroutí. Tiché škrábání střevíčků umírající dívky na dlažeb-ních kamenech se prostě nedalo nijak zamaskovat. Zamrkal, jak mu do očí stekl pot a začal ho pálit.
"Opravdu sis myslel," pokračovala Aes Sedai, "že tuto místnost nebude nikdo hlídat, že nikdo nebude na stráži? Ochrana byla v tom zámku. Úkolem té mladé husičky této noci bylo ji sledovat. Kdyby byla dělala, co měla, našel bys teď za dveřmi tucet strážců a stejně tolik Aes Sedai. Ona teď platí cenu za svou hloupost."
Zmítání za ním utichlo. Fain přimhouřil oči. Alviarin nebyla ze žlutého adžah, avšak i tak se mohla pokusit mladou ženu vyléčit. A ona ani nespustila poplach, jako to měla udělat ta přijatá, jinak by tu nebyla sama.
"Ty jsi černá adžah," zašeptal.
"To je nebezpečné obvinění," poznamenala žena klidně. Neby-lo jasné, pro koho z nich je nebezpečné.
"Siuan Sanche se snažila tvrdit, že černé adžah je skutečné, když ji vyslýchaly. Prosila, aby nám o nich mohla povědět. Elaida to nechtěla slyšet, a ani nebude chtít. Po-vídačky o černém adžah jsou jen ohavná pomluva Věže."
"Ty jsi černá adžah," řekl hlasitěji.

"Ty to chceš ukrást?" Mluvila, jako by nic neřekl. "Ten rubín za to nestojí, Faine. Nebo jak se vlastně jmenuješ. Ta čepel je pošpiněná, takže by se jí holou rukou dotkl jen hlupák, a nikdo jiný by se taky déle nezdržoval v její blízkosti. Vidíš, co to udělalo s Verin. Tak proč jsi sem přišel a šel rovnou po tom, o čem bys ani neměl vědět, že to tu je? Neměl jsi čas něco hledat."
"Mohl bych se pro tebe zbavit Elaidy. Stačí se jí dotknout tím-hle a dokonce ani léčení už ji nezachrání." Pokusil se mávnout dý-kou, ale nedokázal se pohnout ani o vlásek. Kdyby se byl dokázal hnout, byla by teď Alviarin už mrtvá. "Mohla bys být ve Věži prv-ní, ne druhá."
Vysmála se mu - znělo to jako chladné, opovržlivé zvonečky. "Copak si myslíš, že bych nebyla první, kdybych chtěla? Být dru-há mi vyhovuje. Ať si Elaida připíše zásluhy za to, čemu říká úspě-chy, a potí se i za své neúspěchy. Já vím, kde leží moc. A teď mi odpovíš na otázky, nebo tu ráno místo jedné najdou dvě mrtvoly."
Dvě tu budou stejně, ať už jí odpoví k její spokojenosti či niko-liv. Nehodlala ho nechat naživu. "Viděl jsem Thakan'dar." Vyslo-vit tohle bolelo. Vzpomínky, které to přineslo, byly agónií. Odmítl za-kňučet a vyrážel slova dál. "Velké moře mlhy, vlnící se a v ti-chosti narážející na černé útesy, ohně z kováren, zářící rudě pod ním, a bles-ky protínající oblohu mě téměř dohnaly k šílenství." Nechtěl pokračo-vat, ale přinutil se k tomu. "Vydal jsem se stezkou dolů do útrob Shayol Ghulu, dolů dlouhou cestou, kdy se mi o hla-vu otíraly kameny jako tesáky, až na břeh jezera z ohně a roztave-ných skal -" Ne, už ne! "- které drží Velikého pána Temnoty v ne-konečných hlubinách. Nebe nad Shayol Ghulem je i v poledne černé jeho dechem."
Alviarin teď stála zpříma a kulila oči. Ne strachem, ale udělalo to na ni dojem. "Slyšela jsem o..." začala tiše, pak se otřásla a pro-nikavě se na něj zadívala. "Kdo jsi? Proč jsi tady? Poslal tě jeden ze Zap - z Vyvolených? Proč jsem o tom nebyla zpravena."
Fain zvrátil hlavu dozadu a zasmál se. "Mají snad znát úkoly, které dostávají takoví jako já, takoví, jako jsi ty?" Znovu byl jas-ně slyšet přízvuk jeho rodného Lugardu. Jistým způsobem to bylo jeho rodné město. "Nebo se ti snad Vyvolení se vším svěřují?" Ně-co uvnitř něho křičelo, že tohle není správná cesta, ale on Aes Se-dai nenáviděl, a to něco uvnitř něj taky. "Buď opatrná, hezoučká malá Aes Sedai, nebo tě pro zábavu předhodí myrddraalovi."
Její zamračený pohled ho probodával jako rampouchy. "Uvidí-me, pane Faine. Uklidím tu spoušť, kterou jsi tu napáchal, a pak uvi-díme, kdo z nás dvou stojí u Vyvolených výš." S pohledem upřeným na dýku vycouvala z místnosti. Vzduch kolem něj nepo-volil, dokud nebyla celou minutu pryč.
V duchu si spílal. Hlupáku. Hraješ hry Aes Sedai, plazíš se před nimi, a pak to všechno zničí jedna chvíle vzteku. Když vracel dý-ku do pochvy, řízl se. Než strčil zbraň pod kabátec, ránu olízl. Vů-bec nebyl to, co si myslela. Kdysi býval temným druhem, ale teď byl mnohem, mnohem dál. Mnohem dál, mnohem výš. Něco úpl-ně jiného. Něco víc. Jestli se jí podaří spojit se s jedním ze Zapro-danců dřív, než se jí dokáže zbavit... Lepší to ani nezkoušet. Teď neměl čas hledat Valerský roh. Za městem ho čekali jeho přívr-ženci. Měli by ještě čekat. Zasel do nich strach. Doufal, že aspoň někteří lidé jsou pořád naživu.
Před východem slunce byl venku z Věže, mimo ostrov Tar Va-lon. Tam někde venku byl al'Thor. A on byl zase celý.

KAPITOLA TŘETÍ

Průsmyk Jangai

Pod vysokánskou Páteří světa Rand navedl Jeade'ena nahoru do kamenného svahu, který byl pokračováním kopců, jimiž začínal Jan-gaiský průsmyk. Dračí stěna drásala oblohu, všechny ostatní hory vedle ní vypadaly jako trpaslíci, její vrcholky se sněhovými čepicemi vzdorovaly žhnoucímu odpolednímu slunci. Nejvyšší štít sahal vysoko nad mraky, které se vysmívaly Pustině příslibem deš-tě, jenž nikdy nepřijde. Rand si neuměl představit, proč by se ně-kdo chtěl šplhat nahoru na horu, ale říkalo se, že muži, kteří se po-koušeli zdolat tyto výšiny, se museli vrátit, jak je přemohl strach a to, že nemohli dýchat. Byl ochoten uvěřit, že člověk, když se po-kusí vyšplhat tak vysoko, se může docela dobře začít bát i dýchat.

"...a i když jsou Cairhieňané tak ponořeni do hry rodů," říkala Moirain vedle jeho ramene, "půjdou za tebou, pokud budou vědět, že jsi silný. Buď na ně tvrdý, ale prosím, buď také spravedlivý. Vládce, který uděluje spravedlnost..."

Snažil se ji nevnímat, stejně jako ostatní jezdce i skřípění a ra-chot Kadereho povozů, které se klopotily za nimi. Rokle a strže Pusti-ny už byly za nimi, ale tyto rozeklané kopce, téměř stejně ne-hostinné, vozům nesvědčily o nic víc. Touto stezkou neputoval ni-kdo snad již dvacet let.

Moirain k němu takhle mluvila od rozbřesku do západu slunce, kdykoliv ji nechal. Její lekce se mohly týkat maličkostí - podrob-ností dvorského chování, řekněme, v Cairhienu či Saldeii nebo ně-kde jinde - nebo důležitých záležitostí: politického vlivu bělokabátníků či snad vlivu obchodu na rozhodnutí vládce vstoupit do války. Bylo to, jako by chtěla, aby byl do doby, než dosáhne druhé strany hor, co nej-vzdělanější, co nejnoblesnější jen bude možné. Bylo překvapivé, jak často to, co říkala, odráželo to, co by každý doma v Emondově Roli nazval zdravým selským rozumem. A ta-ky jak často tomu tak nebylo.

Občas přišla s něčím překvapivým. Například že nesmí věřit žádné ženě ve Věži krom Egwain, Elain a Nyneivy, či zpráva, že na amyrlinin stolec usedla Elaida. Přísaha nepřísaha, odmítala mu pro-zradit, jak to ví. Tvrdila, že pokud se tak rozhodne, musí mu to říci jiná, že je to cizí tajemství a ona ho nemůže vyjevit. Rand po-dezíral jednu z moudrých, které uměly chodit ve snu, i když ty se mu podí-valy rovnou do očí a odmítly říci ano či ne. Přál si, aby je dokázal donutit odpřísáhnout to co Moirain. Neustále se pletly me-zi něho a náčelníky, jako by chtěly, aby, pokud se bude chtít dostat k náčelní-kům, musel jednat přes ně. Právě v této chvíli Rand nechtěl myslet na Elaidu ani na moud-ré, ani poslouchat Moirain. Teď si chtěl prohlédnout průsmyk před nimi, hlubokou brázdu mezi horami, která se kroutila, jako by ně-kdo tupou sekerou znovu a znovu sekal do země, aniž by se mu to nějak zvlášť dařilo. Pár minut rychlé jízdy, a mohl by být v průsmyku.

Na jedné straně ústí kotliny bylo rovné čelo útesu přitesáno asi na sto kroků našíř a do plochy byl vyřezán větrem již dosti ohlazený had ovinutý kolem hole dobrých tři sta sáhů vysoké. Byl to snad po-mník, snad značka či pečeť vládce, a určitě byl vytvořen některým ze zmizelých národů z doby před Artušem Jestřábí kříd-lo, možná dokon-ce ještě z doby před trollockými válkami. Rand už viděl několikrát pozůstatky dávno zmizelých států. Dokonce ani Moirain často neznala jejich původ.

Vysoko na druhé straně, tak vysoko, že si nebyl jist, zda vidí to, co si myslí, že vidí, těsně pod hranicí sněhu, stálo něco ještě po-divnějšího. Něco, vedle čehož vypadal první, pár tisíc let starý po-mník celkem obyčejně. Rand by byl ochoten přísahat, že je to po-zůstatek rozbitých budov, světlej i šedý proti tmavší hmotě hory, a ještě zvláštnější bylo to, co vypadalo jako jakési přístaviště ze stejného materiálu, jakoby molo pro lodi, opile se naklánějící po úbočí hory. Pokud si to nepředstavoval, tak stavby pocházely z doby před Rozbitím. Tvář světa byla v těch letech úplně změněna. Tohle předtím mohlo docela dobře být dno oceánu. Bude se muset zeptat Asmodeana. I kdyby byl měl čas, nemyslel si, že by se chtěl šplhat tak vysoko, aby si to zjistil sám.

U paty obrovského hada ležel Taien, středně velké městečko obehnané vysokými hradbami, samo pozůstatek z časů, kdy Cairhien ještě směl posílat karavany přes Trojí zemi a ze Shary prou-dilo po hedvábné stezce bohatství. Nad městem poletovali ptáci a na hradbách ze šedého kamene byly v pravidelných rozestupech jakési tmavé skvr-ny. Mat se Okovi postavil ve třmenech, tím svým velkým kloboukem se širokou krempou si zastínil oči a zamračil se. Lan měl tvrdou tvář jako obvykle bez výrazu, přesto však vy-padal stejně napjatě. Závan větru, tady trochu chladnějšího, mu ro-zevlál plášť s proměnlivými barvami, takže na chvíli jako by od ra-men po holínky splynul se ska-lisky a řídkými trnitými keři.
"Posloucháš mě?" zeptala se náhle Moirain a pobídla svou bílou klisnu blíž. "Musíš -!" Zhluboka se nadechla. "Prosím, Rande. Je toho tolik, co ti musím říci, tolik, co potřebuješ vědět."
Náznak prosebného tónu v jejím hlase ho přiměl, že se na ni po-díval. Vzpomínal si na dobu, kdy ho její přítomnost zastrašovala. Teď přes všechno své královské vystupování vypadala docela ma-lá. Bylo pěkně hloupé, že měl pocit, jako by ji měl ochraňovat. "Máme ještě spoustu času, Moirain," pravil mírně. "Nepředstírám, že bych si mys-lel, že znám svět tolik jako ty. Odteď si tě chci dr-žet u sebe." Skoro si neuvědomil, jak velká změna proběhla od to-ho, kdy si ona držela u sebe jeho. "Ale zrovna teď mám v hlavě něco jiného."
"Ovšem." Povzdechla si. "Jak si přeješ. - Máme ještě spoustu času."
Rand pobídl grošovaného hřebce do klusu a ostatní ho následo-vali. Vozy také zrychlily, i když do kopce s nimi tempo udržet ne-mohly. Asmodeanovi - Jasinu Nataelovi - povlával záplatovaný kejk-lířský plášť jako praporec, který nesl u třmene, jasně rudý s bíločer-ným symbolem starých Aes Sedai uprostřed. Tvářil se mrzutě. Být korouhevníkem ho nijak zvlášť nepotěšilo. Pod tímto zname-ním bude dobývat, říkalo rhuideanské proroctví, a možná svět tolik nevyděsí jako Dračí praporec, praporec Luise Therina, který nechal vlát nad Tearským Kamenem. Tento znak pozná jen málokdo.
Skvrny na hradbách byly těla Taieňanů, jaksi divně pokroucená v předsmrtné agónii, nafouklá na slunci a visící za krky v řadě, kte-rá zřejmě obkružovala město. Ptáci byli lesklí černí krkavci a supi s ušpiněnými hlavami a krky. Někteří krkavci seděli na mrtvolách a krmili se, nově příchozí je vůbec nezajímali. V suchém vzduchu se vznášel odporný nasládlý puch hniloby a pronikavý zápach spá-leniny. Železem obitá brána byla otevřená a uvnitř byly vidět tros-ky, očazené kamenné domky a zhroucené střechy. Kromě ptáků se nikde nic nehýbalo.
Jako Mar Ruois. Snažil se tu myšlenku setřást, ale v duchu vi-děl velké město poté, co bylo znovu dobyto, vysoké věže začernalé a pobořené, pozůstatky obrovských hranic na každé křižovatce, kam do plamenů naházeli spoutané a živé všechny ty, kteří odmít-li přísahat Stínu. Věděl, čí vzpomínka to musí být, i když to neprobral s Moirain. Já jsem Rand al'Thor. Luis Therin Telamon je mrtvý tři tisíce let. Já jsem já! To byla bitva, kterou hodlal vyhrát. Když už musí zemřít v Shayol Ghulu, zemře tam jako on sám. Při-nutil se myslet na něco ji-ného.
Půl měsíce, co opustil Rhuidean. Půl měsíce, i když Aielové na-sadili od slunce východu do západu takové pěší tempo, že uštvali i koně. Ale Couladin putoval tímhle směrem týden, než to Rand zjistil. Pokud se jim nepodařilo náskok stáhnout, tak měl právě to-lik času na pustošení Cairhienu, než se tam Rand dostane. Víc, než dokáže Shaidy dostat do patřičných mezí. Nebyla to o moc šťast-nější myšlenka.
"Z té skály nalevo nás někdo pozoruje," poznamenal tiše Lan. Navenek byl cele pohroužen do prohlížení toho, co zbylo z Taienu. "Není to Aiel, jinak bych nezahlédl ani chlup."
Rand byl rád, že přiměl Egwain a Aviendhu zůstat s moudrými. Město mu poskytlo nový důvod, ale pozorovatel zapadal do jeho pů-vodního plánu, když ještě doufal, že Taien vyvázl. Egwain po-řád no-sila stejné aielské šaty jako Aviendha, a Aielové by v Taienu nebyli zrovna vítáni. Mezi přeživšími budou ještě méně oblíbení.
Ohlédl se na vozy, které zastavovaly kousek po svahu. Vozkové začínali bručet, když teď jasně viděli na město a ozdoby na hrad-bách. Kadere, mohutné tělo měl dnes opět zabalené v bílém, si vel-kým ka-pesníkem otíral obličej i orlí nos. Vypadal nevzrušeně, jen zamyšleně špulil rty.
Rand čekal, že jakmile projedou průsmykem, bude si Moirain muset hledat nové vozky. Kadere a jeho muži nejspíš utečou hned, jak dostanou první příležitost. A on je bude muset nechat jít. Ne-bylo to

správné - nebylo to spravedlivé - ale bylo to nutné, aby ochránil As-modeana. Jak dlouho už dělá to, co je nutné, místo to-ho, co je správ-né? Ve spravedlivém světě by to bylo totéž. Tahle myšlenka ho roze-smála, znělo to jako drsné sípění. Zdaleka už ne-byl tím vesnickým chlapcem, jímž býval, ale občas k němu ten chlapec pronikl. Ostatní se na něj podívali a on musel potlačit tou-hu jim sdělit, že ještě není šílený.
Minuly dlouhé minuty, než se ze skal vynořili dva muži bez ka-bátce a žena, všichni tři rozedraní a bosí. Blížili se váhavě, hlavy ne-jistě nakláněli a očima přebíhali z jednoho jezdce na druhého, na vozy a zpátky, jako by při nějakém hlasitějším zvuku chtěli uprch-nout. Pro-padlé tváře a potácivý krok hovořily o hladu.
"Díky Světlu," řekl jeden z mužů nakonec. Měl šedé vlasy -žádný z trojice nebyl mladý - a vrásčitou tvář. Pohledem chvilku pro-dlel na Asmodeanovi s jeho záplavou krajek na límci a manže-tách, ale vůdce karavany by nejel na mule a nenesl by prapor. Na-konec nejistě sevřel Randův třmen. "Světlo budiž pochváleno, že jste vyšli z té strašlivé země živí, můj pane." Mohlo to být Randovým kabátcem z modrého hedvábí se zlatou výšivkou na ramenou nebo praporcem či prostá lichotka. Ten muž rozhodně neměl dů-vod je považovat za něco jiného než kupce, byť dobře oblečené. "Ti vraždící divoši se znovu pozvedli. Je to další aielská válka. V noci se dostali přes hradby dřív, než si to někdo uvědomil, po-bili každýho, kdo proti nim zvedl ruku, a ukradli všechno, co ne-bylo přikovaný na místě."
"V noci?" zeptal se ostře Mat. Klobouk měl stažený hluboko do čela a stále obhlížel pobořené město. "Copak vaše hlídky spaly? Měli jste přece takhle blízko nepříteli hlídky, ne? Dokonce i Aie-lové by měli spoustu práce dostat se na vás, kdybyste měli posta-vený hlídky." Lan se na něj podíval oceňujícím pohledem.
"Ne, můj pane." Šedovlasý muž na Mata zamrkal, ale odpově-děl Randovi. Matův zelený kabátec byl dost dobrý i pro urozené-ho pána, ale Mat ho měl rozepnutý a vypadalo to, že v něm spává. "My... My měli jen strážnýho u každý brány. Už to bylo dlouho, co jsme nějakýho divocha zahlídli. Ale tentokrát... To, co neukradli,spálili, a vyhnali nás ven, abychom pomřeli hlady. Špinavý zvíře-ta! Díky Světlu jsi nás přišel zachránit, můj pane, jinak bychom tu všichni jistě umřeli. Já jsem Tal Nethin. Jsem - byl jsem - sedlář. A dobrej, můj pane. Tohle je moje sestra Aril a její manžel Ander Corl. Dělá dobrý boty."
"Ukradli taky lidi, můj pane," ozvala se žena chraplavým hla-sem. Byla o něco mladší než její bratr, kdysi mohla být docela hez-ká, ale vyčerpání a starosti jí vyryly do tváří vrásky. Rand tušil, že se už nikdy zcela neztratí. Její manžel měl v očích ztracený pohled, jako by si nebyl zcela jistý, kde vlastně je. "Moji dcerku, můj pa-ne, i syna. Vzali všechny mladý, každýho nad šestnáct, svlíkli je do naha přímo na ulici a odehnali je. Můj pane, můžeš...?" Odml-čela se a pevně za-vřela oči, jako by tomu nemohla uvěřit, a zapo-tácela se. Byla jen malá naděje, že své děti ještě někdy uvidí.
Moirain už byla dole ze sedla a vedle Aril. Vyčerpaná žena hla-sitě zalapala po dechu, jakmile se jí Aes Sedai dotkla, a otřásla se od hlavy k patě. Tázavě obrátila užaslý pohled na Moirain, ale ta ji jenom podpírala.
Arilin manžel náhle vytřeštil oči a zíral na Randovu pozlacenou přezku na opasku, byl to dar od Aviendhy. "Měl takhle poznačený paže. Takhle. Omotaný kolem dokola, jako ten had na skále."
Tal nejistě vzhlédl k Randovi. "Vůdce těch divochů, můj pane. On - měl takový znamení na pažích. Měl ty divný šaty jako všich-ni ostatní, ale měl ustřižený rukávy a hodně se snažil, aby to každej uvi-děl."
"To je dárek, co jsem dostal v Pustině," řekl Rand. Dával si po-zor, aby měl ruce stále na sedlové hrušce. Rukávy kabátce jeho Draky zakrývaly až po hlavu, kdyby se však někdo podíval blíž, zahlédl by kousek z nich na hřbetech rukou. Aril se zapomněla di-vit, co to vlast-ně ta Moirain udělala, a všichni tři se tvářili, že kaž-dou chvíli utečou. "Jak je to dlouho, co odešli?"
"Šest dní, můj pane," odpověděl Tal znepokojeně. "Udělali to všechno za noc a den a příští den odešli. My bychom byli odešli taky, ale co kdybychom je potkali, až se budou vracet? V Seleanu je určitě museli zahnat zpátky." To bylo město na druhé straně průsmyku. Rand pochyboval, že Selean bude touto dobou v lepším stavu než Tai-en.
"Kolik lidí přežilo kromě vás tří?"
"Asi stovka, můj pane. Možná víc. Nikdo to nepočítal." Randa náhle přemohl hněv, i když se ho snažil potlačit. "Stovka vás je?" Hlas měl studený jako železo. "A šest dní? Tak proč jsou vaši mrtví pone-chaní

napospas krkavcům? Proč mrtví pořád ještě visí na hradbách? Tohle jsou vaši lidé, kteří tu páchnou!" Ti tři se schoulili a couvali od jeho koně.
"Báli jsme se, můj pane," zachraptěl Tal. "Oni odešli, ale moh-li se vrátit. A on nám řekl... Ten se znamením na pažích nám řekl, aby-chom na nic nesahali."
"Zpráva," řekl Ander hluše. "Vybral je pro pověšení, prostě je vytahovali, dokud jich nebylo dost kolem celé hradby. Muže, že-ny, bylo mu to jedno." Oči upíral na Randovu přezku. "Řekl, že je to zpráva pro jednoho muže, co půjde za ním. Řekl, že chce, aby ten muž věděl... věděl, co udělají na druhý straně Páteře. Řekl... Řekl, že s tím mužem naloží ještě hůř."
Aril náhle vyvalila oči a všichni tři s otevřenými ústy zírali za Randa. Pak se s jekotem obrátili a utekli. Ze skal, z nichž předtím vy-šli, se zvedli černě zahalení Aielové a oni se vrhli jiným smě-rem. Tam se však zahalení Aielové objevili také, a oni se prostě zhroutili na zem, vzlykali a drželi se navzájem, zatímco je váleč-níci obstupovali. Moirain měla chladnou a vyrovnanou tvář, ale oči klidné neměla.
Rand se otočil v sedle. Po svahu přicházeli Rhuark a Dhearik, sundávali si závoje a odmotávali šufy z hlavy. Dhearik byl silnější než Rhuark, s výrazným nosem a světlými prameny ve zlatých vla-sech. Přivedl Reyn Aiely, jak Rhuark řekl, že přivede.
Timolan a jeho Miagomové šli rovnoběžně s nimi o tři dny ces-ty dál na sever a občas si vyměnili posly, ale jinak náčelník svoje záměry neprozradil. Codarrové, Shiandové a Darynové byli stále někde na východě. Amys a ostatní po snové poradě s jejich moud-rými tvrdily, že také přicházejí, ale pomalu. Ty moudré neměly po-nětí, jaké mají jejich kmenoví náčelníci záměry, stejně jako Rand netušil, co podnikne Timolan.
"Bylo to nutné?" řekl, když dva náčelníci došli až k němu. Ta-ké už lidi vyděsil, ale z dobrého důvodu, a nenutil je si myslet, že ze-mřou.
Rhuark jenom pokrčil rameny, a Dhearik řekl: "Rozložili jsme oštěpy kolem téhle držby tak, aby nás neviděli, jak sis přál, a nezdálo se nutné čekat, protože tu nezůstal nikdo, kdo by si zatančil s oštěpy. Kromě toho to jsou jenom zabijáci stromů."
Rand se zhluboka nadechl. Věděl, že to by mohl být svým způ-sobem stejně velký problém jako Couladin. Asi před pěti sty lety da-rovali Aielové Cairhienu stromek, odrostek avendesory, a s ním i prá-vo, jaké neměl žádný jiný stát, obchodovat přes Trojí zemi se Sharou. Neudali žádný důvod - mokřiňany neměli v nejlepším pří-padě v lásce - ale od Aielů to vyžadovalo ji'e'toh. Během dlou-hých let na pouti, která je nakonec přivedla do Pustiny, je nena-padli jen jediní lidé, jen jediní jim umožnili přístup k vodě bez boje, když svět vyschl na troud. A oni nakonec našli potomky těch lidí. Cairhieňany.
Po pět set let proudilo do Cairhienu s hedvábím a slonovinou bohatství. Pět set let, a avendoraldera rostla v Cairhienu. A potom nechal král Laman strom podetnout, aby si z něj mohl udělat trůn. Státy věděly, proč před dvaceti lety Aielové překročili Páteř světa - Lamanův hřích, tak tomu lidé říkali, a Lamanova pýcha - ale jen má-lokdo věděl, že pro Aiely to nebyla válka. Čtyři kmeny se vy-daly najít křivopřísežníka a narušitele přísahy, a když ho zabily, vrátily se zpátky do Trojí země. Jejich opovržení pro zabijáky stro-mů, křivopřísežníky, však nikdy nevyprchalo. To, že byla Moirain Aes Sedai, převážilo její cairhienský původ, ale Rand si nebyl jist jak moc.
"Tihle lidé žádnou přísahu neporušili," řekl oběma náčelníkům. "Najděte ostatní. Ten sedlář říkal, že jich je asi stovka. A buďte na ně milí. Jestli nás někteří pozorovali, tak teď asi utíkají zpátky do hor." Oba Aielové se začali otáčet a Rand ještě dodal: "Slyšeli jste, co mi vykládal? Co si myslíte vy o tom, co tu Couladin udělal?"
"Zabili víc, než museli," prohlásil Dhearik se znechuceným po-třesením hlavou. "Jako když černá fretka vpadne do hnízd skalňáků v rokli." Zabíjení je stejně snadné jako umírání, tvrdili Aielové. Každý trouba dokáže obojí.
"A ta druhá věc? Zajatci. Gai'šainové."
Rhuark a Dhearik si vyměnili pohledy a Dhearik stiskl rty. Oči-vidně to slyšeli a byli z toho znepokojení. Chtělo to hodně, aby to vy-vedlo Aiela z míry.
"Tak to být nemůže," řekl Rhuark nakonec. "Jestli je to... Gai' šain je záležitost ji'e'toh. Z nikoho, kdo se neřídí ji'e'toh, nemůžeš udělat gai'šaina, jinak to jsou jen lidská zvířata, jako si drží Shaarado-vé."
"Couladin opustil cestu ji'e'toh." Dhearikův hlas zněl, jako by říkal, že kamenům vyrostla křídla.

Mat pobídl koleny Oka blíž. Nikdy nebyl zrovna výjimečný jez-dec, ale občas, když myslel na něco jiného, jezdil, jako by se na koni narodil. "Tebe to překvapuje?" zeptal se. "Po tom, co všecko už udě-lal? Ten chlap by podváděl, i kdyby hrál kostky se svou má-mou."
Všichni na něj upřeli bezvýrazné pohledy, oči jako modré ka-meny. Mnoha způsoby Aielové byli ji'e'toh. A ať už byl Couladin ji-nak cokoliv, v jejich očích byl stále Aiel. Klan před kmenem, kmen před cizinci, ale Aiel před mokřiňany.
Připojily se k nim některé Děvy, Enaila, Jolien a Adelin a šla-chovitá, bělovlasá Sulin, kterou vybraly jako správkyni střechy rhuideanské střechy Děv. Děvám, které v Rhuideanu zůstaly, řek-la, ať si vyberou jinou, a teď vedla Děvy tady. Ženy vycítily nála-du mužů a neříkaly nic, jen trpělivě položily hroty oštěpů na zem. Pokud Aiel chtěl, dokázal, že kámen vedle něj vypadal ukvapeně.
Ticho přerušil Lan. "Jestli Couladin čeká, že ho budeš sledovat, mohl nechat někde v průsmyku pěkné překvapení. Stovka mužů by mohla průsmyk v úžinách udržet i proti celému vojsku. Tisí-covka..."
"Tak se utáboříme tady," řekl Rand, "a pošlete zvědy, aby se přesvědčili, že cesta je volná. Duadhe Mahdi'in?"
"Hledače vody," souhlasil Dhearik a mluvil potěšeně. To bylo jeho společenstvo, než se stal náčelníkem kmene.
Když se reynský náčelník vydal dolů ze svahu, Sulin a ostatní Děvy se na Randa významně podívaly. Poslední tři dny, když se začal bát toho, co by tu mohl najít, vybíral zvědy z jiných spole-čenstev a měl pocit, že ony vědí, že to nedělá jenom proto, aby se ostatní dostali na řadu. Snažil se jejich pohledy ignorovat, avšak zvláště se Sulin to bylo těžké. Ta ženská mohla svýma bledě mod-rýma očima zarážet hřebíky.
"Rhuarku, jakmile najdou ty, co přežili, zařiď, ať je hned nakr-mí. A ať se k nim chovají slušně. Vezmeme je s sebou." Jeho po-hled přitáhla městská hradba. Někteří Aielové už používali zakři-vené roho-vinové luky a zabíjeli krkavce. Zplozenci Stínu občaspoužívali krkav-ce a další mrchožrouty jako špehy. Oči stínu - tak je Aielové nazývali. Tihle se krmili tak soustředěně, že si něčeho všimli, až je proklál šíp, ale moudrý člověk s krkavci a krysami ni-kdy neriskoval. "A zařiď, ať pohřbí mrtvé." Aspoň v tom se spra-vedlnost rovnala nutnosti.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Darovaná čepel

V ústí průsmyku Jangai, byť dál od Taienu, začal rychle vznikat tábor a šířil se přes kopce, kolem přístupových cest, mezi roztrou-šeným ostnitým křovím a dokonce i nahoru na horské svahy. Ne že by ho bylo příliš vidět, snad krom v průsmyku samotném. Aielské stany splývaly s kamenitou půdou tak dobře, že jste je mohli pře-hlédnout, i když jste věděli, co hledáte a kde. V kopcích se Aielové utábořili podle kmenů, ale ti v průsmyku se scházeli podle spo-lečenstev. Větši-nou to byly Děvy, ale mužská společenstva vyslala své zástupce taky, asi po padesáti, a muži si rozložili stany o hod-ně výš nad troskami Taienu v táborech, které od sebe byly nená-padně odděleny. Každý chápal, nebo si aspoň myslel, že chápe, že Děvy nesou Randovu čest, ale všechna společenstva chtěla strážit Car'a'carna.
Moirain - samozřejmě s Lanem - odešla rozmístit Kadereho vo-zy těsně pod městem. Aes Sedai nadělala kolem toho, co bylo na vo-zech, skoro stejně takový poprask jako kolem Randa. Vozkové bručeli a nadávali, jak město smrdí, a vyhýbali se pohledu na to, jak Aielové odřezávají těla z hradeb, ale po měsících, které strávi-li v Pustině, zřejmě byli rádi, že jsou blízko byť jen trosek toho, co považovali za civilizaci.
Gai'šainové stavěli stany moudrých - tedy Amys, Bair a Melain - pod městem na téměř ztracené stezce vedoucí nahoru do kopců. Rand si byl jistý, že si toto místo vybraly proto, aby mohly být na-blízku jak jemu, tak bezpočtu moudrých dole, ale podle něj určitěne-byla náhoda, že každý, kdo za ním bude přicházet z kopců, bu-de mu-set projít přes jejich tábor nebo kolem něj, aby se k němu do-stal. Tro-chu ho překvapilo, když viděl, že bíle oděné postavy po-hání Melain. Teprve před třemi dny se provdala za Baela v obřadu, kterým se z ní stala jeho manželka a sestra-žena jeho druhé man-želky Dorindhy. Ta část byla zřejmě stejně důležitá jako svatba sa-motná. Aviendhu jeho překvapení dost šokovalo, nebo možná roz-zlobilo.
Když dorazila Egwain s Aviendhou za ocasem své bílé kobyl-ky, majíc jednoduché suknice vyhrnuté nad kolena, vypadaly obě i přes rozdílné zabarvení a to, že Aviendha při své výšce mohla na-hlížet Egwain přes rameno, aniž by se musela příliš natahovat, úpl-ně stejně. Obě měly jen jeden slonovinový náramek a jeden náhr-delník. Práce s odklízením visících mrtvol právě začala. Většina krkavců byla mrtvá, země byla posetá hromádkami černého peří, a zbytek odletěl, ale supi byli přežraní tak, že se nemohli zvednout do vzduchu a jen se kolébali v popelu uvnitř hradeb.
Rand si přál, aby existoval nějaký způsob, jak jim oběma zabrá-nit spatřit tuhle scénu, ale k jeho překvapení ani jedna neodběhla vy-prázdnit si žaludek. No, něco takového stejně od Aviendhy neočeká-val. Ona viděla smrt příliš často a vyrovnala se s tím, její tvář zůstala nyní zcela bez výrazu. Nečekal však čirou lítost v očích Egwain, když se dívala, jak sundávají nafouklé mrtvoly z hradeb. Zavedla Rosu k Jeade'enovi a naklonila se, aby mohla Randovi položit ruku na rameno. "Je mi to moc líto, Rande. Neexistoval způ-sob, jak bys tomu mohl zabránit."
"Já vím," řekl jí. Dokonce ani nevěděl, že tu nějaké město je, dokud se o něm před pěti dny jen tak mimochodem mezi řečí ne-zmínil Rhuark - s náčelníky se radil pouze o tom, zda dokážou za den urazit větší vzdálenost a co Couladin udělá, až projde Jangai - a tou dobou už tady Shaidové skončili a odešli. Zatím už si přestal nadávat do hlupáků.
"No, hlavně si to pamatuj. Nebyla to tvoje chyba." Pobídla Ro-su dál a než se dostala z doslechu, dala

se do řeči s Aviendhou. "Jsem ráda, že to bere tak dobře. Mívá ve zvyku cítit se provinile kvůli vě-cem, který stejně nemůže ovlivnit."
"Muži si vždycky myslí, že ovládají všechno kolem sebe," opá-čila Aviendha. "Když potom ale zjistí, že to tak není, myslejí si, že selhali, místo aby zjistili prostou pravdu, kterou už ženy dávno znají."
Egwain se zahihňala. "Tohle je prostá pravda. Hned jak jsem uvi-děla ty chudáky lidi, napadlo mě, že ho najdem, jak někde zvrací."
"To má tak slabý žaludek? Já..."
Jejich hlasy utichly, jak se kobylka odšourala dál. Rand se, celý rudý, narovnal v sedle. Snažit se je odposlechnout. Chová se jako pi-tomec. To mu ale nezabránilo, aby se na ně nemračil. Bral na se-be zodpovědnost jenom za to, co byla jeho práce, i když jen pro něj sa-motného. Jenom za věci, se kterými mohl něco udělat. A se kte-rými měl něco udělat. Nelíbilo se mu, když se o něm takhle bavi-ly. Za jeho zády i přímo jemu pod nosem. Světlo samo vědělo, co si povídají.
Sesedl a vedl Jeade'ena za sebou, pátraje po Asmodeanovi, kte-rý se zřejmě někam zatoulal. Po tolika dnech strávených v sedle se rád prošel. V průsmyku se objevovaly různé shluky stanů. Horské svahy a útesy vytvářely skvělé hradby, ale Aielové se stejně rozestavovali, jako by odtamtud čekali útok. Rand se snažil jít s Aiely pěšky, ale půlden mu stačil, aby se zase vrátil na koně. Už tak měl dost práce, aby s nimi udržel krok v sedle. Když spěchali, dokáza-li Aielové utahat i koně.
Mat byl také dole, dřepěl s otěžemi v ruce a tím oštěpem s čer-ným ratištěm přes kolena, upíral zrak na rozvalenou bránu, studo-val město a cosi si brumlal, zatímco Oko se snažil oždibovat jaký-si trnitý keř. Mat město studoval, neprohlížel si ho jen tak. Odkud se vzala ta poznámka o hlídkách? Mat od jejich první návštěvy Rhuideanu tu a tam říkal zvláštní věci. Rand by byl rád, kdyby byl Mat ochoten bavit se o tom, co se v Rhuideanu vlastně stalo, ale on pořád popíral, že k něčemu došlo, i přes medailon s liščí hla-vou, oštěp a jizvu kolem kr-ku. Melindhra, shaidská Děva, s kterou se Mat dal dohromady, stála kousek stranou a mládence sledovala, dokud nepřišla Sulin a neza-hnala ji s nějakou posílkou. Randa na-padlo, jestli Mat ví, že si Děvy sázejí na to, zda se kvůli němu Me-lindhra vzdá oštěpu. A jestli ho naučí zpívat, ačkoliv když se Rand ptal, co to znamená, jenom se za-smály.
Hudba ho přitáhla k Asmodeanovi, jenž se s harfou na koleni usadil na žulové skalce. Žerď karmínového praporce byla zaraže-ná do kamenité země a mula uvázaná k ní. "Vidíš, můj pane Draku," řekl vesele, "tvůj korouhevník se věrně věnuje svým povin-nostem." Pak se jeho hlas i výraz změnily a on řekl: "Když už mu-síš tuhle věc mít, proč ji nenecháš nýst Mata nebo Lana? Nebo Moirain, když už jsme u toho. Ještě ráda by nesla tvůj prapor a čis-tila ti boty. Buď s ní opatrnej. Je to protřelá ženská. Když nějaká žena řekne, že tě bude poslouchat o svý vlastní vůli, tak je čas spát lehce a hlídat si záda."
"Neseš to, neboť jsem tě vybral, mistře Jasine Nataeli." Asmo-dean sebou trhl a rozhlédl se kolem sebe, přestože všichni ostatní byli dost daleko a zaneprázdnění, aby poslouchali. Stejně by jim nikdo jiný nerozuměl. "Co víš o těch troskách nahoře těsně pod hranicí sněhu? Musejí pocházet z věku pověstí."
Asmodean se nahoru ani nepodíval. "Tenhle svět se hodně změ-nil proti světu, kde... jsem usnul." Mluvil unaveně a lehce se za-chvěl. "To, co vím o tom, co tu leží, jsem zjistil až po probuzení." Z harfy se vylinuly žalostné tóny "Pochodu mrtvých". "Co já vím, tak by to mohlo pocházet z města, ve kterým jsem se narodil. Shorelle byl pří-stav."
Slunci zbývala snad hodina, než ho skryje Páteř světa. Takhle blízko vysokým horám přicházela noc rychle. "Na další z našich roz-hovorů jsem dneska moc utahanej." Takhle na veřejnosti nazý-vali Asmodeanovy lekce, i když kolem nikdo jiný nebyl. Spolu s výukou, kterou mu poskytovali Lan a Rhuark, mu s Asmodeanovými hodinami od odjezdu z Rhuideanu zbývalo na spánek jen málo času. "Až budeš hotový, jdi do svého stanu. Uvidíme se rá-no. S praporem." Nikdo jiný, kdo by tu zatracenou věc nesl, tu prostě nebyl. Třeba najde někoho v Cairhienu.
Když se obracel k odchodu, Asmodean zahrál cosi nemelodic-kého a řekl: "Dneska v noci nebudou kolem mýho stanu žádný hořla-vý sítě? Už jsi mi konečně začal věřit?"
Rand se ohlédl přes rameno. "Věřím ti jako bratru. Do dne, kdy mě zradíš. To, cos udělal, ti prominu za to, že mě učíš, a je to mno-hem lepší dohoda, než si zasloužíš, ale v den, kdy se obrátíš proti mně, to roztrhám a pohřbím i s tebou." Asmodean pootevřel ústa, ale Rand ho předešel. "Tohle říkám já, Nataeli. Rand al'Thor. Lidi z Dvouříčí ne-mají rádi ty, co se jim snaží vrazit nůž do zad."

Podrážděně zatahal za grošákovy otěže a odešel dřív, než se druhý muž zmohl na slovo. Nebyl si jist, zda Asmodean má vůbec tušení, že se mu snaží vyhrožovat mrtvý muž, ale nemohl si dovolit mu to nějak dát najevo. Asmodean si už tak byl jist, že je to ztra-cený případ. Kdyby ho napadlo, že Rand zcela neovládá ani vlast-ní myš-lenky, že se může každou chvíli zbláznit, Zaprodanec by ho v oka-mžení opustil, a Rand se toho musel ještě spoustu naučit.
Pod Aviendžiným dohledem stavěli bíle odění gai'šainové jeho stan o hodný dál v průsmyku, kde se nad ním tyčil ten obrovský ka-menný had. Gai'šainové měli vlastní stany, ale ty samozřejmě postaví jako poslední. Adelin a asi tucet Děv dřepěly opodál, hlí-daly a čekaly, až budou moci strážit jeho spánek. Dokonce i když kolem něj každou noc tábořilo na tisíc Děv, ony přesto dál stavěly stráž k jeho stanu.
Než k nim došel, natáhl se skrze angrial, který měl v kapse, a uchopil saidín. Nebylo ovšem třeba, aby se vyřezávaného tlouš-tíka s mečem skutečně dotýkal. Naplnila ho směs špíny a krásy, ta zuřící ohnivá řeka, ta zdrcující lavina ledu. Usměrňoval každou noc od od-jezdu z Rhuideanu, stavěl ochrany kolem celého tábora, nejen kolem stanů v průsmyku, ale i kolem těch na kopcích a sva-zích hor. Potřebo-val angrial, aby vytvořil tak velké ochrany, ale jen tak tak. Předtím si myslel, že je silný, ale díky Asmodeanově výuce byl ještě silnější. Člověk ani zvíře, kteří by překročili čáru ochrany, by si ničeho ne-všimli, ale zplozenec Stínu, který by se jí dotkl, by spustil varování, které by zaslechli všichni ve stanech. Kdyby byl toto udělal v Rhuide-anu, temní psi by nikdy nevstoupi-li bez toho, aby se to dozvěděl.
Aielové samotní budou dávat pozor na lidské nepřátele. Ochra-ny byly složitě propletené, byť slabé, a snažit se do nich dostat víc než jednu věc by způsobilo, že by nebyly prakticky využitelné. Mohl zaří-dit, aby zabily každého zplozence Stínu, místo aby je-nom spustily poplach, ale to by bylo jako maják pro každého Za-prodance, který by po něčem takovém pátral, a také pro každého myrddraala. Nebylo nutné k sobě nepřátele přivolávat, když třeba ještě nevěděli, kde je. Takhle se to nedozví žádný ze Zaprodanců, pokud by se nedostal příliš blízko, a myrddraal teprve, až už by by-lo pozdě.
Propustit saidín bylo cvičením v sebeovládání i přes odpornou špínu, i přes to, jak se ho jediná síla snažila smést jako zrnko pís-ku na dně řeky, snažila se ho spálit, zničit. Plul v rozlehlé prázdnotě, a pře-sto cítil, jak se každého jeho vlasu dotýká vítr, viděl jed-notlivá vlákna v šatech gai'šainů, cítil také teplou vůni Aviendhy. A chtěl víc. Ale také cítil popel Taienu, zápach smrti a mrtvých těl, která hořela na hranicích, hnilobu těch, která ještě neshořela, do-konce i těch, která již byla pohřbená, stejně jako suchou hlínu je-jich hrobů. To pomohlo. Po chvíli byl saidín pryč a on vdechoval jenom suchý horký vzduch. Zá-pach smrti se vytratil a vzduch byl čistý a nádherný.
"Podívej, co tu bylo před námi," řekla Aviendha, když nechal bíle oděnou ženu s pokorným výrazem odvést Jeade'ena. Zvedla hně-dého hada. Byl mrtvý, ale silný jako Randovo předloktí a sko-ro pět loktů dlouhý. Krevozmij odvozoval své jméno od toho, ja-ký účinek mělo jeho kousnutí. Krev se v několika minutách pro-měnila oběti v rosol. Pokud se Rand nemýlil, tak čistá rána za jeho hlavou pocházela od Aviendžina nože. Adelin a ostatní Děvy to sledovaly s pochvalným výrazem.
"Napadlo tě vůbec, že by tě mohl uštknout?" zeptal se Rand. "Napadlo tě vůbec použít jedinou sílu, místo toho pitomýho noží-ku? Proč jsi ho nejdřív nepolíbila? Muselas být dost blízko."
Aviendha se narovnala a její zelené oči téměř způsobily, že noč-ní chlad přišel o hodně dřív. "Moudré říkají, že není dobré použí-vat jedinou sílu příliš často." Odsekávaná slova byla stejně stude-ná jako její oči. "Říkají, že je možné natáhnout příliš a ublížit si." Lehce se zamračila a spíš k sobě než k němu dodala: "I když jsem se ještě ne-dostala na hranici toho, co vydržím. Tím jsem si jistá."
Rand potřásl hlavou a vstoupil do stanu. Ta žena prostě odmíta-la poslouchat rozumné rady.
Ještě se pořádně neusadil na hedvábné podušce vedle dosud ne-zapáleného ohně, a ona již přišla dovnitř za ním. Bez krevozmije, na-štěstí, ale nesměle nesla něco zabalené v silných vrstvách po-krývky se šedými pruhy. "Dělal sis kvůli mě starosti," prohodila lhostejným hlasem. Tvářila se úplně bezvýrazně.
"Ovšemže ne," zalhal. Ženská hloupá. Ještě se nechá zabít, protože nemá dost rozumu, aby byla v případě potřeby opatrná. "Sta-rosti bych si dělal kvůli každému. Nechci, aby někoho uštkl kre-vozmij."
Ona si ho chvíli pochybovačně prohlížela a pak krátce kývla. "Dobrá. Hlavně aby sis se mnou něco nenamlouval." Hodila mu za-balený ranec k nohám a sedla si naproti němu na paty. "Nechtěl jsi přijmout přezku jako dar rušící dluh mezi námi..."
"Aviendho, nic mi nedlužíš." Měl dojem, že na to zapomněla. Aviendha pokračovala, jako by nic neřekl.

"...ale tohle ho možná zruší."
Rand si povzdechl a rozbalil pruhovanou pokrývku - opatrně, poněvadž s rancem zacházela mnohem nejistěji než předtím s ha-dem, kterého držela, jako by to byl kus látky - rozbalil ji a zalapal po dechu. Uvnitř byl meč v pochvě tak přeplácané rubíny a drahý-mi opály, že bylo těžké zahlédnout zlato, jen tam, kde bylo zasa-zeno vycházející slunce s mnoha paprsky. Na slonovinovém jílci, dost dlouhém pro obě ruce, bylo také vyloženo zlaté slunce. Hruš-ka byla také obložená rubí-ny a bílými kameny, a další tvořily jed-nolitou hmotu po celé délce záštity. Tohle nikdy nebylo vyrobeno pro běžné používání, jen na pa-rádu. Aby lidi koukali.
"Tohle muselo stát... Aviendho, jak ti to můžu oplatit?"
"Nestálo to skoro nic," prohlásila tak defenzivně, že klidně mohla dodat, že lže.
"Meč. Jak ses vůbec dostala k meči? Jak se vůbec nějaký Aiel dostane k meči? Neříkej mi, že měl Kadere tohle schované na vo-ze."
"Nesla jsem ho v pokrývce." Mluvila ještě dotčeněji, než když se bavila o ceně. "Dokonce i Bair říkala, že by to mělo být v po-řádku, pokud se ho skutečně nedotknu." Nejistě pokrčila rameny a neustále si upravovala loktuši. "Byl to meč zabijáka stromů. Lamana. Vzali ho od jeho těla jako důkaz, že je skutečně mrtvý, pro-tože hlavu tak daleko donést nemohli. Od té doby přecházel z ru-ky do ruky, předávali si ho mladí muži a hloupé Děvy, které chtěly vlastnit důkaz o jeho smrti. Jenže každý pak začal uvažovat o tom, co to vlastně je, a tak to prodal dalšímu hlupákovi. Cena od první-ho prodeje značně poklesla. Žádný Aiel by na to nepoložil ruku ani aby sundal ty kameny."
"No, je moc krásný," řekl Rand, jak nejtaktněji dokázal. Jenom kašpar by nosil něco tak křiklavého. A ten slonovinový jílec by v ruce zvlhlé potem či krví klouzal. "Ale nemůžu ti dovolit..." Od-mlčel se, jak vytáhl pár palců oceli, čistě ze zvyku, aby si prohlédl ostří. Do lesklé oceli byla vyleptána volavka, symbol mistra šermíře. Kdysi nosil právě takhle poznačenou čepel. - Náhle se byl ochoten vsadit, že tahle čepel je stejná jako krkavci poznačená če-pel na Matově oštěpu, kov vyrobený s pomocí jediné síly, která se nikdy nezlomí a nikdy nepotřebuje nabrousit. Většina mistrov-ských mečů byly jenom kopie těch pravých. Lan by mu to mohl ří-ci jistě, ale Rand byl v duchu již přesvědčen.
Stáhl pochvu docela, naklonil se přes ohniště a položil ji před ni. "Čepel si nechám, abych zrušil dluh, Aviendho." Čepel byla dlou-há, lehce zakřivená a s jedním ostřím. "Jenom čepel. Jílec můžeš mít zpátky taky." V Cairhienu si může pořídit nový jílec i pochvu. Třeba je jeden z těch, co přežili Taien, slušný zbrojíř.
Aviendha zírala s rozšířenýma očima z něj na pochvu a zase zpátky, pusu měla otevřenou a poprvé, co ji kdy viděl, byla vyve-dená z míry. "Ale ty kameny mají mnohem, mnohem větší cenu než já - Zase se na mě snažíš uvalit dluh, Rande al'Thore."
"To ne." Jestli ta čepel ležela přes dvacet let v pochvě nedotče-ná a nezkalená, tak musela být to, co si myslel. "Pochvu jsem ne-přijal, takže byla celou dobu tvoje." Vyhodil do vzduchu jednu hedvábnou podušku a provedl v sedě figuru Zvedá se vítr. Dolů se začalo sypat peří, jak čepel podušku hladce rozsekla. "A jílec taky nepřijímám, takže je taky tvůj. Jestli z toho budeš mít zisk, tak je to jenom tvoje záležitost."
Místo aby vypadala šťastná z toho bohatství - Rand tušil, že za ten meč dala všechno, co měla, a nejspíš jenom za pochvu dosta-ne stokrát víc - místo aby vypadala šťastná nebo mu poděkovala, mračila se přes pírka tak rozhořčeně, jako kterákoliv dvouříčská hospodyně na zašpiněnou podlahu. Škrobeně tleskla a objevila se jedna gai'šainka, která si okamžitě klekla a začala tu spoušť uklí-zet.
"Je to můj stan," podotkl Rand významně. Aviendha si jenom odfrkla v dokonalé imitaci Egwain. Ty dvě rozhodně trávily moc času pohromadě.
Večeře, když po setmění konečně dorazila, se skládala z obvyk-lé placky světlého chleba a kořeněného dušeného téměř bílého ma-sa ve velkých kouscích se sušenými papričkami a fazolemi. Rand se jenom zazubil, když mu sdělila, že maso je krevozmij. Od té do-by, co vstoupil do Pustiny, už jedl hady i mnohem horší maso. Gara - jedovatá ještěrka - byla podle jeho odhadu vůbec nejhorší. Ne kvůli chuti, která se docela podobala kuřeti, ale protože to byla ještěrka. Občas měl dojem, že v Pustině musí být víc jedovatých zví-řat - hadů, ještěrek a pavouků - a rostlin, než ve zbytku světa do-hromady.
Aviendha byla zřejmě zklamaná, že maso znechuceně nevyplivl, i když někdy bylo těžké poznat, co

vlastně cítí. Občas ji zjevně ve-lice těšilo, když ho mohla vyvádět z míry. Kdyby se snažil předstírat, že je Aiel, byl by si myslel, že se snaží jen dokázat, že jím není.
Unavený, toužící po spánku, sundal si jenom kabátec a boty, než si zalezl do pokrývek, a obrátil se k Aviendze zády. Aielští muži a ženy možná mohli chodit do potních lázní společně, ale krátký čas v Shienaru, kde dělali něco velmi podobného, ho přesvědčil, že na tohle není stavěný, ne aniž by zrudl tak, že by z toho mohl mít smrt. Snažil se neposlouchat, když se svlékala pod svou pokrýv-kou. Aspoň že měla tolik slušnosti, ale on byl stejně otočený zády, čistě pro jistotu.
Aviendha tvrdila, že má spát v jeho stanu, aby ho mohla dál učit aielských zvykům a obyčejům, protože ve dne tráví tolik času s náčel-níky. Oba věděli, že je to lež, ačkoliv co si moudré myslely, že by mohla takhle objevit, to si Rand neuměl představit. Tu a tam zavrčela, jak za cosi zatahala, a brumlala si pro sebe.
Aby přehlušil ty zvuky a přestal myslet na to, co musejí zname-nat, řekl: "Melainina svatba byla působivá. Opravdu Bael nic ne-věděl, dokud mu to Melain a Dorindha neřekly?"
"Ovšemže ne," odpověděla opovržlivě a odmlčela se, než si -aspoň podle Randova dojmu - stáhne punčochu. "Proč by měl ně-co vědět dřív, než mu Melain položila svatební věneček k nohám a ze-ptala se ho?" Náhle se zasmála. "Melain málem dohnala sebe i Dorin-dhu k šílenství, než našly květy segade na věnec. Takhle blízko Dračí stěny jich moc neroste."
"Znamená to něco zvláštního? Totiž květy segade?" Tohle jí po-slal, květy, které nikdy nepřijala.
"Že má pichlavou povahu a hodlá si ji podržet." Další odmlka přerušená mručením. "Kdyby byla použila listy nebo květy lékořice, znamenalo by to, že se pyšní sladkou povahou. Jitřní slza by zname-nala, že bude poddajná a... Je jich moc. Trvalo by mi celé dny, než bych tě naučila všechny možnosti, a ty je stejně nepotře-buješ znát. Ty nedostaneš aielskou manželku. Ty patříš Elain."
Málem se na ni podíval, když řekla "poddajná". Slovo, které by méně vystihovalo jakoukoliv aielskou ženu, si neuměl představit. Nej-spíš to znamená, že tě varuje předtím, než tě bodne.
Nakonec se ozvalo další ztlumené mumlání. Rand si uvědomil, že si přetahuje jupku přes hlavu. Přál si, aby byly zhasnuté lampy. Ne, to by věci ještě zhoršilo. Ale on tímhle procházel jednu kaž-dou noc od odjezdu z Rhuideanu a každou noc to bylo horší. Bu-de tomu muset udělat přítrž. Ta ženská bude odteď spát s moudrý-mi, kam patří. Naučí se od ní, co bude moci, až bude moci. Přesně to samé si říkal už patnáctou noc.
Snaže se vyhnat z hlavy jisté představy, řekl: "Ten kousek na konci. Když si řekli přísahy." Moudré ještě pořádně nevyslovily své požehnání, když se přihnala asi stovka Melaininých pokrev-ních pří-buzných a obklopila ji. Všichni měli oštěpy. Stovka Baelových pří-buzných se seřadila těsně kolem něj a on si musel cestu k ní probojo-vat. Nikdo samozřejmě nebyl zahalený - všechno to bylo součástí zvyků - ale přesto na obou stranách tekla krev. "Před pár minutami Melain přísahala, že ho miluje, ale když se dostal až k ní, bojovala jako horská kočka zahnaná do kouta." Kdyby ji Dorindha nepraštila pěstí do žeber, tak by si ji Bael nikdy nedokázal přehodit přes rameno a odnést, pomyslel si Rand. "Ještě teďka kul-há a oko má od ní celé modré."
"To se snad měla chovat jako slaboch?" opáčila Aviendha ospale. "Musel se přesvědčit, jakou má cenu. Nebyla nějaká cetka, kte-rou by si mohl jen tak strčit do váčku." Zívla a on slyšel, jak se hnízdí v pokrývkách.
"Co znamená ‚naučit muže zpívat'?" Aielští muži nezpívali, as-poň ne od chvíle, kdy byli dost staří, aby se mohli chopit oštěpu, pou-ze bitevní písně a žalozpěvy za mrtvé.
"Myslíš na Mata Cauthona?" Skutečně se zahihňala. "Občas se muž vzdá oštěpu pro Děvu."
"Tohle si vymýšlíš. O něčem takovém jsem ještě nikdy nesly-šel."
"No, není to, že by se oštěpu opravdu vzdal." V hlase se jí ozý-vala značná otupělost. "Někdy muž zatouží po Děvě, která se kvů-li němu oštěpu nevzdá - a on to zařídí tak, aby si ho vzala jako gai'šaina. Je to ovšem hlupák. Žádná Děva by se na gai'šaina ne-podívala tak, jak on doufá. Musí tvrdě pracovat a ona ho přísně udržuje na místě, kam patří, a první, co udělá, je, že ho naučí zpí-vat, aby bavil sestry oštěpu, když jedí. ‚Naučí ho zpívat.' Tohle Děvy říkají, když ze sebe muž dělá hlupáka kvůli některé ze sester oštěpu." Velmi zvláštní lidé.
"Aviendho?" Řekl, že už se jí na to nezeptá. Lan tvrdil, že je to kandorská práce, vzor nazývaný sněhové

vločky. Nejspíš z něja-kého nájezdu na sever. "Kdo ti dal ten náhrdelník?"
"Přítel, Rande al'Thore. Dneska jsme urazili kus cesty a ty nás budeš ráno zase hnát brzy. Spi dobře a probuď se, Rande al'Thore." Jen Aiel vám mohl popřát dobrou noc s nadějí, že nezemřete ve spán-ku. Nastavil sice mnohem menší, ale zato mnohem složitější ochra-ny kolem svých snů, usměrnil zhasnutí lamp a snažil se usnout. Přítel. Od severu přišli Reynové. Ale ona ten náhrdelník nosila už v Rhuide-anu. Proč se o to stará? Aviendžin pomalý dech mu jasně zněl v uších, dokud neusnul, a pak se mu zdál dosti zmatený sen o tom, jak mu Min a Elain pomáhají přehodit si Aviendhu, která na sobě kromě náhrdel-níku neměla vůbec nic, přes rameno, zatímco ho ona tluče po hlavě věnečkem z květů segade.

KAPITOLA PÁTÁ

Ptačí volání za noci

Mat ležel na břiše se zavřenýma očima a těšil se z toho, jak mu Melindhra palci hněte svaly kolem páteře. Masáži po dlouhém dni v sedle se nic nevyrovnalo. No, něco ano, ale právě v této chvíli se byl ochoten spokojit s tímhle.
"Na tak malého muže ty máš moc dobré svaly, Matrime Cau-thone."
Mat otevřel jedno oko a ohlédl se na ni, jak tam tak klečela s koleny vedle jeho boků. Zapálila oheň dvakrát větší, než bylo zapo-třebí a po těle se jí řinul pot. Nádherné zlaté vlasy, až na aielský pra-men na temeni zastřižené nakrátko, jí přiléhaly těsně k hlavě. "Jestli jsem ti moc malej, tak si klidně můžeš najít někoho jinýho."
"Na můj vkus ty moc malý nejsi," zasmála se a rozcuchala ho. Měl delší vlasy než ona. "A jsi docela roztomilý. Uvolni. Když na-pjatý, neudělá ti dobře."
Mat zavrčel a znovu zavřel oči. Roztomilý? Světlo! A malý. Jen Aielové ho mohli považovat za malého. V každé jiné zemi, kterou navštívil, byl vyšší než většina ostatních, i když ne o moc. Pama-toval si, že byl dost vysoký. Vyšší než Rand, když vyjel proti Ar-tuši Jestřábí křídlo. A o dlaň menší než byl teď, když bojoval po Maecinově boku proti Aelgarům. Zeptal se Lana, tvrdil, že ta jmé-na někde zaslechl. Strážce mu řekl, že Maecine byl králem Eharonu, jednoho z Deseti států - tolik už Mat věděl - asi čtyři či pět set let před trollockými válkami. Lan pochyboval, že by i hnědé adžah věděly víc. Za trollockých válek se

toho hodně ztratilo a ještě víc za stoleté války. Tohle byly nejranější a nejčerstvější vzpomínky, které se mu usadily v lebce. Nic po Artuši Pendragu Tanreallovi a nic před Maecinem Eharonským.
"Je ti zima?" zeptala se Melindhra nevěřícně. "Ty třásl." Slezla z něj a Mat zaslechl, jak přikládá na oheň. Bylo tu dost zákrsků na otop. Když Melindhra šplhala zpátky, tvrdě ho plácla po zadku mumlajíc: "Dobré svaly."
"Jestli budeš takhle pokračovat," zabručel Mat, "tak si začnu myslet, že mě chceš napíchnout na rožeň k večeři jako trolloka." Ne že by se s Melindhrou nebavil - tedy pokud se zdržela toho, aby mu při-pomínala, že je vyšší než on - ale tahle situace ho zner-vózňovala.
"Pro tebe žádné rožně, Matrime Cauthone." Tvrdě mu zaryla palce do ramene. "Tak dobře. Uvolni."
Mat předpokládal, že se jednoho dne ožení, usadí se. Tohle muži dělají. Žena, dům, rodina. Připoutaný po zbytek života na jednom místě. Ještě nikdy jsem neslyšel o ženě, které by se líbilo, aby její man-žel pil a hrál v kostky. A pak tu bylo to, co řekli ti lidé na dru-hé straně ter'angrialu ve tvaru dveřního rámu. Že je mu souzeno "oženit se s Dcerou Devíti měsíců". Muž se asi musí dřív nebo po-zději oženit. Ale on si rozhodně nehodlal vzít za manželku Aielanku. Chtěl si zatančit s tolika ženami, s kolika to jen půjde, dokud to jde.
"Ty stvořený nejsi pro rožně, ale pro velkou čest, myslím," po-znamenala Melindhra tiše.
"To mi zní dobře." Jenomže teď nedokázal žádnou jinou ženu přimět, aby se na něj byť jen podívala, ani Děvu, ani žádnou jinou. Bylo to, jako by si na něj Melindhra zavěsila nápis tohoto znění VLASTNICTVÍ MELINDHRY Z JUMAI SHAIDŮ. No, to po-slední dodávat nemusela, aspoň ne tady. Jenomže kdo mohl vědět, co Aie-lanka udělá, a zvlášť Děva oštěpu? Ženy nemyslely stejně jako muži, a aielské ženy nemyslely jako nikdo jiný na světě.
"Je zvláštní, že ty se tolik držíš zpátky."
"Držím se zpátky?" zamumlal. Její ruce byly příjemné. Povolo-valy mu i zatvrdliny, o kterých nevěděl, že je má. "Jak?" Napadlo ho, jestli to má něco společného s tím náhrdelníkem. Melindhra to-mu, že ho dostala, nebo spíš přijala, zřejmě přikládala hodně vel-kou váhu. Nikdy ho samozřejmě nenosila. Děvy šperky nenosívaly. Ale měla ho ve váčku a ukázala ho každé ženě, která ji požá-dala. Zřejmě ji jich žádalo hodně.
"Ty stavíš se do stínu Randa al'Thora."
"Já nejsem v ničím stínu," utrousil nepřítomně. Nemohlo to být tím náramkem. Daroval šperky i jiným ženám, Děvám i ostatním. Rád dával věci hezkým ženám, i když oplátkou dostal jen úsměv. Nikdy nečekal víc. Jestli se ženě nelíbila hubička a polaskání tolik jako jemu, tak k čemu by to bylo?
"Ovšem, je v tom jistá čest být ve stínu Car'a'carna. Abys ty byl blízko mocných, musíš stát v jejich stínu."
"Ve stínu," souhlasil Mat, aniž by ji poslouchal. Někdy žena přijala, někdy ne, ale žádná se ještě nerozhodla, že ho vlastní. To by-lo něco, co ho trápilo. Nehodlal se nechat vlastnit nějakou ženou, byť by byla sebekrásnější. A byť by měla ty nejobratnější ruce při uvolňování zatvrdlých svalů.
"Tvoje jizvy by měly být čestné jizvy, vysloužené pod tvým jménem, jako náčelník, ne toto." Jedním prstem mu přejela po jiz-vě od oběšení na krku. "Vysloužil sis toto službou Car'a'carnovi?"
Mat setřásl její ruku, zvedl se na lokty a otočil se, aby na ni do-hlédl. "Jsi si jistá, že pro tebe ‚Dcera Devíti měsíců' nic nezname-ná?"
"Řekla jsem ti, že neznamená. Lehni si."
"Jestli mi lžeš, tak přísahám, že ti naplácám na zadek."
S rukama v bok se na něj výhružně podívala. "Ty myslíš, že do-kážeš... naplácat mi na zadek, Mate Cauthone?"
"Udělám, co půjde." Nejspíš by mu vrazila oštěp mezi žebra. "Přísaháš, že jsi nikdy neslyšela o Dceři Devíti měsíců?"
"Nikdy ne," odpověděla pomalu. "Kdo je to? Nebo co? Lehni si a nech mě -"
Ozval se vlhovec, znělo to odněkud ze stanu a zároveň i zvenčí, a o chvíli později bobolink. Dobří dvouříčtí ptáci. Rand si své poplaš-né volání vybral tak, aby to, pokud věděl, nebyli ptáci v Pusti-ně do-mácí.
Melindhra byla okamžitě dole, omotávala si kolem hlavy šufu a chápala se oštěpů a puklíře. Ze stanu

vyrazila jen takhle.
"Krev a zatracenej popel!" zaklel Mat, když se oblékal do spod-ků. Bobolink znamenal jih. Postavili si s Melindhrou stan na jihu u Chareenů, co nejdál od Randa, aby ještě zůstali v táboře. Ale Mat se nehodlal vydávat ven do toho trní a bodláčí nahý, jako to udě-lala Me-lindhra. Vlhovec znamenal sever, kde tábořili Shaaradové. Přicházelo to ze dvou stran zároveň.
Mat dupl, aby mu v nízkém stanu co nejlépe padly boty, a podí-val se na stříbrnou liščí hlavu ležící u jeho pokrývek. Nakonec při-šel na to, že medailon nějak zabránil Moirain, aby ho na první po-kus vy-léčila. Dokud se ho dotýkal, její usměrňování na něj nemělo nejmenší vliv. Sice nikdy neslyšel o nějakém zplozenci Stínu, kte-rý by dokázal usměrňovat, ale vždycky tu byly černé adžah - as-poň to Rand tvrdil a Mat mu to věřil - a vždycky tu byla možnost, že po Randovi konečně vyrazil jeden ze Zaprodanců.
Přetáhl si ko-ženou šňůrku přes hlavu, takže mu medailonek visel na prsou, po-padl svůj krkavci poznačený oštěp a vyrazil ven do chladného mě-síčního světla.
Neměl čas vnímat mrazivý chlad. Ještě než se úplně dostal ze stanu, málem přišel o hlavu pod trolločí kosinou. Čepel se mu otře-la o vlasy, když se vrhl nízko při zemi do kotoulu. S oštěpem již připrave-ným se zvedl.
Při prvním pohledu do tmy mohl trollok být jen rozložitý muž, i když o polovinu vyšší než Aiel, oblečený celý v černé kroužko-vé zbroji s hroty na ramenou a loktech a přílbou s připevněnými kozími rohy. Ty rohy však vyrůstaly přímo z až příliš lidské hlavy a tvář pod očima pokračovala kozí tlamou.
Trollok po něm s prskáním skočil a řval v drsném jazyce, který nebyl určený pro lidská mluvidla. Mat zatočil oštěpem jako bojo-vou holí, odrazil těžkou zakřivenou čepel stranou a vrazil dlouhý hrot tvo-rovi do břicha. Osníř se před ocelí vyrobenou s pomocí je-diné síly rozdělil stejně snadno jako maso pod ním. Trollok s ko-zím čenichem se s drsným výkřikem složil, Mat vytáhl zbraň a pak uhnul stranou, aby na něj obluda nepadla.
Všude kolem něj Aielové, někteří bez šatů, jiní odění jen napůl, ale všichni s černými závoji, bojovali s trolloky s kančími rypáky, vlčími tlamami či orlími zobany, s rohy či hřebeny z peří, ohánějí-cími se těmi svými podivně zakřivenými meči a sekerami s hroty, zahnutými trojzubci i oštěpy. Tu a tam některý používal obrovský luk a vypouštěl šípy s ozuby o velikosti menších oštěpů. Po boku trolloků bojovali i lidé v hrubých kabátcích, s meči, a zoufale kři-čeli, jak umírali v trnitém křoví.
"Sammael!"
"Sammael a Zlaté včely!"
Temní druzi umírali, většina jakmile se dostala do křížku s ně-kterým z Aielů, ale trolloky bylo těžší zabít.
"Já nejsem žádnej zatracenej hrdina!" zařval Mat, aniž by se ob-racel na někoho konkrétního, zatímco se bil s trollokem s medvědí tlamou a chlupatýma ušima, svým třetím. Tvor se oháněl sekerou na dlouhém toporu s několika hroty a zahnutou čepelí dost velkou, aby dokázala podetnout strom, kterou si velkýma chlupatýma ru-kama po-hazoval jako dětskou hračkou. Právě to, že se pohyboval poblíž Ran-da, dostávalo Mata do takových problémů. On chtěl od života jen dob-ré víno, zahrát si kostky a pár hezkých děvčat. "S tímhle nechci mít nic společnýho!" Zvláště ne, pokud byl ně-kde poblíž Sammael.
"Sly-šíš mě?"
Trollok šel k zemi s rozervaným hrdlem a Mat se ocitl tváří v tvář myrddraalovi, který právě vyřídil dva Aiely, co na něj zaú-točili společně. Půlčlověk vypadal jako muž s těstovitě bílou pletí, se zbrojí z překrývajících se černých šupin jako u hada. Jako had se také pohy-boval, jako by neměl kosti, plynule a rychle, a jeho půlnočně černý plášť visel nehnutě, jakkoliv se zavrtěl. A také ne-měl oči. Jen mrtvol-ně bílý kus kůže tam, kde by oči měly být.
Když na něj myrddraal upřel ten bezoký pohled, Mat se zachvěl, do kostí mu pronikal strach. "Pohled bezokého je strach," říkalo se v Hraničních státech, kde by to měli vědět, a dokonce i Aielové při-pouštěli, že je z myrddraalova pohledu mrazí až do morku kos-tí. To byla první zbraň toho tvora. Půlčlověk se k Matovi blížil ply-nulým klusem.
Mat se mu s řevem vrhl vstříc a oštěpem zatočil jako holí, bodal jím a neustále se pohyboval. Ten tvor měl meč tmavý, jako byl je-ho plášť, meč ukutý v kovárnách Thakan'daru, a pokud by ho se-beméně škrábl, byl by Mat mrtvý, pokud by se včas neobjevila Moirain se svým léčením. Existoval však jeden jistý způsob, jak to skoncovat s mizelcem. Všeobecný útok. Museli jste ho přemoci dřív, než on

pře-mohl vás, a pomyšlení na obranu vás mohlo vyří-dit. Mat nemohl vě-novat ani mrknutí bitvě zuřící ve tmě všude ko-lem něj.
Myrddraalova čepel se mrskala jako hadí jazyk, míhala se jako černý blesk, ale jen aby odrazila Matův útok. Když se krkavci pozna-čená, s pomocí jediné síly ukutá ocel střetla s kovem vykova-ným v Thakan'daru, vzplálo kolem modré světlo, praskající stěna blesků.
Pak Mat provedl prudký výpad, který skončil v mase. Černý meč a bledá ruka odletěly stranou, a rubovým sekem Mat prosekl my-rddraalovi krk, ale nezůstal jen při tom. Bodnutí do srdce, přetětí pod-kolenní šlachy, pak druhé, všechno v rychlém sledu. Tepr-ve tehdy odstoupil od tvora, který se stále svíjel na zemi, mával kolem sebe celou rukou i odseknutým pahýlem, a z ran mu trys-kala inkoustová krev. Půllidem trvalo dlouho, než si přiznali, že jsou mrtví. Úplně ne-zemřou, dokud nevyjde slunce.
Mat se rozhlédl a uvědomil si, že útok skončil. Ti temní druzi a trolloci, kteří ještě nebyli mrtví, utekli. Aspoň on kromě Aielů neviděl stát nikoho jiného. Ale pár Aielů také leželo na zemi. Mat stáhl něja-kému mrtvému temnému druhovi šátek z krku a setřel myrddraalovu černou krev z čepele svého oštěpu. Kdyby tam zů-stala delší dobu, naleptala by kov.
Tenhle noční útok nedával žádný smysl. Podle těl, která v mě-síčním světle rozeznal, těl trolloků i lidí, viděl, že se nedostali moc daleko mezi stany. A pokud by jich nebylo mnohem, mnohem víc, tak ani neměli naději, že se dostanou dál.
"Co jsi to volal? Carai něco. Starý jazyk?"
Mat se obrátil a podíval se na Melindhru. Závoj měla dole, ale kromě své šufy na sobě pořád neměla ani nitku. Kolem se pohy-bovaly další Děvy, i muži, kteří na sobě neměli víc a dělali si z to-ho stejně málo, i když většina jich mířila bez otálení zpátky do sta-nů. Neměli žádný stud, to bylo ono. Vůbec žádný stud. Zřejmě Melindhře nebyla ani zima, ačkoliv při výdechu se jí tvořily u úst obláčky páry. Mat byl zpocený jako ona, a teď, když už se nemu-sel starat o to, jak přežít, zmrzal.
"Něco, co jsem kdysi slyšel," řekl jí. "Líbí se mi, jak to zní." Carai an Caldazar! Pro čest Rudého orla. Bojový pokřik Manethere-nu. - Většina jeho vzpomínek patřila Manetherenu. Některé z nich měl i předtím, než prošel tím pokrouceným dveřním rámem. Moirain ří-kala, že to se hlásí o slovo stará krev. Hlavně dokud mu zůstane v ži-lách.
Když se Mat vydal zpátky k jejich stanu, Melindhra mu dala ru-ku kolem ramen. "Viděla jsem tě s nočním běžcem, Mate Cauthone." To bylo jedno z aielských jmen pro myrddraala. "Jsi tolik vy-soký, jak muž potřebuje být."
Mat se zazubil a dal jí ruku kolem pasu, ale ten útok nemohl do-stat z hlavy. Chtěl - myšlenky měl příliš pomotané a plné cizích vzpomínek - avšak nemohl. Proč by někdo podnikal beznadějný útok? Jen hlupák by zaútočil proti přesile bez důvodu. Tuhle myš-lenku ne-dokázal dostat z hlavy. Nikdo nezaútočí bez důvodu.
* * *
Ptačí volání Randa okamžitě probudilo. Když odhazoval po-krývky a vybíhal ven, bez kabátce, jen v punčochách, již držel saidín. Noc byla studená, prosvětlená měsíčním světlem, a z kopců pod prů-smykem se sem nesl slabý hluk boje. Kolem něj se pro-bouzeli Aielo-vé, pobíhali jako mravenci, hnali se do noci k místu, odkud mohl do průsmyku přijít útok. Ochrany by se ozvaly znovu - zplozenci Stínu v průsmyku by vyvolali zavolání hýla - dokud je ráno nezruší, ale ne-mělo smysl hloupě riskovat.
V průsmyku vše brzy utichlo. Gai'šainové byli ve svých sta-nech, jelikož ani teď se nesměli dotknout zbraně, ostatní Aielové odběhli pryč, tam, kde by mohli být potřeba. Dokonce i Adelin a ostatní Děvy odešly, jako by věděly, že by je zdržel, kdyby če-kaly. Od vozů, stojících poblíž městských hradeb, se ozvalo pár nadávek, ale ani vozkové, ani Kadere se neukázali. Rand to od nich ani nečekal. Slabý hluk boje - lidé křičeli, ječeli a umírali - přicházel ze dvou stran. Zdola a hodně z daleka. Lidé pobíhali i ko-lem stanů moudrých. Zřejmě se dívali směrem k bojujícím.
Útok dole nedával smysl. Nebyli to Miagomové, ne, pokud by Timolan nepřibral do kmene zplozence Stínu, a to bylo asi stejně pravděpodobné, jako že by bělokabátníci brali trolloky. Obrátil se zpátky ke svému stanu a dokonce i obklopen prázdnotou sebou trhl.
Aviendha vyšla do měsíčního světla s pokrývkou omotanou ko-lem těla. Těsně za ní stál vysoký muž

zahalený v tmavém plášti. Mě-síční stíny klouzaly po vyzáblé tváři, která byla příliš bledá, s příliš velkýma očima. Ozval se tichý zpěv a plášť se rozevřel do širokých, kožovitých křídel jako u netopýra. Aviendha, pohybujíc se jako ve snu, vykročila do čekajícího objetí.
Rand usměrnil a kolem Aviendhy proletěl jako prst tenký odři-vous, šíp pevného světla, a srazil draghkarovi hlavu. Účinek tak úzké-ho proudu byl pomalejší, avšak o nic méně přesný než u tem-ných psů. Barvy se proměnily, černá v bílou, bílá v černou, a tvor se změnil v jiskřivá zrnka prachu, která se rozplynula ve vzduchu.
Když zpěv utichl, Aviendha se zachvěla a hleděla, jak se po-slední částečky vytrácejí. Pak se obrátila k Randovi a přitáhla si po-krývky úžeji k tělu. Zvedla ruku a k Randovi vyletěl proud ohně silný jako jeho hlava.
Rand, překvapen dokonce i v prázdnotě, na jedinou sílu ani ne-pomyslel. Prostě se vrhl na zem pod vzdouvající se plameny. Ty oka-mžitě zmizely.
"Co to děláš?" vyštěkl Rand tak rozzlobený, tak šokovaný, že prázdnota popraskala a saidín se vytratil. Vyškrábal se na nohy a vy-razil k ní. "Tohle je vrchol nevděku, o jakým jsem kdy slyšel!" Chtěl s ní zatřást, až by jí zacvakaly zuby. "Právě jsem ti zachrá-nil život, pro případ, že sis toho nevšimla, a jestli jsem porušil nějakej zatracenej aielskej zvyk, tak nedám ani -!"
"Příště," odsekla dívka, "nechám velkého Car'a'carna, aby si to vyřídil sám!" Neohrabaně si přitáhla pokrývku a škrobeně se sklonila, aby se mohla vrátit do stanu.
Rand se poprvé ohlédl za sebe. Na dalšího draghkara, zhrouce-ného na hromádce a v plamenech. Byl tak rozzlobený, že ani ne-slyšel praskání a pukáni, jak hořel, ani necítil zápach hořícího tu-ku. Dokonce ani nevycítil jeho zlo. Draghkar zabíjel tak, že nejdřív vysál člověku duši a pak i život. Musel být své oběti nablízku, do-týkat se jí, a tenhle ležel necelé dva kroky od místa, kde předtím Rand stál. Rand si nebyl jist, jak účinný je draghkarův zpěv na ně-koho, kdo je naplněný saidínem, ale byl rád, že to nemusel zjišťo-vat.
Zhluboka se nadechl a poklekl vedle stanové chlopně. "Aviend-ho?" Nemohl vstoupit. Hořela tam lampa, a co věděl, mohla se-dět na-há a v duchu ho trhat na kusy, jak si ostatně vrchovatě za-sloužil. "Aviendho, mrzí mě to. Omlouvám se. Bylo hloupé to říct, když jsem se nezeptal, proč jsi to udělala. Měl jsem vědět, že jsi mi nechtěla ublížit, a jsem... jsem... jsem trouba."
"Víš toho docela dost, Rande al'Thore," ozvala se tlumená od-pověď. "Ty jsi trouba!"
Jak se Aielové omlouvají! Na tohle se jí nikdy nezeptal. Vzhle-dem k ji'e'toh, učení mužů zpěvu a svatebním zvykům si ani ne-myslel, že to někdy udělá. "Ano, to jsem. A omlouvám se." Ten-tokrát se žádná odpověď neozvala. "Už jsi v pokrývkách?" Ticho.
S bručením se narovnal a zahýbal prsty v punčochách, jak ho le-dová hlína zastudila. Bude tu muset zůstat, dokud si nebude jistý, že je slušně zakrytá. Bez bot a bez kabátu. Uchopil saidín, se vší jeho špí-nou, jen aby se uprostřed prázdnoty zbavil té vlezlé zimy.
Přiběhly sem samozřejmě tři moudré, které uměly chodit ve snu, a Egwain, a teď s vytřeštěnýma očima obcházely na hořící draghkary a všechny si téměř stejným pohybem přitahovaly loktuše k ra-menům.
"Jenom jeden," řekla Amys. "Díky Světlu, ale že jsem překva-pená."
"Byli vlastně dva," sdělil jí Rand. "Já... zničil toho druhého." Proč by měl váhat jen proto, že ho Moirain varovala, aby nepouží-val odřivous? Byla to zbraň jako každá jiná. "Kdyby Aviendha ne-zabila tohohle, tak mě možná dostal."
"Přitáhlo nás usměrňování," vysvětlovala Egwain a prohlížela si ho od hlavy k patě. Nejdřív si myslel, že se dívá, není-li zraněný, ale ona věnovala zvláštní pozornost jeho punčochám a potom se ohlédla na stan, kde v mezeře mezi chlopněmi bylo vidět světlo lampy. "Už jsi ji zase rozčílil, že? Ona ti zachránila život a ty... Muži!" Se znechuce-ným potřesením hlavou prošla těsně kolem něj a vstoupila do stanu. Zaslechl tiché hlasy, ale nerozuměl tomu, co si povídají.
Melain škubla za loktuši. "Jestli nás nepotřebuješ, tak se musí-me jít podívat, co se děje dole." Odspěchala, aniž by počkala na druhé dvě ženy.
Když se s Amys vydala za ní, Bair se jaksi kdákavě zachechta-la. "Vsadíme se, koho půjde zkontrolovat prvního? Můj ametysto-vý náhrdelník, který se ti tolik líbí, proti tomu tvému safírovému náram-ku?"
"Platí. Já volím Dorindhu."

Starší moudrá znovu zakdákala. "Pořád ještě má oči plné Baela. První sestra je první sestra, ale nový manžel..."
Odešly z doslechu a Rand se sklonil ke stanové chlopni. Stále neslyšel, co si ty dvě povídají, pokud by nepřistrčil ucho k mezeře, a to on nehodlal udělat. Aviendha se určitě zahalila, když byla uvnitř Egwain. Ale ona zase Egwain přejímala aielské způsoby, takže bylo docela dobře možné, že se místo toho taky svlékla.
Tichý zvuk střevíčků ohlásil Moirain a Lana a Rand se narov-nal. I když slyšel, jak oba dýchají, strážcovy boty vydávaly sotva slyšitelné zvuky. Moirain visely vlasy kolem obličeje a držela si u těla nějaké tmavé šaty, jejichž hedvábí se v měsíčním světle hod-ně lesklo. Lan byl plně oblečen, s holínkami, ozbrojen a zahalen tím měňavým pláštěm, díky němuž splýval s nocí. Ovšem. Dole již hluk boje utichal.
"Překvapilo mě, že jsi tu nebyla dřív, Moirain." Jeho hlas zněl chladně, ale lépe mít chladný hlas než chladnoucí tělo. Držel se dál saidínu, bojoval s ním, a noční mráz zůstával něčím vzdáleným. Byl si ho vědom, byl si vědom každého chloupku na pažích, který se mu pod rukávy košile zježil, ale přesto se ho chlad nedotkl. "Obvykle mě při-jdeš hledat hned, jak vycítíš potíže."
"Nikdy jsem nevysvětlovala všechno, co udělám nebo neudě-lám." Její hlas byl chladně záhadný jako vždy, přesto si však byl Rand v měsíčním světle jist, že se červená. Lan se tvářil ustaraně, i když u něj se to těžko poznávalo. "Nemůžu tě držet za ruku věč-ně. Nakonec se musíš naučit chodit sám."
"To jsem dneska v noci udělal, ne?" Přes prázdnotu proklouzly rozpaky - znělo to, jako by všechno vykonal sám - a tak ještě do-dal: "Aviendha dostala toho za mými zády." Draghkar už pomalu dohoří-val.
"Takže je dobře, že tu byla," pravila Moirain klidně. "Nepotře-boval jsi mě."
Nebála se, tím si byl jist. Viděl ji vběhnout doprostřed hloučku zplozenců Stínu, vládla jedinou silou stejně obratně jako Lan svým mečem, viděl to příliš často, aby uvěřil, že by se bála. Tak proč ne-přišla, když vycítila draghkary? Měla to dokázat, a Lan taky. To byl jeden z darů, které strážce získával ze spojení s Aes Sedai. Mohl ji přinutit to říci, chytit ji mezi přísahu, kterou mu složila, a neschopnost zalhat. Ne, to nemohl udělat. Nebo spíš nechtěl. Ne-chtěl udělat něco takového někomu, kdo se mu snažil pomoci.
"Aspoň teď víme, kvůli čemu byl ten útok dole," poznamenal. "Abych si myslel, že se tam děje něco důležitého, zatímco se ke mně dostanou draghkaři. Pokusili se o to v Držbě Chladné skály,a tam to taky nefungovalo." Jenže tentokrát se jim to skoro po-vedlo. Pokud to tedy byl jejich záměr. "Myslela by sis, že zkusí ně-co jiného." Couladin byl před ním a Zaprodanci zřejmě všude oko-lo. Proč nemohl stát vždy jen proti jednomu nepříteli?
"Nesmíš udělat tu chybu, aby sis myslel, že Zaprodanci jsou prostoduší," varovala ho Moirain. "To by ti mohlo být osudné." Posu-nula roucho, jako by si přála, aby látka byla silnější. "Připo-zdívá se. Jestli už mě dál nepotřebuješ...?"
Aielové se začali vracet a ona se strážcem odešla. Někteří bo-jovníci vykřikovali nad dragkhary a šli vzbudit pár gai'šainů, aby je odklidili, ale většinou se na ně jen podívali, než se vrátili do sta-nu. Zřejmě teď od něj něco takového očekávali.
Když se objevila Adelin a Děvy, jejich krok jaksi vázl. Zíraly na to, jak muži v bílém odtahují draghkary pryč, a než se přiblížily k Randovi, vyměňovaly si pohledy.
"Nic tady nebylo," začala Adelin pomalu. "Útok přišel dole, temní druzi a trolloci."
"Křičeli ‚Sammael a Zlaté včely', jak jsem slyšela," dodala dal-ší. Jelikož měla hlavu omotanou šufou, Rand nepoznal, která to je. Hlas měla mladý, některým Děvám nebylo víc než šestnáct.
Adelin se zhluboka nadechla a napřáhla jeden ze svých oštěpů vodorovně před sebe, ani se nezachvěl. Ostatní udělaly totéž, kaž-dá s jedním oštěpem. "My - já - zklamala," řekla Adelin. "Měly jsme být tady, když draghkaři přišli. Místo toho jsme utíkaly jako malé děti zatančit si s oštěpy."
"Co s tím mám dělat?" zeptal se Rand a Adelin odpověděla bez váhání.
"Cokoliv si přeješ, Car'a'carne. Stojíme tu připraveny a nebu-deme odporovat."
Rand potřásl hlavou. Zatracení Aielové a jejich zatracené ji'e'-toh. "Vezměte si to a vraťte se hlídat můj stan. No? Jděte." Ženy si vyměnily pohledy, než ho poslechly, stejně váhavě, jako za ním zprvu přicházely. "A jedna z vás řekne Aviendze, že až se vrátím, přijdu do stanu," dodal. Nehodlal strávit

celou noc venku s obava-mi, je-li to bezpečné. Odešel a kamenitá půda pod nohama byla hodně tvrdá. Asmodeanův stan stál opodál jeho. Zevnitř se neozval ani hlá-sek. Rand odhodil chlopeň a skočil prudce dovnitř. Asmodean seděl ve tmě a hryzl si ret. Když se Rand objevil, trhl sebou a nedal mu možnost vůbec promluvit.
"Nečekal jsi, že něco podniknu, že ne? Cítil jsem ty draghkary, ale ty jsi mohl zvládnout. Zvládl jsi je. Já nikdy neměl draghkary rád. Neměli jsme je stvořit. Mají ještě menší mozek než trolloci. Dáš jim rozkaz a oni stejně občas zabijí toho, kdo je poblíž. Kdy-bych byl vyšel ven, kdybych byl něco udělal... Co kdyby si toho někdo všiml? Co kdyby si uvědomil, že to neusměrňuješ ty? Já -"
"Je dobře, žes to neudělal," skočil mu Rand do řeči a se zkříže-nýma nohama se potmě posadil. "Kdybych vycítil, že jsi tam ven-ku naplněný saidínem, mohl jsem tě zabít."
Druhý muž se roztřeseně zasmál. "To mě taky napadlo."
"Byl to Sammael, kdo dneska zaútočil. Poslal trolloky a temné druhy."
"To se Sammaelovi nepodobá, zahazovat lidi," poznamenal po-malu Asmodean. "Ale nechá jich zabít deset tisíc, nebo desetkrát tolik, když tím získá něco, co za to podle něj bude stát. Možná ně-který z ostatních chce, aby sis myslel, že to byl on. Dokonce i Aie-lové berou zajatce... Trollokům to kromě zabíjení moc nemyslí a temní druzi věří tomu, co se jim řekne."
"Byl to on. Už jednou se mě snažil takhle nalákat, abych na něj zaútočil, bylo to v Serendaharu." Oh, Světlo! Ta myšlenka přeplula po povrchu prázdnoty. Řekl jsem "mě". Nevěděl, kde Serendahar stával, prostě nic kromě toho, co řekl. Ta slova se tak nějak ob-jevila.
Po dlouhém mlčení Asmodean tiše promluvil. "To jsem nevě-věl."
"Já chci vědět proč?" Rand pečlivě volil slova a doufal, že jsou všechna jeho. Vzpomínal si na Sammaelovu tvář, na muže - Ne, to nejsou moje vzpomínky. - na podsaditého muže s krátkou žlutou brad-kou. Asmodean mu popsal všechny Zaprodance, ale Rand vě-děl, že tenhle obrázek z jeho popisu nepochází. Sammael chtěl vždycky být vyšší a litoval, že mu to jediná síla nemůže poskyt-nout. Tohle mu Asmodean nikdy neřekl. "Z toho, cos mi vykládal, se mi nejspíš nebu-de chtít postavit, pokud si nebude jistý vítěz-stvím, a možná ani pak ne. Říkal jsi, že pokud to půjde, nechá mě Temnému. Tak proč si je teď tak jistý, že vyhraje, když se rozhod-nu jít proti němu?"
Probírali to potmě celé hodiny, aniž by došli k nějakému závě-ru. Asmodean se držel názoru, že to byl některý z ostatních, v na-ději, že poštve Randa proti Sammaelovi a tak se zbaví jednoho či obou. Aspoň Asmodean tvrdil, že on by to udělal. Rand na sobě cí-til jeho přemýšlivý pohled. Tohle uklouznutí bylo příliš velké, aby se dalo zakrýt.
Když se konečně vrátil do svého stanu, Adelin a tucet Děv vy-skočily na nohy, všechny mu začaly jedna přes druhou vykládat, že Egwain již odešla a Aviendha dávno usnula, že se na něj zlobila, že se obě zlobily. Dávaly mu tolik různých rad, jak zvládnout hněv těch dvou žen, a všechny zároveň, že nechápal ani slovo. Nakonec umlkly a vyměnily si pohledy. Promluvila samotná Adelin.
"Musíme si promluvit o dnešní noci. O tom, co jsme udělaly a v čem jsme zklamaly. My -"
"Nic to nebylo," přerušil ji Rand, "a jestli ano, tak je to odpuště-no a zapomenuto. Teď bych se projednou rád pár hodin prospal. Jestli to chcete projednat, jděte si promluvit s Amys nebo Bair. Jsem si jistý, že ony na rozdíl ode mě pochopí, oč vám jde." To je kupodivu uml-čelo a on mohl vstoupit do stanu.
Aviendha ležela v pokrývkách a jednu štíhlou nahou nohu mě-la vystrčenou. Snažil se na ni vůbec nedívat. Nechala lampu zapá-lenou. Rand se vděčně uložil do pokrývek a usměrněním zhasl lampu, než saidín propustil. Tentokrát se mu zdálo o Aviendze me-tající oheň, jenže ho nemetala na draghkara, a vedle ní seděl Sammael a smál se.

KAPITOLA ŠESTÁ

"Pětinu vám dám"

Egwain přitáhla Rose otěže na travnatém vršku a dívala se, jak zástupy Aielů vycházejí z Jangaiského průsmyku. Sedlo jí zase vy-hrnulo suknice nad kolena, ale ona si toho už skoro nevšimla. Ne-měla čas na to, aby si je pořád spravovala. A měla na nohou pun-čochy. Ne-bylo to, jako kdyby byla bosá. Aielové pod ní plynule klusali. Tisíce a tisíce, s nákladními koňmi a soumary, gai'šainové, kteří se postarají o tábory, když budou ostatní bojovat, šli roztažení na míli do délky, a většina jich byla ještě v průsmyku či již daleko vepředu a mimo dohled. Dokonce i bez rodin to vypadalo, že je tu na pochodu celý národ. Hedvábná stezka tu byla docela slušná silnice, celých padesát kroků široká a dlážděná širokými bílými kameny, procházela přímo horami, do nichž byla vysekána, aby vedla po rovině. Jen občas byla vidět pod davem Aielů, i když ti zřejmě radši běhali po trávě, ale hodně ka-menů bylo vyviklaných. Bylo tomu již dvacet let, co tudy projíž-dělo něco jiného než žebříňáky místních sedláků a pár povozů.

Bylo překvapivé, znovu uvidět stromy, skutečné stromy, vyso-kánské duby a kaliny rostoucí v hustých porostech, místo občas něja-kého pokrouceného, zakrnělého pahýlu, a vysokou trávu vlní-cí se ve vánku na kopcích. Na severu rostl skutečný les a po oblo-ze pluly mráčky, sice řídké a vysoko, ale byly to mráčky. Vzduch byl po zku-šenostech z Pustiny požehnaně chladný a vlhký, i když hnědé listí a velké hnědé pásy v trávě jí prozradily, že ve skuteč-nosti může být vět-ší horko a sucho, než je v tuto roční dobu obvyklé. Přesto byla ven-kovská krajina Cairhienu ve srovnání s drahou stranou Dračí stěny šťavnatým rájem.

Na severu se pod téměř plochým můstkem vlnil úzký potůček lemovaný vyschlým jílem mnohem širšího původního koryta. Ře-ka Gaelin protékala jenom o pár mil dál tímto směrem. Egwain na-padlo, co Aielové na řeku budou říkat. Viděla Aiely poblíž řeky už předtím. Scvrknutý pás vody značil rozhodný přelom v pravidel-ném proudu lidí, jak muži i Děvy v úžasu zastavovali a prohlíželi si ho, než ho přeskočili a pokračovali dál.

Po silnici duněly Kadereho vozy a dlouhá mulí spřežení se těž-ce dřela, ale na Aiely pořád ztrácela. Překonat zákruty a zatáčky průsmyku jim trvalo čtyři dny a Rand očividně hodlal dorazit tak daleko do Cairhienu, jak to jen v těch zbývajících pár hodinách světla půjde. Moirain a Lan jeli s vozy. Ne před nimi, dokonce ani s Kadereho krabicovitým bílým domečkem na kolech, avšak ve-dle druhého povozu, kde plachtou zakrytý dveřní rám ter'angrialu tvořil hrb nad zbytkem nákladu. Některé naložené věci byly ve-lice pečlivě zabalené nebo naskládané v krabicích a sudech, které Kadere přivezl s sebou do Pustiny plné svého zboží, a některé by-ly prostě nastrkané tam, kam se vešly. Byly to poněkud podivné útvary z kovu a skla, židle z červeného křišťálu, dvě sošky nahého muže a ženy velikosti dítěte, tyče z kosti, slonoviny a zvláštních černých materiálů nejrůznějších délek a tlouštěk. Všechny možné věci včetně některých, jež Egwain skoro nedokázala popsat. Moi-rain využila každý volný coul na všech vozech. Egwain by byla moc ráda věděla, proč se Aes Sedai stará právě o tento vůz. Možná si nikdo jiný nevšiml, že mu Moirain věnuje víc pozornosti než všem ostatním dohromady, ale bylo tomu tak. Ne že by měla šanci to nějak brzy zjistit. Nově nastolená rovnost mezi nimi dvěma byla křehká záležitost, jak se již Egwain pře-svědčila, když se na to zeptala uprostřed průsmyku a dostalo se jí odpovědi, že má příliš živou představivost a jestli má dost času špehovat Aes Sedai, tak by si Moirain asi měla promluvit s moud-rými o zostření výcviku. Egwain se samozřejmě důkladně omluvi-la a poddajná slova zřejmě zafungovala. Amys a ostatní jí nezabí-raly víc nocí než předtím.

Kolem ní proběhla klusem po silnici asi stovka taardadských Far Dareis Mai. Děvy se pohybovaly s lehkostí, závoje jim visely volně, ale měly je připravené, a plné toulce u pasu. Některé nesly za-křivené luky z rohoviny s nasazenými šípy, kdežto ostatní měly luky v pouzdrech na zádech, oštěpy a puklíře se jim při běhu ryt-micky pohu-povaly. Za nimi vedl asi tucet gai'šainů v bílých hábi-tech nákladní muly a snažil se s nimi udržet krok. Jedna postava však byla v černém, ne v bílém: Isendra se dřela nejvíc ze všech. Egwain dokázala roze-znat Adelin a dvě tři další z těch, které v no-ci, kdy došlo k útoku, hlí-daly Randův stan. Každá svírala kromě zbraní také panenku, nahrubo vyrobenou hadrovou panenku v suk-ničce a s bílou jupičkou. Měly ještě ztuhlejší výrazy než obvykle, jak se snažily předstírat, že nic ta-kového nenesou.

Egwain si nebyla jistá, co to má znamenat. Děvy, které stály na stráži, přišly ve skupince navštívit Bair a Amys, když dokončily své úkoly, a pak s nimi strávily dost dlouhou dobu. Příštího rána, když se tábor v šeru před svítáním rušil, začaly Děvy vyrábět ty panenky. Ne-mohla se ovšem zeptat, ale zmínila se o tom jedné rusovlasé Toma-nelle z klanu Serai jménem Maira, a ta Egwain řek-la, že to má ženě připomenout, že už není malá holka. Z jejího tó-nu bylo jasné, že se o tom nechce bavit dál. Jedna z Děv, která nesla panenku, neměla ani šestnáct, a přesto byla Maira přinej-menším stejně stará jako Adelin. Nedávalo to žádný smysl a bylo to rozčilující. Pokaždé, když si Egwain myslela, že rozumí aielským obyčejům, něco jí ukázalo, že tomu tak není.

Proti její vůli přitáhlo její pohled ústí průsmyku. Tam byla řada kůlů, táhla se z jednoho příkrého horského svahu na druhý, jen upro-střed jich Aielové pár svalili. Couladin tu nechal další zprávu, muže a ženy naražené na kůly přes celou cestu, sedm dní tu již vi-seli mrtví. Vysoké šedé hradby Seleanu přiléhaly ke kopcům na pravé straně prů-smyku, ale nad nimi nebylo nic vidět. Moirain tvr-dila, že je to již jen stín bývalé slávy, ale přesto to bylo stále sluš-né město, mnohem větší než Taien. Teď už z něj však nic nezbý-valo. A zde také nikdo nepřežil - asi kromě těch, které Shaidové odvedli - i když tady někteří utekli na místa, která považovali za bezpečná. Tady byly na kopcích statky. Většina východního Cair-hienu sice byla opuštěna po aielské válce, ale města potřebovala potraviny ze statků. Teď se ze zčernalých zdí hospodářských bu-dov zvedaly očazené komíny. Tady zůstalo nad kamennou stodo-lou i pár zuhelnatělých trámů, tam se stodola i dům zbortily žárem.Kopec, na němž stála Egwain s Rosou, bývala pastvina pro ovce. Poblíž plotu u paty kopce bzučely nad pozůstatky řezničiny mou-chy. Ani jediné zvíře na pastvinách nezůstalo živé, ani slípka ne-hrabala na dvorku. Z obilí zbylo jen vypálené strniště.

Couladin a Shaidové byli Aielové. Ale to byla také Aviendha, Bair a Amys a Melain, a Rhuark, který tvrdil, že mu Egwain připomí-ná jednu z jeho dcer. To naražení na kůly je znechutilo, pře-sto si však zjevně mysleli, že je to jenom maličko horší, než co si zabijáci stromů zaslouží. Možná jediným způsobem, jak skutečně poznat Aiely, bylo narodit se jako Aiel.

Egwain se naposledy ohlédla na zničené město a pomalu sjela dolů ke kamenné ohradě, projela brankou, pak se sklonila a ze zvy-ku znovu upevnila řemen ze surové kůže. Ironií bylo, že Moirain říkala, že Selean se mohl ve skutečnosti ke Couladinovi připojit dobrovolně. V měnících se proudech daes dae'mar se rovnováha mezi aielským vetřelcem a mužem, který do Cairhienu poslal Taireny, ať už tak uči-nil z jakéhokoliv důvodu, mohla naklonit na kte-roukoliv stranu, pokud by jim Couladin dal příležitost si vybrat.

Egwain jela po široké silnici, dokud nedohonila Randa, dnes v červeném kabátci, a pak se kousek od něj připojila k Aviendze, Amys a asi třicítce moudrých, které kromě dalších dvou, co také chodily ve snu, skoro neznala. Mat, s tím svým oštěpem s černou čepelí, a Jasin Natael, s harfou v koženém pouzdře pověšenou na zádech a karmíno-vou zástavou povlávající ve větru, jeli na koních, ale spěchající Aielo-vé skupinku předbíhali po obou stranách, pro-tože Rand svého grošo-vaného hřebce vedl a rozmlouval s kmeno-vými náčelníky. Sukně ne-sukně, moudré by docela dobře udržely krok s procházejícími zástupy, kdyby se Randa nedržely jako smů-la borovice. Na Egwain se skoro nepodívaly, oči i uši měly jako přilepené na Randa a šest náčelníků.

"...a kdokoliv projde skrz po Timolanovi," říkal Rand pevným hlasem, "musí uslyšet to stejné." Kamenní psi, kteří zůstali hlídat v Taienu, se vrátili, aby ohlásili, že Miagomové vstoupili do průsmyku o den později. "Přišel jsem zabránit Couladinovi zničit tu-hle zemi, ne se na to dívat."

"To je tvrdá zpráva," podotkl Bael, "i pro nás, jestli tím myslíš, že si nemůžeme vzít pětinu." Han a ostatní, dokonce i Rhuark, přiky-vovali.
"Pětinu vám dám." Rand nezvedl hlas, avšak jeho slova náhle mohla zarážet hřebíky. "Ale žádná část z toho nebude v potravi-nách. Budeme žít z toho, co najdeme v divočině, ulovíme nebo koupíme - jestli ještě zůstal někdo, kdo by mohl jídlo prodávat - dokud nezaří-dím, aby Tairenové začali přivážet víc jídla z Tearu. Jestli si někdo vezme jen o grošík víc, než je pětina, nebo bochník chleba bez zapla-cení, jestli vypálí třeba jenom chaloupku, protože patří zabijákovi stromů, nebo zabije člověka, který se nebude po-koušet zabít jeho, tak toho člověka pověsím, ať je to kdo chce."
"Tohle říct kmenům je tvrdé," poznamenal Dhearik skoro stejně ledově. "Přišel jsem za Tím, kdo přichází s úsvitem, ne abych roz-mazloval křivopřísežníky." Bael a Jheran otevřeli ústa k souhlasu, ale všimli si, že tak učinil i ten druhý, a hned zase pusu zavřeli.
"Dávej pozor, co říkám, Dheariku," podotkl Rand. "Já tuhle ze-mi přišel zachránit, ne ji dál ničit. Co řeknu, platí pro každý kmen. Dávejte moc dobrý pozor, co říkám." - Tentokrát se nikdo neozval a Rand se vyhoupl zpátky Jeade'enovi do sedla a nechal hřebce volně jít mezi náčelníky. Tváře Aielů byly zcela bez výrazu.
Egwain se nadechla. Tihle muži byli všichni dost staří na to, aby mohli být jeho otcem i dědem, byli to vůdci svého lidu stejně tak jako králové, ať už tvrdili cokoliv, vůdci zocelení bojem. Připada-lo jí to jako teprve včera, kdy byl chlapcem víc než jen podle stá-ří, mláden-cem, který prosil a doufal, místo aby velel a očekával, že ho budou poslouchat. Měnil se teď rychleji, než dokázala zvlád-nout. Bylo dobré, když těmhle lidem zabrání, aby provedli dalším městům to, co Couladin udělal Taienu a Seleanu. Tohle si říkala. Jen si přála, aby to dokázal, aniž by se každý den choval víc a víc nadutě. Za jak dlouho bude chtít, aby ho poslouchala, jako to děla-la Moirain? Nebo všechny Aes Sedai? Doufala, že je to jen pýcha.
Jelikož si chtěla popovídat, vyhodila nohu ze třmene a natáhla ruku k Aviendze, ale Aielanka jenom zavrtěla hlavou. Opravdu nerada jezdila. A možná jí taky bránilo to, že tu všechny moudré kráčely v hloučku. Některé z nich by se na koně neposadily, kdy-by jim zlomili obě nohy. S povzdechem tedy Egwain slezla dolů a vedla Rosu za sebou. Trochu nabručeně si upravila suknice. - Měkké, po kolena vy-soké aielské boty, které nosila, vypadaly po-hodlně, a také byly, ale pro delší chůzi po tomhle tvrdém, nerov-ném dláždění se nehodily.
"Teď teda opravdu velí," prohodila.
Aviendha skoro nespustila oči z Randových zad. "Neznám ho. Nemůžu ho poznat. Podívej na tu věc, kterou nese."
Myslela samozřejmě meč. - Rand ho tak úplně nenesl. Měl ho pověšený na sedlové hrušce, v prosté pochvě z hnědé vepřovice, a dlouhý jílec, omotaný stejnou kůží, mu sahal až do pasu. Pochvu a jílec si nechal vyrobit jedním mužem z Taienu cestou průsmykem. Egwain napadlo, proč asi, když si mohl usměrnit ohnivý meč a dělat další věci, vedle kterých meče vypadaly jako hračky pro dě-ti. "Tys mu ho přece dala, Aviendho."
Její přítelkyně se zamračila. "Snaží se mě přinutit, abych přija-la i jílec. Použil ho, takže je jeho. Použil ho přede mnou, jako by se mi chtěl posmívat, s mečem v ruce."
"Ty se nezlobíš kvůli meči." Aspoň si to Egwain nemyslela, ne-řekla o něm totiž ani slovo, té noci v Randově stanu. "Pořád se hněváš kvůli tomu, jak s tebou mluvil, a já tě chápu. Vím, že ho to mrzí. Ob-čas promluví bez přemýšlení, ale kdybys ho jenom ne-chala, aby se omluvil -"
"Já nechci žádné jeho omluvy," zamumlala Aviendha. "Já ne-chci... Tohle už nesnesu. Už nemůžu dál spát v jeho stanu." Náhle popadla Egwain za paži, a kdyby ji Egwain neznala, byla by si mys-lela, že má slzy na krajíčku. "Musíš s nimi promluvit za mě. S Amys, Bair a Melain. Tebe poslechnou. Ty jsi Aes Sedai. Muse-jí mi dovolit vrátit se do jejich stanů. Musejí!"
"Kdo musí co?" zeptala se Sorilea, která zpomalila, aby mohla jít vedle nich. Moudrá z Držby Shende měla řídké bílé vlasy a tvář jako z vydělané kůže natažené přes kosti. A jasné zelené oči, kte-ré dokázaly srazit koně na deset kroků. Tedy takhle se na lidi dí-vala normálně. Když se však zlobila, ostatní moudré seděly mlčky a kme-noví náčelníci se odporoučeli.
Melain a další moudrá, šedivějící Nakai z Držby Černá voda, se k nim taky chtěly připojit, ale Sorilea se

na ně podívala těma svý-ma očima. "Kdybys neměla hlavu plnou toho svého nového man-žela, Melain, tak bys poznala, že s tebou chce mluvit Amys. S te-bou taky, Aerin." Melain ohnivě zrudla a odběhla za ostatními, ale starší žena se tam dostala první. Sorilea se dívala, jak odcházejí, a pak obrátila svou pozornost na Aviendhu. "Teď si můžem v kli-du promluvit. Takže ty nechceš něco udělat. Něco, co jsi bezpochyby dostala nařízeno. A myslíš si, že tě z toho tahle malá Aes Sedai může dostat."
"Sorileo, já -" Aviendha se dál nedostala.
"Za mých dnů děvčata skočila, když moudrá řekla skoč, a ská-kala dál, dokud jim neřekla, aby přestala. Jelikož jsem ještě naži-vu, je to pořád můj den. Mám to říct jasněji?"
Aviendha se zhluboka nadechla. "Ne, Sorileo," řekla poddajně.
Stará žena spočinula pohledem na Egwain. "A co ty? Myslíš, že ji z toho vyprosíš?"
"Ne, Sorileo." Egwain měla pocit, že by měla udělat pukrle.
"Dobrá," pravila Sorilea, a neznělo to spokojeně, jenom jako by všechno bylo tak, jak čekala. A to taky rozhodně bylo. "Teď si s tebou můžu promluvit o tom, co se chci dozvědět. Slyšela jsem, že ti Car'a'carn dal všimný dar, o jakém ještě nikdy nikdo nesly-šel, rubíny a drahé opály."
Aviendha naskočila, jako by jí po noze přeběhla myš. No, ona by nejspíš nenadskočila, ale Egwain by to v takové situaci urči-tě udě-lala. Aielanka vysvětlovala záležitost s Lamanovým mečem a po-chvou tak chvatně, že pletla slova jedno přes druhé.
Sorilea si upravila loktuši, zamumlala si něco o děvčatech saha-jících na meče, byť zabalené v pokrývce, a o tom, že si bude mu-set důrazně promluvit s "mladou Bair". "Takže ti nepadl do oka. Škoda. To by ho k nám připoutalo. Už takhle považuje příliš mno-ho lidí za své." Chvíli si Aviendhu prohlížela od hlavy k patě. -"Zařídím, aby se na tebe podíval Feran. Jeho děd je můj sestry-syn. Máš ke svému lidu i jiné povinnosti, než učit se na moudrou. Tyh-le boky byly stvořené k plození dětí."
Aviendha klopýtla o zdviženou kamennou desku a jen tak tak že nespadla. "Já... budu na něj myslet, až bude čas," vyhrkla bez de-chu. "Ještě se musím hodně učit, abych se stala moudrou, a Feran je Seia Doon, a Černé oči přísahaly, že neulehnou pod střechou ne-bo stanem, dokud nebude Couladin mrtvý." Couladin byl rovněž Seia Doon.
Moudrá s tuhou tváří kývla, jako by tím bylo všechno vyřízeno. "Ty, mladá Aes Sedai. Povídá se, že znáš Car'a'carna dobře. Udě-lá to, čím hrozil? Pověsí i náčelníka kmene?"
"Myslím... možná... že ano." Rychleji Egwain dodala: "Jsem si však jistá, že dokáže pochopit rozumný důvody." Nebyla si tím roz-hodně jistá, dokonce ani tím, že by tu nějaké důvody měly být - to, co řekl, znělo spravedlivě - ale spravedlnost by mu moc ne-prospěla, kdy-by se proti němu obrátili ostatní, jako to udělali Shaidové.
Sorilea se na ni překvapeně podívala a pak zpražila pohledem náčelníky kolem Randova koně. "Chápeš mě špatně. On musí té pra-šivé vlčí smečce ukázat, že je vlčí vůdce. Náčelník musí být tvrdší než ostatní muži, mladá Aes Sedai, a Car'a'carn ještě tvrd-ší než ostatní náčelníci. Každý den pár dalších mužů, dokonce i Děv, propadne bez-útěšnosti, ale to je jen měkká vnější kůra že-lezného dubu. Zůstane tvrdé vnitřní jádro a on musí být dost tvr-dý, aby je vedl." Egwain si všimla, že sebe ani ostatní moudré ne-zahrnula mezi ty, které je třeba vést. Mumlajíc si pro sebe "prašiví vlci", Sorilea vyrazila kupředu a brzy všechny moudré při chůzi poslouchaly, co říká. Ať už to bylo cokoliv, Egwain to nezaslechla.
"Kdo je ten Feran?" zeptala se Egwain. "Nikdy jsem tě o něm neslyšela mluvit. Jak vypadá?"
Mračíc se na záda Soriley, jež byla zpola skrytá v hloučku žen kolem ní, Aviendha nepřítomně prohodila: "Vypadá hodně jako Rhu-ark, jenom je mladší, vyšší a hezčí, má červenější vlasy. Asi rok se snažil vzbudit Enailin zájem, ale já myslím, že ona ho spíš naučí zpí-vat, než by se vzdala oštěpu."
"To nechápu. Ty se o něj chceš dělit s Enailou?" Pořád jí to při-padalo divné, mluvit o tom takhle nedbale.
Aviendha znovu klopýtla a konečně se na ni podívala. "Dělit se o něj? Já ho nechci vůbec. Má hezkou tvář, ale směje se jako hý-kající mula a tahá se za uši."
"Ale z toho, jak jsi mluvila se Sorileou, jsem myslela, že... se ti líbí. Proč jsi jí neřekla to, cos teď řekla mně?"
Smích druhé ženy zněl trochu bolestně. "Egwain, kdyby ji na-padlo, že se snažím v tomhle cuknout, tak by uvila svatební věne-ček sama a přitáhla by mě i Ferana za krk, aby nás moudré odda-ly. Copak jsi

někdy viděla, že by někdo řekl Sorilee ‚ne'? Viděla?"
Egwain otevřela ústa, aby jí řekla, že samozřejmě mohla odmít-nout, a hned je zase zavřela. Donutit ustoupit Nyneivu byla jedna věc, snažit se o totéž se Sorileou bylo něco zcela jiného. Bylo by to jako postavit se do cesty kamenné lavině a říkat jí, aby se za-stavila.
Aby změnila téma hovoru, řekla: "Promluvím za tebe s Amys a ostatníma." Sice si skutečně nemyslela, že by to teď k něčemu bylo. Pravá chvíle byla pryč dřív, než se vůbec objevila. Aspoň že Aviendha konečně pochopila, jak je ta situace nevhodná. Možná... "Kdybychom za nimi zašly společně, tak by nás určitě vyslechly."
"Ne, Egwain. Já musím poslechnout moudré. Vyžaduje to ji'e'toh." Jako by před chvílí nežádala o přímluvu. Jako by skoro ne-žebrala, aby ji moudré nenutily spát v Randově stanu. "Ale proč moje povinnost k lidu nikdy není to, co chci já? Proč to vždycky musí být něco, co než bych udělala, radši bych umřela?"
"Aviendho, nikdo tě nebude nutit se vdát nebo mít děti. Dokon-ce ani Sorilea ne." Egwain si přála, aby to poslední neřekla tak ne-jistě.
"Ty to nechápeš," pravila druhá žena tiše, "a já ti to nemůžu vy-světlit." Přitáhla si loktuši k tělu a dál už k tomu neřekla ani slovo. Byla ochotná probírat jejich výuku nebo to, jestli se Couladin ob-rátí a bude bojovat, či to, jak svatba ovlivnila Melain - která teď zřejmě mu-sela tvrdě pracovat na tom, aby byla pořád naježená - nebo cokoliv kromě toho, co nemohla nebo nechtěla vysvětlovat.

KAPITOLA SEDMÁ

Zpráva

Když se slunce sklonilo k západu, krajina se změnila. Kopce byly nižší, porost hustší. Často se svalená kamenná zídka kolem bý-valého políčka změnila v hromádku, z níž vyrůstalo chroští, či vedla dlouhým hájem dubů, kalin a pekanů, borovic i bělokorých bříz a stromů, které Egwain ani neznala. Těm několika málo hos-podářským budovám chyběla střecha a mezi zdmi již rostly stro-my dvacet třicet loktů vysoké, hotové lesíky ohraničené kamenný-mi zdmi, i se švitoří-cími ptáky a černoocasými veverkami. Když občas narazili na strou-hu, vyvolalo to mezi Aiely stejně tolik řečí jako lesíky a tráva. Slý-chali vyprávět příběhy o mokřinách, četli o nich v knihách zakoupe-ných od kupců a formanů, jako byl Hadnan Kadere, ale jen málokterý z nich je od lovu na Lamana sku-tečně viděl na vlastní oči. Přizpůsobili se však rychle. Šedohnědé stany dobře splývaly se suchým listím pod stromy a usychající trá-vou a bylím. Tábor se táhl na míle, ve zlatém soumraku ho zvidi-telňovaly tisíce malých ohýnků.
Egwain byla šťastná, že může být ve stanu, jakmile ho gai'šai-nové postavili. Rozvázala si měkké boty, stáhla si je, i vlněné punčo-chy, a vrtíc prsty se natáhla na vrstvy barevných koberců. Tou-žila po tom,

aby si mohla nohy namočit do mísy s vodou. Nemohla předstírat, že je tvrdá jako Aielanka, ale začínala měknout, jestli jí po pár hodi-nách napuchly nohy na dvojnásobek. Ovšem tady voda nebude pro-blém. Nebo by neměl být - vzpomněla si na vysychají-cí potůčky - ale určitě by si mohla dát zase skutečnou lázeň.
Cowinda, pokorná a tichá ve svém bílém hábitu, jí přinesla ve-čeři, která se skládala ze světlých chlebových placek vyráběných ze zemaiové mouky a hustého vývaru v misce s červenými prouž-ky. Egwain jedla úplně mechanicky, i když byla víc unavená než hladová. Poznala sušené papričky a fazole, ale nezeptala se, z če-ho pochází tmavé maso. Králík, řekla si pevně a doufala, že to tak skutečně i je. Aielové jedli věci, ze kterých by se jí vlasy zkrouti-ly víc, než jak je měla Elain. Byla ochotná se vsadit, že Rand se nemůže ani podívat na to, co jí. Muži byli v jídle vždycky hrozně vybíraví.
Když dojedla, natáhla se vedle zdobené stříbrné tepané lampy, která měla leštěný stříbrný kotouč, jenž odrážel a zesiloval její jas. Cítila se trochu provinile, když si uvědomila, že většina Aielů ne-má jiné světlo než ze svých ohňů. Jenom pár si jich přineslo lam-pu či olej, tedy kromě moudrých a náčelníků klanů a kmenů. Ne-mělo však smysl sedět v nejasném osvětlení ohně, když mohla mít pořádné světlo. To jí připomnělo, že noci tady nebudou tak výraz-ným protikladem ke dnům jako v Pustině. Ve stanu již ostatně za-čínalo být nepříjemně teplo.
Krátce usměrnila prameny vzduchu, aby zdusila oheň, a zalovi-la v sedlových brašnách. Vytáhla odřenou, v kůži vázanou knihu, kterou si vypůjčila od Aviendhy. Byl to malý tlustý svazek hustě popsaný drobným písmem, které se ve špatném světle velmi špat-ně četlo, ale kniha se snadno nosila. Plamen, čepel a srdce, tak se kniha jmenovala. Byla to sbírka příběhů, ve kterých vystupovali Birgitte a Gaidal Cain, Anselan a Barashelle, Rogoš Orlozraký a Dunsinin a tucet dalších. Aviendha tvrdila, že se jí líbí kvůli do-brodružství a bitvám, a asi to tak bylo, ale jeden každý příběh vy-právěl také o lásce mezi mužem a ženou. Egwain byla ochotná připustit, že tohle se jí líbí, občas bouřlivá, občas něžná vlákna ne-hynoucí lásky. Tedy aspoň v duchu si to připouštěla. Těžko to byl ten druh zábavy, k níž se může žena, která aspoň předstírá zdravý rozum, přiznat veřejně.
Popravdě řečeno se jí číst chtělo stejně málo jako jíst - chtěla se jenom vykoupat a usnout, a možná by byla ochotná vzdát se i kou-pele - ale dneska v noci se měly s Amys sejít s Nyneivou v Tel'aran'rhiodu. Ať je Nyneiva kdekoliv na cestě do Ghealdanu, ještě tam určitě nebyla noc, a to znamenalo, že musí zůstat vzhůru.
Podle toho, co při jejich posledním setkání vykládala Elain, mu-sel být zvěřinec docela vzrušující, i když si Egwain myslela, že Gala-dova přítomnost těžko stačila k tomu, aby tak utekly. Nyneivu a Elain podle ní prostě začalo bavit dobrodružství. Záležitost se Siuan byla ale špatná. Potřebovaly pevnou ruku, aby je udržela na uzdě. Zvláštní, že ji tohle napadlo v souvislosti s Nyneivou. Nyneiva byla vždycky ta s pevnou rukou. Ale od té epizody ve Věži v Tel'aran'rhiodu s ní mu-sela stále méně bojovat.
Když obracela stránku, provinile si uvědomila, že se těší, až dnes uvidí Nyneivu. Ne proto, že Nyneiva byla přítelkyně, ale pro-tože chtěla vidět, jestli účinky přetrvávají. Jestli se Nyneiva zata-há za cop, ona jenom chladně zvedne obočí a... Světlo, doufám, že to vydrží. Jestli něco plácne o těch výletech, Amys, Bair a Melain mě budou střídavě stahovat z kůže, pokud mi jednoduše neřeknou, abych rovnou odešla.
Oči se jí při čtení stále zavíraly a zamlžené příběhy z knihy se jí chvílemi zdály. Dokáže být stejně silná jako kterákoliv z těch žen, stejně silná a odvážná jako Dunsinin nebo Nerein nebo Melisinda, dokonce i jako Birgitte, stejně silná jako Aviendha. Bude mít Ny-neiva dost rozumu, aby dnes v noci držela před Amys jazyk za zu-by? Nejasně si představila, jak chytne Nyneivu za krk a zatřese s ní. Hloupost. Nyneiva byla o hodně starší. Zvedne obočí. Dunsi-nin. Birgitte. Stejně tvrdá a silná jako Děva oštěpu. Hlava jí spadla do knihy a ona si držela knížku pod bradou a za-čala dýchat pomalu a pravidelně.
* * *
S leknutím zjistila, že se ocitla mezi velkými krevelovými slou-py v Srdci Kamene, v docela zvláštním nasvětlení Tel'aran'rhio-du, a znovu se lekla, když si uvědomila, že má na sobě cadin'sor. Amys nepotěší, když ji uvidí takhle, vůbec ji to nepotěší. Chvatně oděv změ-nila a překvapilo ji, když se šaty měnily mezi blůzkou z agode a bach-ratou vlněnou sukní a jemným modrým hedvábným brokátem, než se nakonec usadily na aielském oděvu, doplněném jejím slonovinovým náramkem s plameny a zlatým a slonovino-vým náhrdelníkem. Taková nerozhodnost už ji nějakou dobu ne-postihla.

Chvíli chtěla vystoupit ze světa snů, ale usoudila, že ve stanu usnula tvrdým spánkem. Nejspíš by vstoupila do svého vlastního snu, a ve svých snech si ne vždy zachovávala vědomí. Bez toho by se do Tel'aran'rhiodu nemohla vrátit. Nehodlala nechat Amys a Nyneivu spolu samotné. Kdo mohl vědět, co Nyneiva řekne, jest-li ji Amys roz-čílí? Až dorazí moudrá, prostě řekne, že právě při-byla sama. Moudré zatím byly vždy kousek před ní nebo dorazily zároveň, ale jestli Amys uvěří, že se tam dostala jenom o chvilič-ku dřív, tak na tom nebude záležet.
Už si skoro zvykla na pocit, že ji v této rozlehlé komnatě pozo-rují neviděné oči. Jsou tu jenom sloupy a stíny a všechen ten prázdný prostor. Přesto doufala, že to Amys nebude dlouho trvat, než se sem dostane, a Nyneivě také ne. Ale mohlo. Čas mohl být v Tel'aran'rhio-du stejně zvláštní jako v jakémkoliv snu, ale ona sem musela dorazit nejméně hodinu před dohodnutou schůzkou. Třeba má ještě čas na...
Náhle si uvědomila, že slyší hlasy, jako tichý šepot mezi sloupy. Uchopila saidar a opatrně se vydala po zvuku k místu, kde Rand pod velkou kopulí zanechal Callandor. Moudré tvrdily, že ovládá-ní Tel'a-ran'rhiodu je tady stejně silné jako jediná síla, ale ona zna-la své schopnosti v zacházení se sílou mnohem lépe a věřila jim víc. Stále se schovávajíc vzadu mezi silnými krevelovými sloupy se zastavila a zírala.
Nebyla to dvojice černých sester, jak se v tom okamžiku obáva-la, a dokonce ani Nyneiva ne. Místo toho stála poblíž třpytivé čá-ry Callandoru, trčícího z dlažby, Elain hluboko zabraná do hovo-ru s tou nejpodivněji oblečenou ženou, jakou kdy Egwain viděla. Žena na sobě měla krátký bílý kabátec zvláštního střihu a široké žluté kalhoty na-brané u kotníků do záhybů nad nízkými botami s vysokými podpatky. Ženě visel na záda složitě splétaný zlatý cop a držela luk, který se les-kl jako leštěné stříbro. Šípy v toulci se ta-ké blýskaly.
Egwain pevně zavřela oči. Nejdřív potíže se šaty a teď tohle. To, že četla o Birgitte - stříbrný luk prozrazoval jméno ženy s jistotou - ještě nebyl důvod si představovat, že ji vidí. Birgitte čekala - ně-kde - na to, až ji a ostatní hrdiny Valerský roh povolá do Poslední bitvy. Když však Egwain znovu otevřela oči, Elain a ta podivně oděná žena tam pořád ještě byly. Sice neslyšela, co si povídají, aletentokrát svým očím uvěřila. Už chtěla ohlásit svou přítomnost, když za ní kdosi promluvil.
"Rozhodla ses přijít dřív? A sama?"
Egwain se prudce otočila čelem k Amys, jejíž osmahlý obličej byl pro bílé vlasy příliš mladistvý, a Bair s tvářemi jako z vyděla-né kůže. Obě stály s rukama zkříženýma na prsou. Dokonce i to, jak měly napjaté loktuše, prozrazovalo nelibost.
"Usnula jsem," řekla Egwain. Bylo to příliš brzo, aby její příběh zabral. Když spěšně vysvětlovala, jak si zdřímla a proč se nevráti-la zpátky - vynechala jen to, že nechtěla, aby si Nyneiva a Amys pro-mluvily o samotě - překvapilo ji, že pocítila stud, že hodlala zalhat, a úlevu, že to neudělala. Ne že by ji pravda mohla skuteč-ně zachránit. Amys nebyla tak přísná jako Bair - to zdaleka ne - ale byla klidně schopná ji poslat po zbytek noci překládat kameny. Mnoho moudrých věřilo v to, že zbytečná práce je skvělý trest.
Nemohly jste si namlou-vat, že děláte něco užitečného, když jste lžící zahrabávaly popel. - Tedy pokud by ji prostě neodmítly dál učit. Popel by byl mnohem lepší.
Nemohla potlačit úlevný povzdech, když Amys jen kývla a řek-la: "To se může stát. Ale příště se vrať a sni své vlastní sny. Mohla jsem si poslechnout, co bude mít Nyneiva na srdci, a povědět jí, co víme my. Kdyby Melain nebyla dnes v noci s Baelem a Dorindhou, byla by tady taky. Vyděsila jsi Bair. Je pyšná na tvé pokro-ky, a kdyby se ti něco stalo..."
Bair nevypadala pyšná. Pokud něco, tak když se Amys odmlče-la, mračila se ještě víc. "Máš štěstí, že tě Cowinda našla, když se vrá-tila, aby poklidila po večeři, a polekala se, když tě nemohla vzbudit a dostat z pokrývek. Kdybych si myslela, žes tu byla sama dýl než pár minut..." Hněvivý výraz se na chvíli ještě přiostřil v temném příslibu a pak promluvila nabroušenějším hlasem. "Teď bychom asi měly po-čkat, než dorazí Nyneiva, abychom ti zabráni-ly žebronit, kdybychom tě poslaly zpátky. Když musíme, tak mu-síme, ale využijeme čas. Sou-středď se na -"
"Není to Nyneiva," vyhrkla Egwain. Nechtěla vědět, co to bude za lekci, když má Bair takovouhle náladu. "Je to Elain a..." Odml-čela se a obrátila se. Elain, v elegantním zeleném hedvábí vhod-ném i pro ples, přecházela sem a tam kolem Callandoru. Birgitte nebyla nikde v dohledu. Nepředstavovala jsem si ji.

"Ona už je tady?" řekla Amys a popošla, aby také viděla.
"Další mladá hlupačka," zabručela Bair. "Dneska nemají děv-čata víc mozku a poslušnosti než kozy."
Vyrazila před Egwain a Amys a s rukama v bok se postavila proti Elain na druhé straně Callandoru.
"Nejsi moje žačka, Elain z Andoru - i když jsi z nás dostala dost věcí, aby ses tu nenechala zabít, když budeš opatrná - ale kdybys jí byla, tak bych tě seřezala od hlavy k patě a poslala zpátky k tvé matce, dokud nebudeš natolik dospělá, aby tě mohla pustit z dohledu. Což ti myslím může trvat mnohem víc let, než jsi zatím prožila. Vím, že chodíte do světa snů samy, ty i Nyneiva. Obě jste hloupé, že to děláte."
Elain sebou trhla, když se ženy objevily, ale jak se přes ni přeli-la Baiřina tiráda, narovnala se a zase tak chladně zvedla bradu. Je-jí roucho změnilo barvu, bylo teď červené, s jemnějším leskem, a po celé délce rukávů a na živůtku s hlubokým výstřihem se ob-jevila výšivka včetně bílých lvů ve skoku a zlatých lilií, jejího vlastního znaku. Na rudozlatých kudrnách jí spočinul tenký zlatý diadém, jediný lev ve skoku zasazený v drahých opálech nad če-lem. Ještě takové věci nezvládala úplně nejlépe. Ale možná na so-bě tentokrát měla právě to, co si přála. "Děkuji ti za tvůj zájem," pravila královsky. "Ale je také pravda, že nejsem tvoje žačka, Bair z Haido Shaaradů. Jsem ti vděčná za tvé vedení, ale musím jít dál svou cestou za úkoly, které mi svěřil amyrlinin stolec."
"Mrtvá žena," odtušila chladně Bair. "Hlásíš se k poslušnosti k mrtvé ženě." Egwain málem cítila, jak se Bair ježí vlasy vzteky. Jestli něco neudělá, Bair by se mohla rozhodnout, že Elain udělí bolestivou lekci. To poslední, co potřebovaly, byl tento druh mali-cherného hašte-ření.
"Co... proč jsi tu ty místo Nyneivy?" Chtěla se zeptat, co tady Elain dělá, ale to by Bair poskytlo otevření a možná by to znělo, jako by byla na straně moudré. Chtěla se zeptat, co tu Elain děla-la, jak tu tak rozmlouvala s Birgitte. Nepředstavovala jsem si to. Možná to byla nějaká žena, které se zdálo, že je Birgitte. Ale je-nom ti, kdo vstoupili do Tel'aran'rhiodu vědomě, zůstali déle než pár minut, a Elain se ur-čitě nemohla bavit s někým takovým. Kde vlastně Birgitte a ostatní čekají?
"Nyneiva si ošetřuje bolavou hlavu." Diadém zmizel a Elain za-se měla prostší šat jen s několika zlatými spirálami kolem výstřihu.
"Je snad nemocná?" vyptávala se znepokojeně Egwain.
"Má jenom bolení hlavy a pár modřin." Elain se zahihňala a zá-roveň sebou trhla. "Oh, Egwain, tomu bys nevěřila. Všichni čtyři Chavanové k nám přišli na večeři. Tedy, spíš aby flirtovali s Nynei-vou. Prvních pár dní se snažili flirtovat se mnou, avšak Tom si s nimi promluvil, a oni toho pak nechali. Neměl žádné právo tohle udělat. Tedy ne že bych chtěla, aby se mnou flirtovali, chápeš. No, nicméně přišli na večeři, flirtovali s Nyneivou - nebo se o to aspoň snažili, protože ona jim nevěnovala o nic větší pozornost než bzu-čícím mou-chám - když se přihnala Latelle a začala Nyneivu tlouct holí a nazývat ji všemi možnými strašnými jmény."
"Ublížila jí?" Egwain si nebyla jistá, kterou ze dvou žen vlastně myslela. Jestli se Nyneiva rozčílila...
"Ona ne. Chavanové se snažili odtrhnout ji od Latelle a Taerik bude nejspíš pár dní kulhat, nemluvě o Brughově rozraženém rtu. Pet-ra musel Latelle odnést do vozu a pochybuji, že hned tak brzy vystrčí nos." Elain potřásla hlavou. "Luca nevěděl, komu to dát za vinu - je-den z jeho akrobatů kulhal a cvičitelka medvědů plakala v posteli - tak to přířkl všem, a já už si myslela, že Nyneiva zpohlavkuje i jeho. As-poň že neusměrňovala. Jednou či dvakrát jsem měla dojem, že to chce udělat, dokud neměla Latelle na zemi."
Amys a Bair si vyměnily nečitelné pohledy. Rozhodně nečeka-ly, že se Aes Sedai bude chovat takhle. Egwain se cítila sama trochu zmatená, ale to hlavně díky tomu, že se snažila srovnat si v hlavě všechny ty lidi, o kterých předtím sly-šela jen krátce. Zvláštní lidé, cestovali se lvy, psy a medvědy. A ohňo-strůjkyní. Nevěřila, že tenhle Petra mohl být tak silný, jak tvrdila Elain. Ale on taky Tom polykal oheň, stejně jako žonglo-val, a to, co dělali Elain a Juilin, znělo stejně zvláštně, i když při-tom Elain použí-vala jedinou sílu.
Jestli se Nyneiva dostala blízko k usměrňování... Elain musela vidět záři, když objala saidar. Ať už měly skutečný důvod se skrý-vat či ne, kdyby jedna z nich usměrnila a dovolila, aby to lidé vi-děli, dlouho by ve skrytu nezůstaly. Špehové Věže by se o tom ur-čitě do-slechli. Takové zprávy cestovaly rychle, zvláště jestli ještě nebyly venku z Amadicie.
"Vyřiď ode mě Nyneivě, že by se měla radši ovládat, jinak si s ní promluvím, a že se jí to nebude líbit."

Elain se zatvářila polekaně - Nyneiva jí určitě neprozradila, co se mezi nimi dvěma odehrálo - a Egwain dodala: "Jestli usměrní, tak si můžeš být jistá, že se o tom Elaida dozví tak rychle, jak jen dokáže holub doletět do Tar Valonu." Víc nemohla říci, už tak to vyvolalo další výměnu pohle-dů mezi Amys a Bair. Co si skutečně myslely o rozdělení Věže a o amyrlin, která, pokud věděly, vydala rozkaz, aby omámili Aes Sedai, to nedaly najevo. Když chtěly, vypadala vedle nich Moirain jako vesnická drbna. "Vlastně bych vás radši měla obě samotné. Kdybychom byly ve Věži, v našich starých pokojích, tak bych vám něco řekla."
Elain ztuhla a zatvářila se stejně královsky a chladně jako před-tím s Bair. "Můžeš mi to říci, kdykoliv si budeš přát."
Pochopila to? Samy, pryč od moudrých. Ve Věži. Egwain moh-la jenom doufat. Lepší bylo změnit předmět hovoru a doufat, že moudré nevnímají její slova tak pečlivě, jako doufala, že to dělá Elain. "Způsobí tahle rvačka s Latelle nějaký potíže?" Na co to ta Nyneiva vlastně myslela? Doma by předvedla každou ženu svého věku, která by udělala něco takového, před ženský kroužek tak rychle, že by jí oči vylezly z důlků. - "Teď už musíte být skoro v Ghealdanu."
"Ještě tři dny, říká Luca, jestli budeme mít štěstí. Zvěřinec ne-cestuje zrovna rychle."
"Možná už byste je měly opustit."
"Možná," připustila Elain pomalu. "Opravdu bych ráda aspoň jednou chodila po vysutém laně před..." Potřásla hlavou a ohlédla se na Callandor. Výstřih šatů prudce klesl dolů, než se zase zvedl. "Já nevím, Egwain. Samy bychom stejně nemohly cestovat o moc rychle-ji, než jedeme teď, a nevíme vlastně, kam máme jít." To zna-menalo, že si Nyneiva nevzpomněla, kde se modré sestry scháze-jí. Pokud byla Elaidina zpráva správná. "Nemluvě o tom, že Ny-neiva by mohla vy-buchnout, kdybychom opustily vůz a koupily si jezdecké koně anebo jiný kočár. Kromě toho, obě jsme se hodně naučily o Seanchanech. Cerandin sloužila jako cvičitelka s'reditů u Dvora Devíti měsíců, kde sídlí seanchanská císařovna. Včera nám ukazovala věci, které si vzala, když utekla z Falme. Egwain, ona má a'dam."
Egwain udělala krok dopředu a sukní se otřela o Callandor. -Randovy pasti nebyly fyzické, ať už si Nyneiva myslela cokoliv. "Můžete si být jistý, že to nebyla sul'dam?" Hlas se jí chvěl hně-vem.
"Jsem si úplně jistá," uklidňovala ji Elain. "Sama jsem jí připja-la a'dam a nemělo to na ni žádný účinek."
To bylo maličké tajemství, které neznali ani sami Seanchané, či pokud to věděli, dobře to skrývali. Jejich damane byly ženy, které se rodily s jiskrou, ženy, které by začaly usměrňovat, i kdyby se to neu-čily. Ale sul'dam, které ovládaly damane - to byly ženy, které se to musely učit. Seanchané považovaly ženy, které mohly usměr-ňovat, za nebezpečná zvířata, jež je nutné ovládat, a přitom nevě-domky mnoha z nich dávali čestné postavení.
"Nechápu tenhle zájem o Seanchany." Jméno Amys vyslovila kostrbatě, slyšela ho poprvé, když ho při poslední schůzce použila Elain. "To, co dělají, je strašné, ale jsou pryč. Rand alThor je po-razil a oni uprchli."
Egwain se k ní obrátila zády a zadívala se na obrovské leštěné sloupy, které se táhly do stínu. "Pryč neznamená, že se už nikdy ne-vrátí." Nechtěla, aby ostatní viděly její tvář, dokonce ani Elain ne. "Musíme zjistit všechno, co se dá, pro případ, že by se někdy vrátili." Ve Falme jí nasadili a'dam. Chtěli ji poslat přes Arythský oceán do Seanchanu, aby strávila zbytek života jako pes na vodít-ku. Pokaždé, když si na ně vzpomněla, zvedl se v ní hněv. A také strach. Strach, že pokud by se vrátili, mohli by ji tentokrát chytit a držet úspěšně. Tohle nechtěla, aby ostatní zahlédly. Tu čirou hrů-zu, o níž věděla, že se jí objeví v očích.
Elain jí položila ruku na paži. "Jestli se vrátí, budeme na ně při-pravení," pravila laskavě. "Znovu nás již nepřekvapí a nepřistihnou v nevědomosti." Egwain ji poplácala po ruce, ačkoliv jí ji spíš chtěla sevřít. Elain chápala víc, než bylo Egwain milé, nicméně ji to uklid-nilo.
"Tak dokončíme to, proč tu jsme," ozvala se rázně Bair. "Ty se opravdu potřebuješ vyspat, Egwain."
"Nechaly jsme gai'šainy, aby tě svlíkli a uložili do pokrývek." Amys kupodivu mluvila stejně laskavě jako Elain. "Až se vrátíš do svého těla, můžeš spát až do rána."
Egwain úplně zrudly obě tváře. Vzhledem k aielským způso-bům bylo docela dobře možné, že mezi gai'šainy byli i muži. Bu-de si o tom s nimi muset promluvit - jemně, samozřejmě, ony by to nepochopily a navíc to nebyla okolnost, kterou by ráda vysvět-lovala.

Uvědomila si však, že strach úplně zmizel. Zřejmě se víc bojím trapasu než Seanchanů. Nebyla to pravda, ale ona se té myšlenky dr-žela.
Elain toho vlastně neměla moc co říci. Jen to, že už jsou koneč-ně v Cairhienu a že Couladin zničil Selean a vyplenil okolní kraj, že Shaidové mají stále několik dní náskok a postupují k západu. Moudré věděly víc než ona. Večer došlo k několika šarvátkám, jen nepatrným a bylo jich jen pár, s muži na koních, kteří rychle uprchli, a další muži na koních byli spatřeni, jak prchají bez boje. Ne-vzali žádné zajatce. Moirain a Lan si zjevně mysleli, že ti jezdci by mohli být lupiči či přívrženci některého z rodů, kteří si činí práva na Sluneční trůn. Všichni byli stejně otrhaní. Ať už to byl kdoko-liv, zpráva o tom, že Aielové jsou v Cairhienu, se rychle rozšíří.
"Dřív nebo později to zjistit museli," byla Elainina jediná při-pomínka.
Když se s moudrými vytrácela, Egwain se dívala na Elain - jí to připadalo, jako by Elain a Srdce Kamene víc a víc řídly - ale její zla-tovlasá přítelkyně nedala nijak najevo, zda zprávu pochopila.

KAPITOLA OSMÁ

Snění o Galadovi

Místo aby se vrátila do svého těla, poletovala Egwain tmou. Měla dojem, že se sama stala temnotou bez těla. Netušila, zda její tě-lo leží nad, pod nebo stranou od ní - necítila žádný směr - ale vě-děla, že je poblíž, že do něj může snadno vstoupit. Všude kolem ní v té černi poblikávaly světlušky, obrovské hejno vytrácející se v nepředstavitelné dálavě. Tohle byly sny, sny Aielů v táboře, sny mužů a žen v celém Cairhienu, na celém světě, všechny tu jiskřily.
Teď dokázala některý z těch bližších vybrat a poznat, komu se zdá. Jistým způsobem tyto jiskřičky byly stejné jako světlušky - a to jí zpočátku dělalo takové potíže - ale jiným způsobem jí teď nějak při-pomínaly jednotlivé tváře. Randovy sny a Moiraininy vy-padaly matné, tlumené ochranami, které kolem nich nastavěli. Sny Amys a Bair byly jasné a pravidelně pulsovaly. Očividně se řídily svou vlastní radou. Kdyby tyhle nezahlédla, byla by vmžiku zpát-ky ve svém těle. - Ty dvě se uměly potulovat temnotou mnohem obratněji než ona. Nepoznala by, že tam jsou, dokud by na ni neudeřily. Pokud by se někdy naučila stejně rozeznat sny Elain a Nyneivy, dokázala by je najít i v té velké sbírce, ať už by byly kde-koliv na světě. Ale dneska večer nehodlala sledovat něčí sny.
V duchu opatrně vytvořila dobře zapamatovaný obraz a byla zpátky v Tel'aran'rhiodu v malém pokojíku

bez oken ve Věži, kde bydlela jako novicka. U bíle pomalované zdi byla úzká postel. Sto-jan s umyvadlem a trojnožka stály proti dveřím a na kolíčcích spo-lu s bí-lým pláštěm visely šaty a prádlo z bílé vlny, patřící současné obyva-telce. Stejně dobře tam ale být nemusely. Věž již po mno-ho let nedo-kázala zaplnit obydlí novicek. Podlaha byla skoro stej-ně světlá jako šaty a stěny. Novicka, která tu přebývala, každý den podlahu pečlivě vydrhla. Egwain to sama dělávala taky, i Elain, ve vedlejším pokojíku. Kdyby se do Věže přišla cvičit třeba králov-na, začala by právě v tako-vém pokojíku drhnutím podlahy.

Když se na šaty podívala znovu, byly uspořádané jinak, ale ona si toho nevšímala. Připravená v okamžení uchopit saidar otevřela dve-ře jenom natolik, aby mohla vystrčit hlavu. A vydechla úlevou, když zjistila, že stejně pomalu vystrkuje z vedlejších dveří hlavu Elain. Egwain jen doufala, že nevypadá stejně vykuleně a nejistě. Spěšně kývla a Elain přiběhla v bílém šatu novicky, který se změ-nil ve světle šedé hedvábné jezdecké šaty, než se vrhla dovnitř. Eg-wain nenáviděla šedé šaty. Tuhle barvu nosily damane.

Zůstala ještě chvíli ve dveřích a obhlížela arkády obydlí novi-cek. Řada za řadou se zvedala i klesala až dolů na Nádvoří novi-cek. Ne že by skutečně čekala, že tam bude Liandrin nebo někdo horší, ale opatrnost nemohla škodit.

"Říkala jsem si, že myslíš tohle," řekla Elain, když Egwain za-vřela dveře. "Máš vůbec ponětí, jak těžké je pamatovat si, co a před kým smím říct? Občas bych si přála, abychom moudrým prostě mohly všechno povědět. Prozradit jim, že jsme jenom přija-té, a mít to za se-bou."

"Ty bys to měla za sebou," prohlásila pevně Egwain. "Já náho-dou spím asi dvacet kroků od nich."

Elain se zachvěla. "Ta Bair. Připomíná mi Lini, když jsem roz-bila něco, na co jsem neměla sahat."

"Počkej, až tě představím Sorilee." Elain se zatvářila pochybo-vačně, ale Egwain si sama nebyla jistá, že by uvěřila v Sorileu, kdyby se s ní nesetkala osobně. Tohle se snadno udělat nedalo. Upravila si loktuši. "Pověz mi o tom setkání s Birgitte. Byla to Birgitte, viď?"

Elain se zapotácela, jako by dostala ránu do žaludku. Na chvíli zavřela modré oči a nadechla se tak, že se jí vzduch musel dostat až do špiček nohou. "O tom s tebou mluvit nemohu."

"Co tím myslíš, že nemůžeš? Máš jazyk. Byla to Birgitte?"

"Já nesmím, Egwain. Musíš mi věřit. Udělala bych to, kdybych mohla, ale nesmím. Možná... se mohu zeptat..." Kdyby Elain patřila k těm ženám, které lomívají rukama, byla by to dělala právě teď. Oteví-rala a zavírala ústa, ale žádná slova z nich nevycházela. Očima neu-stále přebíhala po pokoji, jako by hledala inspiraci či pomoc. Zhlubo-ka se nadechla a upřela na Egwain naléhavý mod-rý pohled. "Cokoliv říkám, porušuje slib, který jsem dala. Dokon-ce i tohle. Prosím, Egwain. Musíš mi věřit. A nesmíš nikomu říci, co... si myslíš, žes vi-děla."

Egwain se s námahou přestala mračit. "Budu ti věřit." Aspoň teď věděla s určitostí, že si nic nepředstavovala. Birgitte? Světlo! "Doufám, že mi jednoho dne budeš ty věřit natolik, abys mi to řekla."

"Já ti věřím, ale..." Potřásla hlavou a posadila se na okraj úhled-ně ustlané postele. "Příliš často máme tajemství, Egwain, ale ob-čas je k tomu dobrý důvod."

Egwain po malé chvíli přikývla a přisedla si k ní. "Až budeš moct," bylo všechno, co řekla, ale její přítelkyně si vydechla úle-vou.

"Přesvědčovala jsem se, že se tě na tohle nezeptám, Egwain. Že aspoň jednou nebudu mít plnou hlavu jeho." Šedé jezdecké šaty se změnily v měňavé zelené hedvábí. Elain si určitě nemohla být vě-domá toho, kam až jí sahá výstřih. "Ale... je Rand v pořádku?"

"Je živý a zdravý, jestli se ptáš na tohle. Myslela jsem, že v Tea-ru je tvrdej, ale dneska jsem ho slyšela, jak vyhrožuje, že pověsí kaž-dýho, kdo neposlechne jeho rozkazy. Ne že by to byly špatný rozkazy - nedovolí nikomu sebrat jídlo bez placení nebo vraždit li-di - ale stej-ně. Oni ho první pozdravili jako Toho, kdo přichází s úsvitem. Bez váhání za ním vyšli z Pustiny. A on jim hrozil, tvr-dej jako studená ocel."

"To nebyla hrozba, Egwain. Je král, ať už ty nebo on nebo kdo-koliv říká cokoliv, a král nebo královna musejí rozdělovat spravedl-nost beze strachu z nepřátel či milostí pro přátele. A každý, kdo dělá něco takového, musí být tvrdý. Vedle máti občas vypadají i městské hradby měkké."

"Nemusí přitom být tak nafoukanej," odtušila Egwain vyrovna-ně. "Nyneiva říkala, abych mu připomněla,

že je jenom člověk, ale já ještě nepřišla na to, jak to udělat."
"On si musí pamatovat, že je jenom člověk. Ale má právo oče-kávat, že ho budou poslouchat." V Elainině hlase se ozýval povýšený tón, ale pak se podívala na sebe. Zrudla a zelené šaty náhle získaly krajkový límec až pod bradu. "Jsi si jistá, že si to nepleteš s pýchou?" dokončila zdušeným hlasem.
"Je samolibej jako prase v hrachovině." Egwain si poposedla. Vzpomínala na ni jako na tvrdou postel, ale tenký slamník byl po-řád měkčí než to, na čem spala ve stanu. Nechtěla se bavit o Randovi. "Jsi si jistá, že ta rvačka nezpůsobí další potíže?" Nepřátel-ství s touhle Latelle nemohlo jejich cestování usnadnit.
"To nemyslím. Latelle se na Nyneivu zlobila proto, že všichni nezadaní muži už nejsou jen pro ni, aby si mohla vybírat. Některé že-ny asi uvažují tímhle způsobem. Aludra se drží stranou a Cerandin by neřekla kšá ani huse, dokud jsem ji nezačala učit, jak si má stát za svým. Clarin je vdaná za Petru. Ale Nyneiva dala jasně na-jevo, že zpohlavkuje každého muže, kterého jenom napadne, že by s ní mohl flirtovat, a ještě se Latelle omluvila, takže doufám, že je to vyřízené."
"Ona se omluvila?"
Druhá žena kývla stejně zmámeně, jako Egwain věděla, že se tváří sama. "Myslela jsem, že ztluče Lucu, když jí řekl, že to musí udělat - mimochodem, ten si zřejmě nemyslí, že její zákaz platí i pro něj - ale ona to udělala, když se kvůli tomu asi hodinu vzte-kala. Vlast-ně cosi mumlala o tobě." Zaváhala a úkosem se na Eg-wain podívala. "Řekla jsi snad něco při vaší poslední schůzce? Od té doby je totiž... jiná... a občas mluví sama k sobě. Vlastně se há-dá. S tebou, z toho mála, co jsem zaslechla."
"Neřekla jsem nic, co bych říct neměla." Takže to vydrželo, ať už se mezi nimi stalo cokoliv. Buď to, nebo si Nyneiva schováva-la svůj hněv, až se příště setkají. Už nehodlala snášet její špatnou náladu, ne teď, když věděla, že nemusí. "Vyřiď jí ode mě, že je pří-liš stará, aby se rvala a válela po zemi. Jestli se dostane do další pranice, tak jí řeknu ještě něco horšího. Vyřiď jí to doslova. Bude to horší." Ať si to Nyneiva do příště přebere. Buď bude mírná ja-ko ovečka... Nebo Egwain prostě bude muset zkusit splnit svou hrozbu. Nyneiva možná byla v jediné síle silnější, když dokázala usměrňovat, ale tady byla silnější Egwain. Ať tak nebo tak, s Nyneivinými záchvaty vzteku už skončila.
"Povím jí to," slíbila Elain. "Ty ses taky změnila. Máš v sobě něco z Randova přístupu."Egwain chvíli trvalo, než si uvědomila, co tím druhá žena mys-lela. Pomohl ten pobavený úsměv. "Nebuď la-buť."
Elain se zasmála nahlas a znovu ji objala. "Oh, Egwain, jedno-ho dne z tebe bude amyrlin, až se já stanu královnou Andoru."
"Jestli v té době ještě bude existovat Věž," podotkla střízlivě Egwain a Elainin úsměv se vytratil.
"Elaida nemůže Bílou věž zničit, Egwain. Ať udělá cokoliv, Věž přetrvá. Možná ani nezůstane amyrlin. Jakmile si Nyneiva vzpo-mene na jméno toho města, vsadím se, že najdeme Věž v exilu, s každým adžah kromě červeného."
"Taky doufám." Egwain věděla, že mluví smutně. Chtěla, aby Aes Sedai podporovaly Randa a postavily se proti Elaidě, ale to by znamenalo, že je Bílá věž jistojistě rozdělená a možná už ji nikdy ne-půjde spojit.
"Musím se vrátit," řekla Elain. "Nyneiva trvá na tom, že ta z nás, která není v Tel'aran'rhiodu, musí zůstat vzhůru, a s tím, jak ji bolí hlava, tak se potřebuje napít svého bylinkového čaje a vy-spat se. Nevím, proč na tom tak trvá. Ta, která bdí, stejně nemůže nijak pomo-ci, a my obě už víme dost, abychom tu byly úplně bez-pečné." Její ze-lené šaty se na okamžik změnily v Birgittin bílý ka-bátec a objemné žluté kalhoty a pak zase zpátky. "Říkala, abych ti to neprozradila, ale myslí si, že se nás Moghedien snaží najít. Ji a mě."
Egwain otázku, která byla nasnadě, nepoložila. Očividně to by-lo něco, co jim řekla Birgitte. Proč Elain trvala na tom, že to musí udržet v tajnosti? Protože to slíbila. Elain v životě neporušila žád-ný slib. "Vyřiď jí, aby byla opatrná." Byla jen malá naděje, že Ny-neiva bude sedět a čekat, jestli si myslí, že po ní jde jedna ze Za-prodanců. Bude si připomínat, že tu ženu již jednou porazila, a ona měla vždycky víc odvahy než rozumu. "Zaprodanci nejsou něco, co bys mohla brát na lehkou váhu. A Seanchani taky ne, i když jsou údajně jenom cvičitelé zvířat. To jí vyřiď."
"Nepředpokládám, že ty budeš poslouchat, když ti řeknu, abys byla opatrná."
Egwain se na Elain překvapeně podívala. "Já jsem vždycky opa-trná. To přece víš."

"Ovšem." Poslední, co Egwain viděla, když se druhá žena vytrá-cela, byl velmi pobavený úsměv. Egwain sama ještě neodešla. Jestli si Nyneiva nemohla vzpome-nout, kde je to shromáždění modrých, možná to ona zjistí tady. Nebyl to nový nápad. Tohle totiž nebyl její první výlet do Věže od poslední-ho setkání s Nyneivou. Nasadila si kopii Enailiny tváře s ohnivými vlasy na ramena a šaty přijaté s pruhovaným lemem a pak vytvořila obraz Elaidiny zdobené pracovny.

Bylo to jako předtím, i když při každé návštěvě stálo v půlkru-hu před velkým psacím stolem méně stoliček zdobených vyřezá-vanými liánami. Nad krbem stále visely dvě malby. Egwain zamí-řila rovnou ke stolu a odsunula stranou trůnu podobné křeslo se slonovinovou intarzií plamene Tar Valonu, aby dosáhla na lakova-nou kazetu s dopisy. Zvedla víko, plné bojujících jestřábů a mra-ků, a začala co nejrychleji prohlížet papíry. I tak se některé vytra-tily, když byla teprve v polovině čtení, či se změnily. Nedalo se prostě dopředu poznat, co je důležité a co bezvýznamné.

Většinou to byly zprávy o neúspěších. Avšak stále nepřišlo ani jediné slůvko o tom, kam urozený pán z Bashere odvedl své voj-sko, a zprávička prozrazovala zoufalství a starosti. To jméno jí rozezvonilo v hlavě zvoneček, jelikož však neměla času nazbyt, od-sunula dopis od-hodlaně stranou a popadla další list. O tom, kde je Rand, taky ani slo-vo, stálo v podlézavém hlášením plném již téměř paniky. To bylo dob-ré vědět a už samo o sobě stálo za tento výlet. Od posledních zpráv špehů kteréhokoliv adžah z Tanchika uplynul již víc než měsíc a další v Tarabonu také mlčeli. Pisatelka to svá-děla na tamní anarchii. Řeči, že se někdo zmocnil Tanchika, neby-lo možné potvrdit, avšak pisatelka naznačovala, že do toho byl zapleten sám Rand. Ještě lepší, jestli ho Elaida hledá na špatném místě tisíce leguí daleko. Zmatená zpráva tvrdila, že červená ses-tra v Caemlynu prohlašuje, že viděla Morgasu na veřejné audien-ci, jenže agentky různých adžah hlásily, že královna již mnoho dní tráví v ústraní. Boje v Hraničních státech, pravděpodobně menší vzpoury v Shienaru a Arafelu. Pergamen zmizel, než si dočetla zá-věr. Pedron Niall svolával bělokabátníky do Amadicie, pravděpo-dobně aby vytáhli proti Altaře. Ještě dobře, že tam Elain a Nynei-va musejí strávit už jen tři dny.

Další pergamen se týkal Elain a Nyneivy. Nejdřív pisatelka ra-dila, aby nebyla potrestána agentka, která je nechala uniknout - Elaida to rázně přeškrtala a na okraj napsala "Udělat odstrašující příklad!" - a pak, když ta žena začala podrobně popisovat pátrání po těch dvou v Amadicii, jediný list se změnil v hrst, složku, kte-rá se zřejmě týkala odhadů zedníků a kameníků ohledně stavby soukromého sídla amyrli-nina stolce na pozemcích Věže. Spíše te-dy paláce, podle počtu strá-nek.

Egwain nechala papíry spadnout a ty zmizely dřív, než dopadly na stůl. Lakovaná kazeta byla opět zavřená. Egwain věděla, že by tu mohla strávit zbytek života. V krabičce vždy budou další doku-menty a pořád se budou měnit. Čím bylo něco v bdělém světě po-míjivější - dopis, kus šatstva, miska, kterou často přenášeli z mís-ta na místo - tím méně byl jeho odraz v Tel'aran'rhiodu pevný. Nemohla se tu však zdržet příliš dlouho. Spánek, zatímco se tou-lala světem snů, nebyl tak vydatný jako bez vyrušování. Pospíšila si tedy do předpokoje a už téměř sahala po úhledné hromádce svitků a pergamenů, z nichž některé byly opatřené pe-četí, ležící na psacím stole kronikářky, když se místnost zamihotala. Než měla čas vůbec zvážit, co to znamená, otevřely se dveře a vstoupil Galad, usmíval se, modrý brokátový kabátec mu na ramenou dokonale padl a přiléhavé spodky zdůrazňovaly tvar jeho lýtek.

Egwain se zhluboka nadechla a stáhl se jí žaludek. Nebylo spra-vedlivé, že nějaký muž měl tak pohlednou tvář.

Galad přišel blíž, v tmavých očích mu jiskřilo, a prsty ji pohla-dil po tváři. "Půjdeš se se mnou projít do Vodní zahrady?" zeptal se ti-še.

"Jestli se vy dva chcete muchlovat," ozval se strohý ženský hlas, "tak to nebudete dělat tady."

Egwain se s vytřeštěnýma očima otočila a zazírala na Leanu se-dící za stolem se štólou kronikářky kolem ramen a s milým úsmě-vem na měděné tváři. Dveře amyrlininy pracovny byly otevřené a uvnitř seděla Siuan za svým prostým, dobře naleštěným psacím stolem a s pruhovanou štólou svého úřadu na ramenou četla jaký-si dlouhý per-gamen. Tohle bylo šílené.

Egwain, bez velkého přemýšlení, uprchla do obrazu, který vy-tvořila, a ocitla se, lapajíc po dechu, na Trávníku v Emondově Ro-li. Všude kolem stály domy s doškovými střechami a ze skalky na roz-lehlém trávníku vyvěral Vinný střik. U rychle proudícího a rozšiřují-cího se potoka stál malý hostinec jejího otce, přízemí bylo kamenné, přesahující poschodí omítnuté nabilo. "Jediná taková stře-cha v celým Dvouříčí,"

říkával Bran al'Vere o svých červených taškách. Velké kamenné základy poblíž hostince U Vinného střiku, s mohutným, rozložitým dubem vyrůstajícím z jejich středu, byly mnohem starší než hostinec, ale někteří lidé tvrdili, že nějaký hos-tinec stával na břehu potoka Vinný střik déle než dvě stě let.
Huso. - Poté, co takto důrazně varovala Nyneivu ohledně snění v Tel'aran'rhiodu, se málem nechala chytit do jednoho ze svých vlast-ních. I když bylo zvláštní, že se jí zdálo o Galadovi. Občas se jí o něm zdávalo. Zrudla. Rozhodně do něj nebyla zamilovaná, do-konce ho ani neměla moc ráda, ale byl velmi spanilý a v jejích snech byl spíš tako-vý, jakého by ho chtěla mít. Častěji se jí zdáva-lo o jeho bratru Gawy-novi, ale to bylo stejně hloupé. Ať už Elain říkala cokoliv, Gawyn jí nikdy své city nevyjevil.
To ta hloupá knížka se všemi těmi příběhy o milencích. Jakmi-le se ráno probudí, vrátí ji zpátky Aviendze. A řekne jí, že si vůbec ne-myslí, že ji čte kvůli dobrodružství.
Ale odejít se jí ještě nechtělo. Domov. Emondova Role. Posled-ní místo, kde se cítila skutečně v bezpečí. Odešla víc než před ro-kem a půl, a přesto všechno zřejmě zůstalo, jak si to pamatovala. Ale ne úplně všechno. Na Trávníku byly zaražené dvě žerdi s pra-porci, na jednom byl červený orel, na druhém stejně červená vlčí hlava. Má s tím snad něco společného Perrin? Neuměla si předsta-vit co. A přesto odešel domů, aspoň to Rand tvrdil, a jí se nejed-nou zdálo o něm a vlcích.
Dost toho zbytečného postávání. Byl čas -
Záblesk.
Z hostince vyšla její matka s prošedivělým copem přehozeným přes rameno. Marin al'Vereová byla štíhlá žena, stále hezká, a nej-lepší kuchařka v celém Dvouříčí. Egwain ze šenku, kde se konala schůze vesnické rady, slyšela otcův smích.
"Ty jsi ještě tady, dítě?" zeptala se její matka, pobaveně ji hubu-jíc. "Už jsi přece vdaná dost dlouho, abys věděla, že bys nemě-la do-pustit, aby se manžel dozvěděl, že tu smutně postáváš a čekáš na něj." Potřásla hlavou a zasmála se. "Je pozdě. Tady jde."
Egwain se dychtivě obrátila a očima zalétla za děti hrající si na Trávníku. Trámy nízkého Vozového mostu zaduněly, jak přes ně pře-cválal Gawyn, a pak před ní sklouzl ze sedla. Vysoký a urostlýjako topol, ve zlatem vyšívaném červeném kabátci, měl sestřiny rudozlaté kudrny a úžasné tmavomodré oči. Nebyl ovšem tak hez-ký jako jeho polobratr, ale jí se srdce rozbušilo prudčeji, než když předtím uviděla Galada - Když uviděla Galada? Cože? - a muse-la si přitisknout dlaně na břicho v marné snaze uklidnit žaludek.
"Chyběl jsem ti?" zeptal se Gawyn s úsměvem.
"Trošku." Proč mě vůbec napadl Galad? Jako bych ho právě před chvílí zahlédla. " Občas, když jsem nedělala nic zajímavýho. Chyběla jsem ti?"
Místo odpovědi ji zvedl do vzduchu a políbil. Hodnou chvíli ne-vnímala nic jiného, dokud ji nepostavil na roztřesené nohy. Pra-porce byly pryč. Jaké praporce?
"Tady je," ozvala se její matka, přicházející s nemluvnětem za-vinutým v plenkách. "Tady je tvůj syn. Je to pěknej klouček. Vů-bec nebrečí."
Gawyn se zasmál, vzal si dítě a zvedl ho vysoko do vzduchu. "Má tvoje oči, Egwain. Jednoho dne bude motat dívkám hlavy."
Egwain couvala a potřásala hlavou. Byly zde praporce, jeden s červeným orlem, druhý s červenou vlčí hlavou. Viděla Galada. Ve Věži. "NEEEEEEEEE!"
Uprchla, vyskočila z Tel'aran'rhiodu do vlastního těla. Vědomí jí vydrželo jen na tak dlouho, aby se podivila, jak mohla být tak hlou-pá a dovolit, aby ji vlastní představy málem lapily, a pak už spala hlu-bokým spánkem a zdál se jí vlastní, bezpečný sen. Gawyn přecválal přes Vozový most, seskočil ze sedla...
* * *
Zpoza domu s doškovou střechou vyšla Moghedien a nepřítom-ně uvažovala o tom, kde asi tahle vesnička je. Nebylo to právě místo, kde by čekala, že uvidí vlající praporce. Ta dívka byla sil-nější, než čekala, když unikla z jejího přediva v Tel'aran'rhiodu. Dokonce ani Lanfear tady nemohla využívat své schopnosti, ať už tvrdila cokoliv. Přesto, tahle holka ji však zaujala jenom proto, že se bavila s Elain z rodu Trakandů, která by ji mohla dovést k Nyneivě z al'Mearů. Jediný důvod ji chytit byl prostě ten, že chtěla Tel'aran'rhiod zbavit jedné ženské, která se tu mohla volně potu-lovat. Už tak bylo dost špatné, že

se o něj musela dělit s Lanfear.
Ale Nyneiva z al'Mearů... Tu ženu chtěla přinutit, aby žebrala o dovolení jí sloužit. Chytí ji v bdělém světě, možná dokonce po-žádá Velikého pána, aby jí dal nesmrtelnost, aby mohla navěky li-tovat, že se postavila proti Moghedien. Ona a Elain kuly pikle s Birgitte, že? To byl další důvod ji potrestat. Birgitte dokonce ani nevěděla, kdo Mo-ghedien je, tenkrát dávno, ve věku pověstí, když zmařila Moghedieni-ny tak dobře ukuté plány, jak zneškodnit Luise Therina. Ale Moghedi-en znala ji. Jenomže Birgitte - Teadra, tak se tehdy jmenovala - ze-mřela dřív, než si to s ní mohla vyřídit. Smrt nebyla trestem, nebyla koncem, ne, když znamenala život tady.
Nyneiva z al'Mearů, Elain z rodu Trakandů a Birgitte. Tyhle tři si najde a vypořádá se s nimi. Ze stínů, aby nic nepoznaly, dokud ne-bude pozdě. Se všemi třemi, bez výjimky.
Zmizela a praporce se jen tak lehce vlnily ve vánku vanoucím v Tel'aran'rhiodu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Sallie Daerová

Kolem Logainovy hlavy poblikávala záře značící velikost a slá-vu, modrá a zlatá, i když jel v sedle shrbený. Min netušila, proč se poslední dobou objevuje častěji. Logain se už dokonce ani nena-máhal zvednout zrak od býlí pod nohama svého vraníka k nízkým zalesně-ným vrškům táhnoucím se do dáli. Druhé dvě ženy jely trochu napřed, Siuan jako pytel mrkve na kosmaté Bele, jak ostatně bylo obvyklé, a Leana obratně naváděla svou klisnu víc koleny než otěžemi. Pouze nepřirozeně rovná stuž-ka kapradí, prorůstající lesní půdou pokrytou spadaným listím, prozrazo-vala, že tu kdy vedla cesta. Krajkoví kapradin bylo svraš-tělé a tlející listí suše šustilo a praskalo pod kopyty koní. Hustě propletené větve trochu stínily před poledním sluncem, ale chlá-dek tu nebyl. Min se po tváři řinul pot i přesto, že občas zezadu za-vál vítr.
Již patnáct dní jeli na jihozápad směrem od Lugardu, vedeni pouze Siuaniným naléháním, že ví přesně, kam míří. Nikomu samo-zřejmě neřekla, kde to je. Siuan a Leana měly ústa sevřená ja-ko nalí-čené medvědí pasti. Min si dokonce ani nebyla jistá, ví-li to Leana. Patnáct dní, městečka a vesnice tu byly stále řidší a stále dál od sebe, až nakonec nebyly žádné. Den po dni Logain stále víc věšel hlavu a den po

dni se záře kolem něj objevovala mnohem častěji. Zprvu si jenom mumlal, že pronásledují Stínového Jaka, ale Siuan znovu zís-kala velení bez většího protivenství, neboť Lo-gain se obracel stále víc do sebe. Posledních šest dní zřejmě neměl energii ani na to, aby se staral o to, kam vlastně jedou nebo zda se tam vůbec někdy dostanou.

Siuan a Leana si teď vepředu tiše povídaly. Min slyšela jenom jakési tiché mumlání, které mohlo docela dobře být větrem v lis-toví. A kdyby se pokusila přijet blíž, tak by jí řekly, ať dává pozor na Logai-na, nebo by na ni prostě hleděly tak, že by jen úplně sle-pý hlupák ne-pochopil, že nemá strkat nos tam, kam nepatří. Obo-jí udělaly už čas-tokrát. Čas od času se však Leana otočila v sedle a podívala se na Lo-gaina.

Nakonec nechala Leana Sněženku zvolnit, takže se zařadila vedle vraného hřebce. Horko jí zřejmě nijak nevadilo. Její měděnou pleť nehyzdila ani kapka potu. Min odbočila s Růženkou stranou, aby jí poskytla místo.

"Už to nebude trvat dlouho," řekla mu Leana rozzlobeně. On ani nevzhlédl od porostu pod nohama koně. Leana se naklonila blíž a za-chytila se jeho paže, aby nespadla. Vlastně se o ni spíš opřela. "Ještě chvilku, Dalyne. A dostaneš svou pomstu." Logain dál upí-ral tupý pohled na cestu.

"Mrtvý muž by ti věnoval jistě větší pozornost," utrousila Min a myslela to vážně. Dělala si v duchu poznámky o všem, co Lea-na udě-lala, a po večerech si s ní povídala, i když se snažila nedat najevo, proč to dělá. Nikdy nebude schopná chovat se tak, jako to dělala Lea-na - leda bych v sobě měla dost vína, že by mi to ale vůbec nemyslelo - a přesto by se pár nových typů mohlo hodit. "Možná kdybys ho polí-bila."

Leana po ní vrhla zamračený pohled, který by dokázal zmrazit rychle proudící bystřinu, avšak Min její pohled klidně opětovala. S Leanou nikdy neměla takové nesnáze jako se Siuan - no, roz-hodně ne tolik - a i těch pár potíží se od chvíle, kdy ta žena opus-tila Věž, ještě snížilo. A od chvíle, kdy začaly probírat muže, jich bylo ještě méně. Jak by vás mohla zastrašit žena, která vám před-tím smrtelně vážně vysvětlovala, že existuje jedno sto sedm růz-ných druhů polibků a de-vadesát tři způsobů, jak se rukou dotýkat mužovy tváře? Leana zjevně těmto věcem skutečně věřila.

Min návrh s polibkem skutečně nemyslela jako posměšek. Lea-na na něj ode dne, kdy ho musely vytáhnout z pokrývek, místo aby vstal první a sekýroval je, vrkala a cukrovala, usmívala se na něj tak, že by mu měla z uší začít stoupat pára. Min nevěděla, jestliLeana k tomu muži opravdu něco cítí, ačkoliv jí přišlo zatěžko té-to možnosti uvěřit, nebo zda se mu pouze snaží zabránit, aby se prostě vzdal a ze-mřel - zda se ho snaží udržet pro to, co pro něho Siuan naplánovala.

Leana se rozhodně nevzdala flirtování s dalšími kromě něj. Se Siuan se zřejmě dohodly, že Siuan bude jednat se ženami a Leana s muži, a tak tomu bylo již od Lugardu. Její úsměvy a pohledy jim dva-krát získaly pokoje tam, kde hostinský tvrdil, že žádné nejsou, a v těchto a třech dalších dosáhla Leana snížení účtu a při dvou pří-ležitostech získala nocleh ve stodole, místo spaní pod keřem. Také je čtyři díky tomu jednou pronásledovala jakási panímáma s vidle-mi a jiná po nich hodila studenou kaši míněnou ke snídani, ale když už nikdo jiný, tak aspoň Leana považovala tyto incidenty za legrační. Posledních pár dní však Logain přestával reagovat jako každý jiný muž, který byl v její společnosti déle než dvě minuty. Přestával reago-vat na ni i na všechno ostatní.

Siuan škrobeně přitáhla Belu, lokty měla vytrčené a dařilo se jí, že vypadala, jako by měla každou chvíli spadnout. Jí se vedro také nijak nedotýkalo. "Sledovala jsi ho dneska?" Na Logaina se skoro nepodívala.

"Je to pořád stejný," odpověděla trpělivě Min. Siuan to odmíta-la pochopit či uvěřit, ať jí to říkala, kolikrát chtěla, a Leana také. Nezáleželo by na tom, ani kdyby Min auru od Tar Valonu již ani jednou neuviděla. Kdyby Logain ležel u cesty a chroptěl v před-smrtných křečích, byla by vsadila všechno, co měla, i víc na něja-ké zázračné uzdravení. Že se třeba objeví Aes Sedai a vyléčí ho. Cokoliv. To, co viděla, se vždycky ukázalo jako pravda. Vždycky se to stalo. Věděla to stejně, jako věděla od prvního okamžiku, kdy uviděla Randa al'Thora, že se do něj zoufale a beznadějně zamilu-je, stejně jako věděla, že se o něj bude dělit se dvěma dalšími že-nami. Logainovým osudem byla sláva, o jaké se většině mužů ani nesnilo.

"Nemluv se mnou tímhle tónem," řekla Siuan a pohled modrých očí jí zpřísněl. "Už tak je dost zlé, že

musíme lžičkou krmit toho vel-kého chlupatého kapra, aby vůbec něco snědl, i bez toho, aby ses ještě ty tvářila mrzutě jako rybařík v zimě. S ním se možná mu-sím vyrov-nat, děvče, ale jestli mi začneš taky dělat potíže, tak to-ho brzo začneš litovat. Je ti to jasné?"
"Ano, Maro." Aspoň jsi do toho mohla vložit náznak sarkasmu, pomyslela si opovržlivě. Nemusíš mluvit poddajně jako husička. Lea-ně jsi to řekla přímo do očí. Domanská žena v poslední vesni-ci na-vrhla, aby vyzkoušela v praxi, co probíraly, na jednom podkováři. Byl to vysoký pohledný muž se silnýma rukama a poma-lým úsměvem, ale přesto... "Pokusím se nebýt mrzutá." Nejhorší bylo, že si dobře uvě-domovala, že se snaží mluvit vážně. Siuan na lidi takhle působila. Min si dokonce ani neuměla představit, jak se Siuan baví o tom, že by se mohla usmát na nějakého muže. Siuan by se mu podívala do očí, řekla mu, co má dělat, a očekávala by, že to okamžitě vykoná. Právě jako to dělala se všemi ostatními. Pokud něco dělala jinak, jako třeba teď s Logainem, tak jenom proto, že záležitost nebyla natolik důležitá, aby naléhala.
"Není to už moc daleko, že ne?" ozvala se rázně Leana. Ten druhý hlas si schovávala pro muže. "Nelíbí se mi, jak se tváří, a jest-li budeme muset zastavit na další noc... No, jestli bude pomáhat ještě méně než dneska ráno, tak nevím, jestli ho vůbec dokážeme dostat znovu do sedla."
"Už ne, jestli jsou ty poslední pokyny, co jsem dostala, správ-né." Siuan mluvila podrážděně. V té poslední vesnici, přede dvě-ma dny, se zeptala na cestu - nenechala Min poslouchat, samo-zřejmě, a Logain neprojevoval nejmenší zájem - a nelíbilo se jí, když jí to někdo připomínal. Min nechápala proč. Siuan přece ne-mohla čekat, že po nich Elaida půjde.
Ona sama doufala, že už to moc daleko není. Bylo těžké poznat, jak daleko na jih se dostali od chvíle, kdy opustili silnici do Jehanna-hu. Většina vesničanů měla jen matné představy o tom, kde jejich vesnice vlastně leží vzhledem k čemukoliv kromě nejbližší-ho městeč-ka, ale když se přepravovali přes Manetherendrellu do Altary, těsně předtím, než je Siuan odvedla z hojně používané sil-nice, prošedivělý starý převozník z nějakého důvodu studoval po-trhanou mapu, která zobrazovala krajinu až k pohoří Oparů. Pokud se nemýlila ve svém odhadu, tak za pár mil dorazí k další široké řece. Buď to bude Boern, což by znamenalo, že jsou již v Ghealdanu, kde řádil prorok a jeho lůza, nebo Eldar s Amadicií a bělokabátníky na druhém břehu.
Min sázela na Ghealdan, prorok neprorok, a i to bylo překvape-ní, pokud skutečně byli poblíž. Jenom hlupák by si mohl myslet,že někde blíž k Amadicii, než už byli, najde shromáždění Aes Se-dai, a Siuan byla ledacos, ale hlupačka nikoliv. Ať už byli v Altaře či Ghe-aldanu, Amadicie musela být jen pár mil daleko.
"Muselo na něj dolehnout zkrocení," zamumlala Siuan. "Kdyby jen vydržel ještě pár dní..." Min držela pusu zavřenou. Když ta ženská odmítala poslouchat, tak nemělo smysl mluvit.
Siuan potřásla hlavou a pobídla Belu znovu do čela skupinky. Otěže svírala, jako by čekala, že se její spolehlivá kobylka splaší, a Leana se vrátila ke svému hedvábnému hlasu a jala se znovu pře-mlouvat Logaina. Možná k němu opravdu něco cítila. Nebyla by to o nic podivnější volba než Minina.
Cesta zalesněnými pahorky ubíhala bez jakékoliv změny, samé stromy, propletené býlí a ostružiní. Kapradí, které značilo starou silni-ci, mířilo dál rovně jako když střelí. Leana říkala, že tam, kde bývala cesta, je jiná půda, jako by to Min potřebovala vědět. Z vět-ví na ně někdy pokřikovaly veverky se štětičkami na uších a občas zazpívali ptáci. Jací ptáci to byli, to se Min neodvažovala hádat. Baerlon možná nebyl ve srovnání s Caemlynem, Illianem či Tearem městem, ale ona se považovala za měšťku a pták je pták. A by-lo jí jedno, v jaké hlíně roste kapradí.
Na povrch se znovu začaly vynořovat pochyby. Po Korských Pramenech nejednou pronikly do jejího vědomí, ale tehdy bylo snazší je potlačit. Od Lugardu vybublaly nahoru častěji a ona se přistihla, že o Siuan uvažuje způsobem, jaký by si dříve nikdy ne-dovolila. Ne že by samozřejmě měla nervy Siuan nějakou z nich vyjevit. Ji samotnou žralo, když si to musela přiznat. Ale možná Siuan nevěděla, kam jede. Mohla lhát, protože utišení zlomilo vaz-bu na tři přísahy. Možná pořád jenom doufala, že když bude po-kračovat v pátrání, tak najde nějakou stopu toho, co tak zoufale po-třebovala nalézt. Jistým způsobem, velmi zvláštním způsobem, si Leana začala zařizovat život odděleně od starostí s mocí, s jedinou sílou a s Randem. Ne že by se úplně distancovala, ale Min si mys-lela, že pro Siuan nic jiného prostě není. Bílá věž a Drak Znovu-zrozený byli jejím celým životem a ona se jich bude držet, i kdy-by si

musela lhát.
Lesní porost ustoupil jakési velké vesnici tak rychle, že Min vy-kulila oči. Ambroně, duby a zakrslé borovice - což byly stromy, které poznala - sahaly na padesát kroků od domků s doškovými střechami, postavenými z kulatých říčních kamenů, a přilehlých k nízkým kopeč-kům. Min se byla ochotná vsadit, že nedávno ta-dy ještě rostl les všu-de. Hodně stromů stálo v úzkých pásech mezi domky, tlačily se u zdí a tu a tam byly před domem vidět čerstvé pařezy. Ulice stále působily dojmem nedávno zryté půdy, neměly ten udusaný povrch, který vznikne, když po cestě chodí pokolení lidí. Muži v košilích kladli no-vé došky na tři velké kamenné krych-le, které musely být hostince - na jednom dokonce nade dveřmi vi-sely pozůstatky vybledlého, omšelého znamení - přesto však ni-kde v dohledu nebyly žádné staré došky. Venku bylo na počet mužů v dohledu příliš mnoho žen a na počet žen si tu hrálo příliš málo dětí. Vůně připravovaného poledního jídla ve vzduchu byla na tomto místě jedinou normální věcí.
Jestli první pohled Min polekal, když si konečně všimla toho, co před ní leželo, málem spadla ze sedla. Mladší ženy, vytřásající v ok-nech pokrývky či spěchající po nějaké posílce, měly prosté vl-něné šaty, ale v žádné vesnici, ať už jakkoliv veliké, by nikdy ne-mohlo být tolik žen v jezdeckých šatech z hedvábí nebo nejjem-nějšího sukna nejrůznějších barev a střihů. Kolem těchto žen pak a kolem většiny mužů se jejím očím vznášely aury a obrazy, mě-nily se a mihotaly. U většiny lidí nebylo nic k vidění, ale Aes Se-dai a strážcům aura chyběla málokdy déle než hodinu. Děti muse-ly patřit sloužícím z Věže. Aes Sedai, které se vdaly, bylo málo a věkově byly daleko od sebe, ale pokud je znaly, určitě vynaloži-ly veškeré úsilí, aby své služebnictvo přivedly i s jejich rodinami z kteréhokoliv místa, odkud musely prchnout. - Siuan našla své shromáždění.
Když vjížděly do vesnice, rozhostilo se přízračné ticho. Aes Se-dai stály nehybně a pozorovaly je, stejně jako mladší ženy a dívky, které musely být přijaté nebo mladší novicky. Muži, kteří se před chvíli pohybovali s vlčím půvabem, ztuhli na místě s jednou rukou skrytou v došcích či se natahovali do dveří, bezpochyby pro skry-té zbraně. Děti zmizely, dospělí, kteří museli být sloužící, je spěš-ně za-hnali pryč. Pod všemi těmi nehybnými pohledy se Min zježi-ly všech-ny vlasy na hlavě.
Leana se tvářila znepokojeně a vrhala na lidi, kolem nichž pro-jížděla, kosé pohledy, ale Siuan si zachovávala hladkou tvář a klid, když je vedla přímo do nejbližšího hostince, do toho s jediným čitel-ným znamením. Tady sešplhala z Bely a přivázala otěže k že-leznému kroužku zasazenému do jednoho z kamenných uvazovacích sloupků, které byly zřejmě teprve nedávno postaveny kolmo. Min pomohla Leaně dostat na zem Logaina - Siuan mu nikdy ne-podala ruku, aby mu pomohla na koně či z něj - a pohledem pře-jížděla ze strany na stranu. Všichni civěli, nikdo se ani nepohnul. "Sice jsem nečekala, že mě budou vítat jako ztracenou dceru," za-mumlala k druhé ženě, "ale proč nikdo aspoň neřekne ahoj?"
Než mohla Leana odpovědět - pokud to vůbec chtěla - řekla Siuan: "No, když je břeh na dosah, nepřestanete veslovat. Přiveď-te ho." A zmizela uvnitř, zatímco Min a Leana ještě vedly Logai-na ke dveřím. Šel klidně, ale když ho přestaly pobízet, udělal jen krok a za-stavil se.
Šenk se nepodobal žádnému šenku, jaký kdy Min viděla. Velké krby byly samozřejmě vyhaslé a tam, kde vypadly kameny, zely díry. Omítka na stropě vypadala plesnivá a chyběly v ní kusy, vel-ké jako její hlava, v nichž prosvítalo laťoví. Na věkem zhrublé podlaze, kterou zametalo několik děvčat, stály stoly všech mož-ných velikostí a tvarů. Seděly tu ženy s bezvěkými tvářemi a stu-dovaly pergameny, vydávaly rozkazy strážcům, z nichž jen má-lokteří měli své měňavé pláště, či jiným ženám, z nichž některé mohly být mladší či přijaté novicky. Jiné na to byly příliš staré, asi polovina z nich měla prošedivělé vlasy a jasně na nich byl vidět je-jich věk, a byli tu také muži, kteří nepatřili ke strážcům, většinou buď spěchali ven, jako by nesli zprávy, či běželi sehnat nějaký ten pergamen nebo pohár vína pro Aes Sedai. Ruch a hemžení půso-bily uklidňujícím dojmem užitečné činnosti. Po místnosti tančily aury a obrazy, ozářené hlavy, tolik, že je musela ignorovat, aby ji nepřemohly. Nebylo to snadné, ale byl to trik, který se musela na-učit pro případy, kdy se ocitla v přítomnosti více než hrstky Aes Sedai najednou.
Čtyři Aes Sedai vypluly vstříc příchozím, půvab sám a chladná vyrovnanost, v rozdělených suknicích. Když Min uviděla jejich známé rysy, bylo to jako vrátit se po dlouhém bloudění domů.
Sheriam okamžitě upřela šikmé zelené oči na Mininu tvář. Ko-lem ohnivých vlasů se jí míhaly stříbrné a modré paprsky a měk-ké zlaté světlo. Min nepoznala, co to znamená. Kyprá žena v tmavomod-rém hedvábí byla vážnost sama. "Viděla bych tě tu mnohem raději, dítě, kdybych věděla, jak jsi objevila naši

přítomnost tady, a kdybych měla aspoň představu, proč jsi přišla s tím potřeštěným nápadem při-vést jeho." Poblíž se zjevilo půl tuctu strážců s ruka-ma na jílcích me-čů, bystré oči upřené na Logaina. On je zřejmě vů-bec neviděl.
Min spadla brada. Proč se ptají jí? "Můj potřeš -?" Nedostala šanci větu dokončit.
"Bylo by mnohem lepší," přerušila ji ledově Carlinya s bledými tvářemi, "kdyby byl zemřel, jako se to povídá." Nebyl to led hně-vu, ale chladného rozumu. Byla z bílého adžah. Její šaty barvy slo-noviny vypadaly hodně nošené. Min na okamžik zahlédla, jak se vedle jejích tmavých vlasů vznáší obraz krkavce. Spíš jen náčrtek ptáka než pták sám. Min to považovala za tetování, ale neznala je-ho význam. Sou-středila se na tváře a snažila se nevidět nic jiného. "Stejně vypadá sko-ro mrtvý," pokračovala Carlinya, zřejmě aniž se vůbec nadechla. "Ať už si myslíš cokoliv, tak jsi plýtvala silou. Já bych ale taky ráda vědě-la, jak jsi našla Salidar."
Siuan a Leana tam stály a vyměňovaly si samolibé a pobavené pohledy, zatímco útok pokračoval. Na ně se nikdo dokonce ani nepo-díval. - Myrelle, tmavá a krásná v zeleném hedvábí vyšívaném na ži-vůtku šikmými zlatými proužky, tvář měla dokonale oválnou a ob-vykle mívala na rtech vědoucí úsměv, který občas mohl smě-le soupe-řit s Leaninými novými triky. Nyní se však neusmívala, když vyhrkla hned po bílé sestře. "Mluv, Min. Nestůj tady s ote-vřenou pusou jako husa." Byla vyhlášená ohnivou povahou, do-konce i mezi zelenými sestrami.
"Musíš nám to říci," dodávala Anaiya laskavějším tónem. Ale s náznakem podráždění. Žena se strohou tváří, působící mateřsky i přes aessedaiovsky hladké líce, si v této chvíli uhlazovala světle šedé suk-nice a vypadala jako matka, která zatím ještě nechce sáh-nout pro proutek. "Najdeme ti i druhým dvěma dívkám místo, ale musíš nám říci, jak ses sem dostala."
Min se otřásla a zavřela ústa. Ovšem. Ty druhé dvě dívky. Tolik si na ně zvykla, jaké byly, že už neuvažovala o tom, kolik se změ-nily. Pochybovala, že by ty dvě nějaká z přítomných žen zahlédla poté, co je odvlekly do kobek pod Bílou věží. Leana vypadala, že má smích na krajíčku, a Siuan nad Aes Sedai málem znechuceně vrtěla hlavou.
"Já nejsem ta, se kterou si chcete promluvit," řekla Min Sheri-am. Ať si tyhle pohledy chvíli užívají "ty druhé dvě dívky ". "Zeptej se Siuan nebo Leany." Zíraly na ni, jako by se zbláznila, dokud neuká-zala hlavou na své společnice.
Čtvero očí Aes Sedai se otočilo k ostatním, ale v žádných se hned neobjevilo poznání. Aes Sedai obě dívky studovaly, mračily se a vyměňovaly si pohledy. Žádný ze strážců neodtrhl oči z Logaina, ani nesundal ruku z jílce.
"Utišení může mít tenhle efekt," zabručela nakonec Myrelle. "Četla jsem o případech, které to naznačují."
"Tváře jsou v mnoha směrech dost podobné," promluvila po-malu Sheriam. "Někdo mohl najít ženy, které se jim hodně podo-bají, ale proč?"
Siuan a Leana už nevypadaly tak samolibě. "Jsme, kdo jsme," ucedila Leana odměřeně. "Vyptejte se nás. To, co víme my, by ne-mohla znát žádná podvodnice."
Siuan na otázky ani nečekala. "Tvář mám možná změněnou, ale aspoň vím, kdo jsem, co dělám a proč. Sázím se, že to je víc, než mů-žu říct o vás."
Min zasténala nad jejím ocelovým tónem, ale Myrelle kývla řkouc: "Tohle je hlas Siuan Sanche. Je to ona."
"Hlasy se dají nacvičit," namítla Carlinya, stále chladně klidná.
"Ale jak se dají naučit vzpomínky?" mračila se vážně Anaiya. "Siuan - jestli to jsi ty - o tvých dvaadvacátých jmeninách jsme se pohádaly, ty a já. Kde se to stalo a jaký byl výsledek?"
Siuan se na mateřsky vypadající ženu dost sebevědomě usmála. "Když jsi přednášela přijatým o tom, proč tolik států vyrvaných z říše Artuše Jestřábí křídlo po jeho smrti nepřežilo. Mimochodem, pořád s tebou v některých věcech nesouhlasím. Výsledkem bylo, že jsem dva měsíce tři hodiny denně pracovala v kuchyních. ‚V na-ději, že horko přemůže a umenší tvůj zápal,' jsi myslím říkala."
Pokud si myslela, že tahle jediná odpověď bude stačit, tak se mýlila. Anaiya měla otázek víc, pro obě ženy, a stejně tak Carlinya a Sheriam, které zřejmě byly spolu s druhými dvěma mladší i při-jaté novicky. Otázky se týkaly všech možných věcí, které by se případné podvodnice nedokázaly naučit, průšvihy, do nichž se do-staly, darem-nosti, úspěšné i neúspěšné, všeobecně zastávané názo-ry na různé uči-telky Aes

Sedai. Min nemohla uvěřit, že ženy, které se staly amyrlin a kronikářkou, mohly tak často spadnout do ně-jaké kaše, ale získala dojem, že to je jenom špička zasypané hory, a zdálo se, že Sheriam sama zřejmě nebyla za těmi dvěma příliš pozadu. Myrelle, podle let nejmladší z nich, se omezovala na po-bavené poznámky, dokud Siuan neřekla něco o tom, jak hodily Saroiye Sedai do lázně pstruha, a o novicce, která se půl roku učila nestrkat nos do cizích věcí. Ne že by Siuan měla moc co vykládat, jak někoho učit, aby si hleděl svého. Vyprat jako mladší novicka neoblíbené přijaté šaty svrbílkem? Vy-klouznout z Věže na ryby? Dokonce i přijaté novicky potřebovaly kromě vyhrazených hodin k opuštění Věžových pozemků povolení. Siuan a Leana společně dokonce zchladily vědro vody, že skoro zamr-zala, a nastavily ho tak, že polilo Aes Sedai, která je nechala spráskat, nespravedlivě, jak to viděly ony. Podle toho, jak se Anaiye leskly oči, tak pro ně bylo jen dobře, že je v té době nepřistihly. Z toho, co Min věděla o výcviku mladších novicek, a také přijatých, měly tyhle štěstí, že jim vůbec dovolily zůstat tak dlouho, aby se z nich staly Aes Se-dai, natož že je nestáhly z kůže.

"Jsem spokojená," řekla mateřská žena nakonec a pohlédla na ostatní.

Myrelle kývla po Sheriam, ale Carlinya podotkla:„Pořád zbývá otázka, co s ní." Zírala přímo na Siuan, ani nemrkla, a ostatní ná-hle zneklidněly. Myrelle našpulila rty a Anaiya studovala podlahu. Sheri-am si uhladila šaty a zřejmě se pohledu na nově příchozí sna-žila úplně vyhnout.

"Pořád známe všechno, co jsme znaly předtím," sdělila jim Lea-na a její zamračení bylo přinejmenším z poloviny ustarané. "Mohly bychom být užitečné."

Siuan potemněla tvář - Leanu zřejmě, pokud něco, výčet jejich lumpáren z dětství i tresty za ně pobavily, ale Siuan se to ani tro-chu nelíbilo - a přesto v protikladu ke svému mračení měla hlas jen malič-ko napjatý. "Chtěly jste vědět, jak jsme vás našly. Spoji-la jsem se s jednou z mých agentek, která také pracuje pro modré, a ona mi řekla o Sallie Daerové."

Min té věci se Sallie Daerovou vůbec nerozuměla - kdo to vů-bec byl? - ale Sheriam a ostatní kývly. Min si uvědomila, že Siu-an udělala něco jiného, než že jim prozradila jak, dala jim totiž na-jevo, že má pořád přístup ke špehům, kteří jí sloužili jako amyrlin.

"Sedni si támhle, Min," nakázala Min Sheriam a ukázala na je-den stůl v rohu, u něhož nikdo neseděl. "Nebo jsi pořád ještě Elmin-dreda? A vezmi Logaina s sebou." Ona a ostatní tři obstoupily Siuan a Leanu a nahnaly je do zadní části šenku. Než zmizely za novými dveřmi z nehoblovaných prken, připojily se k nim ještě dvě ženy v jezdeckých šatech.

Min vzala Logaina s povzdechem za ruku, odvedla ho ke stolu a posadila na hrubou lavici. Sama si vzala rozviklanou židli s laťkovým opěradlem. Opodál se postavili dva strážci a opřeli se zády o zeď. Ne-zdálo se, že by pozorovali Logaina, avšak Min gaidiny znala. Nic jim neuniklo a meče dokázali tasit i ve spánku, než by okem mrkl.

Takže žádná otevřená náruč na přivítanou, dokonce i když Siu-an a Leanu nakonec poznaly. No, co vlastně čekala? Siuan a Leana bý-valy dvě nejmocnější ženy v Bílé věži, a teď nebyly ani Aes Sedai. Ostatní nejspíš nevěděly, jak se k nim mají chovat. A obje-vily se se zkroceným falešným Drakem. Siuan by raději neměla lhát, ani s ním mít něco v plánu. Min si nemyslela, že by Sheriam a ostatní byly tak trpělivé jako Logain.

A přinejmenším Sheriam ji poznala. Min znovu vstala a vy-hlédla popraskanou okenní tabulkou na ulici. Jejich koně byli stále uvá-záni u sloupků, ale jeden ze strážců, kteří se nedívali, by ji chytil dřív, než by odvázala Růženčiny otěže. Tehdy naposled ve Věži si Siuan dala spoustu práce, aby ji zamaskovala. A očividně to k ni-čemu nebylo. Přesto si však myslela, že o jejích viděních neví ni-kdo z nich. Siuan a Leana si to nechávaly výhradně pro sebe. Min by byla docela ráda, kdyby to tak zůstalo. Pokud by to zjistily tyh-le Aes Sedai, za-pletly by ji do svých sítí, právě jako to učinila Siu-an, a ona by se k Randovi nikdy nedostala. Jestli ji budou dál držet na vodítku tady, nebude moci ukázat to, co se naučila od Leany.

Pomoci Siuan najít toto shromáždění, pomoci přivést Aes Sedai na pomoc Randovi bylo správné a důležité, ale pořád ještě měla svůj vlastní cíl. Přimět muže, který se na ni nikdy nepodíval po-druhé, aby se do ní zamiloval, dřív než zešílí. Možná byla sama ší-lená, stejně jako k tomu byl odsouzen on. "Potom budeme skvělej pár," zamum-lala si pro sebe.

U stolu se zastavila pihovatá zelenooká dívčina. "Chtěli byste něco k jídlu nebo k pití? Je tu dušené srnčí

a plané hrušky. Taky by se našel kousek sýra." Dávala si tolik práce, aby se nepodívala na Logai-na, že na něj klidně mohla kulit otevřeně oči.
"Hrušky a sýr, to zní moc dobře," řekla jí Min. Poslední dva dny měla hlad. Siuan se podařilo nachytat v potoce nějaké ryby, ale když nejedli v hostinci nebo na statku, obstarával všechen lov Lo-gain. Su-šené fazole podle ní nebylo žádné jídlo. "A taky nějaký ví-no, jestli máte. Ale nejdřív bych chtěla něco vědět. Kde to vlastně jsme, jestli to není taky tajemství? Tahle vesnice se jmenuje Salidar?"
"V Altaře. Eldar teče asi míli na západ. Amadicie je na druhém břehu." Dívka se uboze snažila napodobit tajuplnost Aes Sedai. "Kde lépe schovat Aes Sedai, než tam, kde je nikdo nikdy nebude hledat?"
"Neměly bychom se schovávat," štěkla tmavovlasá kudrnatá mladá žena a zastavila se u nich. Min ji poznala, přijatá jménem Fao-lain. Byla by čekala, že bude pořád ještě ve Věži. Pokud Min věděla, Faolain nikdy neměla ráda nic a nikoho, a když byla po-výšena mezi přijaté, často mluvila o tom, že se rozhodne pro čer-vené adžah. Doko-nalá přívrženkyně Elaidy. "Proč jsi sem přišla? S ním! Proč přišla ona?" Min nezapochybovala o tom, koho má na mysli. "Je to její chy-ba, že se musíme schovávat. Nevěřila jsem, že pomohla utéct Mazri-mu Taimovi, ale když se tu objevila s ním, tak to možná udělala."
"To bude stačit, Faolain," řekla přijaté s kulatou tváří štíhlá že-na s černými vlasy, které jí spadaly až do pasu. Min měla dojem, že tuhle ženu v tmavozelených hedvábných jezdeckých šatech již zná. Edesina. Snad žlutá. "Jdi si po své práci," nařídila Edesina. "A jestli chceš přinést jídlo, Tabiyo, tak to udělej."
Edesina se ani nepodívala, jak se Faolain nasupeně klaní - novicka předvedla lep-ší pukrle a odběhla - místo toho položila Logainovi ruku na hlavu. Ten, s očima upřenýma na stůl, si jí zřejmě ani nevšiml.
Pro Mininy oči se ženě kolem krku náhle objevil stříbřitý obo-jek a stejně náhle se rozpadl. Min se zachvěla. Vidění nějak spoje-ná se Seanchany neměla ráda. Aspoň že Edesina nějak unikne. Do-konce i kdyby se Min byla ochotná odhalit, nemělo smysl tu ženu varovat. Stejně by tím nic nezměnila.
"Je to tím zkrocením," poznamenala Aes Sedai po chvíli. "Asi přestal chtít žít. Nemohu pro něj nic udělat. A nejsem si jistá, žebych udělala, i kdybych mohla." Pohled, který vrhla na Min, než odešla, nebyl ani zdaleka přátelský.
O několik kroků dál se zastavila elegantní, sošná žena v červe-nohnědém hedvábí a bezvýraznýma očima si chladně prohlížela Min a Logaina. Kiruna byla zelená, s královským chováním. Byla sestrou krále Arafelu, aspoň to Min slyšela, ale ve Věži se k Min chovala přátelsky. Min se usmála, ale ty velké tmavé oči ji přelét-ly beze stopy poznání, a Kiruna odplula z hostince se čtyřmi stráž-ci, kteří se náhle vydali za ní. Byli to nesourodí muži, ale všichni měli ten nebezpečný způsob chůze.
Min při čekání na jídlo doufala, že Siuan a Leaně se dostalo hřejivějšího přijetí.

KAPITOLA DESÁTÁ

Cvičení v pokoře

"Vy jste bez kormidla," řekla Siuan šesti ženám, které seděly naproti ní na šesti různě tvarovaných křeslech. V místnosti samotné bylo všechno páté přes deváté. Na dvou velkých kuchyňských sto-lech, stojících u stěn, byly v úhledných řádkách naskládány brky, kalamáře a lahvičky s pískem. Připravené dodat světlo po setmění tu stály nejrůznější lampy, některé z polévané keramiky, jiné po-zlacené, a svíce všech možných tlouštěk a délek. Na podlaze z hru-bých omšelých prken ležel kus illianského hedvábného koberce syté modré, červené a zlaté barvy. Siuan s Leanou usadily na dru-hé straně koberce naproti ostatním tak, aby na ně všechny viděly. Okna byla otevřená, aby se vzduch uvnitř aspoň trochu pohnul, i když to nestačilo, aby tu přestalo být vedro. V okenních křídlech byly zasazené popraskané tabulky, některé byly dokonce nahraze-né olejem napuštěným hedvábím. Siuan sama sebe přesvědčovala, že těmto ženám jejich schopnost usměrňovat nezávidí - určitě se přes to už přenesla - ale záviděla jim, že se žádná z nich nepotí. Sama měla tvář úplně mokrou. "Všechna ta činnost venku je jen na ukázku. Možná dokážete ohloupnout jedna druhou a možná do-konce i gaidiny - i když být vámi, nespoléhala bych se na to - ale mě oblafnout nedokážete."

Přála si, aby se ke skupince nebyly přidaly Morvrin a Beonin. Morvrin byla i přes svůj mírný, občas mírně nepřítomný výraz ke všemu skeptická. Byla to statná hnědá sestra s prošedivělými vla-sy, která vyžadovala šest různých důkazů, než uvěřila, že ryba mášupiny. A Beonin, hezká šedá s tmavě medovými vlasy a modro-šedýma očima tak velkýma, že díky nim vypadala neustále pole-kaná - vedle Beonin vypadala Morvrin jako důvěřivka.

"Elaida má Věž v hrsti a vy víte, že Randa al'Thora povede špatně," říkala Siuan opovržlivě. "Bude čiré štěstí, jestli nezpani-kaří a nenechá ho před Tarmon Gai'donem zkrotit. Víte, že ať už cítíte k muži, který usměrňuje, cokoliv, červené to cítí desetkrát víc. Bílá věž je nejslabší, když by měla být nejsilnější, a je v rukou hlupačky, když musí mít šikovné vedení." Nakrčila nos a jedné po druhé se podívala do očí. "A vy si tu sedíte, jen plujete s proudem se skasanými plach-tami. Nebo mě snad dokážete přesvědčit, že tu děláte víc, než jen to-číte palci a vypouštíte bubliny?"

"Ty souhlasíš se Siuan, Leano?" zeptala se mírně Anaiya. Siuan nikdy nechápala, proč má Moirain tu ženskou ráda. Snažit se při-mět ji udělat něco, co nechtěla, bylo jako plácnout do pytle s pe-řím. Ona se vám nepostavila, ani se nehádala. Prostě se jen mlčky odmítala po-hnout. Dokonce teď, jak tu tak seděla, se sepjatýma ru-kama, vypadala spíš jako žena, čekající, až jí nakyne těsto, než ja-ko Aes Sedai.

"Částečně ano," odpověděla Leana. Siuan po ní vrhla pronikavý pohled, který Leana ignorovala. "Určitě s tím, co se Elaidy týče. Elai-da Randa al'Thora povede špatně stejně jistě, jako vede špat-ně Věž. A ohledně zbytku, vím, že jste tvrdě pracovaly, abyste sem sehnaly tolik sester, kolik tu máte, a určitě jste pracovaly stejně tvrdě, abyste něco provedly s Elaidou."

Siuan si hlasitě odfrkla. Cestou šenkem zahlédla kousky z někte-rých pergamenů, které Aes Sedai tak pozorně prohlížely. Seznamy zásob, příděly dřeva na přestavbu, úkoly pro rubání dřeva a opravy domů a čištění studní. Nic víc. Nic, co by vypadalo aspoň trochu jako zpráva o Elaidině činnosti. Hodlaly tu přezimovat. Sta-čilo, aby byla chycena jediná modrá poté, co se dozvěděla o Salidaru, jediná žena odvedená k výslechu - bude-li to řídit Alviarin, nedokáže zapřít moc - a Elaida se dozví úplně přesně, kam hodit síť. A ony si zatím dělaly starosti se zeleninovými záhony a dost velkou zásobou dříví na topení, než udeří první mráz.

"Tak to je mimo dosah," prohlásila Carlinya chladně. "Vy zřej-mě nechápete, že už nejste amyrlin a kronikářka. Nejste dokonce ani Aes Sedai." Některé měly aspoň tolik slušnosti, že se zatvářily rozpa-čitě. Ne Morvrin a Beonin, ale ty ostatní. Žádná Aes Sedai nehovořila o utišení ráda, a nerada

slyšela, i když jí to někdo při-pomínal. Považo-valy to za zvlášť tvrdé před nimi dvěma. "Neří-kám to, abych byla krutá. My obviněním proti vám nevěříme - i přes toho vašeho společ-níka - jinak bychom tu nebyly, ale ne-můžete předpokládat, že mezi námi zaujmete své staré postavení, a to je prostý fakt."
Siuan si na Carlinyu vzpomínala dobře jako na mladší i jako na přijatou novicku. Jednou za měsíc provedla nějaký menší přestu-pek, nějakou maličkost, která jí vysloužila hodinu či dvě úkolů na-víc. Přes-ně jednou za měsíc. Nechtěla, aby si o ní ostatní myslely, že je samo-libá puntičkářka. To bylo to jediné, co kdy provedla - nikdy neporušila žádné jiné pravidlo, ani neuhnula ze správné ces-ty, nebylo by to lo-gické - a přesto nikdy nechápala, proč ji ostatní dívky stejně považují za mazlíčka Aes Sedai. Spousta logiky a ne moc zdravého rozumu, to byla Carlinya.
"I když to, co se vám stalo, přísně dodrželo literu zákona," ozvala se laskavě Sheriam, "souhlasíme, že to bylo zlovolně nespra-vedlivé, ohromné pokřivení ducha zákona." Na opěradle křesla za její rusovlasou hlavou byla neuvěřitelná řezba něčeho, co vypada-lo jako bojující klubko hadů. "Ať už se povídá cokoliv, většina ob-vinění proti vám byla tak slabá, že se jim měly vysmát."
"Ne to obvinění, že věděla o Randu al'Thorovi a spikla se, aby ho ukryla před Věží," přerušila ji ostře Carlinya.
Sheriam kývla. "Ať je to jak chce, ale ani to nestačilo pro vyko-naný trest. Ani jste neměly být souzené v tajnosti, dokonce bez mož-nosti se hájit. Nemusíte se bát, že se k vám obrátíme zády. Zařídíme, aby o vás bylo postaráno."
"Děkuji ti," řekla Leana tichým, téměř třesoucím se hlasem.
Siuan se na ně zamračila. "Ani jste se mě nezeptaly na špehy, které jsem použila." Když spolu studovaly, měla Sheriam ráda, i když léta a postavení mezi nimi otevřela volnou hladinu. "Posta-ráno" to určitě! "Je tu Aeldena?" Anaiya už chtěla zavrtět hlavou, než se zara-zila. "Myslela jsem si to, jinak byste věděly víc o tom, co se děje. Ne-chaly jste je posílat zprávy do Věže."
Pomalu jim to začalo docházet. O Aeldenině úřadu nevěděly. "Vedla jsem síť špehů modrého adžah, než jsem povýšila na amyr-lin." Další překvapení. "S trochou námahy se bude každá modráagentka hlásit vám cestami, skrze které nebude vědět, kam zprávy nakonec chodí." Bude to chtít o hodně víc než jen trochu námahy, ale ona si již většinu sesumírovala v hlavě, a nebylo nutné, aby se to ony v této chvíli dozvěděly. "A můžou dál posílat hlášení i do Věže, hlášení o tom, co... budete chtít, aby si Elaida myslela." Má-lem řekla "budeme". Bude si muset dávat pozor na jazyk.
Jim se to, samozřejmě, nelíbilo. Ženy, které pečovaly o sítě vy-zvědačů, mohly být pro většinu neznámé, ale ty, co je znaly, byly Aes Sedai do jedné. Vždycky to byly Aes Sedai. Tohle však byla její jedi-ná páka, s níž se mohla prodrat do kruhů, kde se rozhodo-valo. Jinak by ji s Leanou nejspíš nacpaly do nějakého srubu se služebnou, aby se o ně postarala, a možná by je čas od času na-vštívila nějaká Aes Sedai, která by se chtěla podívat na ženy, jež byly utišeny, než zemřou. Za takových okolností by to pak dlouho netrvalo.
Světlo, dokonce by nás mohly vyvdat! Některé Aes Sedai si myslely, že manžel a děti by mohli ženu zabavit natolik, aby jí to v ži-votě nahradilo jedinou sílu. Nejedna žena, utišená tím, že natáhla pří-liš mnoho ze saidaru či při zkoušení, k čemu slouží ten který ter'an-grial, zjistila, že jí vnucují možné manžely. Jelikož však ty, které se provdaly, vždycky odešly co nejdál od Věže a vzpomínek na ni, zů-stávala tato teorie neprokázaná.
"Nemělo by být těžké," ozvala se Leana ostýchavě, "spojit se s těmi, které byly mýma očima a ušima, než jsem se stala kronikářkou. Důležitější však je, že jako kronikářka Věže jsem měla agentky i v samotném Tar Valonu." Několika z přítomných se pře-kvapeně rozší-řily oči, i když Carlinya je přimhouřila. Leana zamr-kala, nejistě si poposedla a slabě se usmála. "Vždycky jsem si myslela, že je hloupé věnovat víc pozornosti náladám v Ebú Daru nebo Bandar Ebanu než náladám v našem vlastním městě." Muse-ly pochopit, jak jsou špehové v Tar Valonu důležití.
"Siuan." Morvrin se předklonila v křesle s hodně vycpávanými lenochy a jméno pronesla rázněji, jako by chtěla zdůraznit, že neřekla matko. Její kulatá tvář teď vypadala spíš umíněná než klidná a její tvrdošíjnost začínala být hrozivá. Když byla Siuan ještě novickou, Morvrin si jenom zřídkakdy všimla neplech, které pácha-ly dívky ko-lem ní, ale když to udělala, postarala se o věci osobně způsobem, že všechny několik dní seděly vzpřímeně a chodily přikrčeně. "Proč by-chom ti měly dovolit udělat to, co

chceš? Byla jsi utišena, ženo. Co-koliv jste byly, teď už nejste Aes Sedai. Když bu-deme chtít jména těch agentek, obě nám je dáte." V tom posledním byla naprostá jistota. Ať tak nebo tak, řeknou je. Řeknou je, pokud je ty ženy budou dost chtít.
Leana se viditelně zachvěla, ale Siuanino křeslo zaskřípělo, jak se narovnala. "Vím, že už nejsem amyrlin. Myslíte si, že nevím, že mě utišily? Změnila se moje tvář, ale ne to, co bylo uvnitř. Všech-no, co jsem kdy znala, mám pořád v hlavě. Využijte to! Pro lásku Světla, využijte mě!" Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila - Ať shořím, jestli je nechám, aby mě uklidily někam, kde budu hnít! - a do odmlky promluvila Myrelle.
"Povaha mladé ženy, která odpovídá tváři mladé ženy." S úsmě-vem si poposedla na krajíček křesla s rovným opěradlem, které by klidně mohlo stát někde na statku ve světnici před krbem, pokud by se nějakému sedlákovi líbilo, že se z něj loupe lak. Obvykle se však neu-smívala, lenivě a vědoucně zároveň, a tmavé oči, velké skoro jako oči Beonin, měla plné soucitu. "Jsem si jistá, že nikdo z nás nechce, aby ses cítila zbytečná, Siuan. A taky jsem si jistá, že všechny chceme plně využít tvých znalostí. Co víš, to pro nás bude velmi užitečné."
Siuan nechtěla její soucit. "Zřejmě zapomínáte na Logaina a na to, proč jsem se s ním táhla celou cestu až z Tar Valonu." Tohle ne-hodlala nanést sama, ale jestli to chtěly nechat plavat... "Můj ‚potřeštěný' nápad?"
"Tak dobře, Siuan," řekla Sheriam. "Proč?"
"Protože prvním krokem, jak svrhnout Elaidu, je ten, že Logain odhalí Věži, i světu, bude-li třeba, že ho červené adžah ustavilo ja-ko falešného Draka, aby ho mohlo svrhnout." Teď měla jejich pl-nou po-zornost. "Červené ho našly v Ghealdanu nejméně rok před-tím, než se prohlásil, ale místo aby ho přivedly do Tar Valonu, kde by mohl být zkrocen, tak mu do hlavy nasadily ten nápad, prohlá-sit se za Draka Znovuzrozeného."
"Jsi si tím jistá?" zeptala se tiše Beonin svým těžký tarabonským přízvukem. Seděla nehybně ve vysokém křesle s vyplétaným seda-dlem a pozorně vše sledovala.
"Neví, kdo s Leanou jsme. Občas s námi cestou sem mluvil, pozdě v noci, když Min usnula a on nemohl odpočívat. Předtím neřekl nic, protože si myslel, že je za tím celá Věž, ale ví, že to byly červené sestry, které ho chránily a umluvily ho na Draka Znovu-zrozeného."
"Proč?" chtěla vědět Morvrin a Sheriam kývla.
"Ano, proč? Každá z nás by si dala spoustu práce, aby byl tako-vý muž zkrocen, ale červené sestry nežijí pro nic jiného. Tak proč by vytvářely falešného Draka?"
"Logain to nevěděl," řekla jim Siuan. "Asi si myslely, že víc získají tím, když polapí falešného Draka, než tím, když zkrotí ubohé-ho hlupáka, který by mohl terorizovat jednu vesnici. Třeba mají něja-ký důvod, proč chtějí větší zmatek."
"Nenaznačujeme, že měly něco společného s Mazrimem Tai-mem nebo některým z ostatních," dodávala Leana rychle. "Elaida vám ale nepochybně poví, co budete chtít vědět."
Siuan se dívala, jak si to mlčky přebírají. Ani je nenapadla mož-nost, že by lhala. To je výhoda utišení. Zřejmě je vůbec nenapadlo, že utišení by mohlo zpřetrhat všechna pouta ke třem přísahám. Pravda, některé Aes Sedai studovaly utišené ženy, ale jen nesměle a váhavě. Žádná nechtěla, aby se jí připomínalo, že by se něco ta-kového mohlo stát i jí.
O Logaina se Siuan nebála. Ne dokud bude Min dál vidět to, co viděla. Bude žít dost dlouho, aby odhalil, co po něm Siuan bude chtít, jakmile ho na to umluví. Neodvažovala se riskovat, že se roz-hodne jít svou vlastní cestou, což by klidně mohl udělat, kdyby mu to byla pro-zradila předtím. Ale teď to byla jeho jediná šance po-mstít se těm, kte-ré ho zkrotily, když byl znovu obklopen Aes Se-dai. Pravda, pomsta pouze proti červeným adžah, ale on se s tím spokojí. Ryba ve člunu byla lepší než celé hejno ve vodě.
Pohlédla na Leanu, která se usmála, jak nejméně to jen bylo možné. To bylo dobré. Leaně se nelíbilo, že jí Siuan až do dnešní-ho rána neřekla, co má s tím mužem za lubem, ale Siuan žila pří-liš dlou-ho obklopená tajnostmi, aby pro ni bylo snadné odhalit víc, než mu-sela, dokonce i přítelkyni. Myslela si, že nápad zaplést čer-vené adžah s dalšími falešnými Draky byl dobře vymyšlený. Čer-vené měly hlavní úlohu v jejím sesazení. Až bude tohle vyřízeno, možná už žádná červená nezbyde.

"Tohle hodně věcí mění," řekla Sheriam po chvíli. "Nemůžeme přece poslouchat amyrlin, která by udělala něco takového."
"Poslouchat ji!" vyjekla Siuan a poprvé se opravdu polekala. "Vy jste skutečně uvažovaly o tom, že se vrátíte políbit Elaidě prsten? Když víte, co udělala a udělá?" Leana se v křesle zachvě-la, jako by chtěla pár slov říci sama, ale dohodly se, že Siuan bu-de ta, která se rozčílí.
"Věž musí být silná," prohodila Carlinya hlasem tvrdým jako kámen v zimě. "Drak byl znovu zrozen, nadchází Poslední bitva a Věž musí být jednotná."
Anaiya kývla. "Chápeme tvoje důvody, že nemáš Elaidu ráda, dokonce že ji nenávidíš. Chápeme to, ale musíme myslet na Věž a na svět. Přiznávám, že já Elaidu taky nemám ráda. Ale já nikdy neměla ráda ani Siuan. Není nutné mít amyrlin ráda. A není důvod se tak mračit, Siuan. Tys měla ostrý jazyk už jako novicka a během let se to ještě zhoršilo. A jako amyrlin jsi postrkovala se sestrami, jak se ti zlí-bilo, a jen málokdy jsi vysvětlovala proč. To dohroma-dy netvoří pří-jemnou kombinaci."
"Zkusím... mluvit zdvořileji," utrousila Siuan suše. Copak ta že-na čekala, že amyrlinin stolec bude zacházet s každou sestrou jako s přítelkyní z dětství? "Ale doufám, že to, co jsem vám řekla, změ-ní vaše přání kleknout Elaidě k nohám."
"Jestli má tohle být zdvořilejší řeč," podotkla nedbale, "tak bych tě mohla o zdvořilosti poučit víc sama, pokud ti dovolíme, abys za nás vedla síť špehů."
"Teď se do Věže samozřejmě nemůžeme vrátit," řekla Sheriam. "Ne, když víme tohle. Ne, dokud nebudeme v postavení, abychom mohly Elaidu svrhnout."
"Cokoliv udělala, červené ji budou podporovat dál." Beonin to řekla jako fakt, ne jako námitku. Nebylo tajemstvím, že červené se zlobí kvůli tomu, že od Bonwhin neměly amyrlin.
Morvrin přikývla. "Stejně jako další. Ty, které se k Elaidě při-mkly natolik, že jsou přesvědčené, že nemají jinou volbu. Ty, kte-ré budou podporovat autoritu, jakkoliv špatnou. A některé z těch, které věří, že rozdělujeme Věž, když musí být stále jednotná."
"Za všemi kromě červených lze zajít," podotkla Beonin uvážli-vě, "vyjednávat s nimi." Přemýšlení a vyjednávání byly jedinými dů-vody existence jejího adžah.
"Zdá se, že pro tvoje agentky budeme mít využití, Siuan." She-riam se rozhlédla po ostatních. "Pokud si tedy některá nemyslí, že bychom jí je měly sebrat?" Morvrin zavrtěla hlavou jako poslední, ale udělala to, nakonec, poté, co si Siuan prohlížela tak dlouho, až ta měla dojem, že byla svlečena, zvážena a změřena. Nemohla si pomoci, aby si nevydechla úlevou. Takže ne krátký život a usychání v chaloupce, ale životní cíl. Pořád by to mohl být krátký život - nikdo nevěděl, jak dlouho utišená žena může přežít. Tak Myrelle jí chtěla naučit mluvit zdvořileji, ano? Já tě zeleně liš-ce ještě ukážu - Budu držet jazyk za zuby a budu ráda, že se na mě bude jedině dívat, tohle udělám. Věděla jsem, jak tohle dopadne. Ať shořím, věděla jsem to.
"Děkuji vám, Aes Sedai," řekla tím nejpokornějším hlasem, na který se zmohla. Nazývat je tak ji bolelo, byl to další zlom, další při-pomínka toho, čím již není. "Budu se snažit dobře sloužit." My-relle nemusela přikývnout tak spokojeně. Siuan si nevšímala ti-chého hlás-ku, který jí říkal, že by na Myrellině místě udělala totéž, i víc.
"Jestli smím něco navrhnout," ozvala se Leana, "tak nestačí če-kat, dokud nebudete mít ve věžové sněmovně dost velkou podpo-ru, abyste Elaidu sesadily." Siuan se zatvářila zaujatě, jako by to slyšela poprvé. "Elaida sedí v Tar Valonu v Bílé věži a pro svět je amyrlin. V této chvíli jste jenom houf uprchlic. Může vás nazvat vzbouřenkyněmi a pobuřovatelkami, a když to přijde z amyrlinina stolce, svět tomu uvěří."
"Těžko můžeme zabránit tomu, aby byla amyrlin, dokud ji nese-sadíme," podotkla Carlinya a poposedla si s ledovým opovrže-ním. Kdyby byla měla svůj šátek s bílými třásněmi, byla by si ho prudce přitáhla.
"Můžete dát světu skutečnou amyrlin." Leana nemluvila jen k bílé sestře, ale k nim všem, každou si popořadě prohlédla. Byla si jistá tím, co říká, ale zároveň nabízela řešení, o němž jen doufa-la, že jej přijmou. Právě Siuan poukázala na to, že techniky, které používala na muže, lze upravit i pro ženy.
"Viděla jsem v šenku i na ulicích Aes Sedai z každého adžah kromě červeného. Ať zvo-lí věžovou sněmovnu tady a ať sněmovna vybere novou amyrlin. Pak se můžete světu představit jako skutečná Bílá věž ve vyhnanství a Elaidu podat jako uchvatitelku. Když k tomu dodáte Logainovo odhalení,

pochybujete, koho státy přijmou jako skutečnou amyrlin?"
Nápad se ujal. Siuan viděla, jak si to v hlavě převracejí. Ať už si ostatní myslely cokoliv, jedině Sheriam vyslovila námitku. "To bude znamenat, že Věž je skutečně rozdělená," poznamenala zelenooká žena smutně.
"Ta už je rozdělená," sdělila jí Siuan poněkud kousavě a oka-mžitě si přála, aby to nebyla udělala, když se na ni všechny podívaly.
Tohle měla být čistě Leanina poznámka. Siuan sama měla po-věst schopné manipulátorky a ony mohly docela dobře mít podezření ke všemu, co navrhne. Proto taky začala tím, že je tak tvrdě napadla. Nebyly by jí uvěřily, kdyby byla začala mírnými slovy. Bude k nim přistupovat, jako by si pořád myslela, že je amyrlin, a dovolí jim, aby ji usadily. Ve srovnání s ní se bude Leana tvářit, že mnohem víc spo-lupracuje, a předloží jim jenom to nejnutnější, takže jí budou ochotněji naslouchat. Hrát svou úlohu nebylo těžké - dokud nedošlo na dopro-šování. Pak by je nejradši pověsila na slunce, aby uschly. Sedět tady a nic nedělat!
Nemusela sis dělat starosti s tím, že budou podezíravé. Ony si myslí, že jsi zlomená třtina. Jestli všechno půjde dobře, tak by ne-měly nikdy zjistit opak. Užitečná třtina, avšak slabá, na kterou ni-kdo nepo-myslí dvakrát. Bylo to bolestné uspořádání, ale Duranda Tharneová jí v Lugardu ukázala, jak je to nezbytné. Přijmou ji je-dině za svých vlastních podmínek a ona to prostě bude muset vy-užít co nejlépe.
"Kéž bych na to pomyslela sama," pokračovala. "Teď, když to slyším, tak vám Leanin nápad dává možnost, jak znovu postavit Věž, aniž byste ji nejdřív musely rozebrat na kusy."
"Pořád se mi to nelíbí." Sheriamin hlas zpřísněl. "Ale co se mu-sí stát, to se stane. Kolo tká, jak si kolo přeje, a Světlo dej, aby vy-tkalo Elaidu z její štóly."
"Budeme muset vyjednávat s těmi sestrami, které ještě zůstáva-jí ve Věži," přemítala Beonin jen zpola k sobě. "Amyrlin, kterou zvolí-me, musí být zkušená vyjednavačka, ano?"
"Bude muset jasně myslet," přisadila si Carlinya. "Nová amyr-lin musí být žena s chladnou hlavou a logikou."
Morvrin si odfrkla natolik hlasitě, že všechny nadskočily v křeslech. "Sheriam má mezi námi nejvyšší postavení a držela nás po-spolu, když jsme utíkaly na deset různých stran."
Sheriam důrazně zavrtěla hlavou, ale Myrelle jí nedala možnost promluvit. "Sheriam je skvělá volba. Vím, že můžu slíbit, že za ní půjde každá přítomná šedá sestra." Anaiya otevřela ústa a z jejího vý-razu bylo zřejmé, že hodlá souhlasit.
Nastal čas to zarazit dřív, než se to vymkne z ruky. "Smím něco navrhnout?" Siuan si myslela, že se jí pokora daří mnohem víc než poddajnost. Byla to námaha, ale říkala si, že by se to měla naučit. My-relle není jediná, co se mě bude pokoušet nacpat do podpalubí, jestli některou napadne, že jsem přestoupila hranici. Ať je jakáko-liv. Jenže ony se nejen pokusí, ony to udělají. Aes Sedai očekáva-ly - ne, vyža-dovaly - úctu od každého, kdo Aes Sedai nebyl. "Mně se zdá, že ať už vyberete kohokoliv, měl by to být někdo, kdo ne-byl ve Věži, když jsem... byla sesazena. Nebylo by snad nejlepší, kdyby žena, co znovu sjednotí Věž, byla taková, kterou by nikdo nemohl obvinit, že si toho dne zvolila stranu?" Jestli se bude mu-set takhle chovat moc dlouho, tak se jí z toho udělají vrásky.
"Někdo velmi silný v jediné síle," dodávala Leana. "Čím silněj-ší bude, tím lépe bude vyhovovat pro všechny úkoly Věže. Nebo bude, až bude Elaida pryč."
Siuan ji málem kopla. Tahle myšlenka měla počkat celý den, aby přišla na přetřes, až začnou skutečně zvažovat jména. Společ-ně s Leanou věděly dost o každé sestře, aby našly nějakou slabost, nějakou pochybnost, kterou chtěly nenápadně nadhodit při úva-hách o tom, zda se hodí pro štólu a hůl. Radši by se brodila nahá mezi hejnem pilounů, než dovolila těm ženám, aby si uvědomily, že se s nimi snaží manipulovat.
"Sestra, která byla mimo Věž," řekla Sheriam a kývla. "To je vynikající nápad, Siuan. Velmi dobrý." Jak snadno sklouzly k to-mu, že ji začaly poplácávat po hlavě.
Morvrin našpulila rty. "Nebude snadné ji najít, ať už zvolíme kohokoliv."
"Síla zužuje možnosti." Anaiya se rozhlédla po ostatních. "Ne-jenže bude muset být lepším symbolem, přinejmenším pro ostatní sestry, ale zvládání jediné síly často jde ruku v ruce se silnou vůlí, a ta, kterou vybereme, ji rozhodně bude potřebovat."

Carlinya a Beonin připojily svůj souhlas jako poslední.
Siuan si udržovala nehybnou tvář a usmívala se jen v duchu. Rozbití Věže změnilo mnoho věcí, kromě ní i mnoho z nich změnilo způsob myšlení. Tyto ženy vedly sestry, jež se tu shromáždi-ly, a teď tu probíraly, kdo by měl předsedat jejich nové věžové sně-movně, jako by to nebylo právě rozhodnutí sněmovny. Nebude těžké přimět je k tomu, i když velmi jemně, aby uvěřily, že nová amyrlin by měla být taková, kterou budou moci ovládat ony. A bez jejich vědomí povede je i novou amyrlin, kterou vybrala jako svou nástupkyni, ona sama. S Moirain pracovaly tak dlouho na tom, aby nalezly Randa al'Thora a připravily jej, obětovaly tomu tolik ze svého života, že nehodlala v žádném případě riskovat, že zbytek zpacká někdo jiný.
"Směla bych vyslovit další návrh?" Pokoru prostě neměla v po-vaze. Bude si muset najít něco jiného. Vyčkávala a snažila se, aby neskřípala zuby, než Sheriam kývla, že může pokračovat. "Elaida se bude snažit zjistit, kde je Rand al'Thor. Čím dál na jih jsem se dostala, tím častěji jsem slyšela povídat, že opustil Tear. Myslím, že opravdu odešel, a myslím, že jsem přišla na to, kam se vydal."
Nebylo třeba, aby říkala, že ho musejí najít dřív než Tar Valon. Všechny to chápaly. Nejenže by s ním Elaida zcela jistě nezacházela dobře, ale kdyby ho dostala do drápů a odstíněného a pod svou kont-rolou ho vystavila, veškerá naděje na její svržení by by-la pryč. Vládci velmi dobře znali proroctví, i když jejich poddaní obvykle nikoliv. Panovníci by jí z nezbytí povolili i tucet falešných Draků.
"Kam?" vyštěkla Morvrin o okamžik před Sheriam, Anaiyou a Myrelle, které vyhrkly všechny dohromady.
"Do Aielské pustiny."
Chvíli panovalo ticho, než řekla Carlinya: "To je směšné."
Siuan spolkla hněvivou odpověď a usmála se - jak doufala -omluvně. "Možná, ale četla jsem něco o Aielech, když jsem byla no-vicka. Gitara Moroso si myslela, že některé z aielských moud-rých by mohly být schopné usměrňovat." Gitara byla tehdy kronikářkou. "V jedné z knih, kterou mi půjčila k přečtení, starou věc z toho nejzaprá-šenějšího rohu knihovny, stálo, že Aielové sami se-be nazývají Lidem Draka. Nevzpomněla jsem si na to, dokud jsem se nesnažila rozlousk-nout, kam mohl Rand zmizet. V proroctvích stojí ‚Tearský Kámen nepadne, dokud Lid Draka nepřijde', a při dobytí Kamene byli Aielo-vé. Na tom se shodují všechny klepy i povídačky."
Morvrin náhle vypadala duchem nepřítomná. "Vzpomínám si na ty dohady o moudrých, když jsem byla čerstvě pozvednuta k šátku. Kdyby to byla pravda, bylo by to úžasné, ale Aielové ne-jsou k Aes Sedai o nic vstřícnější než ke komukoliv jinému, kdo vstoupí do Pus-tiny, a jejich moudré mají zřejmě nějaký zákon či zvyk, který jim za-povídá hovořit s cizinci, aspoň tak jsem to po-chopila, což znamená, že je nesmírně obtížné dostat se dost blíz-ko, aby se dalo vycítit, zda nějaká z nich -" Náhle se zachvěla a za-dívala se na Siuan a Leanu, jako by uvažovala, zda to nebyla jejich chyba. "To je tenká sláma na upletení košíku, něco, nač si vzpo-mínáš z knihy zřejmě napsané někým, kdo Aiela v životě neviděl."
"Velmi tenká sláma," řekla Carlinya.
"Ale stojí za to poslat někoho do Pustiny?" Chtělo to námahu položit to jako otázku a ne jako požadavek. Siuan napadlo, že by se mohla pěkně zapotit, jestli nepřijde na jiný způsob. Obvykle se natolik ovládala, že si vedra nevšímala, ale ne teď, když se snaži-la táhnout tyto ženy s sebou, aniž by si všimly její sevřené pěsti ve svých vla-sech. "Nemyslím, že by se Aielové pokoušeli ublížit Aes Sedai." Ne pokud bude dost rychlá, aby jim ukázala, že je Aes Se-dai. Siuan si nemyslela, že by to udělali. Musely se toho odvážit. "A jestli je v Pus-tině, Aielové to budou vědět. Pamatujte na Aiely v Kameni."
"Možná," připouštěla Beonin pomalu. "Pustina je velká. Kolik budeme muset poslat lidí?"
"Jestli je Drak Znovuzrozený v Pustině," řekla Anaiya, "první Aiel, jehož potkáme, to bude vědět. Události podle toho, co se po-vídá, ho následují. Nemohl by ani vyklouznout na oceán, aniž by to ne-šplouchlo tak, že by to bylo slyšet ve všech koutech světa."
Myrelle se jemně usmála. "Měla by být zelená. Žádná z vás se nespojí s více než jedním strážcem, a dva tři gaidinové by mohli být v Pustině užiteční, dokud v ní Aielové nepoznají Aes Sedai. Vždycky jsem chtěla vidět nějakého Aiela." Za aielské války byla novickou a nedovolili jí opustit Věž. Ne že by se války, kromě při léčení, Aes Sedai nějak účastnily. Vázaly je tři přísahy, pokud by nebyl napaden Tar Valon, nebo možná až samotná Věž, a ta válka nikdy nepřekročila řeky.

"Ty ne," řekla jí Sheriam, "ani žádná členka tohoto sněmu. Sou-hlasilas, že tohle dovedeš do konce, Myrelle, ve chvíli, kdy jsi souhla-sila, že zasedneš s námi, a to neznamená, že když se začneš nu-dit, odejdeš si pryč. Bojím se, že než skončíme, bude tu víc vzru-šení, než bychom si přály." Za jiných okolností by z ní byla vý-borná amyrlin. Za těchto byla prostě trochu příliš silná a sebejistá. "Ale zelené... Ano, taky myslím. Dvě?" Zelenýma očima přelétla ostatní. "Určitě?"
"Kiruna Nachiman?" navrhla Anaiya a Beonin dodala: "Bera Harkin?" Ostatní kývaly, až na Myrelle, která podrážděně krčila ra-meny. Aes Sedai sice netrucovaly, ale ona k tomu teď měla dost blíz-ko.
Siuan si podruhé vydechla úlevou. Byla si jistá, že její dedukce jsou správné. Rand někam zmizel, a pokud by byl někde mezi Pá-teří světa a Arythským oceánem, už by se o tom povídalo. A ať už byl kdekoliv, bude tam Moirain s rukou na jeho límci. - Kiruna a Bera budou určitě ochotné doručit dopis Moirain, a měly dohro-mady sedm strážců, kteří by měli Aielům zabránit je zabít.
"Nechceme tě s Leanou unavovat," pokračovala Sheriam. "Po-žádám jednu ze žlutých sester, aby se na vás obě podívala. Třeba vám dokáže nějak pomoct, nějak vám ulevit. Nechám vám najít pokoje, kde si můžete odpočinout."
"Jestli už máš být naší správkyní zvědů," dodala starostlivě My-relle, "musíš si uchovat sílu."
"Nejsem tak křehká, jak si asi myslíte," namítla Siuan. "Kdy-bych byla, mohla bych vás sledovat skoro dva tisíce mil? I když jsem měla po utišení slabost, je to pryč, věřte mi." Pravdou bylo, že znovu našla středisko moci a nechtěla ho opustit, ale to mohla těžko říci na-hlas. Všechny ty ustarané oči, které se na ni a na Lea-nu upíraly. No, Carlinyiny sice nebyly zvlášť ustarané, ale ostat-ních ano. Světlo! Ony nechají novicku, aby nás uložila do postele a my si mohly zdřímnout!
Po zaťukání na dveře hned vstoupil Arinvar, Sheriamin strážce. Byl Cairhieňan, nijak zvlášť vysoký a navíc štíhlý, ale přes šedé vlasy na spáncích měl tvrdou tvář a pohyboval se jako levhart na lovu. "Na východě je asi dvacet jezdců," sdělil jim bez úvodu.
"Nejsou to bělokabátníci," řekla Carlinya, "jinak bys nám to zřejmě ohlásil."
Sheriam se na ni podívala. Mnoho sester se naježilo, když jiná vstoupila mezi ně a jejich gaidiny.
"Nesmíme jim dovolit se odsud dostat a snad ohlásit naši přítomnost. Můžete je chytit, Arinvare? Byla bych raději, kdybyste je nezabíjeli."
"Obojí by mohlo být těžké," odpověděl. "Machan říká, že jsou ozbrojení a vypadají jako veteráni. Stojí za desetkrát víc mladších mu-žů."
Morvrin si rozzlobeně odfrkla. "Musíme udělat jedno nebo dru-hé. Odpusť mi, Sheriam. Arinvare, dokážou gaidinové dostat nená-padně blíž pár čilejších sester, aby kolem nich setkaly prameny vzdu-chu?"
Muž nepatrně zavrtěl hlavou. "Machan říká, že si mohli všim-nout pár strážců na hlídce. Určitě by si všimli, kdybychom přived-li jednu nebo dvě z vás blíž. Ale pořád se blíží."
Siuan a Leana nebyly jediné, kdo si vyměňoval polekané pohle-dy. Jen málokterý muž dokázal zahlédnout strážce, když ten nechtěl být viděn, dokonce i bez měňavého gaidinského pláště.
"Tak musíte podniknout, co považujete za nejlepší," prohlásila Sheriam. "Bude-li to možné, zajměte je. Ale žádný nesmí unik-nout, aby nás neprozradil."
Než se mohl Arinvar pořádně uklonit, s rukou na jílci meče, stál vedle něj další muž, tmavý a zarostlý jako medvěd, vysoký a široko-plecí, s vlasy na ramena a krátkou bradkou s oholeným horním rtem. Ty plynulé pohyby strážce se k němu jaksi nehodily. Mrkl na Myrelle, svou Aes Sedai, a s těžkým illianským přízvukem hlásil: "Většinu těch jezdců můžem zastavit, ale jeden je potíž sám o so-bě. I kdyby moje stará matička tvrdila něco jinýho, pořád bych po-znal Garetha Brynea i za tu chvilku, co jsem ho viděl."
Siuan na něho vytřeštila oči. Ruce i nohy měla náhle studené. Hodně se povídalo o tom, že Myrelle se za tohoto Nuhela a další dva své strážce skutečně provdala ze vzdoru ke konvencím a zá-konu v každé zemi, o které kdy Siuan slyšela. Byla to absurdní myšlenka, jež jí teď prolétla ohromenou myslí, a ona v té chvíli měla pocit, jako by jí na hlavu spadl stěžeň. Bryne, tady? To je nemožné! Je to šílené! Ten muž je přece nemohl sledovat celou tu cestu kvůli.....Oh ano, mohl a udělal by to. Tenhle ano. Cestou si ří-kala, že je jenom rozumné dávat si pozor, aby za sebou nezane-chala žádnou stopu, že Elaida ví, že ne-jsou mrtvé, ať už se povídá cokoliv, a nepřestane je hledat, dokud je nenajde nebo dokud ne-bude svržena. Siuan podrážděno, že se nakonec musela zeptat na směr, přestože myšlenka, která ji hryzla jako

žralok, se netýkala toho, že by Elaida mohla nějak najít jistého kováře v jedné malé altarské vísce, ale toho, že kovář byl pro Brynea jako namalova-né znamení. Říkala sis, že je to hloupost, viď? A teď je tady.
Dobře si vzpomínala na střetnutí s ním, když ho musela přinutit poslechnout v té záležitosti s Murandy. Bylo to jako ohýbat silnou železnou tyč nebo stlačovat nějakou velkou pružinu, která mohla vy-skočit, kdyby jen na chviličku povolila. Musela sebrat všechnu svou sílu, aby to zvládla, musela ho veřejně pokořit, aby zajistila, že zůsta-ne ohnutý či stlačený tak dlouho, jak potřebovala. Těžko mohl nespl-nit to, co slíbil na kolenou, omlouvaje se a prose ji za odpuštění, což sledovalo padesát šlechticů. S Morgasou bylo těž-ké jednání samo o sobě a Siuan nehodlala riskovat, že Bryne krá-lovně poskytne důvod konat proti jejím nařízením. Zvláštní po-myšlení, že tenkrát s Elaidou pracovaly ruku v ruce, aby přivedly Morgasu k rozumu.
Musela se sebrat. Byla jako omráčená, myslela na všechno mož-né, jen ne na to, co bylo nutné. Soustřeď se. Teď není čas panikařit. "Musíš ho poslat pryč. Nebo ho zabít."
Ještě nedomluvila, ale již věděla, že to byla chyba. Její slova zněla příliš naléhavě. Dokonce i strážci se na ni podívali, a Aes Se-dai... Nikdy předtím nepoznala, jaké to je pro někoho, kdo nevlád-ne jedinou silou, když se na něj v plné síle obrátí ty oči. Cítila se nahá, dokonce i její mysl jako by byla obnažená. I když věděla, že Aes Se-dai nemohou číst myšlenky, pořád se chtěla přiznat ke vše-mu dřív, než vyjmenují její lži a zločiny. Doufala, že nevypadá ja-ko Leana, s rudou tváří a vykulenýma očima.
"Ty víš, proč tu je." Sheriam mluvila s chladnou jistotou. "Vy obě to víte. A ty se mu nechceš postavit. Natolik, že bys nás ne-chala, abychom ho pro tebe zabily."
"Existuje jen pár velkých vojevůdců." Nuhel je vypočítával na prstech ruky navlečené v plechové rukavici. "Agelmar Jagadský a Davram Bashere neopustí Mornu, myslím, a Pedron Niall vám určitě nebude k ničemu. Kdyby ještě žil Rodei Ituralde, byl by za-padlý ně-kde v tom, co zbývá z Arad Domanu." Zvedl silný palec. "A tak zbývá Gareth Bryne."
"Takže ty myslíš, že potřebujeme velkého vojevůdce?" zeptala se tiše Sheriam.
Nuhel a Arinvar se na sebe sice nepodívali, ale Siuan měla stá-le pocit, že si vyměnili pohledy. "Je to tvoje rozhodnutí, Sheriam," od-pověděl Arinvar stejně tiše, "tvoje a ostatních sester, ale jestli se hod-láte vrátit do Věže, mohli bychom ho využít. Pokud tu však hodláte zůstat, dokud pro vás Elaida nepošle, tak nikoliv." Myrelle se tázavě zadívala na Nuhela a on kývl.
"Zdá se, že jsi měla pravdu, Siuan," řekla suše Anaiya. "Gaidiny jsme neoklamaly."
"Otázkou je, zda bude souhlasit s tím, že bude sloužit nám," ozvala se Carlinya a Morvrin kývla dodávajíc: "Musíme ho při-mět, aby uviděl náš případ tak, že si bude přát nám sloužit. Nepo-může nám, když se rozhlásí, že jsme zabily nebo uvěznily tak vý-značného muže ještě předtím, než jsme vůbec začaly."
"Ano," řekla Beonin, "a musíme mu nabídnout odměnu, která ho k nám pevně připoutá."
Sheriam se otočila k oběma mužům. "Až urozený pán Bryne do-razí do vesnice, nic mu neříkejte, přiveďte ho prostě k nám." Jak-mile se za strážci zavřely dveře, její pohled zpřísněl. Siuan to po-znala. Byl to ten stejný jasně zelený pohled, který srážel novicky k zemi dřív, než Sheriam vůbec promluvila.
"Tak. Teď nám povíš přesně, proč je Ga-reth Bryne tady."
Nebyla jiná volba. Kdyby ji přichytily i při té nejmenší lži, za-čaly by se dotazovat na všechno. Siuan se zhluboka nadechla. "Uložili jsme se na noc ve stodole poblíž Korských Pramenů v Andoru. Bryne je tam pánem, a..."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

V pasti

Jakmile Bryne na Běžníkovi projel kolem prvního domu ve ves-nici, přistoupil k němu strážce v šedozeleném plášti. Bryne by poznal, že ten muž je strážce, už poté, co ho viděl udělat druhý krok, i bez všech těch aessedaiovských tváří, které se k němu v ulici obracely. Co ve jménu Světla dělá tolik Aes Sedai tak blízko Amadicie? Ve vesni-cích, jimiž projížděli, se povídalo, že Ailron hodlá vznést nárok na tento břeh řeky Eldar, což znamenalo, že to chtějí bělokabátníci. Aes Sedai se uměly bránit dobře, ale jestli Niall vy-šle přes Eldar legii, hodně těchto žen zemře. Pokud ještě dokázal poznat, jak dlouho je pařez vystaven vzduchu, tak tohle místo by-lo ještě přede dvěma měsí-ci součástí lesa. Do čeho se to ta Mara dostala? Byl si jist, že ji najde tady. Vesničtí muži si pamatovali na tři mladé ženy putující společně, zvláště když se jedna z nich pta-la na cestu do města opuštěného od bělokabátnické války.
Strážce, velký chlap se širokým obličejem, podle vousu Illiánec, se postavil s rozkročenýma nohama na ulici před Bryneova kaštano-vého valacha s velkou hlavou a uklonil se. "Urozený pán Bryne? Jsem Nuhel Dromand. Pojď, prosím, se mnou, neboť si s tebou někdo přeje hovořit."
Bryne pomalu sesedl, stáhl si rukavice a nacpal si je za opasek s mečem. Mezitím obhlížel městečko. Prostý žlutohnědý kabátec, který teď měl na sobě, se na takovéhle cestování hodil mnohem víc než šedé hedvábí, v němž se vydával na cestu. Ten odložil. Aes Se-dai, strážci i další lidé ho mlčky pozorovali, ale dokonce ani ti, kteří museli být sloužící, se netvářili překvapeně. A Dromand znal je-ho jméno. Jeho tvář sice nebyla neznámá, ale on vytušil víc. I kdy-by Mara byla - i kdyby všechny byly agentky Aes Sedai,

tak to ne-měnilo přísahu, kte-rou složily. "Veď mě, Nuhele Gaidine." Pokud Nuhela toto oslovení nějak překvapilo, nedal to najevo.
Hostinec, do něhož jej Dromand zavedl - nebo to, co kdysi bý-valo hostincem - vypadal jako hlavní štáb válečného tažení, samý ruch a shon. Totiž, jestli Aes Sedai někdy velely tažení. Serenlu za-hlédl dřív než ona jeho, seděla v rohu s velkým mužem, který byl z největší pravděpodobnosti Dalyn. Když ho zahlédla, spadla jí brada málem až na stůl, a pak se na něj dívala úkosem, jako by ne-věřila vlastním očím. Dalyn vypadal, že spí s otevřenýma očima, zíral do prázdna. Když ho Dromand prováděl kolem, žádná Aes Sedai ani strážce si ho na pohled nevšímali, ale Bryne by byl vsa-dil svůj zámek a panství, že každý z nich vidí desetkrát víc, než všichni civějící služebníci dohromady. Měl se obrátit a odjet, jak-mile si uvědomil, kdo je ve vesnici.
Zatímco se klaněl, když ho strážce představoval šesti sedícím Aes Sedai, dával velký pozor - jenom hlupák byl v přítomnosti Aes Sedai neopatrný - ale v duchu byl u dvou mladých žen, které stály u zdi vedle čerstvě vymeteného krbu a vypadaly potrestané. Ohebná a štíhlá Domanka se na něj pro změnu usmívala spíš pla-še než svůdně. Mara byla také vyděšená - řekl by, že je málem strachy bez sebe - ale jeho pohled opětovala stále stejně vzdorně. Ta dívka měla odvahu jako lvice.
"Rády tě vidíme, urozený pane Bryne," promluvila Aes Sedai s ohnivými vlasy. Byla maličko plnějších tvarů, měla šikmé oči a byla dost hezká, aby se na ni každý muž podíval pořádně i přes prsten s Velkým hadem na prstě. "Povíš nám, proč jsi tady?"
"Ovšem, Sheriam Sedai." Nuhel stál vedle něj, ale pokud něja-ká žena potřebovala méně hlídat před jedním starým vojákem, tak si ji Bryne vůbec neuměl představit. Byl si jist, že již všechno vě-dí, a vý-raz jejich tváří, když vyprávěl svůj příběh, to potvrzoval. Aes Sedai nedaly najevo nic, co nechtěly, aby někdo viděl, ale as-poň jedna by byla mrkla, když mluvil o přísaze, pokud by to ne-věděly dopředu.
"To je hrozný příběh, urozený pane Bryne." Tahle se jmenovala Anaiya. I s tou bezvěkou tváří vypadala spíš jako vzkvétající selka než jako Aes Sedai. "Přesto mě však překvapilo, že jsi je sle-doval tak da-leko, i když to jsou křivopřísežnice." Mařiny světlé lí-ce získaly jasně rudou barvu. "Je to nicméně velká přísaha, která by neměla být poru-šena."
"Naneštěstí," ozvala se znovu Sheriam, "ti zatím nemůžeme do-volit, abys je odvedl."
Takže to přece byly agentky Aes Sedai. "Velká přísaha, která by neměla být porušena, a vy jim přesto hodláte bránit, aby ji dodrže-ly?"
"Ony ji dodrží," řekla Myrelle a vrhla po dvojici u krbu pohled, po němž se obě narovnaly, "a můžeš být klidný, ony již litují, že utekly poté, co ji složily." Tentokrát zrudla Amaena. Mara se tvá-řila, že začne kousat kamení. "Ale zatím to nemůžeme dovolit." Nezaznělo zatím žádné adžah, ale Bryne měl dojem, že ta tmavá hezká žena je zelená a ta statná, s kulatou tváří, oslovená Morvrin, zase hnědá sestra. Snad to bylo tím úsměvem, který Myrelle vrhla po Dromandovi, když ho ten muž uvedl dovnitř, a to, jak se Morv-rin tvářila, jako by myslela na něco jiného. "Popravdě řečeno, ony neřekly, kdy budou sloužit, a my pro ně máme práci."
Tohle byla hloupost. Měl by se omluvit, že je rušil, a odjet. A to byla taky hloupost. Ještě než k němu na ulici přistoupil Dromand, vě-děl, že nejspíš Salidar neopustí živý. V lese kolem místa, kde za-nechal své muže, bylo asi padesát strážců, pokud ne stovka. Joni a ostatní by svou kůži sice prodali dost draho, ale on je nepřivedl celou tu cestu, aby tu zemřeli. Jenže když už byl takový trouba, že se nechal párem očí vlákat do téhle pasti, tak už mohl docela dob-ře dojít i tu poslední míli. "Žhářství, krádež a napadení, Aes Sedai. To byly zločiny. Byly souzeny, odsouzeny a složily přísahu. Ne-mám však námitky, aby zůstaly tady, dokud s nimi neskončíte. Ma-ra mi může dělat pucfleka, když ji nebudete potřebovat. Poznačím si hodiny, které odpracuje pro mě, a odečtu jí je od služby."
Mara rozzlobeně otevřela ústa, ale skoro jako by Aes Sedai vě-děly, že se pokusí promluvit, šest párů očí se k ní otočilo zároveň. Ona se ošila, pusu zase rychle zavřela a pak se na něj zlobně mra-čila, se zaťatými pěstmi u boků. Bryne byl rád, že nemá v ruce nůž.
Myrelle se tvářila, že je jí do smíchu. "Raději by sis měl vybrat tu druhou, urozený pane Bryne. Podle toho, jak se na tebe dívá, by k tobě byla mnohem... milejší."
Bryne zpola čekal, že Amaena zrudne, ale to ona ne. A prohlí-žela si ho - jako by ho odhadovala. Dokonce si s Myrelle vyměni-ly úsměv. No, koneckonců byla Domanka, a teď to bylo znát mnohem víc,

než když ji viděl naposled.
Carlinya, dost chladná, aby vedle ní ostatní vypadaly přívětivě, se předklonila. Bryne se měl před ní na pozoru, a také před tou Beonin s velkýma očima. Nebyl si jist proč. Jen snad, že kdyby tu probíhala velká hra rodů, tak by řekl, že obě ženy páchnou ctižá-dostí. Možná se zapletl právě do něčeho takového.
"Měl bys vědět," pronesla Carlinya dost chladně, "že žena, kte-rou znáš jako Maru, je ve skutečnosti Siuan Sanche, dříve amyrlin. Amaena je doopravdy Leana Sharif, která bývala kronikářkou."
Měl co dělat, aby nevyvaloval oči jako nějaký venkovský balík. Teď, když to věděl, viděl v Mařině tváři - v Siuanině - tvář ženy, která ho přinutila couvnout, změkčenou mládím. "Jak?" bylo vše, co řekl. Bylo to skoro všechno, na co se zmohl.
"Jsou jisté věci, které by muži neměli vědět," odvětila chladně Sheriam, "a většina žen jakbysmet."
Mara - ne, stejně dobře na ni mohl myslet pod jejím vlastním jménem - Siuan byla utišena. To věděl. Muselo to mít něco společné-ho s utišením. A jestli ta Domanka s labutí šíjí bývala kronikářkou, tak se byl ochoten vsadit, že byla utišena též. Avšak mlu-vit kolem Aes Sedai o utišení byl docela dobrý způsob, jak zjistit, jak tvrdí dooprav-dy jste. Kromě toho, když s vámi začaly Aes Se-dai mluvit záhadně, nedaly by vám přímou odpověď, ani kdybys-te se zeptali, jestli je ob-loha modrá.
Byly velmi dobré, tyhle Aes Sedai. Ukolébaly ho a pak, když si přestal dávat pozor, tvrdě ho udeřily. Měl nepříjemný pocit, že ví, co se mu snaží ulehčit. Bude zajímavé zjistit, zda se nezmýlil. "To ale nemění nic na přísaze, kterou složily. Kdyby pořád byly amyr-lin a kronikářka, mohl by je ke splnění přísahy donutit každý zá-kon včetně tarvalonského."
"Jelikož nenamítáš nic proti tomu, že tu zůstaneš," řekla Sheri-am, "můžeš mít Siuan jako svou osobní služebnou, když ji nebu-deme potřebovat. Přeješ-li si, můžeš mít všechny tři včetně Min, kterou jsi zřejmě po celou dobu znal jako Serenlu." Z nějakého dů-vodu to Siuan podráždilo stejně tolik jako to, co bylo řečeno o ní. Cosi si zabručela, i když ne dost hlasitě, aby to někdo slyšel. "A jelikož nic nenamítáš, urozený pane Bryne, tak zatímco zůstaneš ta-dy u nás, je tu jistá služ-ba, kterou bys nám mohl poskytnout."
"Vděk Aes Sedai není malý," podotkla Morvrin.
"Tím, že budeš sloužit nám, posloužíš Světlu a spravedlnosti," dodávala Carlinya.
Beonin kývla a pak vážně pronesla: "Sloužil jsi věrně Morgase a Andoru. Služ nám stejně dobře, a na konci tě nebude čekat vyhnan-ství. Nic, oč tě požádáme, neohrozí tvou čest. Nic, oč požádáme, neu-škodí Andoru."
Bryne se zamračil. Opravdu se dostal do hry rodů. Občas si ří-kal, že daes dae'mar musely vymyslet Aes Sedai. Zřejmě ji hrály i ve spánku. Bitva byla jistě mnohem krvavější, ale také mnohem čestnější. Jestli se jednou rozhodly tahat za jeho provázky, tak za ně tahat budou - ony to dokážou ať tak nebo tak - ale teď přišla chvíle ukázat jim, že není jen bezduchá loutka.
"Bílá věž je rozdělená," pronesl bezvýrazně. Aes Sedai se rozší-řily oči, ale on jim nedal příležitost promluvit. "Adžah se rozdělily. To je jediný důvod, proč jste všechny tady. Vy určitě nepotře-bujete jeden dva meče navíc -" pohlédl na Dromanda a ten kývl na souhlas - "takže jediný způsob, jak vám můžu sloužit, je ten, že po mně chcete, abych vedl vojsko. Tedy abych nejdřív nějaké po-stavil, pokud nemáte další tábory, kde je mnohem víc mužů, než jsem viděl tady. A to znamená, že se hodláte postavit Elaidě." She-riam se tvářila usouženě, Anaiya ustaraně a Carlinya chtěla pro-mluvit, ale on pokračoval. Ať poslou-chají. Tušil, že v příštích mě-sících se jich ještě naposlouchá až až. "No dobře. Já Elaidu nikdy neměl moc rád a nejsem přesvědčený, že z ní bude dobrá amyrlin. Důležitější ale je, že můžu sestavit vojsko, které se dokáže posta-vit Tar Valonu. Hlavně jestli víte, že dobývání bude velmi krvavé a dlouhé.
Tohle jsou ale moje podmínky." Ony do jedné ztuhly, dokonce i Siuan a Leana. Muži nekladli podmínky Aes Sedai. "Za prvé, ve-let budu já. Vy mi řeknete, co udělat, ale já rozhodnu jak. Vy dáte rozka-zy mně a já je předám vojákům pod mým velením, ne vy. Ne, dokud s nimi nebudu já na prvním místě souhlasit." Několik jich otevřelo ústa, Carlinya a Beonin jako první, ale on pokračoval. "Já přijímám muže, já je povyšuji a já je trestám. Ne vy. A za druhé, jestli vám řeknu, že se něco nedá provést, tak zvážíte to, co říkám. Nechci převzít vaši autoritu -" stejně byla jen malá šance, že by to dovolily - "ale

nechci vidět, jak moji muži zbytečně umírají, pro-tože vy nerozumíte válčení." Stane se to, ale bude-li mít štěstí, bu-de to pouze jednou. "Za třetí, jestli s tímhle začnete, budete v tom pokračovat až do konce. Já položím hlavu na špalek, a každý muž, který půjde se mnou, taky, a kdybyste se za půl roku rozhodly, že Elaida jako amyrlin je lepší než válka, dotáhly byste k tomu špal-ku každého z nás, koho byste chytily. Státy se nejspíš do občanské války ve Věži nezapletou, ale jestli nás opustíte, nenechají nás na-živu. Elaida na to dohlédne.

Nebudete-li s tím souhlasit, tak nevím, jak bych vám mohl po-sloužit. Jestli mě svážete jen jedinou silou, aby mi mohl Dromand podříznout krk, nebo skončím beze cti na špalku, pořád budu mr-tvý."

Aes Sedai nepromluvily. Dlouho na něj jen hleděly, až ho začа-lo svrbět mezi lopatkami. Napadlo ho přitom, zda je snad Nuhel připra-vený mu vrazit dýku do zad. Pak Sheriam vstala a ostatní ji následo-valy k oknům. Bryne viděl, jak se jim pohybují rty, ale nic neslyšel. Jestli chtěly své rokování skrýt za jedinou sílu, budiž. Nebyl si jist, kolik z toho, co po nich chce, z nich skutečně vy-máčkne. Všechno, pokud byly rozumné, ale Aes Sedai občas po-važovaly za rozumné dost podivné věci. Ať už se však rozhodnou jakkoliv, bude to muset přijmout s co největší elegancí, na jakou se zmůže. Byla to dokonalá past a on si ji vyrobil sám.

Leana se na něj podívala a usmála se tak, až bylo úplně jasné, jako by to řekla nahlas, že se nikdy nedozví, oč přišel. Brynea na-padlo, že by to byl skvělý lov, kdyby ho vodila na vařené nudli.

Do-manské ženy nikdy neslíbily ani polovinu toho, co jste si mys-leli, a daly vám jen tolik, kolik se rozhodly, a svá rozhodnutí mě-nily vmžiku.

Návnada z jeho pasti na něj vyrovnaně hleděla a pak přešla blíž, až se musela zaklonit, aby mu viděla do očí, a pronesla tichým, rozzu-řeným hlasem. "Proč jsi to udělal? Proč jsi nás sledoval? Kvůli stodo-le?"

"Kvůli přísaze." Kvůli páru modrých očí. Siuan Sanche nemoh-la být o víc než o deset let mladší než on, ale on si musel neustále při-pomínat, že to je Siuan Sanche, když hleděl na tvář skoro o tři-cet let mladší. Ty oči však byly stejné, tmavomodré a odhodlané.

"Přísaze, kterou jsi mi dala a porušila. Za to bych měl tvou služ-bu zdvojnásobit."

Ona spustila zrak, zkřížila ruce na prsou a zavrčela: "O to už bylo postaráno."

"Myslíš, že tě potrestají za porušení přísahy? I kdyby ti naplá-caly na zadek, neplatí to, pokud to neudělám já."

Dromandův smích zněl zpola pohoršeně - ten muž musel mít stále ještě potíže vyrovnat se s tím, kým Siuan bývala, a Bryne si ne-byl ani příliš jist, že je nemá také - a jí tvář potemněla tak, až dostal strach, že by ji mohla ranit mrtvice. "Já už dostala dvoj-násobně nalo-ženo, jestli ne víc, ty hromado smradlavejch rybích vnitřností! Ty a to tvoje počítání hodin! Ani hodina se nebude po-čítat, dokud nebudeš mít všechny tři z nás zpátky na svým statku, ani kdybych musela být tvůj... pucflek, ať je to cokoliv... dvacet let!"

Takže tohle taky naplánovaly, Sheriam a ostatní. Mrkl na jejich poradu u oken. Zřejmě se rozdělily do dvou sobě odporujících sku-pin. Sheriam, Anaiya a Myrelle na jedné straně a Morvrin a Carlinya na druhé, s Beonin někde uprostřed. Byly připraveny mu vy-dat Siuan a Leanu a - Min? - jako úplatek nebo úlitbu, ještě než vůbec vstoupil. Byly zoufalé, což znamenalo, že se ocitl na slabší straně, ale možná byly dost zoufalé, aby mu poskytly to, co potře-boval, aby vůbec měl šanci na vítězství.

"Tebe to baví, co?" vyjela zuřivě Siuan ve chvíli, kdy pohnul očima. "Ty hlupáku. Světlo tě spal, že jsi takový trouba s kapřím mozkem. Teď, když víš, kdo jsem, tak tě těší, že se ti budu muset kla-nět a plazit se před tebou." Zatím nevypadala, že by něco ta-kového dělala častěji. "Proč? Protože jsem tě donutila vycouvat z Murandy? To jsi takový ubožák, Garethe Bryne?"

Snažila se ho rozzlobit. - Uvědomila si, že řekla příliš mnoho, a nechtěla mu poskytnout čas si to promyslet. Možná už nebyla Aes Sedai, ale manipulování s lidmi měla v krvi.

"Byla jsi amyrlin," pravil klidně, "a dokonce i králové amyrlin líbají prsten. Nemůžu říct, že se mi líbilo, jak jsi se tenkrát chova-la, a možná bychom si měli někdy v budoucnu v klidu promluvit o tom, zda to, co jsi udělala, zatímco se půlka dvora dívala, bylo nutné, ale pamatuj si, že sem jsem šel za Marou Tomanes, a byla to Mara Toma-nes, koho jsem žádal. Ne Siuan Sanche. Jelikož sepořád ptáš proč, zeptám se já. Proč bylo tak důležité, abych dovo-lil Murandťanům lou-pit na naší straně hranice?"

"Protože tvůj tehdejší zákrok mohl zničit důležité plány," odpo-věděla a každé slovo znělo, jako by

zarážela hřebík, "právě jako tvůj zákrok ohledně mě tady. Věž rozpoznala jednoho mladého pohranič-ního pána jménem Dulain jako muže, který by jednoho dne s naší po-mocí mohl Murandy skutečně sjednotit. Těžko jsem moh-la připustit možnost, že by ho tvoji vojáci mohli zabít. Mám tady nějakou práci, urozený pane Bryne. Nech mě to dodělat a můžeš si vychutnat svoje vítězství. Natruc se do toho zapleť a všechno po-kaziš."
"Ať už pracuješ na čemkoliv, tak jsem si zcela jistý, že Sheriam a ostatní zařídí, abys to udělala. Dulain? Nikdy jsem o něm nesly-šel. Zatím ale moc neuspěl." Jeho názor byl, že Murandy zůstane slepen-cem všech téměř nezávislých urozených pánů a paní, dokud se kolo neotočí a nenadejde nový věk. Muranďané si říkali Lugarďané či Mindeáňané nebo jakkoliv jinak dřív, než řekli jméno své-ho státu. Pokud se ho vůbec namáhali vyslovit. Urozený pán, kte-rý by je mohl sjednotit a který by měl kolem krku Siuanin obojek, by mohl přivést značný počet mužů.
"On... zemřel." Na tvářích jí naskočily rudé skvrny a zdálo se, že bojuje sama se sebou. "Měsíc po tom, co jsem odjela z Caemlynu," zamumlala, "ho nějaký andorský sedlák střelil šípem při krádeži ovcí."
Nemohl si pomoci, aby se nezasmál. "To ty sedláky jsi měla přinutit pokleknout, ne mě. No, teď už si s takovými věcmi nemusíš dělat starosti." To byla jistě pravda. Ať už ji hodlaly Aes Sedai vy-užít jakkoliv, teď ji nikdy nepustí k moci či k rozhodování. Litoval ji. Ne-uměl si představit, jak se tahle žena vzdává a umírá, ale ztra-tila skoro tolik, kolik jen bylo v životě možné, pokud by rovnou neumřela. Na druhou stranu se mu nelíbilo, když ho nazývala ubo-žákem nebo hro-madou smradlavých rybích vnitřností. Co bylo to další? Hlupák s kap-řím mozkem. "Odteď se můžeš zabývat tím, abych měl čisté boty a připravenou postel."
Oči měla jako škvírky. "Jestli chceš tohle, urozený pane Bryne, tak sis měl vybrat Leanu. Ona by na to mohla být hloupá dost."
Jen tak tak, že nevytřeštil oči. Způsob, jakým fungovala ženská mysl, ho nikdy nepřestával udivovat. "Zavázala ses mi sloužit, jakko-liv se rozhodnu," podařilo se mu zasmát se. Proč to dělá? Věděl, kdo je i kdo byla. Ale ty oči ho pořád pronásledovaly, vyzývavě se na něj upíraly, i když si myslela, že nemá nejmenší naději, právě jako teď. "Zjistíš, co jsem za muže, Siuan." Chtěl ji tím uklidnit po vtipu, který udělal, jenže z toho, jak ztuhla, to zřejmě vzala jako výhrůžku.
Náhle si uvědomil, že slyší Aes Sedai, tiché mumlání hlasů, kte-ré okamžitě umlkly. Stály tam vedle sebe a hleděly na něj s nečitel-nými výrazy. Ne, hleděly na Siuan. Když se vydala zpět k místu, kde stále ještě stála Leana, sledovaly ji očima. A jako by Siuan jejich po-hledy cítila, s každým krokem zrychlovala. Když se ved-le krbu znovu obrátila, z její tváře se nedalo vyčíst víc než z jejich. Byla to úžasná žena. Nebyl si jist, zda by si na jejím místě vedl stejně dobře.
Aes Sedai čekaly, až k nim přijde. Když stál u nich, řekla Sheri-am: "Přijímáme tvé podmínky bez výhrad, urozený pane Bryne, a za-vazujeme se, že je dodržíme. Jsou velmi rozumné."
Přinejmenším Carlinya si podle všeho myslela, že vůbec nejsou rozumné, ale jemu na tom nezáleželo. V případě potřeby byl při-praven se vzdát všech kromě poslední, totiž že se nevzdají.
Poklekl na místě, kde stál, pravou pěst přitiskl na kus koberce, a ony ho obstoupily a každá mu položila ruku na skloněnou hlavu. Ne-záleželo mu na tom, zda použijí jedinou sílu, aby ho zavázaly splnit přísahu, či při pátrání po pravdě - nebyl si jist, zda mohou něco z toho udělat, ale kdo mohl vědět, co Aes Sedai dokážou? - a jestli myslely něco jiného, on s tím stejně nemohl nic udělat. La-pený párem očí, jako nějaký připitomělý vesnický kluk. Měl kapří mozek. "Zavazuji se a přísahám, že vám budu věrně sloužit, dokud nebude Bílá věž vaše..."
Už plánoval. Thad a jeden, možná dva strážci na druhém břehu řeky, aby dohlédli na to, co mají bělokabátníci za lubem. Joni, Barim a pár dalších dole v Ebú Daru. Joni alespoň nebude polykat jazyk po-každé, když se podívá na "Maru" a "Amaenu", a každý muž, kterého pošle, bude vědět, jak verbovat.
"...postavím a pak povedu vaše vojsko podle svých nejlepších schopností..."
* * *
Když tiché bzučení hlasů v šenku utichlo, Min vzhlédla od vzo-rů, které lhostejně črtala na stůl prstem namočeným do vína. Logain se také zavrtěl, což byl div, ale jen aby civěl na lidi v místnosti, nebo možná skrze ně. To se dalo těžko poznat.

Gareth Bryne a ten velký illianský strážce vyšli ze zadního po-koje první. V pozorném tichu Min zaslechla, jak Bryne říká: "Vy-řiď jim, že tě poslala holka z ebúdarské taverny, jinak tvoji hlavu narazí na kůl."
Illiánec zařval smíchy. "Nebezpečné město, Ebú Dar." Vytáhl zpoza opasku kožené rukavice, začal si je natahovat a pak vyšel na ulici.
Když se objevila Siuan, hovor se znovu rozproudil. Min neslyše-la, co jí Bryne říkal, ale ona se vyřítila za strážcem a cosi si pro sebe vztekle vrčela. Min měla nepříjemný pocit, že se Aes Sedai rozhodly ctít tu hloupou přísahu, na niž byla Siuan tak pyšná, ctít ji od této chví-le. Kdyby dokázala sama sebe přesvědčit, že dvojice strážců líně se opírajících o zeď si toho nevšimne, okamžitě by vy-padla ze dveří a seděla na Růžence.
Sheriam a ostatní Aes Sedai vyšly poslední s Leanou. Myrelle usadila Leanu ke stolu a začala s ní cosi probírat, kdežto ostatní ob-cházely po místnosti, zastavily se u každé Aes Sedai a krátce s ní promluvily. Ať už jim řekly cokoliv, vyvolalo to nejrůznější reakce, od úplného zděšení po potěšené úsměvy, i přes tu slavnou aessedaiov-skou vážnost.
"Zůstaň tady," nařídila Min Logainovi a odsunula rozvrzanou židli od stolu. Doufala, že nezačne dělat potíže. Zíral na tváře Aes Sedai, přebíhal z jedné na druhou, a zřejmě si uvědomoval víc než za poslední dny. "Prostě posečkej u stolu, než se vrátím, Dalyne." Už vyšla ze cviku, být v přítomnosti lidí, kteří znali jeho skutečné jméno. "Prosím."
"Prodala mě Aes Sedai." Byl to šok, slyšet ho mluvit po tak dlouhé době mlčení. Zachvěl se a kývl. "Počkám."
Min zaváhala, avšak jestli mu dva strážci nedokážou zabránit provést nějakou hloupost, tak místnost plná Aes Sedai určitě ano. Když dorazila ke dveřím, odváděl muž, který vypadal jako podomek, pryč mohutného kaštanového valacha. Usoudila, že to bude asi Bry-neův kůň. Jejich vlastní koně nebyli nikde v dohledu. Tolik k útěku ke svobodě. Dodržím tu zatracenou přísahu! Dodržím! Ale nyní již mi nemůžou zabránit dostat se k Randovi. Udělala jsem, co Siuan chtěla. Musejí mi dovolit odejít za ním. Jediná potíž byla v tom, že Aes Sedai rozhodovaly samy o tom, co musejí udělat, a obvykle také i o tom, co musejí udělat ostatní.
Siuan ji málem srazila k zemi, jak se zamračeně hnala zpátky se stočenou pokrývkou pod paží a sedlovými brašnami přes rameno. "Hlídej Logaina," sykla tiše, aniž by zpomalila. "Ať s ním nikdo ne-mluví." Napochodovala ke schodišti, kde jakási šedovlasá žena, slu-žebná, odváděla Brynea nahoru, a zařadila se za ně. Z toho, ja-ký po-hled muži upírala na záda, by se měl Bryne modlit, aby ne-sáhla po svém noži.
Min se usmála na vysokého štíhlého strážce, který ji následoval ke dveřím. Stál pět kroků daleko a skoro se na ni nepodíval, ale ona si nedělala iluze. "Jsme tu hosty. Jsme přátelé." On její úsměv neopěto-val. Zatracení muži s nehybnými tvářemi! Proč nemohou dát aspoň maličko najevo, co si myslí?
Když se vrátila ke stolu, Logain si prohlížel Aes Sedai. Skvělá chvíle, kdy ho chtěla Siuan umlčet, právě když začal znovu vyka-zovat známky života. Potřebovala si se Siuan promluvit. "Logaine," řekla tiše a doufala, že ji žádný ze strážců nedbale opřený o zeď neslyší. Tihle muži, jakmile jednou zaujali pozici, zřejmě skoro ani nedýchali, jen když ji jeden z nich sledoval. "Myslím, že bys neměl nikomu nic říkat, dokud ti Mara neřekne, co má v plá-nu. Vůbec nikomu."
"Mara?" Temně ohrnul rty. "Myslíš Siuan Sanche?" Takže si vzpomínal na to, co v omámení slyšel.
"Copak tady někdo vypa-dá, že by si chtěl se mnou promluvit?" Znovu začal zamračeně stu-dovat šenk. Nikdo nevypadal, že by si chtěl promluvit se zkroceným faleš-ným Drakem. Až na dva strážce, kteří jim zřejmě vůbec nevěnovali pozornost. Kdyby nevěděla, že je to holá nemožnost, byla by řekla, že Aes Sedai v místnosti jsou vzrušené. Předtím těžko vypadaly netečně, ale nyní rozhodně projevovaly víc energie, rozmlouvaly ve skupin-kách a dávaly strážcům rázné rozkazy. Papíry, které předtím tak na-pjatě studovaly, nyní většinou ležely bez povšimnutí. - Sheriam a ostatní, co předtím odvedly Siuan pryč, se vrátily do pokojíku vzadu, ale Leana teď měla u stolu dvě úředni-ce a obě ženy psaly, až se z nich kouřilo. A do hostince přicházely další Aes Sedai, mizely za těmi hrubými plaňkovými dveřmi a již nevycházely. Ať už se tam stalo cokoliv, Siuan rozhodně ně-co pěkně rozvířila.
Min by byla moc ráda, kdyby u stolu měla Siuan. Ještě lepší by bylo, kdyby ji měla na pět minut někde

stranou. Jenže ta teď nepo-chybně tloukla Brynea po hlavě jeho sedlovými brašnami. Ne, Siuan, by nezašla tak daleko, i přes všechno to zlobné mračení. Bryne nebyl jako Logain, jenž působil dojmem, že je větší než ži-vot sám ve všech směrech, ve všech pocitech. Logainovi se dařilo Siuan přemoci pou-hou svou velikostí. Bryne byl tichý, rezervova-ný a rozhodně ne malý muž, ale těžko si vynucoval poslušnost. Min nechtěla muže, na něhož se pamatovala z Korských Pramenů, za nepřítele, ale nemyslela si, že by proti Siuan dlouho vydržel. Možná si myslel, že mu bude po danou dobu pokorně posluhovat, ale Min nepochybovala, kdo nakonec bude dělat to, co bude chtít. Jenom si o něm s tou ženskou chtěla promluvit.

Jako by ji Mininy myšlenky přivolaly, Siuan tu dupala ze scho-dů s rancem prádla pod paží. Spíš pochodovala. Kdyby byla měla ocas, byla by jím mrskala. Na chvíli se zarazila, pohlédla na Min a Logaina, a pak vyrazila ke dveřím vedoucím do kuchyně.

"Zůstaň tady," varovala Logaina Min. "A prosím, neříkej nic, dokud si s tebou... Siuan nepromluví." Bude si muset zvyknout na to, znovu lidi nazývat jejich pravými jmény. Logain se na ni do-konce ani nepodíval.

Dohonila Siuan v chodbě před kuchyní. Mezerami mezi roze-schlými prkny ve dveřích do kuchyně se do chodby neslo rachocení a šplouchání drhnutých hrnců a nádobí.

Siuan se poplašeně rozšířily oči. "Proč jsi ho tam nechala sa-motného? Je ještě naživu?"

"Podle toho, co vidím, bude žít věčně. Siuan, nikdo se s ním ne-chce bavit. Ale já si musím promluvit s tebou." Siuan jí nacpala bí-lý ranec do náruče. "Co je to?"

"Zatracený prádlo zatraceného Garetha Brynea," ucedila drahá žena. "Jelikož jsi taky jedna z jeho služek, tak mu je můžeš vyprat. Já si musím promluvit s Logainem dřív, než to udělá někdo jiný."

Min ji chytila za ruku, když se snažila protáhnout kolem. "Jed-nu minutku si na mě vyšetříš. Když Bryne přišel, měla jsem vidě-ní. Byla to aura, býk, co si trhá růže, který má kolem krku, a... To ostatní je jedno, důležitá je aura. Nikdy jsem to pořádně nepocho-pila, ale ta aura je moc důležitá."

"Kolik jsi z toho poznala?"

"Jestli chceš zůstat naživu, tak se ho radši drž." Přes panující vedro se Min zachvěla. Vidění s "jestli" předtím měla pouze jednou jedinkrát, a tamto i tohle značila nebezpečí. Už tak dost špatné by-lo vědět, co se stane. Jestli začne zjišťovat, co by se mohlo stát... "Vím jenom tohle. Jestli ti zůstane nablízku, budeš žít. Jestli se do-stanete moc daleko od sebe na moc dlouho, umřete. Vy oba. Ne-vím, proč jsem v jeho auře viděla něco o tobě, ale zřejmě jsi toho součástí."

Siuan mohla úsměvem loupat hrušky. "To budu mnohem radši plout v hnijícím člunu plným měsíc starých úhořů."

"Vůbec mě nenapadlo, že po nás půjde. Opravdu nás donutí jít s ním?"

"Och, to ne, Min. On povede naše vojsko k vítězství. A z mého života udělá Jámu smrti! Tak on mi má zachránit život, co? Nevím, jestli to za to stojí." Zhluboka se nadechla a uhladila si suknice. "Až to vypereš a vyžehlíš, přines mi to. Já mu to zanesu nahoru. Než půjdeš dneska večer spát, můžeš mu vyčistit boty. Máme po-koj - díru - vedle jeho, takže mu budeme nablízku, kdyby nás vo-lal, abychom mu na-třásly ty jeho zatracený polštáře!" Byla pryč, než se Min zmohla na odpor.

Když se podívala na hromádku košilí, byla si jistá, že ví, kdo bude prát všechno Bryneovo prádlo, a nebude to Siuan Sanche. Rand zatracený al'Thor. Zamilujte se do muže a skončíte u praní prádla, i když bude patřit jinému muži. Když vešla do kuchyně, aby si vy-žádala necky a horkou vodu, prskala skoro stejně jako Siuan Sanche.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Vzpomínky na Saldeiu

Potmě v posteli, jen v košili, Kadere nepřítomně kroutil jedním ze svých velkých šátků. Otevřená okna jeho vozu dovnitř vpouště-la měsíční světlo, ale vzduch se moc nehýbal. Aspoň že v Cairhienu bylo chladněji než v Pustině. Doufal, že se jednoho dne vrátí do Saldeie, zase se bude procházet v zahradě, kde ho jeho sestra Teo-dora naučila první písmenka a čísla. Chyběla mu stejně tolik jako Saldeia - prudké zimy, kdy stromy praskaly, jak v nich zamrzala míza, a jediný způsob cestování byl možný na sněžnicích či na ly-žích. V těchto jižních kra-jích bylo jaro jako léto a léto jako Jáma smrti. Pot se z něj řinul v ce-lých proudech.
S těžkým povzdechem strčil prsty do mezery v místě, kde byla ke stěně vozu přidělána postel. Složený papír zašustil. Nechal ho tam. Znal ta slova zpaměti.

Nejsi sám mezi cizinci. Byla zvolena cesta.

Jenom to - nic víc - bez podpisu, samozřejmě. Našel ho pode dveřmi, když sem večer přišel. Asi čtvrt míle odsud bylo městeč-ko, Einrod, ale i kdyby se tam dala najít volná postel, Kadere po-chyboval, že by mu Aielové dovolili strávit noc mimo vůz. Nebo Aes Sedai. Pro tuto chvíli byly jeho plány v podstatě stejné jako plány Moirain. Třeba znovu uvidí Tar Valon. Pro lidi jako on to bylo nebezpečné místo, ale práce tam byla vždycky důležitá a po-vzbudivá.
Vrátil se zpátky ke zprávičce, i když si přál, aby si mohl dovo-lit ji ignorovat. Slovo "zvolena" jej ujistilo, že pochází od dalšího temné-ho druha. Prvním překvapením bylo, že ji dostal teď, poté, co překonal většinu Cairhienu. Téměř před dvěma měsíci, hned poté, co se Jasin Natael přimkl k Randu al'Thorovi - z důvodů, které se nikdy neobtě-žoval vysvětlit - a jeho nová partnerka Keille Shaogi zmizela - tušil, že je zakopaná v Pustině s ranou od Nataelova nože v srdci, ale aspoň byla z krku - brzy poté jej navští-vila jedna z Vyvolených. Samotná Lanfear. Dala mu tyto instrukce.
Automaticky si sáhl na hruď a přes košili nahmátl jizvy, které tam měl vypálené. Šátkem si otřel čelo. V koutku mysli si chladně pomyslel, jako nejméně jednou denně od té doby, že je to velmi účin-ný způsob, jak mu dokázat, že to nebyl obyčejný sen. Ani oby-čejná noční můra. V jiném koutku cítil téměř hysterickou úlevu, že se Lan-fear už nevrátila.
Druhým překvapením na lístku byl rukopis. Psala ho ženská ru-ka, pokud se moc nemýlil, a některá písmena byla zakreslena způso-bem, v němž nyní poznal aielský původ. Natael mu tvrdil, že i mezi Aiely musejí být temní druzi - že temní druzi jsou v každé zemi, mezi všemi národy - ale on nikdy netoužil po tom, najít v Pustině bratry. Aielové vás zabili stejně snadno, jako se na vás podívali, a mohli jste si to u nich zavařit už jen tím, že jste dýchali.
Vzato kol a kolem, ta zprávička značila pohromu. Natael nejspíš řekl nějakým aielským temným druhům, kdo Kadere je. Rozzlo-beně zkroutil šátek do dlouhé tenké šňůry a prudce ji v rukou na-pjal. Pokud by ten kejklíř a Keille neměli důkazy, že stojí vysoko v radách temných druhů, byl by je oba zabil dřív, než se dostali blíž z Pustině. Z jediné další možnosti se mu stahoval žaludek. "Byla zvolena cesta." Možná to mělo zdůraznit slovo "zvolena", a mož-ná mu to mělo říci, že se ho Vyvolení rozhodli využít. Ta zpráva nepocházela od Lanfear, ona by si s ním prostě znovu promluvila ve snu.
Přes panující horko se zachvěl, ale také si musel znovu otřít ob-ličej. Měl pocit, že Lanfear je pěkně žárlivá paní, ale jestli ho bu-de chtít jiný Vyvolený, nebude mít jinou možnost. Přes všechny sliby, které složil, když jako chlapec skládal přísahy, to byl muž, jenž si ne-dělal žádné iluze. Dostane-li se mezi dva Vyvolené, moh-lo by ho to rozmáčknout jako kotě pod kolem vozu, a oni by si toho všimli asi stejně jako ten vůz kočky. Toužil po tom být doma v Saldeii. Toužil po tom znovu uvidět Teodoru.
Zaškrábání na dveře ho zvedlo na nohy. Přes všechno své sádlo byl hbitější, než dával znát. Otřel si tvář a krk a prošel kolem cih-lové pícky, pro niž tu teď rozhodně neměl žádné využití, a skříněk se složi-tě zdobenými a omalovanými sloupky. Když otevřel dveře, proklouzla kolem něj štíhlá postavička zahalená v černé látce. Ka-dere se rychle rozhlédl kolem po měsícem prozářené temnotě, aby se ujistil, že ho nikdo nepozoruje - vozkové všichni pochrupovali pod ostatními vozy a aielské stráže nikdy samy od sebe mezi vozy nepřicházely - a rychle dveře opět zavřel.

"Musí ti být dost horko, Isendro," zasmál se. "Sundej si ten há-bit a udělej si pohodlí."
"Děkuji, ne," odmítla kysele ze stínu své kapuce. Stála ztuhle, ale občas se zachvěla. Vlna dnes musela kousat víc než obvykle.
Kadere se zasmál znovu. "Jak si přeješ." Tušil, že pod hábitem jí Děvy oštěpu stále nedovolují nosit nic krom ukradených šper-ků, po-kud něco. Od chvíle, co ji Děvy dostaly do spárů, začala být stydlivá. Proč se ta žena zachovala tak hloupě a kradla, to nechá-pal. Rozhodně tedy nic nenamítal, když ji s jekem táhly za vlasy z vozu. Byl jenom rád, že je nenapadlo, že s tím má sám něco spo-lečného. Její chamti-vost jeho úkol rozhodně ztížila. "Můžeš mi ně-co ohlásit o al'Thorovi nebo Nataelovi?" Hlavní část Lanfeařiných instrukcí se týkala toho, aby na ty dva řádně dohlížel, a Kadere ne-znal žádný lepší způsob, jak dohlížet na muže, než mu strčit do po-stele ženskou. Každý muž poví své milence věci, o nichž přísahal, že je udrží v tajnosti, vychloubá se svými plány a odhaluje svoje slabosti, dokonce i když to je Drak Zno-vuzrozený a tenhle chlapík s úsvitem, jak mu říkali Aielové.
Isendra se viditelně zachvěla. "Aspoň že k Nataelovi se dosta-nu." Dostanu? Jednou ji Děvy chytily, jak se snaží proklouznout do jeho stanu, a prakticky ji k němu začaly cpát každou noc. Isend-ra se vždycky snažila, aby to pro ni vypadalo lépe. "Ne že by mi něco řekl. Čekat. Mít trpělivost. Mlčet. Vyrovnat se s osudem, ať už to znamená cokoliv. Říká to pokaždé, když se chci na něco ze-ptat. Většinou chce jenom hrát hudbu, jakou jsem v životě nesly-šela, a milovat se." Nikdy toho o kejklíři nemohla říci víc.
Kadereho už asi posté napadlo, proč asi Lanfear chce, aby na Nataela dohlédl. Ten muž měl být mezi temnými druhy na nejvyšším mís-tě, jakého lze dosáhnout, jenom stupínek pod samotnými Vyvole-nými. "Předpokládám, že to znamená, že do al'Thorovy postele se ti dostat nepodařilo?" zeptal se a prošel kolem ní, aby si mohl sed-nout na postel.
"Ne." Nejistě se ošila.
"Tak to se budeš muset snažit víc, že? Neúspěch mě začíná una-vovat, Isendro, a naši pánové nejsou zdaleka tak trpěliví jako já. Je to jenom člověk, ať už má jaké chce tituly." Isendra se často kasa-la tím, že dostane každého muže, jehož se jí zachce, a donutí ho udělat, coko-liv bude chtít. Ukazovala mu důkazy. Nepotřebovala krást šperky, on by jí byl koupil, čehokoliv by se jí zachtělo. Kou-pil jí víc, než si mohl dovolit. "Ty zatracené Děvy ho nemůžou sle-dovat pořád, a jak budeš jednou v jeho posteli, on jim nedovolí, aby ti ublížily." Na to bude stačit, když jenom ochutná. "Mám pl-nou důvěru ve tvé schopnosti."
"Ne." Pokud něco, tak to slovo bylo ještě kratší než předtím.
Kadere podrážděně stáčel a rozbaloval šátek. ,"Ne' není slovo, které naši pánové rádi uslyší, Isendro." To znamenalo jejich páno-vé mezi temnými druhy. Zdaleka ne všichni byli urození pánové či dámy - pacholek od koní mohl rozkazovat dámě, žebrák soudci - ale splnění jejich rozkazů do nejmenšího bylo vynucováno stejně jako u šlechtice, a obvykle ještě víc. "Není to slovo, které ráda uslyší naše paní."
Isendra se otřásla. Nevěřila jeho příběhu, dokud jí neukázal po-páleniny na hrudi, ale od té doby jediná zmínka o Lanfear stačila, aby utišila každou vzpouru z její strany. - Tentokrát se rozplaka-la. "Ne-můžu, Hadnane. Když jsme dneska večer zastavili, myslela jsem si, že ve městě bych mohla mít větší šanci než ve stanu, ale ony mě chytily dřív, než jsem se k němu dostala na deset kroků." Shrnula si kapuci a Kadere zalapal, když si měsíční světlo zahrálo na její holé hlavě. Do-konce i obočí jí chybělo. "Ony mě oholily, Hadnane. Adelin, Enaila a Jolien - držely mě a oholily mi každý vlásek. Ztloukly mě kopřivami, Hadnane." Třásla se jako rákos ve vichřici, vzlykala s otevřenými ústy a slova se z ní řinula o překot. "Svědí mě to od ramen ke kolenům a pálí to tak, že se ani nemůžu poškrábat. Řekly, že až mě příště chytí, že se na něj jen dívám, takmě donutí kopřivy nosit. Myslely to vážně, Hadnane. Myslely! Řekly, že mě předají Aviendze, a řekly mi, co mi udělá ona. Ne-můžu, Hadnane. Už ne. Prostě nemůžu."
Kadere na ni ohromeně zíral. Mívala tak nádherné tmavé vlasy. A přesto byla dost krásná, že i s hlavou holou jako koleno vypa-dala je-nom exoticky. Slzy a skleslý výraz jí na kráse ubíraly jen málo. Kdyby se jen dostala do al'Thorovy postele aspoň na jedi-nou noc... To se ale nestane. Děvy ji zlomily. On sám už pár lidí zlomil, takže znal přízna-ky. Zoufalá snaha vyhnout se trestu se sta-la zoufalou snahou poslech-nout. V duchu si nikdy nebude chtít při-znat, že před něčím utíká, takže sama sebe přesvědčí, že opravdu nechce nic jiného než potěšit Děvy.
"Co s tím má co dělat Aviendha?" zamumlal. A za jak dlouho začne Isendra cítit i potřebu přiznat své

hříchy?
"Al'Thor s ní spí od Rhuideanu, ty hlupáku! Tráví s ním každou noc. Děvy si myslí, že se za něj vdá." I přes její vzlykání rozpo-znal rozčilený vztek. Nelíbilo se jí, že jiná uspěla tam, kde ona zklamala. Nepochybně proto mu to neřekla už dřív.
Aviendha byla i přes svůj ohnivý pohled překrásná žena, ve srovnání s ostatními Děvami měla i plné poprsí, ale on by přesto vsa-dil Isendru proti ní, jen kdyby... Isendra v měsíčním světle, dopadají-cím sem oknem, si náhle sedla na podlahu, třásla se od hla-vy k patě, plakala nahlas a po tvářích se jí hrnuly slzy, které se ani nenamáhala setřít. Jestli se na ni Aviendha třebas jen zamračí, bu-de se plazit po zemi.
"No dobře," promluvil laskavě. "Když nemůžeš, tak nemůžeš. Pořád ale můžeš něco vytáhnout z Nataela. Vím, že tohle doká-žeš." Vstal, vzal ji za ramena a obrátil ji ke dveřím.
Ona se mu vytrhla, ale otočila se. "Natael se na mě nebude chtít celé dni podívat," řekla trucovitě mezi skytáním a posmrkáváním. Hrozilo, že se každou chvíli znovu rozvzlyká, ale jeho tón ji zřej-mě uklidnil. "Jsem červená, Hadnane. Červená, jako kdybych ce-lý den ležela nahá na slunci. A moje vlasy. Bude trvat celou věč-nost, než mi dorostou as -"
Jak došla ke dveřím a sklopila oči ke klice, šátek se vmžiku sto-čil do šňůry a obtočil se jí kolem hrdla. Snažil se nevnímat její chrčivé dušení a zoufalé škrábání nohou po podlaze. Prsty mu zaryla do ru-kou, ale on se díval přímo před sebe. Dokonce i když nechal otevřené oči, viděl Teodoru. To se mu stávalo vždycky, když zabí-jel ženu. Mi-loval svou sestru, ale ona zjistila, co je zač, a nechtěla o tom mlčet.
Isendra divoce kopala nohama, ale po zdánlivé věč-nosti kopání zpo-malilo, pak přešlo docela, a byla z ní v jeho rukou jen mrtvá váha. Kadere držel šňůru napjatou, než napočítal do še-desáti, pak ji odmotal a nechal mrtvolu spadnout. Vzápětí by se byla přiznávala. Přiznávala, že je temná družka. Ukázala by na něj prstem.
Po hmatu se prohrabal skříňkami, až vytáhl porcovací nůž. Zba-vit se těla bude složité, ale naštěstí mrtvoly moc nekrvácejí. Ta tro-cha, co vyteče, se vsákne do hábitu. Možná by mohl najít ženu, která mu nechala lístek pode dveřmi. Pokud nebude dost hezká, tak musí mít přátele, kteří jsou také temnými druhy. Nataelovi bu-de jedno, jestli ho začne navštěvovat třeba Aielanka - Kadere sám by se raději vyspal se zmijí, Aielové byli nebezpeční - a možná by měla Aielanka proti Aviendze větší šanci než Isendra. Poklekl a s tichým pobrukováním se dal do práce. Broukal si ukolébavku, kterou ho naučila Teodora.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Sázka

Malým městysem Eianrod zavál lehký noční větřík a pak utichl. Sedě na kamenném zábradlí širokého plochého mostu v srdci měs-ta si Rand pomyslel, že vánek je zřejmě horký, ale po Pustině ho skoro nevnímal. Na noční čas možná bylo dost teplo, nestačilo to však, aby si rozepjal červený kabátec. Řeka pod ním nebyla nikdy velká a teď tekla jen v polovině koryta, ale on se přesto pořád rád díval na to, jak voda proudí k severu, a na měsíční stíny, vrhané le-tícími mraky, které si pohrávaly na temně třpytné hladině. Proto byl doopravdy v noci tady venku. Aby se chvíli díval na spěchají-cí vodu. Ochrany nastavil kolem aielského tábora, který obklopo-val městečko. Aielové samotní dávali pozor, že by ani špaček neproklouzl neviděn. Mohl vyplýtvat hodinku a nechat se uklidnit proudící řekou.
Rozhodně to bylo mnohem lepší než tenkrát, když musel Moi-rain nařídit, aby odešla, protože chtěl studovat s Asmodeanem. Do-konce mu začala nosit jídlo a mluvit, když jedl, jako kdyby mu chtěla do hlavy nacpat vše, co věděla, než dorazí do města Cairhienu. Nedo-kázal čelit jejímu žebronění, aby s ním směla zůstat - opravdu žebroni-la! - jako to udělala předchozí noci. U ženy jako Moirain bylo takové chování natolik nepřirozené, že se mu chtě-lo souhlasit prostě jenom proto, aby to zarazil. Což byl nejspíš dů-vod, proč to udělala. Mnohem lepší bylo aspoň hodinu naslouchat tichému šplouchání řeky. S tro-chou štěstí už se Moirain pro dne-šek vzdala.
Čtyři pět sáhů jílu mezi vodou a rostlinami na obou březích pod ním bylo vyschlých a popraskaných. Rand vzhlédl k mrakům, kte-ré letěly přes měsíc. Mohl se pokusit zařídit, aby z těch mraků pr-šelo. Obě městské kašny byly vyschlé a ve třetí nádržce, která ješ-tě nebyla špinavá k nevyčištění, ležel prach. Pokusit se, to bylo to slovo. Jednou dokázal vymačkat déšť, pamatoval si na tento trik. Kdyby se mu to podařilo, tak by se tentokrát mohl pokusit udělat z toho povodeň a vichřici lámající stromy.
Asmodean mu nepomůže. O počasí toho zřejmě moc nevěděl. Na každou věc, kterou ho ten muž naučil, byly dvě nebo víc, při nichž Asmodean buď rozhodil rukama, nebo si olízl rty a slíbil, že se pokusí. Kdysise Rand učil, že Zaprodanci vědí všechno, že jsou téměř vše-mocní. Jestli však byli i ostatní jako Asmodean, tak kro-mě nevědo-mosti v některých věcech měli taky slabosti. Bylo do-cela dobře mož-né, že již teď věděl o některých věcech víc než oni. Alespoň víc než někteří z nich. Problém bude zjistit kteří. Semirhage byla v ovládání počasí skoro stejně špatná jako Asmodean.
Zachvěl se, jako by to byla noc v Trojí zemi. Asmodean mu to-hle nikdy neřekl. Lepší bylo poslouchat vodu a nemyslet, pokud chce dneska v noci usnout.
Přistoupila k němu Sulin se šufou kolem ramen, takže měla krátké bílé vlasy nepokryté, a opřela se o zábradlí. Šlachovitá Děva byla vyzbrojená do bitvy, lukem, šípy, oštěpy, nožem a puklířem. Na dnešní noc převzala velení jeho osobní stráže. Dva tucty Far Dareis Mai si ladně dřeply na mostě o deset kroků dál. "Zvláštní noc," pro-hodila Sulin. "Hrály jsme, ale náhle všechny házely pou-ze šestky."
"To mě mrzí," řekl jí bez přemýšlení a ona se na něj zvláštně podívala. Ovšem, ona to nevěděla. Rand se o tom nešířil. Vlnky, kte-ré jako ta'veren vydával, se šířily zvláštními, náhodnými cestami. Do-konce ani Aielové by se k němu nepřiblížili na deset mil, kdy-by to věděli.
Dneska se pod třemi Kamennými psy propadla do země, takže spadli do hnízda zmijí, ale žádné z tuctů kousnutí neprošlo látkou. Rand věděl, že to je jeho práce, že mění šance. Tal Nethin, sedlář, jenž přežil Taien, zakopl právě v poledne o kámen, upadl a na rov-né, trav-naté zemi si zlomil vaz. Rand se obával, že to byla také je-ho práce. Na druhé straně Bael a Jherad uzavřeli krevní mstu mezi Shaarady a Goshieny, když byl s nimi a obědval na cestě suše-né maso. Pořád se neměli navzájem rádi a těžko chápali, co vlast-ně udělali, ale bylo to vykonáno, vyměnili si sliby a vodní přísahy, kdy jeden druhému podržel pohárek, aby se mohl napít. Pro Aiely byly vodní přísahy silnější než ostatní. Mohla by přejít celá poko-lení, než si Shaaradové a Goshienové třeba jen ukradnou ovce, ko-zy či dobytek.

Napadlo ho, zda budou tyhle náhodné účinky někdy fungovat i v jeho prospěch. Možná tohle bylo nejblíž. Co jiného, co se přes den stalo, si ještě může přičíst, to nevěděl. Nikdy se neptal a nejraději by to ani neslyšel. Baelové a Jheranové mohli jen těžko vy-rovnat Taly Nethiny.
"Už jsem pár dní neviděl Enailu ani Adelin," prohodil. Byl to stejně vhodný námět, jak změnit téma, jako kterýkoliv jiný. Ty dvě si zřejmě zvlášť žárlivě hlídaly svá místa v jeho stráži. "Jsou ne-mocné?"
Pokud něco, tak se na něj Sulin podívala ještě zvláštněji. "Vrátí se, až se naučí, jak si nehrát s panenkami, Rande al'Thore."
Rand otevřel ústa a pak je zase zavřel. Aielové byli zvláštní -Aviendžiny lekce mu to ještě víc zamotávaly, ne naopak - ale toh-le bylo směšné. "No, tak jim řekni, že jsou dospělé ženy a že by se podle toho měly chovat."
I v měsíčním světle poznal, že se usmívá potěšeně. "Stane se, jak si Car'a'carn přeje." Co znamenalo tohle? Sulin si ho chvíli pro-hlížela se zamyšleně našpulenými rty. "Ještě jsi dnes večer ne-jedl. Jídla je pořád pro všechny dost, a tím, že budeš hladovět, ni-čí břich nenaplníš. Jestli nezačneš jíst, lidé si budou dělat starosti, zda nejsi sám nemocný. Budeš nemocný."
Tiše se zasmál, bylo to spíš jen chraptivé zasípění. Jednu chvíli Car'a'carn, vzápětí... Jestli si neseženе něco k jídlu, Sulin mu to nej-spíš obstará. A pokusí se ho nakrmit. "Budu jíst. Moirain už musí být v pokrývkách." Tentokrát byl její zvláštní pohled uspo-kojivý. Pro změnu řekl něco, čemu nerozuměla.
Jak seskočil z obrubníku, zaslechl na kameny dlážděné ulici ve-doucí k mostu pomalé zvonění koňských podkov. Všechny Děvy se okamžitě vymrštily na nohy a zahalily si tváře. Polovina nasa-dila šípy na tětivy. Rand pudově zvedl ruku, ale meč tam nebyl. Aielové se cítili divně, když jezdil na koni a vezl si tu věc u sedla. Neviděl nut-nost urážet jejich zvyky ještě víc tím, že by meč nosil. Navíc těch koní nebylo moc a blížili se krokem.
Když se jezdci objevili, obklopeni eskortou padesáti Aielů, ne-bylo jich ani dvacet a sklesle se hrbili v sedlech. Většina z nich mě-la kapalíny a pod prsními pláty tairenské kabátce s nabíranými pruhova-nými rukávci. Dvojice v čele měla složitě zlacené kyrysy a velké bílé chocholy připevněné k přílbám, a pruhy na jejich ru-kávcích se v mě-síčním světle leskly aksamitem. - Půl tuctu mu-žů vzadu však bylo menších a štíhlejších než Tairenové, se dvěma malými praporky nazý-vanými con na krátkých žerdích připevně-ných na zádech. Tito muži měli tmavé kabátce a zvonové přílby, vepředu volné, takže jim bylo vidět do tváře. Cairhieňané užívali tyhle praporky k tomu, aby v bitvě zvýraznili důstojníky, a také aby označili osobní družiníky toho které-ho urozeného pána.
Tairenští s chocholy vyvalili oči, když ho zahlédli, a vyměnili si poplašené pohledy. Pak slezli z koní a s přílbami pod paží před ním po-klekli. Byli to mladí muži, jen o málo starší než on, oba s tma-vými bradkami přistřiženými do úhledných špiček podle módy tai-renské nejvyšší šlechty. Prsní pláty pak měli zprohýbané a zlacení sloupané. Někde zkřížili meče. Na Aiely kolem sebe se ani nepo-dívali, jako kdyby věřili, že budou-li je ignorovat, oni zmizí. Děvy si odhalily tvá-ře, i když vypadaly stejně připravené vrazit do kle-čících mužů oštěp či šíp.
Za Taireny pak přicházel Rhuark se šedookým Aielem, o trochu mladším a vyšším, než byl sám, a zastavil se opodál. Mangin pat-řil k Jindo Taardadům a byl jedním z těch, kteří odešli do Tearského Ka-mene. Jezdce přivedli Jindové.
"Můj pane Draku," řekl baculatý, růžovolící panáček, "ať shoří moje duše, ale oni zajali tebe?" Jeho společník, s ušima jako plach-ty a nosem jako brambora, takže vypadal jako sedlák i přes tu bradku, si nervózně shrnoval z čela umaštěné vlasy. "Říkali, že nás zavedou k nějakému chlapíkovi, cosi s úsvitem. Ke Car'a'carnovi. Znamená to něco s náčelníky, jestli si dobře vzpomínám na to, co říkal můj učitel. Odpusť, můj pane Draku. Jsem Edorion z rodu Selornů a tohle je Es-tean z rodu Andiamů."
"Já jsem Ten, kdo přichází s úsvitem," oznámil jim Rand tiše. "A taky Car'a'carn." Už si je zařadil. Mladí páni, kteří trávili čas pi-tím, hraním a lítáním za ženskými, když byl v Kameni. Esteanovi má-lem vylezly oči z důlků. Edorion se chvíli tvářil překvapeně, pak po-malu kývl, jako by náhle pochopil, jak to do sebe zapadá. "Vstaňte. Kdo jsou vaši cairhienští společníci?" Bude zajímavé potkat Cairhie-ňany, kteří nebudou utíkat, aby před Shaidy a všemi ostatními Aiely, jež zahlédnou, spasili holý život. Vlastně jestli by-li s Edorionem a Esteanem, mohli by to být první stoupenci, s ni-miž se v této zemi se-tkal. Tedy pokud se otcové těchhle dvou Tairenů řídili jeho rozkazy. "Přiveďte je blíž."

Estean překvapeně zamrkal, když se zvedal, ale Edorion se okamžitě otočil a křikl: "Meresine! Daricaine! Pojďte sem!" Skoro jako kdyby volal na psy. Cairhienské praporce se zakývaly, jak jezd-ci pomalu sesedali.
"Můj pane Draku." Estean zaváhal a olízl si rty, jako by měl ží-zeň. "Tys... Tys poslal Aiely proti Cairhienu?" "Takže napadli měs-to?"
Rhuark kývl a Mangin připojil: "Jestli se tomu dá věřit, tak se Cairhien ještě drží. Nebo aspoň před třemi dny držel." Nebylo po-chyb o tom, že nevěří, že by se udržel doteď, a ještě méně mu zá-leželo na městě zabijáků stromů.
"Já je neposlal, Esteane," prohlásil Rand, když se k nim připo-jili dva Cairhieňané, kteří poklekli a sundali si přilby, takže bylo vidět, že jsou stejně staří jako Edorion a Estean. Hlavy měli vyho-lené těsně nad uši a v tmavých očích ostražitý výraz. "Ti, kdo na-padli město, jsou moji nepřátelé, Shaidové. Hodlám Cairhien za-chránit, bude-li to aspoň trochu možné."
Musel si vzpomenout, aby Cairhieňanům nařídil, že mají vstát. Za dobu strávenou s Aiely málem zapomněl na zvyk na této stra-ně Páteře světa, samé klanění a poklekání napravo nalevo. Musel také požádat o představení a Cairhieňané mu to sdělili sami. Poru-čík uro-zený pán Meresin z rodu Daganredů - jeho conem byly sa-mé svislé vlnovky v červené a bílé - a poručík urozený pán Daricain z rodu An-nallinů, jehož con pokrývaly malé červené a černé čtverečky. Překva-pilo ho, že to jsou urození páni. I když v Cairhie-nu veleli a vojáky vedli urození páni, rozhodně si neholili hlavy a nestávali se sami vojá-ky. Nebo tomu tak aspoň nebývalo. Zřejmě se hodně změnilo.
"Můj pane Draku." Meresin při tom oslovení trochu zaváhal. Byli s Daricainem oba bledí, štíhlí muži s úzkými tvářemi a dlouhými nosy, ale Meresin byl trošku těžší. Ani jeden nevypadal, že by v po-slední době nějak zvlášť jedl. Meresin se hnal dál, jako by se bál, že ho přeruší. "Můj pane Draku, Cairhien se udrží. Ještě ně-kolik dní, snad dokonce deset či dvanáct, ale musíš přijít rychle, jestli ho máš zachránit."
"Proto jsme také přijeli," ozval se Estean a vrhl po Meresinovi temný pohled. Oba Cairhieňané jej opětovali, ale jejich vzdor byl podbarven naprostou odevzdaností. Estean si shrnul mastné pra-meny vlasů z čela. "Najít pomoc. Oddíly byly vyslány na všechny strany, můj pane Draku." Zachvěl se i přesto, že měl zpocené če-lo, a hlas měl náhle vzdálený a dutý. "Když jsme vyráželi, bylo nás víc. Viděl jsem Barana jít k zemi, křičel, oštěp mu probodl střeva. Ten už nikdy při hře kartu neobrátí. Pomohl by mi pohárek silné žitné."
Edorion dost zamračeně obracel přilbu v oplechovaných rukách. "Můj pane Draku, město se ještě chvíli udrží, ale i kdyby se tihle Aie-lové pustili do boje s tamtěmi, otázkou zůstává, dokážeš je tam přivést včas? Já sám si myslím, že deset dvanáct dní je víc než vel-korysý od-had. Popravdě řečeno jsem sem přijel, protože jsem si myslel, že je lepší umřít probodený oštěpem, než aby mě dostali živého, až překo-nají hradby. Město je plné uprchlíků, kteří utekli před Aiely. Ve městě samotném nezůstal jediný pes či holub, a po-chybuji, že tam brzy zů-stane jediná krysa. Jediná dobrá věc je, že nikomu teď zřejmě nedělá starosti, kdo usedne na Sluneční trůn, ne když je před hradbami tenhle Couladin."
"Druhý den na nás volal, abychom se vzdali Tomu, kdo přichá-zí s úsvitem," připojil se Daricain, čímž si od Edoriona vysloužil ostrý pohled, že ho přerušil.
"Couladin má dost zábavy se zajatci," ozval se Estean. "Mimo dostřel, ale tak, aby to každý na hradbách viděl. Taky je můžeš sly-šet. Světlo spal moji duši, nevím, jestli se nás snaží zlomit, nebo se mu to prostě líbí. Občas nechají rolníky, aby se pokusili doběhnout do měs-ta, a pak, když už jsou skoro v bezpečí, do nich nastřílejí šípy. Ať už je v Cairhienu jakkoliv pochybné bezpečí. Jsou to je-nom rolníci, ale..."
Odmlčel se a ztěžka polkl, jako by si právě teď vzpomněl, jaké má Rand názory na ‚jenom rolníky'.
Rand se na něj jen podíval, ale vypadalo to skoro, jako by se chvěl a cosi si mumlal pod vousy o žit-né.
Do chvilkové odmlky se vložil Edorion. "Můj pane Draku, důle-žité je, že město se dokáže udržet, dokud nepřijdeš, ale musíš přijít rychle. První útok jsme odrazili jenom díky tomu, že Předbrání chytilo plamenem..."
"Oheň se málem dostal do města," přerušil ho Estean. Předbrání, město samo o sobě před hradbami Cairhienu, bylo převážně ze dřeva, pokud se Rand pamatoval. "Byla by to pohroma, kdyby nebyla přímo u ruky řeka."
Druhý Tairen mu skočil do řeči. "...ale urozený pán Meilan má obranu dobře naplánovanou a Cairhieňané

zřejmě pro změnu mají pevnou páteř." Tím si od Meresina a Daricaina vysloužil zamračené pohledy, které buď neviděl, nebo to aspoň předstíral. "Se štěstím sedm dní, nejvíc však osm. Jestli můžeš..."
Edorion jako by splaskl, jak si ztěžka vydechl. "Neviděl jsem jediného koně," říkal, jako by sám pro sebe. "Aielové nejezdí. Pěšky se tak rychle včas nikdy nedostaneš."
"Jak dlouho?" zeptal se Rand Rhuarka.
"Sedm dní," zněla odpověď. Mangin kývl a Estean se zasmál.
"Ať shoří moje duše, nám trvalo tak dlouho dostat se sem na koních. Jestli si myslíš, že se zpátky dostaneš stejně rychle pěšky, mu-síš být..." Estean si uvědomil, jak na něj Aielové upírají oči, zase si shrnul vlasy z tváře. "Je v tomhle městě nějaká kořalka?" zamumlal.
"Otázkou není, jak rychle to zvládneme my," poznamenal Rand tiše, "ale vy, když sundáte pár svých mužů z koní a budete jejich zví-řata střídat. Chci, aby se Meilan a Cairhien dozvěděli, že pomoc je na cestě. Ale ať už půjde kdokoliv, musí vědět jistě, že dokáže udržet jazyk za zuby, jestli ho Shaidové chytí. Nechci dopustit, aby se Cou-ladin dozvěděl víc, než se může dozvědět bez pomoci." Estean zbělel ještě víc než Cairhieňané.
Meresin a Daricain společně padli na kolena, každý popadl Randa za jednu ruku a líbal mu ji. Rand je nechal, ale musel se ovlá-dat. Jedna Moirainina rada, jež nepostrádala zdravý rozum, zněla, neu-rážet zvyklosti lidí, ať už se zdají jakkoliv zvláštní nebo odpudivé, pokud to není naprosto nezbytné, a i pak si to promyslet dvakrát.
"Půjdeme, můj pane Draku," vydechl Meresin. "Děkuji ti, můj pane Draku. Děkuji ti. Pod Světlem, přísahám, že radši zemřu, než bych vyjevil jediné slovu někomu jinému než mému otci či vzneše-nému pánu Meilanovi."
"Milost tě provázej, můj pane Draku," dodával druhý. "Milost tě provázej a Světlo na tě navěky sviť. Jsem tvůj člověk až do smr-ti." Rand nechal Meresina říci, že je taky Randův člověk, než pev-ně odtá-hl ruce a nakázal jim, aby vstali. Nelíbil se mu způsob, ja-kým se na něj dívali. Edorion na ně volal jako na psy, ale muži by se neměli dí-vat na nikoho, jako by byli psi hledící na svého pána.
Edorion se zhluboka nadechl, nafoukl růžové tváře a pomalu vydechl. "Předpokládám, že když jsem to zvládl ven v jednom ku-se, tak to zpátky dokážu taky. Můj pane Draku, odpusť, jestli tě snad ura-zím, ale vsadil bys, řekněme, tisíc zlatých korun, že oprav-du dorazíš do sedmi dní?"
Rand na něj zíral. Ten chlap byl stejně špatný jako Mat. "Ne-mám ani sto korun ve stříbře, natož tisíc ve -"
Sulin ho přerušila. "Má je, Tairene," prohlásila důrazně. "Přijme tvou sázku, jestli vsadíš deset tisíc na váhu."
Edorion se zasmál. "Platí, Aielanko. A jestli prohraju, bude to stát za každý měďák. Když na to tak myslím, tak se stejně nedožiju toho, abych si vybral výhru. Pojďte, Meresine, Daricaine." Po-řád to znělo, jako by volal psy k noze. "Vyjedeme."
Rand počkal, dokud se ti tři neodpoklonkovali a nebyli v půli cesty ke koním, než se otočil k bělovlasé Děvě. "Co tím myslíš, že mám tisíc zlatých korun? Já nikdy ani neviděl tisíc korun, natož deset tisíc."
Děvy si vyměnily pohledy, jako by byl slabomyslný. Stejně tak Rhuark a Mangin. "Pětina pokladu, který byl v Tearském Kameni, patří těm, kdo Kámen dobyli, a vezmou si to, až to budou moct od-nést." Sulin mluvila jako s dítětem, kterému vysvětluje prosté sku-tečnosti každodenního života. "Jako náčelníkovi a válečnému ná-čelníkovi tam patří jedna desetina té pětiny tobě. Tear se ti vzdal jako náčelníkovi právem vítězství, takže jedna desetina Tearu taky patří tobě. A říkal jsi sám, že můžeme vzít pětinu v těchto zemích - tu... daň, tak jsi to nazval." Slovo chvíli hledala. Aielové daně neznali. "Desetina toho taky patří tobě jako Car'a'carnovi."
Rand potřásl hlavou. Během všeho toho povídání s Aviendhou ho nikdy ani nenapadlo zeptat se, zda ta pětina platí i pro něj. Ne-byl Aiel, Car'a'carn Necar'a'carn, a tohle s ním očividně nemělo nic spo-lečného. No, možná to není daň, ale mohl to využít tak, jak králové využívali daně. Naneštěstí měl jen velmi matnou před-stavu, jak je využívají. Bude se muset zeptat Moirain. To byla jed-na věc, kterou ve svých přednáškách vynechala. Třeba si myslela, že je to tak jasné, že by to měl vědět.
Elain by věděla, jak daně použít. A určitě by to byla větší zába-va, nechat si radit od ní, než od Moirain. Napadlo ho, že by rád věděl, kde vlastně je. Nejspíš ještě pořád v Tanchiku. Egwain mu řekla jen málo

krom neustálého proudu přání dobrého zdraví. Za-toužil po tom, aby si mohl s Elain sednout a nechat si od ní vy-světlit ty dva dopisy. Ať Děva oštěpu či dědička Andoru, všechny ženy byly zvláštní. Až snad možná na Min. Ta se mu sice smála, ale při ní si nikdy nemyslel, že mluví nějakým cizím jazykem. Teď by se mu ale nesmála. Jestli ji ještě někdy uvidí, tak uteče sto mil, jen aby se dostala od Draka Zno-vuzrozeného.

Edorion nechal všechny své muže sesednout, vzal si jednoho z jejich koní a ostatní si přivázal k sedlu za otěže, spolu s Esteanovým. Nepochybně si svého schovával pro závěrečný běh mezi Shaidy. Me-resin a Daricain dělali to samé se svými muži. I když to znamenalo, že Cairhieňané měli jen dva náhradní koně každý, ni-koho zřejmě nena-padlo, že by měli dostat některého z tairenských koní. Společně od-klusali k západu, spolu s doprovodem Jindů.

Estean se opatrně, aniž by se na někoho podíval, vydal k vojá-kům stojícím neklidně v kruhu Aielů u kraje mostu. Mangin ho chytil za rukáv s červenými pruhy. "Můžeš nám povědět, jaké jsou podmín-ky v Cairhienu, mokřiňane." Muž s uhrovitou tváří vypa-dal na omdle-ní.

"Jsem si jistý, že odpoví na všechno, nač se ho zeptáte," ucedil Rand ostře a poslední slovo zdůraznil.

"Jen se zeptáme," řekl Rhuark a chytil Tairena za druhý rukáv. Vypadalo to, jako by s Manginem drželi mnohem menšího muže mezi sebou. "Varovat obránce města je jistě dobré a správné, Ran-de al'Tho-re," pokračoval Rhuark, "ale měli bychom vyslat zvědy. Když poběží, můžou do Cairhienu dorazit stejně rychle jako ti mu-ži na koních, a vrátit se k nám se zprávami o tom, jak Couladin ro-zestavil Shaidy."

Rand na sobě sice cítil pohledy Děv, ale podíval se zpříma na Rhuarka. "Hromoví chodci?" navrhl.

"Sha'mad Conde," souhlasil Rhuark. S Manginem obrátili Este-ana - oni ho opravdu drželi ve vzduchu - a vyrazili k ostatním vojá-kům.

"Ptát se!" volal za nimi Rand. "Je to náš spojenec a můj leník." Neměl tušení, zda jím Estean je, nebo není - to byla další věc, na kte-rou se bude muset zeptat Moirain - nebo dokonce nakolik je skutečně spojencem - jeho otec, vznešený pán Torean, se proti Randovi něco naintrikoval - ale nehodlal připustit nic, co by se byť jen vzdáleně po-dobalo Couladinovým způsobům.

Rhuark pootočil hlavu a kývl.

"Staráš se o své lidi dobře, Rande al'Thore." Sulinin hlas byl klidný jako hladina lesní tůně.

"Snažím se," odtušil Rand. Nehodlal se chytit na vějičku. Ať už půjde na obhlídku Shaidů kdokoliv, někteří se z té výpravy nevrá-tí, a tím to bylo dáno. "Myslím, že si teď půjdu vzít něco k jídlu. A trochu se prospat." Do půlnoci nemohly zbývat víc než dvě ho-diny a v tuhle roční dobu pořád ještě svítalo časně. Děvy ho ná-sledovaly a sledovaly stíny stejně ostražitě, jako by čekaly útok, a domlouvaly se mezi sebou rukama. Ale oni Aielové zřejmě vždy očekávali útok.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Daleké sněhy

Ulice Eianrodu byly rovné jako když střelí a stýkaly se v pra-vých úhlech. Pokud to bylo nutné, prořezávaly se skrze kopce, na nichž jinak byly úhledné kamenné terasy. Kamenné domy s doškový-mi střechami vypadaly hranatě, jako by byly tvořeny samými svislými čarami. Eianrod do Couladinových rukou nepadl. Když se tudy Shai-dové prohnali, nebyli tu žádní lidé. Z většího počtu domů však zbýva-ly jenom ohořelé trámy a duté, poničené skoře-piny, včetně většiny velkých tříposchoďových mramorových bu-dov s balkony, o nichž Moirain prohlašovala, že patřívaly kupcům. Ulice byly plné rozbitého nábytku a skleněných střepů vysypaných z oken, tu a tam ležela bota, nějaké nástroje a hračky.
Hořelo tu v různou dobu - Rand tolik poznal sám z toho, jak by-ly začernalé trámy omšelé a kolik kde ve vzduchu zbývalo zápa-chu spáleniny - avšak Lan dokázal načrtnout, kudy šly bitvy, při nichž bylo město dobyto a znovu dobyto někým jiným. Nejspíš různými rody, které soupeřily o Sluneční trůn, i když podle toho, jak to v uli-cích vypadalo, naposledy Eianrod drželi bandité. Cairhien nenavazo-val spojenectví s nikým a s ničím kromě zlata.
Rand se vydal právě k jednomu z kupeckých domů, k největší-mu na dvou městských náměstích, tři poschodí čtvercového půdo-rysu ze šedavého mramoru s velkými balkony a širokým schodiš-těm s tlus-tým hranatým kamenným zábradlím, z něhož bylo vidět na vyschlou kašnu se zaprášenou kruhovou nádržkou. Šance opět jednou se vyspat v posteli byla příliš lákavá, aby se jí vzdal, a jen doufal, že se Aviend-ha rozhodne zůstat ve stanu. Ať už v jeho, či ve stanech moudrých, na tom mu nezáleželo, hlavně pokud nebu-de muset jít spát, zatímco se o pár kroků dál bude ozývat její dý-chání. Odnedávna si začal představo-vat, že slyší i tlukot jejího srd-ce, i když nedržel saidín. Ale jestli ne-bude jinde, tak pro jistotu provedl předběžná opatření.
Děvy vyšly po schodech a některé oběhly budovu, aby se roze-stavily na všech stranách. Rand se bál, že se pokusí prohlásit dům za Střechu Děv, byť jen na jednu noc, jakmile si budovu vybral, byla to jedna z těch mála ve městě, které ještě měly celou střechu a většinu oken, a tak Sulin sdělil, že ji vyhlašuje za Střechu Bratří Vinného stři-ku. Nesměl tam vstoupit nikdo, kdo se nenapil z Vin-ného střiku v Emondově Roli. Z toho, jak se na něj Aielanka po-dívala, bylo zřejmé, že velmi dobře ví, co má za lubem, ale žádná žena ho nenásledovala dál než k širokým dveřím, které jako by by-ly složené ze samých úz-kých svisle položených desek.
Uvnitř byly tři velké, prázdné pokoje, i když si bíle odění gai'ša-inové v široké vstupní síni rozložili pár pokrývek. Na vysokém stropě byl na omítce vzor přísných čtverců. Zabránit vstupu gai'šainům by bylo dokonce i nad jeho síly - stejně jako dostat ven Moirain, pokud už nespala jinde. Ať už vydal jakékoliv rozkazy, že nemá být nikým rušen, ona si vždycky našla nějaký způsob, jak Děvy přimět, aby ji nechaly projít, a vždycky bylo nutné dát jí pří-mý rozkaz, aby šla, než ho opustila.
Gai'šainové se ladně zvedli - muži i ženy - ještě než za sebou Rand zavřel dveře. Nepůjdou spát dřív než on a někteří se budou stří-dat, aby zůstali vzhůru pro případ, že by v noci něco chtěl. Sna-žil se jim přikázat, aby to nedělali, ale říkat gai'šainovi, aby ne-sloužil podle zvyklostí, bylo jako kopat do balíku vlny. Ať už jste udělali jakýkoliv dojem, ten byl pryč, jen co jste vytáhli paty. Rand je pokynem ruky propustil a vyšel po mramorových schodech. Někteří gai'šainové za-chránili pár kousků nábytku včetně postele a dvou péřových matrací, a Rand se těšil na to, jak se umeje a -
Jakmile otevřel dveře své ložnice, ztuhl. Aviendha se nerozhod-la zůstat ve stanu. Stála před stojanem s popraskaným umyvadlem a neladícím džbánkem, s ručníkem v jedné ruce a kostkou žlutého mý-dla v druhé. Neměla na sobě ani nitku. Vypadala stejně ohro-mená jako on, neschopná pohybu.
"Já..." Zarazila se a polkla. Velké zelené oči mu upírala do tvá-ře. "Tady v tom... městě jsem nemohla vyrobit potní stan, tak jsem si řekla, že zkusím tvůj způsob..." Měla pevné svaly a měkké křiv-ky. Od hlavy k patě se vlhce leskla. Randa nikdy nenapadlo, že má tak dlouhé nohy. "Myslela jsem, že na mostě zůstaneš déle. Já..." Hlas jí stoupl a oči se jí zděšeně rozšířily. "Nezařídila jsem to, abys mě viděl! Musím se od tebe dostat pryč. Co nejdál to půjde! Mu-sím!"
Náhle se ve vzduchu kousek od ní objevila mihotavá svislá čá-ra. Rozšířila se, jako by se podélně otáčela, do průchodu. Do míst-nosti zavanul ledový vítr, přinášející hustý sníh.

"Musím se dostat pryč!" zakvílela Aviendha a vrhla se do váni-ce.
Průchod se okamžitě začal zužovat a stáčet, ale Rand bez pře-mýšlení usměrnil a zastavil ho v půlce původní šířky. Nevěděl, co vlastně udělal, ani jak, ale byl si jist, že tohle je průchod pro ces-tování, takový, o němž mu Asmodean vyprávěl a nedokázal ho na-učit, jak ho vytvořit. Na přemýšlení nebyl čas. Ať už Aviendha odešla kamkoliv, odešla nahá do nitra zimní sněhové bouře. Rand zavázal prameny, které spletl, serval všechny pokrývky z postele a hodil je na její šaty a rohož. Popadl pokrývky, šaty i koberce, všechno dohromady, a vrhl se portálem jen o chvíli pozadu.
V nočním vzduchu plném vířící běli ječel ledový vítr. Dokonce i když byl zahalen v prázdnotě, Rand cítil, jak se jeho tělo chvěje. Ve tmě matně rozeznával tvary. Považoval je za stromy. Nebylo tu nic cítit, jen zima. Před ním se, zastřená tmou a sněhem, pohybo-vala ně-jaká postava. Nebyl by si jí všiml, kdyby neměl prázdnotou zostřený zrak. Aviendha utíkala, co měla sil. Rand se drápal za ní sněhem, kte-rý mu sahal po kolena, a na prsa si tiskl velký ranec.
"Aviendho! Stůj!" Bál se, že vyjící vítr jeho slova smetl, ale ona ho slyšela. A pokud něco, tak se rozběhla ještě rychleji. Přinutil se zrychlit, klopýtal a zakopával, jak ho stále vyšší závěje tahaly za boty. Otisky, které zanechávaly její bosé nohy, se rychle plnily sně-hem. Jestli ji v tomhle ztratí z očí... "Stůj, ženská hloupá! Copak se chceš zabít?" Zvuk jeho hlasu ji spíš ještě vybičoval k vyšší rychlosti.
Se zachmuřeným odhodláním se dral dál, padal a znovu se škrá-bal na nohy, silný vítr ho srážel stejně často, jako když zakopl o něco pod sněhem nebo vrazil do stromu. Nesměl ji spustit z očí. Byl jen vděčný za to, že v tomhle lese, nebo co to bylo, rostou stromy tak da-leko od sebe.
Přes prázdnotu klouzaly plány, které vzápětí zavrhl. Mohl se pokusit utišit bouři - a výsledek by možná změnil vzduch v led. Pří-střešek ze vzduchu by zadržel padající sníh, ale to by neudělalo nic s tím, co byl již na zemi. Mohl si roztát stezku ohněm - a místo ve sně-hu se pachtit blátem. Pokud...
Usměrnil a sníh před ním se roztál v pásu na sáh širokém, pásu, který vedl rovně dopředu směrem, kterým běžel. Zvedla se pára a pa-dající sníh mizel půl lokte nad písčitou půdou. Skrze podráž-ky cítil žár. Až skoro ke kotníkům se třásl spalujícím mrazem. No-hy měl zpo-cené a ucukával před rozpálenou zemí. Ale začínal ji dohánět. Ještě pět minut a...
Náhle nejasná postava, kterou sledoval, zmizela, jako by spadla do jámy.
Rand neustále upíral oči na místo, kde ji zahlédl naposledy, a běžel, co měl sil. Náhle se ráchal v ledové proudící vodě, která mu sahala po kolena. Před ním tající sníh odhalil víc, okraj ledu se pomalu stahoval zpátky. Z černé vody žádná pára nestoupala. Po-tok nebo ře-ka, proud byl velký, aby tím, kolik usměrnil, rychle te-koucí vodu ohřál byť jenom o stupínek. Musela doběhnout na led a propadnout skrz, ale tím, že se tu bude brodit, ji nezachrání. Na-plněný saidínem si zimu téměř neuvědomoval, nicméně zuby mu neovladatelně cvakaly.
Zacouval na břeh a nespouštěl oči z místa, o němž si myslel, že tam propadla Aviendha, usměrnil do stále holé země, o hodný kus od vody, prameny ohně, až se písek roztavil, spojil se a bíle zazá-řil. Do-konce i ve sněhové bouři místo zůstane chvíli horké. Odlo-žil ranec do sněhu vedle - její život závisel na tom, že pokrývky a rohože zase rychle najde - vstoupil do bílé závěje vedle roztave-né stezky a lehl si na břicho. Pomalu se doplazil k zasněženému ledu.
Vítr kolem svištěl. Kabátec jako by vůbec neměl. Ruce měl již bez citu a přestával cítit i nohy. Už se dokonce i přestal třást, jen občas se prudce zachvěl. Uvnitř prázdnoty byl chladný a klidný, věděl, co se děje. Ve Dvouříčí také byly vánice, možná dokonce stejně strašné jako tahle. Jeho tělo se již přestalo bránit. Jestli rychle nenajde teplo, bude se z prázdnoty moci klidně dívat, jak umí-rá. Ale pokud zemře, zemře také Aviendha. Pokud již nezemřela.
Led, praskající pod jeho váhou, spíš jen cítil, než slyšel. Ruce se mu při pátrání probořily do vody. Bylo to správné místo - jak však kolem vířil sníh, skoro nic neviděl. Máchal rukama ve vodě, pátral a šplouchal. Jednou sáhl na cosi na okraji ledu, a když silou vůle přinutil své prsty, aby se sevřely, nahmátl zledovatělé, praskající vlasy.
Musím ji vytáhnout ven. Plazil se zpátky a táhl ji za sebou. By-la jen mrtvá váha, pomalu klouzala ven z vody. Je mi jedno, jestli ji led poškrábe. Lepší to, než aby zmrzla nebo se utopila. Zpátky. Nepřestá-vej. Jestli se zastavíš, tak ona zemře. Pohybuj se, Světlo tě spal! Plazil se. Zabíral nohama a odtlačoval se jednou rukou. Druhou měl zaťatou do Aviendžiných vlasů. Nebyl čas ji chytit lé-pe. Ona to vlastně stejně

necítila. Moc dlouho jsi to měl snadné. Urození pánové poklekali a gai'šainové ti běhali pro víno a Moirain dělala, co jsi jí řekl. Dál. Je čas něco se sebou udělat, jestli to ještě půjde. Nepřestávej, hejhej se ty zatracenej zparchantělej sy-nu chromý kozy! Hejbej se!
Náhle ho začaly bolet nohy po kotníky. Ke kolenům se mu zača-la plížit bolest. Chvíli mu trvalo, než se ohlédl, a pak se rychle skulil z plochy roztaveného písku, z něhož stoupala pára. Vítr od-nášel prouž-ky kouře, jenž mu stoupal z doutnajících spodků.
Neobratně nahmatal ranec, který tu nechal, a Aviendhu zabalil od hlavy k patě do všeho, co tam bylo, do pokrývek, do rohoží i je-jích šatů. Každý kousek ochrany byl životně důležitý. Oči měla za-vřené a nehýbala se. Rozhrnul pokrývky, aby jí mohl položit ucho na prsa. Srdce jí bilo tak pomalu, že si nebyl jist, zda je opravdu slyší. Dokonce ani čtyři pokrývky a půl tuctu koberců nestačilo, a on do ní nemohl usměrnit žár, jako to udělal s půdou. Dokonce i kdyby ztenčil prameny, jak nejvíc to bylo možné, byla větší šan-ce, že ji zabije, než zahřeje. Cítil tkanivo, které použil, aby zablo-koval její průchod, bylo asi míli či dvě daleko v bouři. Jestli se ji pokusí donést tak daleko, ani jeden z nich nepřežije. Potřebovali přístřešek a potřebovali ho tady.
Usměrnil prameny vzduchu a sníh se začal pohybovat proti vět-ru, až se nahrnul kolem čtverce o straně asi tři kroky s mezerou pro dveře, a sněhové stěny se zvedaly stále výš. Sníh se stlačoval, až se leskl jako led, a nakonec se jako střecha překlenul v dost velké výšce, aby se mohl postavit. Uchopil Aviendhu do náručí a vklopýtal do tmavého vnitřku, načež v rozích spletl a svázal plameny, aby bylo světlo, a dalším usměrněním nabral další sníh a uzavřel dveře.
Už když vítr zůstal venku, cítil se tepleji, ale to nebude asi sta-čit. Použil trik, který mu ukázal Asmodean, spletl vzduch a oheň a vzduch kolem nich se ohřál. Neodvažoval se však tkanivo zavá-zat. Kdyby usnul, mohl by žár zesílit a roztavit chýši. Co se toho týkalo, plameny byly skoro stejně nebezpečné, ale on byl příliš utahaný a promrzlý, aby udržel víc než jedno tkanivo.
Půda uvnitř byla vyčištěna během stavby, takže tu byla holá pís-čitá hlína s několika suchými lístky, které nepoznal, a nějaké ubo-hé suché býlí, pro něj stejně cizí. Propustil tkanivo, jež ohřívalo vzduch, a zahřál hlínu natolik, aby z ní vyhnal mráz, a pak znovu spletl pů-vodní pramínky. Měl co dělat, aby Aviendhu na zem zleh-ka položil a nepustil ji.
Vsunul ruku pod pokrývky, aby jí mohl sáhnout na tvář a na ra-meno. Po obličeji jí stékaly pramínky vody, jak jí tál led z vlasů. Jemu byla zima, ale ona byla jako led. Potřebovala každý ždibíček tepla, který pro ni dokázal opatřit, a on se neodvažoval zahřát vzduch víc. Na stěnách zevnitř se již leskla tenká vrstva roztáté vo-dy. Ať už se cítil jak chtěl zamrzlý, pořád měl v těle víc tepla než ona.
Svlékl se, zalezl k ní pod pokrývky a nahoru naskládal ještě své vlhké šatstvo. Mělo by pomoci zadržet tělesné teplo uvnitř. Cítil její nádherné tělo, jak měl hmat posílený ještě prázdnotou a saidínem. Vedle její pleti vypadalo i hedvábí drsně. Ve srovnání s její pletí byl satén... Nemysli. Shrnul jí z obličeje mokré vlasy. Měl jí je usušit, ale voda už nebyla tak ledová a tady stejně nebylo kro-mě pokrývek či jejich šatů nic jiného. Oči měla zavřené a vedle něj se pomalu zvedala její hruď. Její hlava mu spočívala na ruce, stu-lená pod ramenem. Kdy-by nebyla jako zima sama, mohla by spát. Tak klidná. Vůbec ne roz-zlobená. Tak krásná. Přestaň myslet. Ten-to rázný rozkaz přišel zvenčí, mimo prázdnotu, jež ho obklopova-la. Mluv.
Snažil se vykládat o první věci, jež mu přišla na mysl, o Elain a zmatku, jejž způsobily její dva dopisy, ale myšlenky na zlatovlasou Elain okamžitě přejely po povrchu prázdnoty, vzpomínky na to, jak se líbali ve skrytých zákoutích v Kameni. Nemysli na líbá-ní, hlupáku! Přenesl myšlenky na Min. Takhle na Min ještě nikdy nepomyslel. No, pár snů se přece nemohlo počítat. Min by mu by-la vylepila políček, kdyby se ji někdy pokusil políbit, nebo by se mu vysmála a nazvala by ho troubou. Jenže to vypadalo, že poví-dání o kterékoliv ženě mu je-nom tím víc připomíná, že má v náru-čí ženu, jež na sobě nemá žádné šaty.
Naplněn jedinou silou cítil její vůni, cítil každý coul jejího těla stejně jasně, jako by ji hladil... Prázdnota se zachvěla. Světlo, jenom se ji snažíš zahřát! Přestaň myslet na špinavosti, člověče!
Snažil se zahnat podobné myšlenky, a tak začal vyprávět o svých nadějích pro Cairhien, jak přinese mír a konec hladomoru, jak k sobě přimkne státy bez dalšího krveprolévání. Ale tohle vyprá-vění mělo svůj vlastní život také, svou vlastní nevyhnutelnou ces-tu vedoucí do Shayol Ghulu, kde se bude muset postavit Temnému a zemřít, pokud proroctví mluvila pravdu. Připadalo mu zbabělé říkat, že doufá, že by

to mohl nějak přežít. Aielové zbabělost ne-znali. Nejhorší z nich byl udatný jako lev. "Rozbití světa zabilo slabé," slyšel říkat Baela, "a Trojí země zabila zbabělce."
Začal mluvit o tom, kde by tak asi mohli být, kam je mohla za-vést při tom svém divokém, nesmyslném útěku. Bylo to horší než ne-smyslné. Bylo to šílené. A přesto on věděla, že utíkala před ním. Utí-kala před ním. Jak ho jen musela nenávidět, když prchala, jak nejdál mohla, místo aby mu prostě řekla, aby ji nechal vykoupat v soukromí.
"Měl jsem zaklepat." Na dveře své vlastní ložnice? "Vím, že jsi nechtěla být v mé blízkosti. Nemusíš. Ať už chtějí moudré coko-liv, co-koliv říkají, ty se vrátíš do jejich stanů. Už se ke mně nebu-deš nikdy muset přiblížit. Vlastně, jestli to uděláš, tak... tak tě po-šlu pryč." Proč přitom zaváhal? Ona mu věnovala jen hněv, chlad a hořkost, když byla vzhůru, a když spala... "Byla to pěkná hlou-post. Mohla ses zabít." Znovu ji pohladil po vlasech. Nějak ne-mohl přestat. "Jestli ještě někdy uděláš něco třebas jen zpolovice tak hloupého, tak ti zlámu vaz. Máš vůbec ponětí, jak mi bude chy-bět slyšet tě v noci, jak vedle mě dýcháš?" Chybět? Vždyť ho tím dohánělа k šílenství! To on byl ten, kdo šílel. Musí toho hned ne-chat. "Půjdeš pryč, a tím to končí, i kdybych tě měl poslat zpátky do Rhuideanu. Moudré mi nemůžou bránit, když promluvím jako Car'a'carn. Už přede mnou nebudeš muset nikdy utíkat."
Ruka, která nedokázala přestat hladit, se zarazila, když se žena zavrtěla. Rand si uvědomil, že má již kůži na dotek teplou. Vlast-ně velmi teplou. Měl by se slušně zabalit do pokrývky a odtáhnout se. Otevřela oči, jasné a tmavě zelené. Upřeně na něj hleděla ze vzdále-nosti necelého půl lokte. Jeho přítomnost ji zřejmě nijak ne-překvapila. Sundal z ní své ruce a chtěl vyklouznout pryč, ale ona ho pevně chytila za vlasy, až to zabolelo. Kdyby se pohnul, zůsta-la by mu lysina. Nedala mu možnost něco vysvětlovat. "Slíbila jsem své skoro-sestře, že tě budu hlídat." Zdálo se, že mluví k so-bě stejně jako k němu, téměř bezvýrazným hlasem. "Utíkala jsem před tebou, jak jsem jen stačila, abych zaštítila svou čest. A ty jsi mě následoval dokonce až sem. Kruhy nelžou a já už nemůžu utí-kat." Ke konci mluvila rozhodně. "Už nebudu utíkat."
Rand se jí chtěl zeptat, co tím myslí, zatímco se neustále snažil dostat její prsty z vlasů, ale ona ho popadla druhou rukou na opač-né straně a přitáhla si jeho ústa ke svým. Tím udělala konec racio-nálnímu myšlení. Prázdnota se roztříštila a saidín se ztratil. Rand si nemyslel, že by sám dokázal přestat, i kdyby to chtěl, jenže ho stejně ani nenapadlo, že by to měl chtít, a ona rozhodně nechtěla, aby to udělal. Vlastně poslední aspoň trochu rozumná myšlenka na velmi dlouhou dobu byla, že si vůbec nemyslí, že by dokázal zarazit ji.
O hodnou dobu později - dvě hodiny, možná tři, nemohl si být jist - ležel na kobercích s pokrývkami přes sebe a rukama za hla-vou a pozoroval Aviendhu, jak prohlíží kluzké bílé stěny. Zadrže-ly překva-pivé teplo. Nebylo třeba znovu sáhnout pro saidín ani aby zahnal chlad, ani aby se ohřál vzduch. Aviendha si při vstává-ní jen prsty pro-hrábla vlasy a pohybovala se ve své nahotě napros-to bez rozpaků. Ovšem, bylo trochu pozdě stydět se za něco tak ne-patrného, jako ne-mít na sobě žádné šaty. Rand se bál, že když ji tahal z vody, poranil ji, ale ona měla po těle míň škrábanců než on a kupodivu jí nijak neubí-raly na kráse.
"Co je to?" vyzvídala.
"Sníh." Jak nejlépe uměl, jí vysvětlil, co je to sníh, ale ona je-nom potřásla hlavou, částečně ohromeně, částečně nevěřícně. Ně-komu, kdo vyrostl v Pustině, musela zmrzlá voda padající z oblohy připadat naprosto stejně nemožná jako létání. Podle záznamů, když v Pustině jednou jedinkrát pršelo, byla to jeho práce.
Když si přetahovala spodničku přes hlavu, nemohl si lítostivě nepovzdechnout. "Moudré nás můžou sezdat, jakmile se vrátíme." Stále ještě cítil tkanivo, jež drželo průchod otevřený.
Aviendžina tmavě narudlá hlava se vynořila z výstřihu spodnič-ky a ona se na něj upřeně podívala. Ne nepřátelsky, ale přátelsky taky ne. Spíš odhodlaně. "Proč si myslíš, že nějaký muž má právo se mě na tohle zeptat? Kromě toho, ty patříš Elain."
Randovi se po chvíli konečně podařilo zavřít ústa. "Aviendho, právě jsme... My dva... Světlo, teď se musíme vzít. Ne že bych to dě-lal, protože musím," dodával spěšně. "Chci to." Vlastně si tím ale vů-bec nebyl jistý. Věřil, že by ji mohl milovat, ale stejně věřil, že by mohl milovat i Elain. A z nějakého důvodu se do toho při-dala ještě Min. Jsi stejně velký smilník jako Mat. Ale pro jednou mohl udělat, co bylo

správné, protože to bylo správné.
Ona si odfrkla a sáhla na punčochy, aby se přesvědčila, že jsou suché. Pak se posadila a natáhla si je.
"Egwain mi vykládala, jaké má-te v tom vašem Dvouříčí svatební zvyky."
"Ty chceš čekat celý rok?" zeptal se jí nevěřícně.
"Rok. Ano, tohle jsem chtěla říct." Nikdy si neuvědomil, jaký kus nohy žena ukáže, když si natahuje punčochu. Zvláštní, že to může působit tak vzrušujícím dojmem, když ji viděl nahou a zpo-cenou a... Soustředil se na to, co říká. "Egwain říkala, že uvažova-la o tom, že požádá svou matku o svolení ke svatbě s tebou, ale než se o tom zmí-nila, její matka jí řekla, že musí počkat další rok, i když už má vlasy spletené do copu." Aviendha se zamračila s ko-lenem až pod bradou. "Je to správně? Říkala, že dívka si nesmí za-plést vlasy do copu, dokud není dost stará, aby se mohla vdát. Ro-zumíš tomu, co říkám? Vypadáš jako ryba, co ji Moirain chytila v řece." V Pustině žádné ryby nebyly. Aielové je znali jen z knih.
"Ovšemže vím," prohlásil Rand. Podle toho, kolik z jejích řečí pochopil, mohl stejně dobře být hluchý a slepý. Posunul se pod po-krývkou a snažil se mluvit, jako by si byl jist, že všechno zvládne. "Alespoň... No, tyhle zvyky jsou složité a já si nejsem jistý, o kte-rém z nich mluvíš."
Aviendha se na něj chvíli podezíravě dívala, ale aielské zvyky byly tak složité, že mu věřila. Ve Dvouříčí jste spolu rok chodili, a když jste se k sobě hodili, tak jste se zasnoubili a nakonec vzali. Dál zvyky nezacházely. Ona však při oblékání pokračovala dál. "Myslím to, jak dívka během roku požádá svou matku o svolení, a taky vědmu. Neříkám, že tomu rozumím." Přes hlavu si přetáhla živůtek, takže jí chvíli bylo špatně rozumět. "Když ho chce a je dost stará, aby se vda-la, tak k čemu potřebuje svolení? Ale chápej, podle našich zvyků," z jejího tónu bylo jasné, že to jsou ty jedi-né, které jsou důležité, „je na mně, abych se rozhodla, jestli tě po-žádám, a já to neudělám. Podle vašich zvyků," připjala si opasek a zamítavě zavrtěla hlavou, "nemám svolení své matky. A ty bys, předpokládám, potřeboval povolení otce. Nebo svého otce-bratra, když je tvůj otec mrtvý, ne? My to ale nemá-me, takže se nemů-žeme vzít." Začala skládat šátek, aby si ho mohla ovázat kolem hlavy.
"Chápu," řekl slabě. Každý chlapec z Dvouříčí, který by požá-dal svého otce o něco takového, by dostal jednu - nebo víc - za uši. Když si pomyslel na mládence, kteří se celí potili strachy, že někdo, kdokoliv, zjistí, co provádějí s děvčaty, jež si chtějí vzít... Například si vzpomínal, když Nyneiva chytila Kimry Lewinovou a Bara Dowtryho v seníku Barova otce. Kimry nosila vlasy splete-né již pět let, ale když s ní skončila Nyneiva, převzala to za ni pa-nímáma Lewinová. Ženský kroužek ubohého Bara málem zaživa stáhl z kůže, a to nebylo nic pro-ti tomu, co ženské dělaly Kimry ten měsíc, o kterém si myslely, že je nejkratší slušná doba čekání do svatby. Tajně se povídal vtip, aby to nezaslechla žádná členka ženského kroužku, že ani Bar, ani Kimry se celý první týden své-ho manželství nedokázali posadit na zadek. Rand předpokládal, že Kimry opomněla požádat o dovolení. "Ale hádám, že Egwain stej-ně neznala všechny mužské zvyky," pokračoval. "Ženy nevědí vše. Chápej, jelikož jsem s tím začal já, tak se musíme vzít. Na povo-lení nezáleží."
"Ty že jsi s tím začal?" Odfrkla si důrazně a významně. Aielan-ky, Andořanky i všechny ostatní ženy používaly tenhle zvuk jako proutek, aby člověka buď pobídly, nebo ztloukly. "Ale na tom stej-ně nezáleží, protože tady se řídíme aielskými zvyky. Tohle se už nikdy nestane, Rande al'Thore." Lítost v jejím hlase ho překvapi-la - a potěši-la. "Ty patříš skoro-sestře mé skoro-sestry. Mám teď k Elain toh, ale do toho tobě nic není. To tady budeš ležet věčně? Slyšela jsem, že muži po tom bývají líní, ale nemůže zbývat moc času do chvíle, než budou kmeny připravené ráno vyrazit na ces-tu. Ty musíš být tam."
Náhle se sklíčeným výrazem klesla na ko-lena. "Jestli se dokážeme vrátit. Nejsem si jistá, že si pamatuju, jak jsem udělala tu díru, Rande al'Thore. Musíš najít cestu zpátky."
Rand jí řekl, jak průchod zablokoval, a že pořád cítí, jak drží. Aviendze se ulevilo, dokonce se na něj usmála. Ale když zkřížila nohy a upravila si suknice, bylo zřejmé, že se nehodlá obrátit, za-tímco se on bude oblékat.
"Je to spravedlivé," zamumlal si pro sebe po delší době a vy-škrábal se z pokrývek.
Snažil se být stejně nenucený jako ona, ale nebylo to snadné. Pokaždé, když se k ní obrátil zády, ucítil na sobě její oči jako do-tek ruky. Neměla důvod mu sdělovat, že má pěkný zadek. On neřekl nic o tom, jak je krásná. Ona to ale stejně řekla jenom proto, aby se začer-venal. Ženy se na muže takhle nedívaly.

A taky nežá-dají svou matku o svolení k...? Měl takové nejasné tušení, že život s Aviendhou se tímhle ani trochu nezjednodušil.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Krátký oštěp

Moc toho nenamluvili. I kdyby venku stále zuřila sněhová bou-ře, mohli to k průchodu zvládnout s použitím pokrývek a koberců mís-to plášťů. Aviendha je začala rozdělovat, zatímco Rand sáhl pro sai-dín, naplnil se životem a smrtí, roztaveným ohněm a teku-tým ledem.
"Rozděl je spravedlivě," řekl jí. Věděl, že má hlas chladný a bez emocí. Asmodean tvrdil, že se přes to může dostat, ale jemu se to za-tím nepodařilo.
Aviendha se na něj překvapeně podívala, ale řekla jen: "Tebe je potřeba zakrýt větší kus," a pokračovala dál podle sebe.
Nemělo smysl se hádat. Podle jeho zkušeností, od Emondovy Role po Děvy, pokud pro vás žena chtěla něco udělat, jediný způ-sob, jak jí v tom zabránit, byl svázat ji, zvláště pokud to z její stra-ny zahr-novalo nějakou oběť. Překvapením bylo, že nemluvila ani kysele a že nepoznamenala něco v tom smyslu, že je jenom měk-ký mokřiňan. Možná z toho vzešlo i něco jiného dobrého kromě vzpomínky. Přece nemůže myslet už nikdy víc vážně. Tušil však, že to myslela právě takhle.
Spletl pramen ohně tenký jako prst a do jedné stěny prořízl ob-rys dveří. Nahoře otvor trochu rozšířil. Dovnitř kupodivu začalo prou-dit denní světlo. Rand propustil saidín a vyměnil si s Aviendhou pře-kvapený pohled. Věděl, že ztratil přehled o čase - Unikl by ti třeba celý rok - ale nemohli být uvnitř tak dlouho. Ať už by-li kdekoliv, bylo to určitě hodně daleko od Cairhienu.
Rand zatlačil do sněhu, ale ten nepovolil, dokud se o něj neopřel zády, nezaryl podpatky do země a nezabral vší silou. Právě když ho napadlo, že by to nejspíš zvládl snáz s jedinou silou, sněhový kvádr vypadl ven a strhl ho s sebou do studeného, svěžího, bledé-ho denního světla. Ale ne úplně. Kvádr se zastavil pod úhlem, jak se zarazil o sníh, který se kolem chýšky navál. Leže na zádech, jen s hlavou ven-ku, Rand viděl další hromádky, některé tvořily hladké závěje kolem řídce rostoucích zakrslých stromů, jež nepoznal, jiné se nahrnuly zřejmě kolem keřů či balvanů.

Rand otevřel ústa - a zapomněl, co chtěl říci, jak cosi proletělo ve vzduchu nad ním ve výšce ani ne dvanáct sáhů, protáhlé šedé stvo-ření mnohem větší než kůň, letící na pomalu se pohybujících širokých křídlech. Tvor měl rohatou hlavu a podlouhlý čenich, na nohách drápy a tenký, ještěří ocas, který se za ním táhl. Rand stvo-ření sledoval, jak letí nad stromy. Na jeho zádech seděli dva lidé. Přestože na sobě měli silný oděv s kapuci, bylo zřejmé, že prohlí-žejí zemi dole. Kdyby mu ze sněhu nekoukala jenom hlava, kdyby nebyl přímo pod tím tvorem, jistě by ho byli zahlédli.
"Nech pokrývky tady," vykřikl, když se vrhl dovnitř. Pověděl Aviendze, co zahlédl. "Možná by byli přátelští, a možná ne, ale ra-ději bych to nezjišťoval." Na každý pád si nebyl jist, že se chce se-tkat s lidmi, kteří jezdí na něčem takovém. Pokud to vůbec byli li-dé. "Bu-deme se muset zpátky k průchodu proplížit. Jak nejrychleji to půjde, ale nenápadně."
Ona se k jeho úžasu nehádala. Když se o tom zmínil při tom, jak jí pomáhal přelézt ledový kvádr - to byl taky div, protože Aviendha jeho ruku přijala, aniž se byť jen zamračila - řekla: "Když mluvíš ro-zumně, tak se nehádám, Rande al'Thore." Takhle si to on rozhodně nepamatoval.
Půda kolem nich byla rovná pod vysokou sněhovou pokrývkou, ale na západě se zvedaly prudké svahy hor s bílými čepicemi, je-jichž vrcholky se pyšnily věncem mračen. Rand neměl potíže zjis-tit, kde je západ, protože slunce vycházelo. Nad oceánem byla vi-dět asi polovina slunečního kotouče. Rand na to zazíral. Země se svažovala dost na to, aby viděl, jak se vlny tříští v divoké sprše o skalnatý, balvany posetý břeh asi půl míle daleko. Oceán na vý-chodě se táhl bez přerušení až k obzoru a slunci. Jako kdyby nesta-čil sníh, tohle mu prozradilo, že jsou v zemi, kterou vůbec nezná.
Aviendha hleděla na vlny s bílými hřebeny s úžasem, ale pak jí to došlo a ona se na Randa zamračila. Možná ještě nikdy neviděla oceán, ale viděla mapy.
V sukních měla ve sněhu větší potíže než Rand, a on se potácel a cestu si místy musel prohrabávat, občas dokonce zapadl do sně-hu až po pás. Když ji Rand popadl do náručí, Aviendha zalapala po dechu a zlobně na něj upřela zelené oči.
"Musíme jít rychleji, než se dokážeš vlíct v těch sukních," řekl jí. Mračení ustoupilo, ale ruku kolem krku, v což tak napůl doufal, mu nedala. Místo toho ruce sepjala a nasadila trpělivý výraz. Ma-ličko dotčený nevrlosti. Ať už v ní to, co spolu dělali, způsobilo ja-kékoliv změny, zas tak moc velké tedy nebyly. Nechápal, proč se mu ulevilo.
Mohl nechat ve sněhu roztát stezku, jako to udělal v bouři, ale kdyby se objevil další z těch létajících tvorů, vyčištěný chodníček by ho zavedl rovnou k nim. O kus dál napravo přeběhla po sněhu liška, čistě bílá až na černou špičku huňatého ocásku, a občas na něj a na Aviendhu ostražitě mrkla. Na různých místech byly ve sněhu stopy králíků, rozmazané tam, kde zvířátka odskočila, a jed-nou zahlédl i otisky kočky, která musela být velká dobře jako lev-hart. Možná tu žila ještě větší zvířata, možná nějací nelétaví pří-buzní toho kožnatého tvora. Rozhodně to nebylo něco, co by chtěl potkat, ale pořád tu byla možnost, že by ti... létavci... mohli brát vyrytou brázdu, kterou teď za sebou zanechával, za stopu nějaké-ho zvířete.
Přesto přecházel od stromu ke stromu a přál si, aby jich bylo víc a rostly blíž u sebe. Ovšem kdyby rostly, nebyl by Aviendhu v bou-ři našel, aspoň ne tak snadno - zavrčela a zamračila se na něj a on povo-lil sevření - teď by to však rozhodně pomohlo. Ale díky to-mu, že se kradl jejich směrem, zahlédl ty druhé první.
O necelých padesát kroků dál, mezi ním a bránou - přímo u brá-ny, cítil, že jeho tkanivo drží - byli čtyři lidé na koních a více než dva-cet na zemi. Jezdci na koních byly všechno ženy v dlouhých, kožiši-nou podšitých pláštích. Dvě z nich měly na levém zápěstí stříbrný náramek propojený dlouhým vodítkem ze stejného lesklé-ho materiálu s jasným obojkem, který měly kolem krku šedě odě-né ženy bez plášťů stojící ve sněhu. Ti opěšalí byli muži v tmavé kůži a zbroji pomalované zelenou barvou a zlatem, z překrývajících se plátů na hrudích, zvnějšku na pažích a zepředu pak na steh-nech. Na oštěpech měli zelenozlaté střapce, pavézy měli pomalo-vané stejnými barvami a jejich přílby připomínaly hmyz, kdy jako by se dívali skrz kusadla. Jeden byl jasně důstojník, neměl oštěp ani štít, nýbrž na zádech obouruční meč. Pláty jeho lakované zbro-je byly lemované stříbrem a hmyzí dojem z jeho omalované přílby ještě zvyšovaly tenké zelené chocholy, jako tykadla. Rand už vě-děl, kam se s Aviendhou dostali. Takovou zbroj již viděl. I ženy s takovými obojky.

Postavil Aviendhu na zem za něco, co vypadalo jako větrem zo-hýbaná borovice, až na to, že kmen byl hladký a šedý, s černými šmouhami, ukázal a ona mlčky kývla.
"Ty dvě ženy na vodítku můžou usměrňovat," zašeptal. "Doká-žeš je zablokovat?" A spěšně dodal: "Ještě na zdroj nesahej. Jsou to vězeňkyně, ale přesto by mohly varovat ostatní, a i kdyby to neuděla-ly, ty ženy s náramky možná dokážou poznat, že tě vycí-tily."
Aviendha se na něj podívala úkosem, ale nemarnila čas hloupý-mi otázkami, jako třeba odkud to ví. Věděl však, že přijdou po-zději. "Ty ženy s náramky můžou taky usměrňovat," odpověděla stejně ti-chounce. "Ale jsou cítit velmi zvláštně. Slabě. Jako by to nikdy necvi-čily. Nechápu, jak je to možné."
Rand ano. Damane byly ty, které měly umět usměrňovat. Jestli ty dvě ženy nějak proklouzly seanchanskou sítí a nestaly se mís-to toho damane - a z toho mála, co o nich věděl, to nemohlo být snadné, protože Seanchané v letech, kdy by mohla vykázat první známky usměrňování, vyzkoušeli jednu každou ženu - určitě by se nikdy neodvážily prozradit. "Dokážeš odstínit všechny čtyři?"
Aviendha po něm vrhla velmi domýšlivý pohled. "Ovšem. Egwain mě naučila, jak zvládnout několik pramenů najednou. Můžu je zablokovat, ty prameny zavázat, a pak je omotat prameny vzdu-chu dřív, než poznají, co se děje." Ten sebevědomý úsměv zmizel. "Jsem dost rychlá, abych zvládla je i jejich koně, ale zbytek zůsta-ne na tobě, dokud nepřivedu pomoc. Kdyby některý unikl... Ty oštěpy až sem určitě snadno dohodí, a kdyby tě některý z nich při-píchl k zemi..." Chvíli si cosi mumlala. Nakonec se na něj podíva-la tak rozzuřeně, že to u ní ještě nikdy neviděl. "Egwain mi vyprá-věla o léčení, ale ona toho o něm moc neví, a já ještě míň."
Kvůli čemu se mohla zlobit teď? Mnohem lepší je snažit se po-chopit slunce než ženu, pomyslel si suše. Tohle mu řekl Tom Merrilin a byla to prostá pravda. "Ty se postarej o odstínění těch žen," řekl jí. "Já udělám zbytek. Ale až tě vezmu za ruku."
Poznal, že si myslí, že se vychloubá, ale on nebude muset vlák-na dělit, jen splést složitý pramen vzduchu, kterým připoutá paže k bokům a spoutá koňské, stejně jako lidské nohy. Zhluboka se na-dechl, popadl saidín, vzal ji za ruku a usměrnil.
Seanchané začali zděšeně křičet. - Měl si taky vzpomenout na roubíky, ale než přivolají něčí pozornost, oni dva už budou za průcho-dem. Držel vzor, popadl Aviendhu za loket a zpola ji táhl sně-hem, nevšímaje si jejího prskání, že umí chodit. Aspoň jí takhle prohrabal cestu, protože si museli pospíšit.
Seanchané umlkli a hleděli na něj a na Aviendhu, když kolem a před nimi procházeli. Dvě ženy, které nebyly sul'dam, shodily kapuce a vzpíraly se tkanivu. Rand ho podržel, než by ho zavázal. Až odejde, stejně ho bude muset pustit z toho prostého důvodu, že nemohl nechat dokonce ani Seanchany spoutané ve sněhu. Kdyby nezmrzli, pořád ještě tu byla ta velká kočka, jejíž stopy zahlédl. A kde je jedna, musí jich být víc.
Průchod byl v pořádku, ale místo aby vedl zpět do jeho pokoje v Eianrodu, byl jednolitě šedý. Taky mu připadal jaksi užší než předtím. Horší bylo, že v té šedi viděl tkanivo. Bylo setkáno ze saidínu. Přes prázdnotu přeletěla rozzuřená myšlenka. Nepoznal, co to mělo udělat, ale snadno to mohla být past na toho, kdo by prů-chodem prošel, sple-tená jedním ze Zaprodanců. Nejspíš Asmodeanem. Kdyby ho ten chlap dokázal předat ostatním, mohl by mezi nimi získat znovu své místo. A přesto nemohlo být ani řeči o tom, že by zůstali tady. Kdyby si jen Aviendha vzpomněla, jak tu bránu upletla, mohla by otevřít dal-ší, ale jak to zatím vypadalo, budou muset použít tuhle, past nepast.
Jedna z žen na koních, s černým krkavcem před bílou věží na še-dé přednici šatů, měla vážnou tvář a tmavé oči, které jako by se mu chtěly provrtat do lebky. Druhá, mladší, bledší a menší, nicméně vznešenější, měla na zeleném plášti stříbrnou jelení hlavu. Malíč-ky na jezdeckých rukavicích měla příliš dlouhé. Rand z jejích vy-holených spánků poznal, že tyto dlouhé prsty zakrývají přerostlé nehty, nepochybně nalakované, což obojí bylo znakem seanchanské šlechty. Vojáci měli úplně ztuhlé tváře i záda, ale důstojníkovi za lícními chrániči hmyzí přílby svítily oči a prsty v plechových rukavicích se mu kroutily, jako by se marně snažil dosáhnout na meč.
Randovi na nich moc nezáleželo, ale nechtěl tady nechat dama-ne. Aspoň by jim mohl dát šanci na útěk. Sice na něj třeštily oči, jako by byl divoká šelma s vyceněnými zuby, ale ony se neroz-hodly stát se vězeňkyněmi, s nimiž se nezacházelo o nic lépe než s domácími zvířaty. Rand položil ruku na obojek té bližší a dostal ránu, že mu málem ochrnula celá paže. Prázdnota se na okamžik zachvěla a saidín v něm

řádil jako tisíckrát silnější sněhová váni-ce ze včerejška. Damane zavlály krátké žluté vlasy, jak sebou při jeho dotyku křečovitě škubla a zaječela, a sul'dam s ní spojená za-lapala po dechu a zbělela v obličeji. Obě by byly upadly, nebýt pout ze vzduchu.
"Zkus to ty," nakázal Aviendze a otevíral a zavíral prsty. "Žena se té věci musí dotknout bezpečně. Nevím, jak se to rozepíná." Obojek vypadal jako z jednoho kusu, byl nějak propojený stejně jako náramek a vodítko. "Ale šlo to nasadit, takže to musí jít i sun-dat." Chvilka na-víc nemohla znamenat žádný rozdíl v tom, co se stalo s průchodem. Byl to Asmodean?
Aviendha potřásla hlavou, ale začala se zabývat obojkem druhé ženy. "Stůj klidně," zavrčela, když se damane, bledá dívka šest-náct či sedmnáct let stará, snažila ucuknout. Pokud se na něj díva-li jako na divoké zvíře, na Aviendhu zíraly jako na ztělesněnou noční můru.
"Ona je marath'damane," kvílela bledá dívka. "Zachraň Seri, paní! Prosím, paní! Zachraň Seri!" Druhá damane - starší, téměř ma-teřská - začala neovladatelně vzlykat. Aviendha se z nějakého důvodu mračila na Randa stejně jako na dívku, a jak se zaobírala obojkem, cosi si rozzlobeně mumlala.
"To je on, vznešená paní Morso," řekla sul'dam druhé damane náhle tichým hlasem protahujíc samohlásky, že jí Rand skoro nerozu-měl. "Nosím náramek už dlouho a poznala bych, kdyby ta ma-rath 'damane dělala něco víc, než blokovala Jini."
Morsa se netvářila nijak překvapeně. Vlastně se jí v modrých očích při pohledu na Randa objevilo zděšené poznání. Tohle bylo možné jen v jediném případě.
"Tys byla ve Falme," řekl Rand. Kdyby prošel první, znamena-lo by to nechat Aviendhu samotnou, byť jen na chviličku.
"Byla." Šlechtična vypadala slabá, ale její pomalý, šišlavý hlas byl chladně velitelský. "Viděla jsem tě, i to, cos udělal."
"Tak si dej pozor, ať tady neudělám to samé. Nedělej potíže a já tě nechám být." Nemohl poslat Aviendhu první do Světlo ví čeho. Kdy-by mu nyní nebyly city tak vzdálené, byl by se zamračil stej-ně, jako se ona mračila na ten obojek. Musejí projít skrz společně a připravit se čelit nejhoršímu.
"O tom, co se stalo v zemích velkého Jestřábího křídla, vzneše-ná paní Morso, bylo hodně uchováno v tajnosti," ozvala se žena s váž-nou tváří. Tmavé oči upírala na Morsu stejně tvrdě jako na Randa. "Kolují pověsti, že Vždyvítězné vojsko utrpělo velkou po-rážku."
"Ty teď hledáš pravdu v pověstech, Jalindin?" zeptala se Morsa řezavým tónem. "Hledač by nade všechny ostatní měl vědět, kdy ml-čet. Císařovna sama zakázala hovořit o Corenne, dokud ho zno-vu ne-vyhlásí. Pokud ty - nebo já - vyslovíme jenom jméno toho města, kde výprava přistála, vytrhnou nám jazyky. Třeba by se ti líbilo skončit bez jazyka ve Věži krkavců? Dokonce ani naslou-chací by tě neslyšeli křičet o milost, a stejně by mu nevěnovali po-zornost."
Rand pochopil jenom asi dvě slova ze tří, a nebylo to díky jejich přízvuku. Přál si, aby měl víc času si je poslechnout. Corenne. Ná-vrat. Takhle Seanchané ve Falme nazývali svůj pokus zabrat země za Arythským oceánem - země, kde on žil - které považovali za své rodové dědictví. Zbytek - hledač, naslouchači, Věž krkavců - ro něj byl záhadou. Návrat byl očividně odvolán, aspoň prozatím. To stálo za vědění.
Průchod byl užší. Jen asi o prst užší než před chvílí. Pouze jeho blok ho držel otevřený. Snažil se zavřít od chvíle, kdy Aviendha pro-pustila svoje tkanivo, a snažil se stále.
"Honem," řekl Aviendze a ona se na něj podívala tak trpělivě, že ho klidně mohla praštit mezi oči kamenem.
"Snažím se, Rande al'Thore," ucedila a stále pracovala na oboj-ku. Seri se po tvářích koulely slzy. Z hrdla se jí draly steny, jako by ji Aielanka chtěla podříznout. "Ty druhé dvě, a možná i sebe, jsi skoro zabil. Cítila jsem, jak jim oběma tělem proudí síla, když jsi sáhl na ten obojek. Tak to nech na mně a já to udělám, jestli to půjde." Zaklela si pod nos a zkusila to ze strany.
Randa napadlo, že přiměje sul'dam, aby obojky sundaly - po-kud někdo věděl, jak ty věci dostat dolů, tak to byly ony - ale z to-ho, jak se mračily, poznal, že by je k tomu musel donutit. Když už nedokázal ženu zabít, mučit ji teprve neuměl.
S povzdechem znovu pohlédl na jednolitou šeď vyplňující prů-chod. Vypadalo to, jako by do jeho pramenů byly vetkány jiné. Ne-mohl přerušit jedny bez druhých. Kdyby prošel skrz, mohlo by to spustit

past, ale kdyby tu šeď odřízl, tak by to průchodu dovolilo za-vřít se dřív, než by měli šanci proskočit skrz, i kdyby to nespus-tilo žádnou past. Byl by to skok naslepo do Světlo ví čeho.
Morsa pozorně poslouchala každé slovo, které si s Aviendhou vyměnili, a teď se zamyšleně zadívala na obě sul'dam, ale Jalindin ani na okamžik nespustila zrak z tváře urozené dámy. "V tajnosti bylo uchováno mnoho věcí, které by neměly být skrývány před hledači, vznešená paní Morso," prohlásila. "Hledači musejí znát vše."
"Zapomínáš se, Jalindin," vyštěkla Morsa a ruce v rukavičkách se jí zachvěly. Kdyby neměla paže připoutané k bokům, byla by škub-la otěžemi. Takhle jenom naklonila hlavu na stranu a zvyso-ka se na druhou ženu podívala. "Poslali tě ke mně, protože Sarek se dívá moc vysoko a má plány se Sereganda Dai a Tuel, nemluvě o tom, co měla císařovna -"
Jalindin ji drsně přerušila. "To ty se zapomínáš, vznešená paní Morso, jestli si myslíš, že na tebe hledači pravdy nemůžou. Já sa-ma jsem vyslýchala dceru i syna císařovny, kéž jí Světlo požehná, a z vděčnosti za přiznání, které jsem z nich vynutila, mi dovolila na ni pohlédnout. Myslíš si, že tvůj bezvýznamný rod stojí výš než vlastní děti císařovny?"
Morsa zůstala vzpřímená, tedy ne že by měla příliš na vybranou, ale zešedla ve tváři a olízla si rty. "Císařovna, kéž ji Světlo navě-ky ozařuje, již ví mnohem víc, než můžu říci. Nechtěla jsem na-značit -"
Hledačka ji znovu skočila do řeči a otočila hlavu, aby promluvi-la k vojákům, jako by Morsa neexistovala. "Tato žena Morsa je ve vazbě hledačů pravdy. Jakmile se vrátíme do Merinloe, bude předána k výslechu. A sul'dam a damane také. Zdá se, že skryly to, co neměly." Ve tvářích jmenovaných žen se objevila čirá hrůza a děs, avšak Morsa se žádné nemohla zastat. S rozšířenýma očima a náhle strhanou tváří se sesula, jak jen jí neviditelná pouta dovo-lila, aniž by slovíčkem zaprotestovala. Tvářila se, jako by chtěla křičet, ale - přijala. Jalindin se otočila k Randovi. "Pojmenovala tě, Rande al'Thore. Vzdáš-li se mi, Rande al'Thore, bude s tebou dobře nakládáno. Ať už ses sem dostal jakkoliv, vůbec nemůžeš doufat, že unikneš, i kdybys nás zabil. Probíhá rozsáhlé pátrání po marath'damane, která v noci usměrňovala." Očima v téchvíli za-létla k Aviendze. "Tebe najdeme také, o tom není pochyb, a mohla bys být náhodou zabita. V tomto okrese došlo ke vzpouře. Nevím, jak s muži jako ty zacházejí ve tvé zemi, ale v Seanchanu může být tvé utrpení ulehčeno. Tady můžeš využitím své síly získat velké pocty."
Rand se jí vysmál a ona se zatvářila dotčeně. "Nemůžu tě zabít, ale přísahám, že za tohle ti stáhnu kůži z těla." V rukou Seanchanů se rozhodně nemusel bát, že ho zkrotí. V Seanchanu muže, kteří mohli usměrňovat, zabíjeli. Nepopravovali. Zabíjeli je na potkání.
Šedí vyplněný průchod byl o další prst užší, teď byl tak akorát široký, aby se ještě protáhli společně. "Nech ji být, Aviendho. Už mu-síme jít."
Aviendha pustila Serin obojek a vrhla po Randovi podrážděný pohled, ale oči jí zalétly kolem něj k průchodu. Vykasala si suknice a s rozzlobeným mumláním o zmrzlé vodě se brodila sněhem k němu. "Buď připravená na všechno," řekl jí a položil jí ruku kolem ra-men. Sám sebe přesvědčoval, že musejí být blízko sebe, aby se tam vešli. Ne proto, že to bylo příjemné. "Nevím nač, ale buď připra-vená."
Aviendha kývla a Rand řekl: "Skoč!"
Společně vletěli do šedi. Rand propustil tkanivo, které drželo Seanchany, aby se až po okraj naplnil saidínem...
...a se zakopnutím přistál ve své ložnici v Eianrodu. Svítily tu lampy a za okny byla tma.
U stěny vedle dveří seděl se zkříženýma nohama Asmodean. Si-ce pravý zdroj nedržel, ale Rand přesto zarazil blok mezi muže a sai-dín. Otočil se, s rukou stále kolem Aviendhy, a zjistil, že prů-chod je pryč. Ne, ne pryč - stále viděl své tkanivo a to, o čem vě-děl, že musí být Asmodeanovo - ale vypadalo to, jako by tam vůbec nic nebylo. Bez zastávky své předivo vyřízl a průchod se ná-hle objevil, rychle se zužující výhled na Seanchan. Vznešená paní Morsa se hroutila v sedle a Jalindin vykřikovala rozkazy. Otvorem těsně předtím, než se zavřel, proletěl oštěp se zelenobílým střap-cem. Rand pudově usměrnil vzduch, aby popadl náhle se viklající kus oštěpu na loket dlouhý. Ra-tiště končilo tak rovně, jako by ho uřízl dobrý řemeslník. Rand se chvěl a byl rád, že se nepokusil od-stranit přehradu - ať už to bylo co-koliv - než proskočili skrz.
"Je dobře, že se ani jedna sul'dam nevzpamatovala včas," po-znamenal a vzal odseknutý oštěp do ruky,

"jinak bychom tu měli něco horšího než jen tohle." Koutkem oka sledoval Asmodeana, ale ten tam jen seděl a vypadal, že je mu trochu špatně. Nemohl vědět, zda mu Rand nehodlá vrazit pahýl oštěpu do hrdla.
Aviendžino odfrknutí bylo její zatím nejvýznamnější. "Myslíš, že jsem je pustila?" vyprskla rozhorleně. Důrazně si sundala je-ho ruku z ramen, ale Rand si pomyslel, že se nezlobí kvůli ně-mu. "Svázala jsem je, jak nejpevněji to šlo. Jsou to tvoji nepřáte-lé, Rande al'Thore. I ty, co je nazýváš damane, jsou jenom věrní psíci, co by tě raději zabili, než by se osvobodili. Musíš být na své nepřátele tvrdý, ne měkký."
Má pravdu, pomyslel si Rand potěžkávaje oštěp. Nechal za se-bou nepřátele, kterým by docela dobře mohl jednoho dne čelit. - Musí být tvrdší. Nebo ho rozemelou na mouku dřív, než se vůbec dostane do Shayol Ghulu.
Aviendha si náhle začala uhlazovat suknice a hlas měla téměř normální. "Všimla jsem si, že jsi nezachránil tu Morsu s obličejem jako syrovátka před jejím osudem. Z toho, jak ses na ni díval, jsem si myslela, že tě ty velké oči a plná prsa zaujaly."
Rand na ni ohromeně zíral, ten pocit pronikal do prázdnoty, jež ho obklopovala, jako sirup. Napadlo ho, jak si asi měl všimnout Mor-siných ňader, když byla celá zabalená do kožišinového pláš-tě. "Měl jsem ji přivést sem," zabručel. "Vyptat se jí na Seanchan. Obávám se, že potíže s nimi ještě neskončily."
Lesk, který se jí objevil v očích, zase zmizel. Aviendha otevře-la ústa, ale zarazila se a pohlédla na Asmodeana, když Rand zvedl ruku. Viděl, jak se jí hlavou honí kupa otázek o Seanchanu. Jak ji znal, tak kdyby jednou začala, nepřestala by kopat, dokud by ne-odkryla i kou-síčky, na které by si ani sám nevzpomněl. Což by nemuselo být špat-né. Jindy. Až po tom, co vymáčkne pár odpovědí z Asmodeana. Měla pravdu. Musí být tvrdý.
"To byla chytrá věc, cos udělal," řekla, Jak jsi schoval tu díru, co jsem udělala. Kdyby sem přišli gai'šainové, tisíc sester oštěpu by mohlo projít skrz, aby tě našly."
Asmodean si hlasitě odkašlal. "Jedna gai'šainka přišla, pane. Ně-kdo jménem Sulin jí řekla, že tě musí vidět jíst, můj pane Draku, a abych jí zabránil přinést podnos sem a zjistit, že jsi pryč, dovolil jsem si jí sdělit, že si ty a tato mladá žena nepřejete být rušeni." Randovu pozornost upoutal maličko napjatý výraz kolem kejklířových očí.
"Co?"
"Jenže ona to vzala divně. Zasmála se nahlas a odběhla. O chví-li později muselo být pod okny dobře dvacet Far Dareis Mai a asi hodinu nebo víc křičely z plna hrdla a bušily oštěpy do puklířů. Musím říci, můj pane Draku, že některé návrhy, které sem volaly, překvapily dokonce i mě."
Rand cítil, jak mu hoří tváře - stalo se to na druhém konci zatra-ceného světa, a Děvy se to přesto dozvěděly! - ale Aviendha je-nom přimhouřila oči.
"Měla světlé vlasy a oči jako já?" Nečekala, až Asmodean kýv-ne. "To musí být moje první sestra Niella." Uviděla v Randových očích překvapenou otázku a odpověděla dřív, než mohl promluvit. "Niella je tkadlena, ne Děva, a před půl rokem ji chytily chareenské Děvy při přepadení Držby Sulara. Snažila se mi rozmluvit, abych se chopila oštěpu, a vždycky mě chtěla vidět vdanou. Pošlu ji zpátky k Chareenům s podlitinou na zadku za každou, které to řekla!"
Vyrazila z místnosti, ale Rand ji stačil chytit za ruku. "Chci si promluvit s Nataelem. Předpokládám, že do svítání už moc času ne-zbývá..."
"Tak asi dvě hodiny," skočil mu do řeči Asmodean.
"...takže se už moc neprospíme. Jestli si chceš jít lehnout, moh-la by sis ustlat na zbytek noci někde jinde? Stejně potřebuješ nové po-krývky."
Aviendha krátce kývla, než se mu vytrhla, a práskla za sebou dveřmi. Určitě se nemohla hněvat, že ji vyhodil ze své ložnice - jak by taky mohla, řekla přece sama, že mezi nimi dvěma už k ničemu víc nedojde - ale Rand byl stejně rád, že není na Niellině místě.
Otočil se k Asmodeanovi a zručně si přitom pohazoval zkráce-ným oštěpem.
"Zvláštní žezlo, můj pane Draku."
"Bude se na to dobře hodit." Aby mu připomínalo, že Seanchané jsou pořád někde tam venku. Pro jednou si přál, aby jeho hlas zněl chladněji než prázdnota, a saidín mu to vyplnil. Musí být tvr-dý. "Než se rozhodnu, jestli tě na něj mám napíchnout jako jehně, pročpak ses mi nikdy nezmínil o tom triku, jak

něco zneviditelnit? Kdybych nevi-děl vlákna, vůbec bych nevěděl, že tam ten průchod pořád je."
Asmodean polkl a ošil se, jako by si nebyl jistý, zda Rand mys-lí svou pohrůžku vážně. Rand si sám nebyl jist. "Můj pane Draku, nikdy ses nezeptal. Je to otázka ohýbání světla. Vždycky máš to-lik otázek, že je obtížné najít okamžik, kdy bychom mohli mluvit o něčem jiném. Teď už musíš vědět, že jsem se k tobě přidal úpl-ně." Olízl si rty a zve-dl se. Až na kolena. A začal blábolit. "Cítil jsem tvoje tkanivo - každý na míli daleko je mohl vycítit - ještě nikdy jsem nic takového neviděl - nevěděl jsem, že někdo kromě Demandreda dokáže zablokovat prů-chod, co se zavírá, možná ješ-tě Semirhage - a Luis Therin - cítil jsem to, a přišel sem, měl jsem spoustu potíží dostat se přes ty Děvy - pou-žil jsem ten samý trik - musíš už vědět, že jsem tvůj člověk. Můj pane Draku, jsem tvůj člověk."
Skrze proniklo hlavně opakování toho, co předtím povídal ten Cairhieňan, než cokoliv jiného. Rand kývl půlkou oštěpu a drsně řekl: "Vstaň. Nejsi pes." Ale jak se Asmodean pomalu zvedal, po-ložil mu špičku oštěpu na hrdlo. "Odteď mi pokaždé, když se bu-deme bavit, řekneš dvě věci, na které se nezeptám. Pokaždé, neza-pomeň. Jestli budu mít dojem, že přede mnou něco tajíš, tak budeš rád, jestli tě do rukou dostane Semirhage."
"Jak říkáš, můj pane Draku," koktal Asmodean. Vypadal, že se chystá poklonit a políbit Randovi ruku. Aby se tomu vyhnul, odešel Rand k posteli bez pokrývek a sedl si na lněné prostěradlo. Péřová matrace se pod ním prohnula, jak si prohlížel oštěp. Byl to dobrý nápad, nechat si ho jako upomín-ku, když už ne jako žezlo. I se vším ostatním by na Seanchany neměl zapomínat. Tyhle damane. Kdyby tam nebyla Aviendha, aby jim zablokovala přístup k pravému zdroji...
"Snažil ses mi ukázat, jak odstínit ženu, a nedokázal jsi to. Zkus mi ukázat, jak se vyhnout pramenům, které nevidím, jak se proti nim bránit." Jednou Lanfear prořízla jeho tkanivo snadno jako no-žem.
"To není jednoduché, můj pane Draku, bez ženy, na které bys to mohl cvičit."
"Máme dvě hodiny," procedil Rand chladně, až se muž zachvěl. "Snaž se. Hodně se snaž."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Otázka karmínu

Nůž se Nyneivě otřel o vlasy, jak se zarazil do desky, o kterou se opírala, a ona, majíc přes oči šátek, sebou škubla. Moc ráda by no-sila slušný cop, místo loken visících volně na ramena. Jestli jí ta čepel přesekla byť jediný vlásek... Ženská hloupá, pomyslela si trpce. Hlou-pá, hloupá ženská. Se složeným šátkem přes oči viděla jen škvírku světla dole. Vedle temnoty za silnými záhyby látky jí připadala zvlášť světlá. Ještě muselo být dost světla, i když bylo pozdě odpoledne. Ten muž by určitě neházel, kdyby pořádně nevi-děl. Další nůž se zarazil vedle její hlavy z druhé strany. Cítila, jak vibruje. Měla dojem, že se jí skoro dotýká ucha. Měla v úmyslu Toma Merrilina i Valana Lucu zabít. A možná i všechny ostatní muže, kteří se jí dostanou do rukou, čistě ze zásady.
"Hrušky," křikl Luca, jako by nebyl jen třicet kroků od ní. Mu-sel si myslet, že když má šátek přes oči, tak nejenže nevidí, ale ta-ky ohluchla.
Nahmatala váček u pasu, vyndala hrušku a opatrně si ji položi-la na hlavu. Byla slepá. Slepá hlupačka! Další dvě hrušky, a pak nesměle natáhla ruce od těla mezi noži, které ji lemovaly, držíc v každé ruce jeden plod za stopku. Nastala odmlka. Otevřela ústa, aby Tomu Merri-linovi řekla, že jestli ji jen škrábne, tak -
Buch-buch-buch! Čepele letěly tak rychle za sebou, že by byla vykřikla, kdyby se jí hrdlo nestáhlo jako pěst. V levé ruce držela jen stopku, druhá hruška se lehce chvěla probodená nožem a z plo-du na hlavě jí do vlasů stékala šťáva.
Strhla si šátek a vyrazila k Tomovi a Lucovi. Oba muži se křeni-li jako blázni. Než ze sebe vypravila jediné ze slov, která v ní vřela, Lu-ca obdivně řekl: "Jsi úžasná, Nano. Tvoje odvaha je úžas-ná, ale ty ještě víc." Zavířil tou směšnou hedvábnou pláštěnkou a s jednou rukou na srdci se uklonil. "Nazvu to ‚růže mezi trním'. I když je pravda, že ty jsi mnohem hezčí než pouhá růže."
"Stát jako pařez až tolik odvahy nevyžaduje." Tak růže? Ona mu tedy ukáže trny. Oběma jim ukáže.
"Poslouchej mě, Valane Luco -"
"Taková kuráž. Ani ses nehnula. Povím ti, já bych na to, co dě-láš ty, neměl žaludek."
To je prostá pravda, řekla si Nyneiva v duchu. "Nejsem o nic odvážnější, než je potřeba," odtušila mírnějším tónem. Bylo těžké kři-čet na muže, jenž vám neustále opakuje, jak jste udatná. Tohle se určitě poslouchalo lépe než všechny ty bláboly o růžích. Tom si klouby ruky uhladil dlouhé kníry, jako by mu něco bylo k smíchu.
"Ty šaty," pokračoval Luca a v úsměvu předvedl celý chrup. "Budeš vypadat nádherně v -"
"Ne!" štěkla. Ať už získal cokoliv, teď to ztratil už jen tím, že znovu nanesl téma šaty. Clarin ušila šaty, které Luca chtěl, aby no-sila, z hedvábí ještě karmínovějšího než měl pláštěnku. Podle její-ho názoru měla ta barva zakrýt krev, kdyby Tomovi ujela ruka.
"Ale, Nano, kráska v nebezpečí je velký tahák." Luca mluvil ti-še, jako by jí šeptal do ucha sladká slovíčka. "Všichni na tobě bu-dou moct oči nechat, každé srdce bude bít pro tvou krásu a od-vahu."
"Jestli se ti tolik líbí," prohlásila Nyneiva pevně, "tak si je nos sám." Kromě barvy by v nich na veřejnosti ukazovala příliš velký kus ňader, ať už si Clarin myslela, že se to hodí, nebo ne. Nyneiva viděla šaty, které při účinkování nosila Latelle, samé černé flitry s límcem po bradu. Něco takového by si vzít mohla. Na co to mys-lí? Nehodlala to skutečně podstoupit. Souhlasila s tímhle cvičením jen proto, aby Luca přestal každý večer škrábat na dveře vozu, jak se ji pokoušel přesvěd-čit.
Ten chlap byl velmi obratný v tom, jak poznat, kdy má změnit téma. "Co se ti stalo?" zeptal se, náhle samý úlisný soucit.

Nyneiva ucukla, když jí sáhl na modré oko. Byla to jeho chyba, že vybral toto téma. Byl by na tom lépe, kdyby se ji dál snažil pře-svědčit, aby si vzala ty červené šaty. "Nelíbilo se mi, jak ráno vypada-lo v zrcadle, tak jsem ho kousla."
Její ledový tón a ohrnuté rty přiměly Lucu okamžitě ruku stáh-nout. Z ostražitého lesku v jeho tmavých očích zřejmě usoudil, že by mohla kousnout znovu. Tom si zuřivě uhlazoval kníry a v obli-čeji byl celý rudý, jak potlačoval smích. Samozřejmě věděl, co se stalo. On ano. A jakmile Nyneiva odejde, nepochybně Lucu oblaží vlastní verzí událostí. Muži prostě nemohli nešířit drby. Měli to v sobě od narození a nic, co ženy udělaly, je z toho nemohlo vy-táhnout.
Denního světla ubylo víc, než si myslela. Slunce sedělo rudé nad vrcholky stromů na západě. "Jestli se o tohle ještě někdy po-kusíš v tak mizerným světle..." zavrčela a zahrozila Tomovi pěstí. "Je skoro tma!"
"Hádám," odtušil kejklíř a zvedl huňaté obočí, "že to znamená, že chceš vynechat tu část, kdy budu mít zavázané oči já?" Samozřej-mě si dělal legraci. Musel si dělat legraci. "Jak si přeješ, Nano. Odteď jedině v tom nejlepším světle."
Teprve když odešla, šustíc rozzlobeně sukněmi, uvědomila si, že skutečně s touhle hloupostí souhlasila. Aspoň v náznaku. A oni se ji po-kusí donutit slovo dodržet stejně jistě, jako že slunce dnes zapadne. Hloupá, hloupá, hloupá ženská!
Palouk, na němž s Tomem - a s Lucou, Světlo oba spal! - cviči-la, byl trochu dál od tábora u silnice vedoucí k severu. Luca nepo-chybně nechtěl vylekat zvířata, kdyby jí snad Tom vrazil nůž do srdce. Ten chlap by nejspíš její tělo hodil lvům. Jediný důvod, proč chtěl, aby nosila ty šaty, byl, aby mohl házet očima po tom, co ne-hodlala ukazovat nikomu jinému než Lanovi, a toho taky Světlo spal, že je takový umíněný hlupák. Přála si, aby ho měla tady, aby si mohla být jistá, že je v pořádku. Zlomila uschlý stvol merlíku a použila jeho hnědou latu jako bič, srážejíc hlavičky květinám, které vykukovaly v listí na zemi.
Včera v noci Elain říkala, že Egwain hlásila boje v Cairhienu, šarvátky s bandity, Cairhieňany, kteří v každém Aielovi vidí ne-přítele, a s andorskými vojáky, kteří se snaží získat Sluneční trůn pro Morgasu. Lan se do nich zapletl taky. Kdykoliv ho Moirain spustila z očí, zřejmě se mu podařilo dostat do boje, jako by pře-dem vycítil, kde k němu dojde. Nyneiva si vůbec nikdy nepomyslela, že bude chtít, aby si Aes Sedai přidržela Lana na krátkém vo-dítku u boku.
Dnes ráno byla Elain stále ještě rozrušená, že vojáci její máti bo-jují v Cairhienu s Randovými Aiely, ale Nyneivě dělali starosti spíše banditě. Podle Egwain, pokud někdo poznal v majetku ban-dity ukra-denou věc, pokud někdo odpřísáhl, že viděl, jak dotyčný někoho zabíjí či vypaluje byť jen kůlnu, Rand ho nechal pověsit. Sice sám nezatáhl za provaz, ale bylo to to stejné, a Egwain říka-la, že každou popravu sleduje s tváří chladnou a tvrdou jako hory. To se mu nepodobalo. Býval to jemný chlapec. Ať už se mu v Pus-tině stalo cokoliv, bylo to jenom k horšímu. Hodně k horšímu.
No, Rand byl daleko a její vlastní problémy - její a Elaininy -zdaleka nebyly vyřešeny. Řeka Eldar tekla asi míli na sever, překlenu-tá jediným vznosným kamenným mostem postaveným mezi vysokými kovovými pilíři, které se leskly bez jediného zrnka rzi. Zajisté po-zůstatek dřívějších dob, dokonce snad dřívějšího věku. Nyneiva tam zašla v poledne, hned poté, co přijeli, ale na řece ne-bylo nic, co by se byť jen vzdáleně dalo vydávat za člun. Podél rá-kosem zarostlých bře-hů se plavily pramice, malé rybářské čluny, nějaké zvláštní, úzké lo-dičky, které po hladině prohánělí klečící muži za pomocí pádel, do-konce tu v bahně kotvila i nízká bárka - na obou stranách vody bylo vidět hodně bahna, něco bylo suché a popraskané, což však nebylo divu, když vedro trvalo tak dlouho - ale nic, co by je mohlo dopravit po proudu tak rychle, jak si přá-la. Ne že by zatím věděla, kam by vlastně měli plout.
Sice přemýšlela, až se z ní kouřilo, ale nemohla si vzpomenout na jméno města, kde měly být modré sestry. Divoce švihla po podbělu a kolem se rozletělo droboučké bílé chmýří, jež se pak poma-lu snášelo na zem. Nejspíš tam už stejně nebudou, pokud tam vů-bec kdy byly. Ale byl to jediný klíč, který měly, k bezpečnému místu jinde než v Tearu. Kdyby si tak jen vzpomněla.
Jediná dobrá věc, co je potkala během celé cesty na sever, bylo to, že Elain přestala flirtovat s Tomem. Od chvíle, co se připojili ke zvěřinci, nedošlo k jedinému incidentu. Tedy bylo by to dobré, pokud by se Elain zjevně nerozhodla předstírat, že k ničemu ne-došlo. Včera jí Nyneiva poblahopřála, že konečně přišla k rozumu, a Elain chladně odvětila: Snažíš se zjistit, jestli ti budu s Tomem stát v cestě, Nyneivo? Je pro tebe dost starý, a navíc jsem si myslela, že jsi svou náklonnost věnovala jinému, ale jsi již dost stará,

aby ses rozhodovala sama. Mám Toma ráda a myslím si, že on má rád mě. Pohlížím na něj jako na svého druhého otce. Jestli s ním chceš flirtovat, máš moje svolení. Ale já bych si opravdu ráda mys-lela, že jsi stálejší.
Luca hodlal ráno překročit řeku a Samara, město na druhém břehu, v Ghealdanu, nebylo zrovna příjemné místo. Luca strávil větši-nu dne od jejich příjezdu v Samaře a zajišťoval si místo, kde by mohl svůj cirkus postavit. Starosti mu dělalo jen to, že ho několik zvěřinců předběhlo, a navíc nebyl jediný, kdo měl k předvádění víc než jen zvířata. Proto tolik trval na tom, aby nechala Toma po ní házet nože. Měla štěstí, že nechce, aby chodila po provaze jako Elain. Ten muž si zřejmě myslel, že nejdůležitější věc na světě je to, aby jeho cirkus byl větší a lepší než všechny ostatní. Ona sama si dělala starosti kvůli pro-rokovi, jenž byl také v Samaře, a jeho stoupenci plnili ulice města a rozlezli se i po okolí do stanů, chýší a přístřešků, tvořících město samo o sobě, větší než celá Samara, která nebyla právě zanedbatelným síd-lištěm. Měla vysoké kamen-né hradby a většina budov byla také z ka-mene, některé měly do-konce tři poschodí, a bylo tu víc břidlicových či taškových střech než doškových.
Na tomto břehu Eldar to nebylo o nic lepší. Minuli tři tábory bě-lokabátníků, než se tu zastavili, stovky bílých stanů v úhledných řa-dách, a muselo jich tu být víc, než zatím zahlédli. Bělokabátníci na této straně řeky, prorok a možná i čekající bouře na druhé, a ona ne-měla nejmenší ponětí, kam jít ani jak se tam dostat, kromě v hrkotají-cím voze, který se pohyboval asi stejně rychle, jako kdyby šla pěšky. Přála si, aby se nikdy nebyla nechala od Elain přesvěd-čit, aby opustily kočár. Jelikož nikde poblíž neviděla žádnou byli-nu, kterou by mohla uškubnout, aniž by musela poodejít stranou, zlomila merlík na půlku a pak znovu, až měla kousky zvíci dlaně, které zahodila na zem. Přála si, aby mohla totéž provést s Lucou. A Galadem Damodredem za to, že je vyštval až sem. A s al'Lanem Man-dragoranem, že není tady. Ne že by ho potřebovala, samo-zřejmě. Ale jeho přítomnost by byla... útěchou.
V táboře panovalo ticho, na malých ohýncích vedle vozů se při-pravovala večeře. Petra krmil černohřívého lva, strkal mezi mříže vel-ké kusy masa na tyči. Lvice se již spokojeně krčily nad svým žrádlem a občas zavrčely, když se někdo příliš přiblížil k jejich kleci. Nyneiva se zastavila u Aludřina povozu. Ohňostrůjkyně pra-covala s dřevěným hmoždířem a paličkou u stolku, který se spouš-těl z postranice vozu, a cosi si nad tím, co míchala, bručela. - Tři Chavanové se na Nyneivu svůdně usmáli a zamávali na ni, aby se k nim připojila. Ne tak Brugh, který se stále mračil kvůli svému poraněnému rtu, i když mu na něj dala mastičku, která srazila otok. Možná kdyby praštila i ty ostatní stejně silně, poslechli by Lucu - a co bylo ještě důležitější, ji! - a uvě-domili by si, že nechce, aby se na ni usmívali. Už tak bylo dost špatné, že mistr Valan Luca se neřídil vlastními nařízeními. Latelle se odvráti-la od medvědí klece a stísněně se na Nyneivu usmála. Spíš to byl úšklebek. Nyneiva se však hlavně dívala na Cerandin, která pilovala rohovinu na noze jednoho velkého šedého s'redita nástrojem, jenž by se byl hodil i na kov.
"Tahle," ozvala se Aludra, "používá své ruce a nohy s úžasnou obratností, ne? Nemrač se tak na mě, Nano," dodala a oprášila si ruce. "Nejsem tvůj nepřítel. Na. Musíš vyzkoušet tyhle nové ohni-vé tyč-ky."
Nyneiva si od tmavovlasé ženy nesměle vzala dřevěnou krabič-ku. Byla to krychle, kterou by snadno udržela v jedné ruce, ale ona použila obě. "Myslela jsem, žes říkala, že to jsou škrtátka."
"Možná ano, možná ne. Ohnivé tyčky, to říká, co jsou zač, mnohem líp než škrtátka, ano? Udělala jsem dírky, co hůlky drží, tak-že se už nemůžou vznítit o dřevo. Dobrý nápad, ne? A hlavičky, to je nová formule. Zkusíš je a řekneš mi, co si myslíš?"
"Ano, ovšem. Děkuju."
Nyneiva spěchala dál, než by jí ta žena mohla vnutit další kra-bičku. Držela tu věc, jako by mohla vybuchnout, a vlastně si vů-bec nebyla jistá, že nevybuchne. Aludra každého nutila zkoušet je-jí škrtát-ka nebo ohnivé tyčky nebo jak se rozhodne je nazývat příště. Taky mohly vzplanout plamenem, když se šedomodré hla-vičky otřely o sebe nebo o cokoliv drsného. Ona sama se hodlala držet křesadla a ocílky, nebo možná uhlíků správně zahrnutých v krabičce s pískem. Bylo to mnohem bezpečnější.
Juilin ji chytil dřív, než stačila položit nohy na schůdky vozu, o nějž se dělila s Elain, a zrak mu padl rovnou na její opuchlé oko. Ny-neiva se na něj zamračila tak tvrdě, že couvl a strhl si ten směšný ku-želovitý klobouk z hlavy. "Byl jsem za řekou," prohlásil. "V Samaře je asi tak stovka bělokabátníků. Jen se dívají, a ghealdanští vojáci zase pozorují je. Ale jednoho jsem poznal. Toho mla-dého chlapíka, který seděl naproti Světla pravdy v Siendě."

Nyneiva se na něj usmála a on spěšně couvl o další krok a ostra-žitě ji sledoval. Galad v Samaře. Tohle zrovna potřebovaly. "Ty vždycky přinášíš tak úžasné zprávy, Juiline. Měly jsme tě nechat v Tanchiku, nebo spíš v přístavu v Tearu." To nebylo spravedlivé. Lepší bylo, když jí o Galadovi řekl, než aby do něj za rohem nara-zila. "Dě-kuju ti, Juiline. Aspoň teď víme, že si na něj máme dávat pozor." Jeho kývnutí rozhodně nebyla vhodná odpověď na vznos-ně nabídnuté po-děkování. Pak odspěchal pryč a narazil si klobouk tak prudce, jako by čekal, že ho Nyneiva praští. Muži nemají žád-né vychování.

Vnitřek vozu byl mnohem čistší, než když ho Tom s Juilinem koupili. Loupající se barva byla všechna oškrábaná - muži vrčeli, že to musejí dělat - a skříňky a stoleček, které byly připevněné k podlaze, byly naolejované, až se leskly. Malou cihlovou pícku s kovovým ko-mínem nepoužívaly - noci byly dost teplé, a kdyby tu vařily, Tom a Juilin by se odmítli dál střídat - ale bylo to vhod-né místo na cennosti, měšce a kazety se šperky. Jelenicový váček se zámkem - ten Nyneiva vycpala tolik, kolik se do něj vešlo, a od té doby na něj nesáhla.

Když Nyneiva vlezla dovnitř, Elain, sedící na posteli, nacpala cosi pod pokrývku, ale než se starší žena stačila zeptat, co to bylo, Elain vyjekla: "Tvoje oko! Co se ti stalo?" Budou jí muset znovu umýt vlasy ve slepičím pepři, u kořínků těch černých kadeří se již objevoval náznak zlata. Budou to muset dělat každých pár dní.

"Cerandin mě praštila, když jsem se nedívala," zamumlala Ny-neiva. Při vzpomínce na pachuť vařeného kočičího kapradí a dr-ceného Černobýlu se jí zkroutil jazyk. Tohle nebyl důvod, proč nechala na poslední schůzku v Tel'aran'rhiodu jít opět Elain. Ne-vyhýbala se Egwain. To jenom, že ona podnikala většinu cest do světa snů mezi schůzkami, a bylo jenom spravedlivé dát Elain pří-ležitost se tam vypravit. Tak to bylo.

Opatrně postavila krabičku s ohnivými tyčkami na skříňku ved-le dvou dalších. Tu, která skutečně chytila plamenem, už dávno zahodily.

Nevěděla, proč skrývá pravdu. Elain očividně nebyla venku, ji-nak by to už věděla. Ona a Juilin byli nejspíš jediní lidé v celém tábo-ře, kteří to nevěděli, když teď Tom zajisté Lucovi vyjevil kaž-dou ne-chutnou podrobnost do poslední.

Zhluboka se nadechla, posadila se na druhou postel a přinutila se podívat Elain do očí. Něco v klidném výraze druhé ženy pro-zrazovalo, že ví, že toho bude víc.

"Já... jsem se Cerandin vyptávala na sul'dam a damane. Jsem si jistá, že ví víc, než nám řekla." Odmlčela se, aby Elain mohla vy-slovit pochybnosti o tom, jestli se vyptávala nebo vyžadovala od-povědi, aby řekla, že jim ta Seanchanka už řekla všechno, co vě-děla, že se sul'dam a damane neměla moc co do činění. Ale Elain prostě mlčela a Nyneiva si uvědomila, že jen doufala, že hádkou chvíli odhalení odloží.

"Dost se rozhořčila, že už toho víc neví, tak jsem s ní zatřásla. S ní se vážně nedostaneš moc daleko. Zašermo-vala mi prstem pod nosem!" Elain ji pořád jenom pozorovala chladnýma modrýma očima a skoro nemrkla. Nyneiva, když vy-právěla dál, měla co dělat, aby neuhnula pohledem. "Ona... si mě nějak přehodila přes rameno. Vstala jsem a vyťala jí políček a ona mě srazila pěstí. Tak jsem přišla k tý modřině." Stejně dobře mo-hla dopovědět i ten zbytek. Elain se to i tak brzy dozví. Lepší, když to uslyší od ní. Radši by si nechala vytrhnout jazyk. "Samozřejmě že jsem se s tím nechtěla spokojit. Ještě jsme se trochu popraly." Z její strany to moc praní nebylo, i když se odmítala vzdát. Nejtrpčí pravdou bylo, že s ní Cerandin přestala pohazovat sem a tam a práskat s ní o zem tím svým podivným způsobem, protože to by-lo jako prát se s dítětem. Nyneiva měla asi tak velkou šanci, jako to dítě. Kdyby se jen nikdo nedíval, aby mohla usměrnit. Rozhod-ně na to byla dost rozzlobená. Kdyby se jen nikdo nedíval, tečka. Přála si, aby ji Cerandin ztloukla pěstmi, až by jí tekla krev. "Pak jí dala Latelle proutek. Víš, jak mi to ta ženská pořád chce vrátit." Nebylo třeba říkat, že ji v té chvíli Cerandin držela hlavou dolů před ojí vozu. Takhle s ní nikdo nezacházel od té doby, co na Neysu Ayellinovou vychrstla vědro vody, a to jí bylo šestnáct.

"No, na-konec to vyřešil Petra." Právě včas. Ten obrovský chlap je obě po-padl za krk jako koťata. "Cerandin se omluvila a tím to skončilo." Petra donutil tu seanchanskou ženu se omluvit, pravda, ale k tomutéž donutil i Nyneivu a držel její krk dál v tom jemném, leč jako ocel pevném sevření, dokud to neudělala. Praštila ho, jak nej-silněji dokázala, rovnou do břicha, a on ani nemrkl. Nyneiva měla taky dojem, že jí nateče ruka. "Vlastně to nic moc nebylo. Latelle se nejspíš pokusí vykládat nějakou povídačku, co si o tom sama vymyslí. To je ženská, se kterou jsem měla zatřást. Ji jsem nepraš-tila ani

zpolovice tak silně."
Když řekla pravdu, cítila se mnohem líp, ale Elain se tvářila tak pochybovačně, že chtěla změnit předmět hovoru. "Co to tam schová-váš?" Natáhla se, odhrnula pokrývku a uviděla stříbřitý a'dam, který získaly od Cerandin. "Proč, pod Světlem, se na to koukáš? A proč to ještě schováváš? Je to hnusnej krám, a já nechápu, jak se ho můžeš dotknout, ale jestli chceš, je to na tobě."
"Nemluv tak upjatě," napomenula ji Elain. Pak se jí po tváři pomalu rozlil úsměv a vzrušený ruměnec. "Myslím, že bych takový do-kázala vyrobit."
"Vyrobit!" Nyneiva ztišila hlas a doufala, že se nikdo nepřiběh-ne podívat, kdo koho vraždí, ale tón ani trochu nezměkčila. "Svět-lo, proč? Udělej dřív žumpu. Hromadu hnoje. Aspoň to se dá pou-žít k něčemu slušnýmu."
"Nechci skutečně vyrobit a'dam." Elain seděla vzpřímeně a bra-du zvedala tím svým chladným způsobem. Mluvila dotčeně a le-dově klidně. "Ale je to ter'angrial, a já jsem přišla na to, jak fun-guje. Viděla jsem tě alespoň na jedné přednášce o propojování. - A'dam propojuje dvě ženy. Proto musí být i sul'dam žena, jež do-káže usměr-ňovat." Lehce se zamračila. "Je to ale zvláštní propoje-ní. Jiné. Místo toho, aby se dvě či více žen dělily a jedna vedla, tohle je vlastně plné ovládání. Myslím, že právě tohle je důvod, proč damane nemůže udělat nic, co sul'dam nechce, aby udělala. Myslím, že to vodítko je v podstatě zbytečné. Obojek a náramek by fungovaly stejně dobře i bez něj a úplně stejným způsobem."
"Fungovaly by stejně," ucedila Nyneiva suše. "Na někoho, kdo nehodlá něco takového vyrobit, jsi to studovala dost podrobně." Ta ženská dokonce neměla ani tolik studu, aby se začervenala. "K če-mu ti to bude? Neříkám, že bych to brala špatně, kdybys dala je-den kolem krku Elaidě, ale to ještě vůbec neznamená, že je to míň odpo -"
"Copak nechápeš?" skočila jí Elain do řeči a povýšenost všech-na zmizela ve vzrušení a vášni. Předklonila se, ruku položila Nyneivě na koleno a oči jí zářily. Byla sama sebou tak nadšená. "Je to ter'angrial, Nyneivo. A já myslím, že ho dokážu vyrobit." Kaž-dé slovo vyslovovala zvlášť pomalu a pečlivě, pak se však zasmá-la a chrlila ze sebe dál. "A jestli dokážu vyrobit tenhle, dokážu vy-robit jiné. Možná dokonce dokážu udělat i angrial a sa'angrial. Nikdo ve Věži tohle nedokázal po tisíc let!"
Narovnala se. Celá ro-zechvělá si položila prsty na rty. "Ještě nikdy mě nenapadlo, že bych něco sama vyrobila. Aspoň ne nic užitečného. Vzpomínám si, jak jsem jednou pozorovala řemeslníka, jednoho muže, který pro palác vyráběl křesla. Nebyla zlacená, ani nijak umně vyřezávaná - byla pro pokoje služebnictva - ale viděla jsem pýchu v jeho očích. Pýchu na to, co dělá, na věc dobře vyrobenou. Tohle bych, mys-lím, taky velmi ráda cítila. Oh, kdybychom jenom znaly aspoň zlomeček toho, co Zaprodanci. Znalosti věku pověstí v jejich hlavách, a oni je používají ke službě Stínu. Pomysli, co bychom s tím do-kázaly udělat. Pomysli, co bychom dokázaly vyrobit." Zhluboka se nadechla, spustila ruce do klína, její nadšení však nevyprchalo. "No, ať je to jak chce, sázím se, že bych dokázala přijít taky na to, jak byl vyroben Bílý Most. Budovy jako z předeného skla, ale sil-nější než ocel. A cuendillar a -"
"Zpomal," zarazila ji Nyneiva. "Bílý Most je odsud aspoň pět nebo šest set mil daleko, a jestli si myslíš, že budeš usměrňovat do toho zámku, tak si to rozmysli. Kdoví co by se mohlo stát? Ten zůsta-ne ve váčku v peci, dokud pro něj nenajdem nějaký bezpečný místo."
Elainino nadšení bylo velice podivné. Nyneivě by taky nevadi-lo znát něco z toho, co věděli Zaprodanci - ani zdaleka ne - ale když chtěla židli, zaplatila truhláři. Ona sama nikdy netoužila ně-co vytvářet, kromě mastí a odvarů. Když jí bylo dvanáct, její mat-ka ji přestala učit šít poté, co začalo být zřejmé, že jí vůbec nezá-leží na tom, zda udělá rovný šev, a nebylo ji k tomu možné donutit. A co se vaření týče... Myslela si, že je vlastně docela dobrá ku-chařka, ale smysl byl v tom, že věděla, co je důležité. Léčení bylo důležité. Každý muž může postavit most, tak to nechte na něm, ří-kávala.
"S tebou a tím tvým a'damem," pokračovala po krátké odmlce, Jsem ti málem zapomněla říct. Juilin viděl na druhým břehu Galada."
"Krev a zatracený popel," zamumlala hněvivě Elain, a když Nyneiva zvedla obočí, pevně dodala: "Nebudu poslouchat přednášky o svém jazyce, Nyneivo. Co budeme dělat?"
"Jak to vidím já, tak můžem zůstat na tomhle břehu řeky a mít za zadkem bělokabátníky, co se budou divit, proč jsme opustily zvěři-nec, nebo přejít přes most a doufat, že prorok nezapříčiní žád-ný bouře a Galad nás neudá, nebo se můžem pokusit koupit si pra-mici a utýct po řece. To nejsou moc dobrý

možnosti. A Luca bude chtít svejch sto marek. Ve zlatě." Snažila se nemračit, ale přesto ji to hryzalo. "Slíbi-las mu je, a asi by nebylo počestný utýct bez za-placení." Ona by to udělala hned, kdyby bylo kam jít.
"To by zajisté nebylo," řekla Elain a znělo to zděšeně. "Ale s Galadem si nemusíme dělat starosti, aspoň dokud se budeme dr-žet zvěřince. Galad se k žádnému nepřiblíží. Myslí si, že strkat zví-řata do klecí je kruté. Chápej, nevadí mu je lovit, jen zavírat do klecí."
Nyneiva potřásla hlavou. Pravdou bylo, že Elain by byla našla nějaký způsob, jak se tu zdržet, byť jen na jeden den, i kdyby existo-val nějaký způsob, jak uprchnout. Té ženské se chození po laně před jinými lidmi, než byli ostatní účinkující, líbilo. A ona sama nejspíš bude muset nechat Toma, aby po ní házel nože. Ale ty šaty na sebe nevezmu!
"První člun, co připluje a bude dost velký, aby vzal čtyři lidi," řekla. "Najmeme ho. Obchod na řece se nemohl úplně zastavit."
"Pomohlo by, kdybychom věděly, kam jedeme." Elainin tón byl až příliš laskavý. "Mohly bychom prostě zamířit do Tearu, víš. Nemu-síme se tohohle držet jenom proto, že ty..." Odmlčela se, ale Nyneiva věděla, co chtěla říci. Jenom proto, že ona je umíněná. Jenom proto, že ona je vzteklá, že si nemůže vzpomenout na pros-té jméno něja-kého města, že si na něj hodlá vzpomenout a dostat se tam, i kdyby ji to mělo zabít. No, nic z toho nebyla pravda. - Chtěla najít ty Aes Sedai, které by mohly podpořit Randa, a přivést je k němu, ne se táhnout až do Tearu jako ubohá uprchlice, utíka-jící za svobodou.
"Já si vzpomenu," prohlásila ledově. Končilo to na "bar". Ne-bo to byl "dar"? "Lar?" "Než tě unaví předvádět se na laně, tak si vzpo-menu." A ty šaty na sebe nevezmu!

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Stříbrný šíp

Ten večer vařila Elain, což znamenalo, že žádný pokrm nebyl prostý, i přes fakt, že seděli na stoličkách kolem táborového ohně, v okolních lesích vrzali cvrčci a tu a tam se v houstnoucí tmě ozval sla-bým, smutným hlasem nějaký noční pták. Polévka se servíro-vala stu-dená a rosolovatá, posypaná nasekanou zelenou petružlenkou. Světlo ví, kde Elain vzala petružlenku, nebo ty maličké ci-bulky, které podá-vala s hráškem. Hovězí bylo nakrájené na plátky tak tenké, že skrz ně bylo skoro vidět, a ty byly omotané kolem ně-čeho vyrobeného z mrk-ve, sladužle, pažitky a kozího sýra, a jako zákusek byly dokonce perníčky.

Všechno bylo velmi chutné, i když se Elain trápila, že nic není přesně tak, jak by mělo, jako by si myslela, že dokáže zopakovat práci kuchařů z královského paláce v Caemlynu. Nyneiva si byla docela jistá, že to děvče takhle neloudí poklony. Elain vždycky lichotky pře-šla a řekla vám přesně, co není v pořádku.

Tom a Juilin sice bručeli, že je tak málo masa, avšak Nyneiva si všimla, že ne-jenom vytřeli i poslední drobek, ale když zmizel poslední hrášek, vypadali dokonce zklamaně. Když vařila ona, z nějakého důvodu zřejmě vždycky jedli u ostatních vozů. Když dělal večeři jeden z nich, vždycky to byl buď guláš, nebo nějaké jiné maso a fazole tak plné sušených papriček, až se vám na jazyku dělaly puchýře.

Samozřejmě nejedli sami. Luca to zařídil, donesl si vlastní sto-ličku a postavil ji hned vedle její. Červenou pláštěnku rozložil tak, aby působila co nejlépe, a dlouhé nohy natáhl, aby mu byla vidět lýtka nad ohrnutými manžetami bot. Byl tu skoro každý večer. Zvláštní bylo, že chyběl jen tehdy, vařila-li Nyneiva.

Bylo to vážně zajímavé, že se díval po ní, když tu byla žena tak hezká jako Elain, ale on měl stejně postranní úmysly. Už tak seděl moc blízko - dnes večer si Nyneiva třikrát přesunula stoličku, ale on ji bez váhání následoval a snad si to ani neuvědomoval - a stří-davě ji přirovnával k nejrůznějším květinám, samozřejmě ke ško-dě těch kvě-tin, nevšímaje si modřiny na jejím oku, kterou nemohl přehlédnout ani slepý, a přemítal, jak krásná by byla v těch čer-vených šatech, a střída-vě ji zahrnoval poklonami, jak je odvážná. Dvakrát jí podsunul návrh, aby se prošli v měsíčním světle, kte-réžto náznaky byly tak zastřené, že si nebyla úplně jistá, oč jde, do-kud si to nepromyslela.

"Ty šaty budou dokonale podtrhovat tvou nezakrytou odvahu," mumlal jí do ucha, "a to ani zdaleka ne tak dobře, jak sama uka-zuješ, a lilie dara, co v noci kvetou, by plakaly závistí, kdyby tě vi-děly kráčet po břehu měsícem ozářené vody, a já taky, a stal bych se bardem, abych mohl měsíci vyzpívat chválu na tebe."

Nyneiva zamrkala a snažila se přebrat si to. Luca si zřejmě mys-lel, že koketně mrká na něj. Nyneiva ho loktem jakoby náhodou praš-tila do žeber, než ji stačil ždíbnout do ucha. Aspoň to měl zřej-mě v úmyslu, i když teď kašlal a tvrdil, že vdechl drobek z per-níčku. Ten muž byl určitě pohledný - Přestaň! - a měl dobře tva-rovaná lýtka - Co to děláš, koukat se mu na nohy? - ale musel ji považovat za bezduchou husu. To všechno dělal kvůli tomu svému zatracenému představení.

Nyneiva si znovu poposunula stoličku, zatímco on se ještě sna-žil popadnout dech. Nemohla se odsunout příliš daleko, aniž by mu tím dala najevo, že před ním utíká, i když vidličku držela při-pravenou pro případ, že by ji následoval. Tom si upřeně prohlížel svůj talíř, jako by na bílé glazuře zůstalo víc než šmouhy. Juilin si skoro neslyšně monotónně pohvizdoval a s falešným zájmem hle-děl do skomírajícího ohně. Elain se na ni podívala a potřásla hla-vou.

"Bylo to tak milý, že ses k nám připojil," poznamenala Nynei-va a vstala. Luca se zvedl zároveň s ní a v očích měl vedle záře z ohně i naději. Nyneiva mu položila na jeho talíř svůj. "Tom a Jui-lin budou určitě rádi, že jim pomáháš s nádobím." Než stačil otevřít ohromeně ústa, obrátila se k Elain. "Je pozdě a zítra asi poje-deme přes řeku br-zy."
"Ovšem," zamumlala Elain jen s náznakem úsměvu. A položila svůj talíř na Nyneivin, než se také vydala do vozu. Nyneiva ji chtě-la obejmout. Dokud neřekla: "Vážně bys ho neměla povzbuzovat." Lam-py v držácích na stěnách zahořely.
Nyneiva si dala ruce v bok. "Povzbuzovat ho! Jedinej způsob, jak bych ho mohla povzbuzovat ještě míň, by bylo ho propích-nout!" Důrazně si odfrkla a zamračila se na lampy. "Příště použij Aludřiny ohnivé tyčky. Škrtátka. Jednou se zapomeneš a usměrníš tam, kde bys neměla, a kde potom budeme? Budem utíkat, aby-chom zachránily holej život, se stovkou bělokabátníků za patama."
Umíněná až hanba, druhá žena se odmítla nechat odvést od té-matu. "Možná jsem mladší než ty, ale občas si myslím, že vím o mu-žích víc, než ty kdy budeš. Pro muže, jako je Valan Luca, byl ten tvůj dnešní útěk, jako bys jej žádala, aby tě pronásledoval. Kdyby ses na něj byla obořila, jako jsi to udělala ten první den, byl by se možná vzdal. Ty mu neřekneš, aby toho nechal, ty ho o to do-konce ani nepo-žádáš! Pořád se na něj usmíváš, Nyneivo. Co si má ten muž myslet? Celé dny ses neusmála na nikohol"
"Já se jenom snažím ovládat," zamumlala Nyneiva. Všichni si stěžovali, jak je vzteklá, a teď, když se snaží ovládat, si Elain stě-žuje na to! Ne že by byla natolik hloupá, aby podlehla jeho lichotkám. Tak velká husa rozhodně nebyla. Elain se jí vysmála a Ny-neiva se zamra-čila.
"Oh, Nyneivo. ‚Slunce na úsvitu nezadržíš.' Lini mohla docela dobře myslet tebe."
Nyneiva s námahou vyhladila tvář. Ona se taky může ovládat. Copak jsem to tam venku právě nedokázala? Natáhla ruku. "Dej mi ten prsten. On bude chtít ráno překročit řeku a já se chci, až skončím, aspoň trochu pořádně prospat."
"Myslela jsem, že dnes v noci půjdu já." Elain se v hlase ozva-ly starosti. "Nyneivo, chodíš do Tel'aran'rhiodu prakticky každou noc, kromě na setkání s Egwain. Mimochodem u té Bair máš pěk-ný vrou-bek. Musela jsem jim říct, proč ses ještě nevrátila, a ona řekla, že bys neměla cítit potřebu odpočívat, ať už vstupuješ sebečastěji, pokud něco neděláš špatně." Starosti se změnily v hněv a teď si mladší žena dala ruce v bok. "Musela jsem si vyslechnoutkázání, které bylo určeno tobě, a to rozhodně nebylo příjemné, když tam navíc stála Egwain a souhlasně přikyvovala. Takže si opravdu myslím, že dnes v noci bys-"
"Prosím, Elain." Nyneiva nataženou ruku nestáhla. "Musím se na něco zeptat Birgitte a její odpovědi by mohly vyvolat další otáz-ky." Měla dotazy, jakés takés. Otázky pro Birgitte si vymyslet do-kázala vždycky. Nemělo to nic společného s vyhýbáním se Egwain a moudrým. Když navštěvovala Tel'aran'rhiod tak často, že na setkání s Egwain šla vždycky Elain, tak to tak prostě vyšlo.
Elain si povzdechla, ale z výstřihu šatů přece jen vylovila zkrou-cený kamenný prsten. "Zeptej se jí znovu, Nyneivo. Čelit Egwain je velmi těžké. Ona Birgitte viděla. Neřekne nic, ale dívá se na mě. A je to ještě horší, když se setkáme poté, co moudré odejdou. Teh-dy by se mohla zeptat, ale ona to neudělá, a tím je to ještě mnohem horší." Za-mračila se, když Nyneiva přetáhla malý ter'angrial na řemínek kolem svého krku, k Lanovu těžkému prstenu a prstenu s Velkým hadem. "Proč se podle tebe nikdy žádná moudrá nevrátí s ní? V Elaidině pra-covně se toho moc nedozvíme, ale myslela by sis, že Věž budou aspoň chtít vidět. Egwain o tom dokonce před nimi ani nechce mluvit. Když se k tomu nějak přiblížím, podívá se na mě tak, jako by mě chtěla uhodit."
"Já myslím, že se chtějí Věži pokud možno vyhnout." A tohle bylo opravdu moudré. Nebýt léčení, vyhnula by se tomu, a Aes Se-dai taky. Nestává se z ní Aes Sedai. Jenom se snaží dozvědět víc o léčení. A pomoci Randovi, to rozhodně. "Jsou to svobodný že-ny, Elain. I kdyby Věž nebyla v takovým průšvihu, chtěly by, aby se Aes Sedai couraly po Pustině, sbíraly je a vláčely až do Tar Valonu?"
"To asi bude ono." Elainin tón však prozrazoval, že si to nemys-lí. Ona považovala Věž za úžasnou a nechápala, proč by se ně-jaká žena měla chtít vyhýbat Aes Sedai. Svázaná s Bílou věží na-věky, tak to říkaly, když jí navlékaly prsten. A myslely to vážně. A přesto to ta hloupá holka vůbec nepovažovala za tíživé.

Elain jí pomohla se svléknout a Nyneiva se natáhla na úzkou po-stel jen ve spodničce a zívla. Byl to dlouhý den a bylo udivující, jak únavné mohlo být stání, když po vás někdo, koho jste nevidě-li, házel nožem. Když zavřela oči, táhly jí hlavou jalové myšlenky. Elain tvrdi-la, že cvičí, když se s Tomem chovala jako hloupá husa. Ne že by ten milující otec a oblíbená dcera, co hráli teď, bylo na pohled méně hloupé. Možná by mohla taky cvičit, jenom tro-šičku, s Valanem. Ne, tohle bylo hloupé. Mužům mohly zbloudit oči - Lanovi by se to radši nemělo stát! - ale ona věděla, jak být věrná. Ty šaty si na sebe prostě nevezme. Moc velký výstřih.
Nejasně zaslechla Elain. "Nezapomeň se jí zase zeptat."
Přemohl ji spánek.
* * *
Stála před vozem, v noci. Měsíc byl vysoko a honící se mraky házely na tábor stíny. Cvrčci cvrčeli a noční ptáci křičeli. Lvům svítily oči, když ji pozorovali ze svých klecí. Medvědi s bílými če-nichy vy-padali za železnými mřížemi jen jako tmavé, spící hro-mádky. U dlou-hého provazu nataženého mezi kolíky nestáli žádní koně, Clarinini psi nebyli na vodítcích pod jejím a Petrovým vo-zem a místo, kde v bdě-lém světě stávali s'reditové, bylo prázdné. Nyneiva zjistila, že tu mají své odrazy pouze divoká zvířata, ale ať už ta Seanchanka tvrdila, co chtěla, bylo těžké brát ta velká šedá zvířata za natolik zdomácnělá, že již nebyla divoká.
Náhle si uvědomila, že má na sobě ty šaty. Zářivě červené a ko-lem boků příliš přiléhavé, aby byly slušené, a čtvercový výstřih tak hluboký, že z něj málem vypadla. Neuměla si představit, že by si je nějaká žena, kromě Berelain, oblékla. Pro Lana by to ale mohla udě-lat. Kdyby byli sami. Opravdu myslela na Lana, když usínala. Myslela jsem na něj, ne?
Na každý pád nehodlala dopustit, aby ji Birgitte zahlédla v ně-čem takovém. Ta žena o sobě tvrdila, že je voják, a čím víc času s ní Nyneiva strávila, tím víc si uvědomovala, že některé její ná-zory - a po-známky - jsou stejně špatné, jako kdyby je řekl muž. Horší. Spojení Berelain a rváče z taverny. Sice ty poznámky ne-měla pořád, ale došlo na ně vždycky, když Nyneiva dovolila, aby ji zbloudilá myšlenka při-oděla do něčeho podobného. Změnila si oděv na pevné, dobré dvou-říčské sukno, tmavé, s prostým šátkem, který nepotřebovala. Vlasy měla opět slušně spletené a již otevíra-la ústa, aby zavolala Birgitte.
"Proč jsi to změnila?" zeptala se ta žena, vyšla ze stínu a opřela se o svůj stříbrný luk. Složitý zlatý cop jí visel přes rameno a měsíční světlo se odráželo od luku a šípů. "Vzpomínám si, že jsem nosila šaty, které jako by těmhle z oka vypadly. Měla jsem jenom přitáhnout po-zornost, aby mohl Gaidal proklouznout - stráže vali-ly oči jako žáby - ale byla to psina. Zvlášť když jsem s ním v nich později tancovala. On vždycky nenáviděl tanec, ale tolik chtěl za-bránit ostatním mužům, aby se ke mně přiblížili, že se mnou tan-coval každý tanec." Birgitte se s láskou zasmála. "Té noci jsem od něj při dominu vyhrála padesát soli-dů, protože na mě koukal tak upřeně, že se na své kameny ani nepodí-val. Muži jsou zvláštní. Ne že by mě nikdy neviděl -"
"To je možný," přerušila ji nasupeně Nyneiva a pevně si přitáh-la šátek k ramenům.
Než mohla dodat otázku, Birgitte řekla: "Našla jsem ji," a Nyne-ivě se všechny otázky vykouřily z hlavy. "Kde? Viděla tě? Můžeš mě k ní vzít? Bez toho, aby mě zahlíd-la?" Strachem se jí stáhl žaludek - to by tedy Valan Luca měl co poví-dat o její odvaze, kdyby ji viděl teď - ale byla si jistá, že jak-mile za-hlédne Moghedien, změní se to v hněv. "Kdybys mě doká-zala přivíst dost blízko..." Odmlčela se, když Birgitte zvedla ruku.
"Nemyslím, že mě viděla, jinak pochybuji, že bych teď byla ta-dy." Byla nyní vážnost sama. Nyneiva se cítila mnohem líp, když Bir-gitte ukazovala tuhle svou tvář vojáka. "Na chvilku tě můžu vzít blíž, jestli chceš jít, ale ona není sama. Aspoň... Uvidíš. Musíš být zticha a nesmíš proti Moghedien nic podniknout. Jsou tam dal-ší Zaprodanci. Možná bys ji dokázala zničit, ale dokážeš jich zni-čit pět?"
Nyneivě se žaludek stáhl málem k páteři. A začala se jí podla-movat kolena. Pět. Měla by se Birgitte vyptat na to, co viděla či slyše-la, a nechat to při tom. Pak by se mohla vrátit do postele a... Ale Bir-gitte se na ni dívala. Nepochybovala o její odvaze, jenom se dívala. Připravená to podstoupit, pokud bude Nyneiva souhlasit. "Budu zti-cha. A na usměrňování ani nepomyslím." Ne s pěti Za-prodanci po-hromadě. Ne že by v té chvíli dokázala usměrnit třebas jiskřičku. Na-rovnala kolena. "Až budeš připravená."

Birgitte zvedla luk, položila Nyneivě ruku na paži...
...a Nyneivě se zadrhl dech v hrdle. Stály na ničem, obklopova-la je nekonečná temnota a nedalo se poznat, kde je nahoře a kde dole, pád libovolným směrem by trval věčnost. Nyneivě se zatočila hlava, ale přiměla se pohlédnout směrem, kterým Birgitte uka-zovala.
Pod nimi stála Moghedien také na temnotě a oblečená byla v ša-tech skoro tak černé barvy, jako byla tma, která ji obklopovala, by-la ohnutá a napjatě poslouchala. - A ještě mnohem hloub pod ni stála na rozlehlé podlaze z lesklých bílých dlaždic, vznášející se v temnotě, čtyři obrovská křesla s vysokými opěradly, každé úpl-ně jiné. Nyneiva kupodivu slyšela, co ti, sedící v křeslech, říkají, stejně dobře, jako kdyby seděla mezi nimi.
"...nikdy nebyl zbabělec," říkala právě hezká, baculatá slunco-vlasá žena, "tak proč začínáš?" Zdánlivě oděná ve stříbrošedé ml-ze a jiskřících drahokamech, rozvalovala se ve slonovinovém křes-le, které vypadalo jako nazí akrobaté. - Čtyři vyřezávaní muži je drželi ve vzduchu a žena měla ruce položené na zádech klečících žen. Dva muži a dvě ženy jí drželi bílá hedvábná nebesa nad hla-vou a dva další byli zkroucení tak, jak by Nyneiva nikdy neuvěři-la, že se lidské tělo může zkroutit. Zrudla, když si uvědomila, že někteří předvádějí víc než jen akrobatické kousky.
Podsaditý muž střední výšky se sinavou jizvou na tváři a hrana-tou zlatou bradkou se rozzlobeně předkláněl. Jeho křeslo bylo z těžké-ho dřeva a na sloupcích byli vyřezáni ozbrojení muži a ko-ně. Na vršku opěradla ruka v ocelové rukavici svírala blesk. Jeho červený kabátec vyrovnával chybějící zlacení na křesle, protože přes ramena až na paže byly vyšity spousty zlatých mořských vln. "Nikdo mi nebude říkat, že jsem zbabělec," pronesl drsně. "Avšak jestli budeme takhle pokračovat, tak mi půjde rovnou po krku."
"To byl můj plán od samého začátku," ozval se melodický žen-ský hlas. Nyneiva mluvčí neviděla, neboť ta byla skryta za vyso-kým opěradlem křesla, které bylo celé ze sněhobílého kamene a stříbra.
Druhý muž byl velký a tmavým způsobem hezký, s bílými spánky. Pohrával si se zdobenou zlatou číší a opíral se o svůj trůn. Ji-né slovo se pro tu drahokamy obloženou věc prostě nehodilo. Tu a tam byly vidět stopy zlata, Nyneiva však nepochybovala, že pod vše-mi těmi třpytnými rubíny, smaragdy a opály je pevné zlato. Ce-lý trůn působil těžším dojmem, než odpovídalo jeho výšce. "Sou-středí se na tebe," řekl ten velký muž hlubokým hlasem. "Bude-li to třeba, někdo jemu blízký zemře, jasně na tvůj rozkaz. On pak půjde po tobě. A za-tímco se soustředí jenom na tebe, my tři se pro-pojíme a chytíme ho. Co se změnilo?"
"Nic se nezměnilo," zavrčel ten s jizvou. "A nejmíň ze všeho moje důvěra k vám. Já se budu účastnit propojení taky, nebo to ta-dy končí."
Zlatovlasá žena zvrátila hlavu dozadu a zasmála se. "Ubožáku," řekla posměšně a mávla rukou plnou prstenů. "Copak si myslíš, že by si nevšiml, kdybys byl v propojení? Má učitele, nezapomínej. Sice špatného, ale ne úplného hlupáka. Příště budeš chtít, abychom do toho zapojili dost z těch třinácti děcek z černého adžah, aby byl kruh větší než třináct, abyste ho museli ovládat ty nebo Rahvin."
"Když nám Rahvin věří natolik, aby se propojil, když musí do-volit jedné z nás vést," ozval se znovu ten melodický hlas, "tak bys mohl ukázat stejnou důvěru." Velký muž se zahleděl do své číše a žena v mlze oděná se pousmála. "Když už nedokážeš věřit nám, že mu tě nevydáme," pokračovala neviděná žena, "tak věř aspoň tomu, že bu-deme jedna druhou hlídat příliš dobře, aby to bylo možné. S tímhle vším jsi souhlasil, Sammaeli. Tak proč se teď za-čínáš cukat?"
Nyneiva sebou trhla, když se Birgitte dotkla její ruky...
...a byly zpět mezi vozy, kde mezi mraky svítil měsíc. Ve srov-nání s místem, kde před chvílí byly, to v těchto místech vypada-lo sko-ro normálně.
"Proč...?" začala Nyneiva a musela polknout. "Proč jsi nás od-vedla?" Srdce měla až v krku. "Copak nás Moghedien zahlídla?" Tolik se soustředila na Zaprodance - na tu směs cizosti a obyčejnosti v nich - že zapomněla dávat pozor na Moghedien. Když Bir-gitte zavrtěla hlavou, vydechla si úlevou.
"Já z ní ani na okamžik nespustila zrak a ona nehnula ani sva-lem. Jenomže to se jí nepodobá, takhle se odhalit. Kdyby zvedla hla-vu, nebo některý z ostatních..."
Nyneiva si přitáhla šátek k ramenům a zachvěla se. "Rahvin a Sammael." Přála si, aby tolik nechraptěla. "Poznala jsi ty ostat-ní?" Ovšemže je Birgitte poznala. Byla to hloupá otázka, ale Ny-neiva byla

otřesená.
"Lanfear byla ta za křeslem. Druhá žena byla Graendal. Nepo-važuj ji za hlupačku jen proto, že se rozvaluje v křesle, z něhož by se začervenala i pouliční holka ze Senje. Je prohnaná a používá své maz-líčky při obřadech, po nichž i ti nejdrsnější vojáci, co jsem kdy pozna-la, přísahali, že budou žít v celibátu."
"Graendal je prohnaná," ozval se Moghedienin hlas, "avšak ne dost prohnaná."
Birgitte se otočila, zvedla stříbrný luk se šípem již téměř nasa-zeným - a prudce odletěla třicet kroků daleko a v měsíčním svět-le na-razila na Nyneivin vůz tak tvrdě, že o pět kroků odrazila a zů-stala le-žet v polámané hromádce.
Nyneiva zoufale sáhla pro saidar. Hněvem prosakoval strach, ale byla dost rozzlobená - a naběhla si na neviditelnou stěnu mezi se-bou a pravým zdrojem. Málem zavyla. Něco ji popadlo za nohy a trhlo s nimi dozadu a nahoru. Ruce se jí zkroutily dozadu, až se jí nad hla-vou dotkly kotníků. Šaty se změnily v prach, který jí sjel z těla, a co-pem jí to trhlo dozadu, až musela zvrátit hlavu a cop se dotýkal jejích hýždí. Zoufale se pokusila vystoupit ze sna. Nic se nestalo. Visela zkroucená ve vzduchu jako nějaké zvíře v síti a sva-ly měla napjaté do krajnosti. Roztřásla se. Slabě hrabala prsty, ale dotkla se jen nohou. Napadlo ji, že kdyby se pokusila pohnout ně-čím jiným, zlomí si páteř.
Zvláštní bylo, že ji přešel strach teď, když už bylo příliš pozdě. Byla si jistá, že mohla být dost rychlá, kdyby nebylo hrůzy, jež jí pro-jela, když potřebovala jednat. Chtěla jenom dostat příležitost sevřít ruce Moghedien kolem krku. Že by mi to teď k něčemu by-lo! Měla potíže s každým nadechnutím.
Moghedien přešla tak, aby ji Nyneiva viděla, mezi třesoucí se trojúhelník jejích rukou. Ženu posměšně obklopovala záře saidaru. "Drobnost z Graendalina křesla," prohodila Zaprodankyně. Ša-ty měla mlžné jako Graendal, ale ty její přecházely z černé mlhy do téměř prů-svitna a zpátky do zářícího stříbra. Látka se skoro po-řád měnila. Ny-neiva ji v tomhle viděla v Tanchiku. "Není to něco, co by mě napadlo jen tak, ale Graendal umí být... poučná." Nynei-va se na ni zlostně mračila, ale Moghedien si toho zřejmě nevší-mala. "Nemůžu uvěřit, že ses ty vydala honit mě. To jsi skutečně věřila, že když jsi měla jednou štěstí a přistihla mě nepřipravenou, mohla by ses mi rovnat?" Její smích zněl řezavě. "Kdybys jenom věděla, kolik práce jsem si dala, abych tě našla. A ty přijdeš za mnou." Rozhlédla se kolem po vozech a chvíli si prohlížela lvy a medvědy, než se obrátila zpátky k Nyneivě. "Zvěřinec? Ten bude naprosto snadné najít. Jestli to nyní ovšem budu ještě potřebo-vat."
"Udělej, co chceš, Světlo tě spal," prskla Nyneiva. Jak nejlépe dokázala. Jak tak byla ohnutá, musela slova jedno po druhém vy-rážet. Neodvažovala se podívat na Birgitte přímo - ne že by vůbec dokázala tolik otočit hlavu - ale když zakoulela očima, jako by se zmítala mezi strachem a vztekem, zahlédla ji koutkem oka. Žalu-dek se jí stáhl, i když měla břicho natažené jako kůži na sušení. Birgitte ležela nataže-ná na zemi, stříbrné šípy se jí vysypaly z toul-ce u pasu a stříbrný luk jí vypadl z bezvládné ruky.
"Štěstí, říkáš? Kdyby ses ke mně nepřiplížila, byla bych tě ztřískala, až bys bre-čela. Zakroutila bych ti krkem jako kuřeti." Měla jen jednu šanci, pokud byla Birgitte mrtvá, a to ještě mizivou. Totiž rozzlobit Moghedien tak, že ji rychle ve vzteku zabije. Kdyby jen existoval ně-jaký způsob, jak varovat Elain. Její smrt by to měla udělat. "Pa-matuješ, jak jsi říkala, že mě použiješ pro schodek k nasedání? A později, když jsem řekla, že udělám totéž s tebou? To bylo po tom, co jsem tě porazila. Když jsi kňučela a prosila o život. Nabízelas mi cokoliv. Jseš bezpáteřní zbabělec! Svinstvo z nočníku! Ty hroudo -" Do úst se jí vsunulo cosi silného, přimáčklo jí to jazyk a přinutilo rozevřít doširoka ústa.
"Ty jsi tak prostoduchá," zamumlala Moghedien. "Věř mi, už teď se na tebe zlobím dost. Nemyslím, že tě použiju jako schodek na-sedání." Z jejího úsměvu Nyneivě naskočila husí kůže. "Mys-lím, že tě proměním v koně. Tady je to docela dobře možné. V ko-ně, mouchu, žábu..." odmlčela se a nastražila uši, "...ve cvrčka. Po-každé, když vstoupíš do Tel'aran'rhiodu, budeš kůň, dokud to nezměním. Nebo někdo jiný, kdo ví, jak to udělat." Znovu se od-mlčela a zatvářila se téměř soucitně. "Ne, nechci ti dávat falešnou naději. Je nás jenom devět, kdo známe tuhle vazbu, a ty bys ne-chtěla, aby tě dostal některý z nich, o nic víc než já. Budeš kůň po-každé, když tě sem přivedu. Budeš mít vlastní sedlo a uzdu. Do-konce ti zapletu hřívu." Nyneivě to cuklo za cop, až jí ho málem celý vytrhlo. "I tak si samozřejmě budeš pamatovat, kdo jsi. Mys-lím, že se mi naše vyjížďky budou i líbit, ačkoliv tobě možná ne."
Moghedien se zhluboka nadechla a její šaty potemněly do čehosi, co se v bledém světle lesklo. Nyneiva

si nebyla jistá, ale měla do-jem, že barva připomíná krev vytékající z žil. "Donutila jsi mě přiblížit se k Semirhage. Bude jenom dobře, když si to s tebou vyří-dím a budu se moct plně věnovat důležitějším věcem. Je ta malá žlutovlasá žába s tebou v tom zvěřinci?"
To cosi zmizelo Nyneivě z úst. "Jsem sama, ty pitomá -" Bolest. Jako by ji ztloukly od kotníků k ramenům a všechny rány dopadly zaráz. Pronikavě zavřískla. A znovu. Snažila se zatnout zuby, ale v uších jí zněl vlastní nekonečný křik. K vlastní hanbě se jí po tvá-řích koulely slzy, jak vzlykala a bezmocně čekala na další výprask.
"Je s tebou?" opakovala Moghedien trpělivě. "Neplýtvej mým časem a nesnaž se mě přinutit, abych tě zabila. To neudělám. Bu-deš žít ještě spoustu let a sloužit mi. Tvoje ubohé schopnosti by mi do-konce mohly být k užitku, až tě pocvičím. Až tě pocvičím. Ale můžu zařídit, že to, cos právě cítila, ti bude připadat jako milenčův polibek. Teď mi odpověz na otázku."
Nyneivě se podařilo chytit dech. "Ne," vzlykala. "Utekla s něja-kým chlapem, když jsme odjely z Tanchika. S chlapem dost sta-rým, aby moh být její děda, ale měl peníze. Slyšely jsme, co se sta-lo ve Věži -" byla si jistá, že o tom Moghedien musí vědět - "a ona se bála vrátit."
Druhá žena se zasmála. "Skvělý příběh. Skoro chápu, co Semir-hage tolik fascinuje na lámání ducha. Oh, ty mi asi ještě přineseš spoustu zábavy, Nyneivo z al'Mearů. Ale nejdřív mi přivedeš tu holku Elain. Odstíníš ji a svážeš a položíš mi ji k nohám. A víš proč? Proto-že některé věci jsou v Tel'aran'rhiodu ve skutečnosti silnější než v bdělém světě. Proto z tebe bude lesklá bílá kobyla, kdykoliv tě sem přivedu. A nejsou to jenom rány, které přetrvají i po probuzení. Nátlak je další. Chci, aby sis to chvíli promyslela, než začneš věřit, že je to tvůj vlastní nápad. Předpokládám, že ta holka je tvoje přítelkyně. Ale ty mi ji přivedeš jako mazlíčka -" Moghedien vyvřískla, jak jí náhle pod pravým prsem vyjela stříbr-ná hlavice šípu.
Nyneiva spadla na zem jako pytel. Při pádu si vyrazila dech, ja-ko by dostala kladivem ránu do břicha. Snažila se popadnout dech a přinutit otřesené svaly k pohybu, probojovat se bolestí k saidaru.
Birgitte se vypotácela na nohy a ze všech sil se snažila vytáh-nout z toulce další šíp. "Uteč, Nyneivo!" Znělo to spíš jako mum-lání. "Uteč pryč!" Birgitte se zakymácela hlava a stříbrný luk se kýval, když ho zvedala.
Záře kolem Moghedien zesílila, až se zdálo, že ji obklopuje osl-nivé slunce.
Birgitte zalila noc jako přílivová vlna a obklopila ji temnotou. Když to přešlo, luk spadl na prázdné šaty, které se složily na zem. Šaty pak vybledly, jako když se mlha odpaří na slunci, a zůstal jen luk a šípy, třpytící se v měsíčním světle.
Moghedien klesla na kolena, a jak záře kolem ní pohasínala, až zmizela docela, oběma rukama svírala trčící dřík šípu. Potom zmi-zela i ona a stříbrný šíp dopadl tam, kde předtím byla, potřísněný tmavou krví.
Po nekonečné době se Nyneivě podařilo zvednout na kolena. S pláčem se doplazila k Birgittině luku. Tentokrát jí slzy netekly bolestí. Klečela tam, nahá, a bylo jí to jedno, jenom svírala luk. "Mrzí mě to," vzlykala. "Oh, Birgitte, odpusť mi. Birgitte!"
Kromě žalostného volání lelka kozodoje se nic neozývalo.
* * *
Když se rozletěly dveře od Moghedieniny ložnice a Vyvolená se v krví nasáklé hedvábné košili vypotácela do obývacího pokoje, Lian-drin vyskočila okamžitě na nohy. Chesmal a Temaile vyběhly zraněné vstříc a z obou stran ji podepřely, aby neupadla, ale Lian-drin zůstala u svého křesla. Ostatní byly někde pryč, snad dokon-ce mimo Amador, co Liandrin věděla. Moghedien jim řekla jen to, co chtěla, aby ta která žena věděla, a otázky, jež se jí znelíbily, tres-tala.
"Co se stalo?" vydechla Temaile.
Moghedienin krátký pohled ji měl správně usmažit rovnou na místě. "Ty máš trošku schopnost léčení," řekla Vyvolená Chesmal nezřetelně. Rty měla potřísněné krví, jež jí stále silnějším pramín-kem vytékala i z koutku úst. "Udělej to. Hned, huso!"
Tmavovlasá Ghealdaňanka nezaváhala a položila ruce Moghe-dien na hlavu. Liandrin v duchu ohrnula ret, jak Chesmal obklopi-la záře. Chesmal měla hezkou tvář staženou obavami a Temailiny jemné liščí rysy byly pokřivené děsem a starostmi. Tak byly věr-né. Tak po-slušní psíčkové. Moghedien se zvedla

na špičky a zvrá-tila hlavu. Vy-třeštila oči, otřásla se a z rozevřených úst jí vyletěl vzdech, jako by spadla do ledové vody.
Ve chvíli bylo po všem. Záře kolem Chesmal zmizela a Moghe-dien zase opřela podpatky o koberec s modrozeleným vzorem. Bez Temailiny podpory málem upadla. Jen část síly pro léčení pocháze-la z jediné síly. Zbytek vycházel z osoby, která byla léčena. Rána, co způ-sobila všechno to krvácení, bude pryč, avšak Moghedien by-la určitě slabá, jako kdyby týdny ležela nemocná na lůžku. Vytáhla Temaile od pasu jemný zlatoslonovinový šátek a otřela si ústa, za-tímco jí Temaile pomáhala do ložnice. Byla slabá a otočená zády.
Liandrin udeřila, jak nejtvrději dokázala, a vším, co vyluštila, že ta žena udělala jí.
Ještě neskončila a Moghedien naplnila záře saidaru jako zápla-va. Liandrinin útok odumřel, jak byla odstíněna od pravého zdro-je. Prameny vzduchu ji zvedly ze země a praštily s ní o deštění na zdi tak silně, až jí cvakly zuby. Visela tam s rozpaženýma rukama, bezmocná.
Chesmal a Temaile si vyměnily popletené pohledy, jako by ne-chápaly, co se stalo. Dál podpíraly Moghedien, která se postavila před Liandrin, přičemž si stále klidně otírala ústa Temailiným šát-kem. Moghedien usměrnila a krev na košili zčernala a ve vločkách odpadla na koberec.
"Ty-ty to nechápeš, velká paní," chrlila ze sebe Liandrin. "Je-nom jsem ti chtěla pomoct, aby se ti líp spalo." Pro jednou jí to, že opět upadla do jazyka obyčejné ženy, v nejmenším nevadilo. "Já je-nom -" Skončila zdušeným zachrčením, jak ji pramen vzduchu popadl za jazyk a vytáhl jí ho mezi zuby ven. Hnědé oči jí vyléza-ly z důlků. Ještě maličko zatáhnout a...
"Mám ho vytrhnout?" Moghedien pozorovala Liandrinin výraz, ale jako by mluvila pro sebe. "Myslím, že ne. Tvoje škoda, že mě ta al'Mearovic ženská přinutila myslet jako Semirhage. Jinak bych tě mohla jenom zabít." Náhle zavazovala štít, uzly byly stále slo-žitější, až Liandrin ztratila docela přehled. A Vyvolená sukovala dál. "Tak," prohlásila Moghedien nakonec spokojeně. "Budeš hle-dat hodně dlou-ho, než najdeš někoho, kdo to dokáže rozplést. Ale ty žádnou příleži-tost k hledání nedostaneš."
Liandrin zapátrala ve tváři Chesmal i Temaile po nějakém ná-znaku soucitu, lítosti, čehokoliv. Chesmal měla v očích chladný, váž-ný výraz. Temaile oči zářily, špičkou jazyka si olízla rty a usmá-la se. Nebyl to přátelský úsměv.
"Myslela sis, že ses naučila něco o nátlaku," pokračovala Moghedien. "Naučím tě něco víc." Liandrin se zachvěla a Moghedie-niny oči jí zaplnily celé zorné pole, stejně jako jí v uších zněl pou-ze její hlas, zněl jí v celé hlavě. "Žij." Chvíle pominula a Liandrin se po tváři řinul pot, jak se na ni Chesmal usmála. - "Nátlak má spousty omezení, ale rozkaz dělat, co někdo chce, abys dělala, za-sazený hlu-boko do tvého nitra, vydrží celý tvůj život. Budeš žít, jakkoliv si bu-deš přát vzít si život. A to chtít budeš. Budeš ležet mnoho nocí s plá-čem a přát si, abys to mohla udělat."
Pramen držící Liandrinin jazyk zmizel a ona jen kratičce polk-la. "Prosím, velká paní, přísahám, že jsem nechtěla -" V hlavě jí zazvonilo a před očima jí od Moghedieniny facky zatančily stříbročerné tečky.
"Existuje jistá... přitažlivost... dělat něco skutečně," vydechla žena. "Chceš ještě žebrat?"
"Prosím, velká paní -" Druhý políček jí až rozhodil vlasy.
"Ještě?"
"Prosím -" Třetí jí skoro vykloubil čelist. Tvář ji pálila.
"Jestli neumíš být vynalézavější, tak nebudu poslouchat. Místo toho budeš poslouchat ty. Myslím, že to, co jsem pro tebe vymys-lela, by potěšilo i Semirhage." Moghedienin úsměv byl skoro tak temný jako Temailin. "Budeš žít, nebudeš utišená, budeš vědět, že bys mohla znovu usměrňovat, jenom kdybys našla někoho, kdo rozváže tvůj štít. Ale to je jen začátek. Evon bude rád, že má no-vou kuchtu, a jsem si jistá, že ta Arenová si s tebou bude chtít dlou-ze popovídat o svém manželovi. No, tvoje společnost se jim bude líbit tolik, že podle mě neuvidíš tenhle dům zvenčí hezkých pár let. Budou to dlouhé roky, kdy budeš velmi litovat, že jsi mi neslouži-la věrně."
Liandrin zavrtěla hlavou a vydechla "ne" a "prosím", ale breče-la tolik, že skoro nedokázala slova vyrazit.
Moghedien obrátila hlavu k Temaile a řekla: "Připrav ji pro ně. A řekni jim, ať ji nezabíjejí nebo nezmrzačí. Chci, aby pořád věři-la, že by mohla uniknout. I marná naděje ji udrží naživu, aby trpě-la."
Obrátila se, stále se opírajíc o Chesmal, a prameny, které drže-ly Liandrin u zdi, zmizely.
Ženě se podlomily nohy a ona se zhroutila na koberec. Jenže štít zůstal. Marně do něj bušila, jak se

plazila za Moghedien a snažila se zachytit lem její košile, přičemž zlomeně vzlykala. - "Prosím, velká paní."
"Jsou u nějakého zvěřince," řekla Moghedien Chesmal. "Všech-no vaše hledání, a pak si je musím najít sama. Zvěřinec by nemě-lo být těžké najít."
"Budu věrně sloužit," plakala Liandrin. Strach jí změnil údy ve vodu. Nedokázala se plazit dost rychle, aby jim stačila. Ženy se do-konce ani neohlédly, jak se tak škrábala po koberci za nimi. "Spoutej mě, velká paní. Cokoliv. Budu tvůj věrný pes!"
"Na sever cestuje množství takových zvěřinců," poznamenala Chesmal a v hlase jí zněla dychtivá snaha napravit neúspěch. "Do Ghealdanu, velká paní."
"Tak musím do Ghealdanu," prohlásila Moghedien. "Obstaráš rychlé koně a pojedeš -" Dveře ložnice se zavřely a uťaly její dal-ší slova.
"Budu jak věrný pes," škytala Liandrin v hromádce na koberci. Zvedla hlavu, zamrkala, aby zahnala slzy, a uviděla, jak ji Temai-le pozoruje, mne si ruce a usmívá se. "Mohly bychom ji přeprat, Temai-le. My tři společně bychom -"
"My tři?" Temaile se vesele zasmála. "Ty bys nedokázala pře-prat ani tlusťocha Evona." Přimhouřila oči a studovala štít připev-něný k Liandrin. "Stejně dobře bys mohla být utišená."
"Poslouchej. Prosím." Liandrin ztěžka polkla a snažila se mlu-vit zřetelněji, ale pořád mluvila zastřeně, jako by ji pálila naléha-vost, když pokračovala zoufalou rychlostí. "Mluvily jsme o roz-kolu, co musí být mezi Vyvolenýma. Jestli se Moghedien takhle schovává, musí se schovávat před ostatníma Vyvolenýma. Kdy-bychom ji chytily a předaly jim ji, pomysli na místa, co bychom mohly mít. Mohly by nás povznýst nad krále a královny. Samy by-chom mohly patřit mezi Vyvolené!"
Na okamžik - na jediný požehnaný, nádherný okamžik - žena s dětskou tváří zaváhala. Pak zavrtěla hlavou. "Tys nikdy nevědě-la, kam až zvednout zrak. ‚Kdo sahá po slunci, spálí se.' Ne, mys-lím, že já se nespálím proto, že budu sahat moc vysoko. Myslím, že udělám, co jsem dostala nařízeno, a připravím tě pro Evona." Náhle se usmála a ukázala zuby, čímž ještě víc připomínala lišku. "Jak bude překvapený, až mu přilezeš políbit nohy."
Liandrin začala ječet, ještě než se do toho Temaile vůbec dala.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Vytržená

Elain se zíváním pozorovala Nyneivu ze své postele, hlavu mě-la opřenou o loket a černé vlasy jí spadaly přes ruku. Bylo to váž-ně do-cela směšné, takhle trvat na tom, že ta, která nepůjde do Tel'aran'rhi-odu, bude vzhůru. Nevěděla, jakou dobu Nyneiva ve světě snů prožila, ale Elain tu ležela už dobré dvě hodiny a neměla nic na čtení, žádné šití, vůbec nic, čím by se zabavila, mohla jen civět na druhou ženu, jež byla natažená na druhé úzké posteli. Studová-ní a'damu taky k ničemu nebylo. Elain si myslela, že z něj již vy-máčkla vše, co se dalo. Dokon-ce se pokusila spící ženy dotknout léčivým dotekem, což bylo asi tak všechno léčení, jaké znala. Ny-neiva by k tomu nikdy nedala svolení, kdyby byla vzhůru - o Elaininých schopnostech v tomto směru neměla právě nejlepší mínění - anebo by to v tomto případě možná dovolila - ale modřina zmi-zela. Popravdě řečeno, to asi bylo to nejsložitější lé-čení, jaké Elain kdy provedla, a její schopnosti to v podstatě vyčerpa-lo. Neměla co dělat. Kdyby měla nějaké stříbro, mohla by se pokusit vyrobit je-den a'dam. Stříbro nebyl jediný kov, který se na to hodil, ale mu-sela by roztavit mince, aby ho získala dost. Druhou ženu by zrovna moc nepotěšilo, kdyby našla druhý a'dam. Kdyby byla Nynei-va ochotná prozradit tohle Tomovi a Juilinovi, aspoň by si Elain moh-la pozvat Toma a povídat si s ním.

Skutečně si spolu nádherně popovídali. Jako když otec předá-vá své znalosti dceři. Nikdy si neuvědomila, že hra rodů zapustila v An-doru tak hluboké kořeny, byť naštěstí ne tak hluboké, jako v některých jiných státech. Jen Hraniční státy tomu plně unikly, as-poň podle To-ma. S Mornou na severní hranici a každodenně hro-zícími nájezdy trol-loků neměli lidé čas na manévrování a intri-kování. Nádherně si s To-mem popovídali, když si teď byl kejklíř jistý, že se mu nesnaží vklouznout na klín. Tváře jí při té vzpo-mínce zahořely. Vlastně ji to jednou či dvakrát napadlo, a milo-srdně to nezkusila doopravdy.

",I královna si ukopne palec, ale moudrá žena si dává pozor na cestu,'" ocitovala tiše. Lini byla moudrá žena. Elain si nemyslela, že by právě tuhle chybu udělala ještě jednou. Věděla, že jich dělá hodně, ale zřídka nějakou chybu zopakovala. Jednou, možná, jich bude dělat tak málo, že bude hodna nastoupit po máti na trůn.

Náhle se posadila. Nyneivě ze zavřených očí proudily slzy, sté-kaly jí po straně do vlasů. To, co Elain považovala za lehké chrá-pání - Nyneiva chrápala, ať už tvrdila cokoliv - byly tiché, kňučivé vzlyky hluboko v hrdle. To nebylo správné. Kdyby byla nějak zraněná, bylo by to vidět, i když by to ucítila teprve až po probu-zení.

Možná bych ji měla vzbudit. Ale s rukou nataženou k druhé že-ně ještě trochu zaváhala. Probudit někoho z Tel'aran'rhiodu zda-leka nebylo tak snadné - a Nyneivu by nepotěšilo, kdyby ji pro-budila drsněji po tom výprasku, který jí uštědřila Cerandin. Ráda bych věděla, co se doopravdy stalo. Budu se muset zeptat Ceran-din. Ať už se dělo cokoliv, Nyneiva by měla být schopná vystou-pit ze sna, kdykoliv se jí zachce. Pokud však... Egwain tvrdila, že moudré dokážou člověka udržet v Tel'aran'rhiodu i proti jeho vů-li, i když pokud ji ten trik naučily, tak jim ho neprozradila. Pokud teď někdo držel Nyneivu a ubližoval jí, nemohla to být Birgitte ani moudré. No, moudré snad, kdyby ji chytily, jak se potuluje někde, kde by podle nich neměla. Ale jestli to nebyly ony, tak zbývali je-nom...

Popadla Nyneivu za ramena, aby s ní zatřásla - když to nezabe-re, tak zmrazí džbán vody na stole nebo jí vrazí pořádnou facku - a Nyneiva prudce otevřela oči.

Okamžitě začala plakat nahlas, a byl to ten nejzoufalejší zvuk, jaký kdy Elain slyšela. "Já ji zabila. Oh, Elain, já jsem ji zabila svou hloupou pýchou. Myslela jsem si, že bych mohla..." Slova se vytratila do hlasitého vzlykání.
"Koho jsi zabila?" Nemohla to být Moghedien. Smrt té ženy by takový žal určitě nevyvolala. Už chtěla Nyneivu obejmout a utěšit ji, když se ozvalo zabušení na dveře.
"Pošli je pryč," zamumlala Nyneiva a schoulila se na posteli do roztřeseného klubíčka.
Elain si povzdechla, došla ke dveřím a otevřela je, ale než se vzmohla na slovo, protlačil se kolem ní ze tmy Tom, v pomačka-né košili vylézající mu ze spodků, a nesl v náručí cosi zabaleného do pláště. Byly vidět jen bosé ženské nohy.
"Prostě tam byla," vykládal za ním Juilin, jako by nevěřil, že mu z úst vycházejí slova. Oba muži byli naboso a Juilin navíc bez ko-šile, takže byla vidět jeho nahá hruď bez chlupů. "Na chvíli jsem se probu-dil a ona tam najedou stála, nahá jako v den, kdy se naro-dila, a zhrou-tila se, jako když přestřihneš provázky."
"Je živá," dodával Tom a položil zabalenou postavu na Elaininu postel, "ale jen tak tak. Skoro jsem neslyšel, jak jí tluče srdce."
Elain se zamračila a odhrnula kapuci pláště - a dívala se na tvář Birgitte, bledou a sinalou.
Nyneiva se ztuhle vyškrábala z postele a poklekla vedle bezvě-domé ženy. Tvář se jí leskla slzami, ale plakat přestala. "Je živá," vy-dechla. "Ona je živá." Náhle si zřejmě uvědomila, že je před muži pouze ve spodničce, ale skoro se na ně nepodívala a řekla jen: "Vyveď je ven, Elain. Když tady tak čumí jako telata, nemů-žu nic dělat."
Když na ně Elain zamávala, aby odešli, Tom a Juilin se na sebe podívali, zvedli oči a lehce potřásli hlavami, ale bez odmlouvání vy-couvali ke dveřím. "Ona je... přítelkyně," řekla jim Elain. Měla pocit, jako by se pohybovala ve snu, obklopená prázdnotou, bez pocitů. Jak je tohle možné? "My se o ni postaráme." Jak se to vů-bec mohlo stát? "Hlavně nikomu ani slovo." Při pohledech, které jí věnovali, když zavírala dveře, se málem začervenala. Jenomže mužům bylo občas potřeba připomínat i ty úplně nejzřejmější vě-ci, dokonce i Tomovi. "Nyneivo, jak pod Světlem," začala obrace-jíc se a odmlčela se, když klečící ženu obklopila záře saidaru.
"Světlo ji spal!" zavrčela Nyneiva a prudce usměrnila. "Světlo ji za tohle naveky spal!" Elain poznala prameny splétané pro léče-ní, ale víc toho nezvládla. "Já ji najdu, Birgitte," zamumlala Ny-neiva. Pra-meny ducha převažovaly, ale byla tam i voda a vzduch, dokonce i země a oheň. Vypadalo to stejně složitě jako vyšívání ša-tů oběma ru-kama zároveň a ještě i nohama. Poslepu. "Donutím ji zaplatit." Záře kolem Nyneivy sílila pořád dál, až přehlušila lam-py, až z ní bolely oči, pokud se Elain nedívala s přimhouřenýma očima. "To přísahám! U Světla a mé naděje na spasení a znovu-zrození, to udělám!" Hněv v jejím hlase se změnil, pokud něco, tak zesílil. "Nefunguje to. Není na ní nic, co by se dalo vyléčit. Je tak zdravá, jak jen můžeš doufat. Ale umírá. Oh, Světlo, cítím, jak je-jí duch odchází. Světlo spal Moghedi-en! Světlo ji spal! A mě spal s ní!" Ale nevzdávala se. Spřádání pokra-čovalo, složité prameny se protkávaly v Birgittině těle. A ta žena tu ležela, zlatý cop jí vi-sel z postele, a hruď se jí zvedala a klesala stále pomaleji.
"Můžu udělat něco, co by mohlo pomoct," podotkla Elain poma-lu. Měly jste k tomu mít svolení, ale vždy to tak nefungovalo. Kdysi se to dělalo skoro stejně často se svolením, jako bez něj. Ne-existoval důvod, proč by to nemělo fungovat na ženu. Až na to, že Elain ještě nikdy neslyšela, že by se to tak udělalo.
"Propojení?" Nyneiva nespouštěla zrak ze ženy na posteli, ani se nepřestávala namáhat se sílou. "Ano. Budeš to muset udělat - nevím jak - ale nech mě vést. Zrovna teď ani nevím, co vlastně dě-lám, ale vím, že to dokážu. Ty nedokážeš vyléčit ani modřinu."
Elain stiskla rty, ale nechala to plavat. "Ne propojení." Množství saidaru, které do sebe Nyneiva natáhla, bylo ohromující. Jestli ne-dokázala vyléčit Birgitte s tímhle, tak to, co by Elain mohla přidat, by neznamenalo žádný rozdíl. Společně by byly sice silnější než každá zvlášť, ale ne tak silné, jako kdyby se jejich síly prostě se-četly. Kromě toho si Elain nebyla jistá, že by je uměla propojit. Byla v propojení jen jednou, a tehdy to provedla Aes Sedai, aby jí ukázala, co to je, spíš než jak to udělat. "Přestaň, Nyneivo. Sama jsi říkala, že to nefunguje. Přestaň a nech to zkusit mě. Jestli to ne-zabere, můžeš..." Co by mohla?

Pokud léčení fungovalo, tak fun-govalo. Když ne... Jestli to selže, nemělo smysl zkoušet to znovu.
"Zkusíš co?" štěkla Nyneiva, přece jen však neohrabaně ustoupi-la a nechala přijít Elain blíž. Tkanivo léčení pohaslo, ale ne záře ko-lem druhé ženy.
Elain místo odpovědi položila Birgitte ruku na čelo. - Tělesný kontakt byl pro tohle nezbytný stejně jako pro léčení, a když to Elain dvakrát viděla ve Věži, Aes Sedai se také dotýkala mužovačela. Pra-meny ducha, které spletla, byly složité, i když ne tak pro-pletené, jako je měla Nyneiva před chvílí. Elain část toho, co teď dělala, chápala jen tak tak, a část už vůbec ne, ale dávala ze své skrýše dobrý pozor, aby viděla, jak má tkanivo vypadat. Dívala se pozorně, protože si v hlavě utvořila zásobu příběhů a viděla hlou-pé romance tam, kde bývaly má-lokdy. Po chvíli se posadila na dru-hou postel a propustila saidar.
Nyneiva se na ni zamračila a pak se sklonila, aby prohlédla Bir-gitte. Bezvědomá žena měla možná maličko lepší barvu a dýchala trochu silněji. "Cos to vlastně udělala, Elain?" Nyneiva nespouště-la oči z Birgitte, ale záře kolem ní pomalu pohasínala. "To nebylo léčení. Myslím, že bych to dokázala taky, ale nebylo to léčení."
"Bude žít?" zeptala se Elain slabým hláskem. Mezi ní a Birgit-te nebylo žádné viditelné propojení, žádné prameny, ale cítila její sla-bost. Strašlivou slabost. Okamžitě by poznala, kdyby Birgitte zemřela, i ve spánku nebo kdyby byla stovky mil daleko.
"Já nevím. Už neslábne, ale nevím." Nyneiva mluvila z únavy tiše a z hlasu se jí ozývala bolest, jako by cítila Birgittino zranění. Trhla sebou, vstala, rozbalila pokrývku s červenými proužky a že-nu s ní přikryla. "Co jsi udělala?"
Elain mlčela tak dlouho, než se k ní Nyneiva připojila, lehla si k ní neobratně na postel. "Spojení," řekla Elain nakonec. "Já... se s ní spojila. Jako se strážcem." Nevěřícný pohled druhé ženy ji při-měl vy-hrknout. "To léčení nebylo k ničemu. Musela jsem něco udělat. Znáš dary, které strážce ze spojení získává. Jedním je síla, energie. Může jít dál, když už by se jiný muž zhroutil a zemřel, a přežije rány, které by každého jiného zabily. Byla to jediná věc, která mě napadla."
Nyneiva se zhluboka nadechla. "No, funguje to aspoň líp než to, co jsem udělala já. Ženskej strážce. Ráda bych věděla, co by si o tom pomyslel Lan? Vlastně, proč by neměla být. Pokud by to měla být nějaká žena, tak ona." Trhla sebou, přitáhla si kolena pod bradu a za-hleděla se na Birgitte. "Tohle si budeš muset nechat pro sebe. Jestli někdo zjistí, že se přijatá spojila se strážcem, bez ohle-du na okolnos-ti..."
Elain se zachvěla. "Já vím," řekla prostě a dost důrazně. Nebyl to sice přestupek na utišení, ale každá Aes Sedai by ji nejspíš při-nutila si přát, aby byla utišena. "Nyneivo, co se stalo?"
Dlouhou dobu si myslela, že druhá žena začne zase plakat, jak se jí třásla brada a pohybovaly rty. Když však promluvila, měla hlas jako ocel a její výraz byl směsicí vzteku a slz, které by za ce-lý život nedokázala vyplakat. Vyprávěla příběh stroze, skoro útrž-kovitě, dokud se nedostala k tomu, jak se mezi vozy objevila Moghedien. Pak se pustila do bolestných podrobností.
"Měla bych mít od krku dolů modřiny," pronesla nakonec hoř-ce a dotkla se své hladké bílé paže. I když modřiny neměla, přesto sebou škubla. "Nechápu, proč je nemám. Cítím to, avšak zaslouži-la bych si je, za tu hloupou, pitomou pýchu. Za to, že jsem se bála udělat to, co jsem měla. Zasloužila bych si viset jako šunka v udírně. Kdyby zde byla nějaká spravedlnost, tak bych tam ještě visela a Birgitte by nele-žela na posteli a my bychom se nebály, jestli to přežije. Kdybych toho jen znala víc. Kdybych jenom na pět minut věděla to, co Moghedien, mohla bych ji vyléčit. Jsem si tím jistá."
"No, kdybys ještě někde visela," dodala Elain velice prakticky, "zakrátko už by ses vzbudila a odstínila mě. Nepochybuji o tom, že by Moghedien dohlédla na to, abys byla dost rozzlobená a moh-la usměr-ňovat - zná nás až moc dobře, nezapomínej - a velice po-chybuji, že bych měla nějaké podezření, dokud bys neskončila. Představa, jak mě přepravuješ k Moghedien, mě tedy nijak netěší, a nevěřím, že tebe ano." Druhá žena se na ni nepodívala. "Muselo to být propojení, Ny-neivo, jako a'dam. Tak jsi mohla cítit bolest, aniž bys byla poznače-ná." Nyneiva tam pořád seděla a mrzutě se mračila. "Nyneivo, Birgitte žije. Udělala jsi pro ni všechno, co se dalo, a dá-li Světlo, přežije. To-hle jí udělala Moghedien, ne ty. Vo-ják, který si dává vinu za své dru-hy, již padli v bitvě, je hlupák. My dvě jsme vojáky v bitvě, ale ty nejsi žádná hlupačka, tak se tak pře-staň chovat."
Tehdy se na ni Nyneiva podívala a mračila se jen do chvíle, než úplně odvrátila hlavu. - "Ty to nechápeš."

Mluvila téměř šeptem. "Ona... byla... jedním z hrdinů připoutaných ke kolu času, jejím osu-dem bylo se rodit stále znovu a znovu a tvořit báje. Tentokrát se nena-rodila, Elain. Byla z Tel'aran'rhiodu vytržená tak, jak by-la. Je pořád ještě připoutaná ke kolu? Nebo byla vytržená i z toho? Vytržená z toho, co si vysloužila svou odvahou, protože já byla tak pyšná, tak pitomě umíněná jako chlap, že jsem ji přinutila hledat Moghedien?"
Elain doufala, že tyhle otázky Nyneivě ještě nedošly, ne dokud nebude mít chvilku, aby se vzpamatovala. - "Víš, jak vážně byla Moghedien zraněná? Třeba je mrtvá."
"Doufám, že ne," druhá žena skoro vrčela. "Chci, aby zaplati-la..." Zhluboka se nadechla, ale místo aby ji to posílilo, spíš skles-la. "Nepočítala bych s tím, že umřela. Birgittin šíp minul srdce. Je div, že se jí vůbec podařilo tu ženskou zasáhnout, jak se tak potá-cela. Já bych se postavit nedokázala, kdyby mě někdo hodil tak da-leko a tak tvrdě, jak se ona odrazila. Po tom, co Moghedien uděla-la mně, jsem se ani nedokázala postavit na nohy. Ne, ona je živá, a my bychom měly věřit, že si tu ránu nechala vyléčit a ráno po nás půjde."
"Přesto si bude potřebovat chvíli odpočinout, Nyneivo. To víš. Copak ví, kde vůbec jsme? Z toho, co jsi říkala, neměla čas na víc, než si všimnout, že je to zvěřinec."
"Co jestli viděla víc?" Nyneiva vypadala, jako by jí přemýšlení dělalo potíže. "Co jestli ví přesně, kde jsme? Mohla by na nás po-slat temný druhy. Nebo poslat zprávu temnejm druhům v Samaře."
"Luca zuří, protože kolem města je už jedenáct zvěřinců a tři další čekají za mostem. Nyneivo, bude jí trvat celé dny, než po ta-kovém zranění získá dost síly, i jestli najde nějakou černou sestru, která ji vyléčí, nebo dokonce někoho ze Zaprodanců. A dalších pár dní, než prohledá patnáct zvěřinců. A to jestli nejsou další za námi na cestě nebo nepřijíždějí z Altary. Jestli po nás půjde nebo pošle temné druhy, to nebo to, my jsme dostaly varování a máme pár dní na to, abychom si našly člun, který nás přepraví po řece." Na chví-li se za-myšleně odmlčela. "Máš něco v tom pytlíku s bylinkami, aby sis moh-la přebarvit vlasy? Vsadím se, že jsi měla v Tel'aran'rhiodu vlasy spletené do copu. Já tam mám vždycky svou pravou barvu. Když si rozpustíš vlasy, jak je máš teď, a změníš barvu, tak nás bude mnohem těžší najít."
"Všude jsou jen bělokabátníci," povzdechla si Nyneiva. "Galad. Prorok. Žádný čluny. Všechno se proti nám spiklo, aby nás tu za-drželo pro Moghedien. Jsem tak unavená, Elain. Unavená z toho, jak se bojím, kdo by mohl být za dalším rohem. Unavená z toho, jak se bojím Moghedien. Zřejmě nedokážu ani vymyslet, co udě-lat dál. Moje vlasy? Nemám nic, co by mohlo změnit tu barvu, co mám."
"Potřebuješ se dobře vyspat," prohlásila Elain pevně. "Ovšem bez prstenu. Dej ho sem." Druhá žena zaváhala, ale Elain jen če-kala s nataženou rukou, až Nyneiva nakonec vylovila skvrnitý ka-menný prs-ten a sundala ho ze šňůrky, co měla kolem krku. Elain si ho nacpala do váčku a pokračovala. "Teď si tady lehni a já pohlí-dám Birgitte."
Nyneiva se na chvíli zadívala na ženu nataženou na druhé poste-li a pak zavrtěla hlavou. "Nemůžu spát. Já... potřebuju být sa-ma. Projít se." Vstala tak ztuhle, jako by skutečně dostala řádný výprask, sundala z kolíčku svůj tmavý plášť a přehodila si ho přes spodničku. U dveří se zarazila. "Jestli mě bude chtít zabít," řekla bezútěšně, "tak nevím, jestli jí v tom budu chtít zabránit." A bosky, se smutnou tváří, vyšla do noci.
Elain zaváhala, neboť si nebyla jistá, která žena ji potřebuje víc, ale pak se zase posadila na postel. Nic, co by řekla, nemohlo Ny-neivě ulehčit, ale Elain věřila v její odolnost. Chvíle o samotě, aby si to v duchu přebrala, a pochopí, že je to vina Moghedien, ne je-jí. Musí.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Nové jméno

Elain tam dlouho jen seděla a pozorovala spící Birgitte. Vypa-dalo to, že spí. Jednou se zavrtěla a zoufale zašeptala: "Počkej na mě, Gaidale. Počkej. Už jdu, Gaidale. Počkej na..." Slova se vy-tratila a ona opět jen pomalu dýchala. Dýchala silněji? Ta žena po-řád vypadala na smrt nemocná. Lépe než předtím, ale pořád byla bledá a strhaná.

Asi po hodině se vrátila Nyneiva se špinavýma nohama. Na tvá-řích se jí leskly nové slzy. "Nemohla jsem zůstat pryč," řekla a pověsi-la plášť zpátky na kolíček. "Vyspi se. Já ji pohlídám. Musím ji pohlí-dat."

Elain pomalu vstala a uhladila si suknice. Třeba když bude hlí-dat Birgitte, bude mít Nyneiva čas si to v hlavě přebrat. "Zatím se mi taky nechce spát." Byla vyčerpaná, ale už ne ospalá. "Myslím, že se taky projdu." Nyneiva jenom kývla a zaujala místo na Elainině posteli. Zaprášené nohy jí visely přes postranici a oči měla upřené na Birgitte.

K Elaininu překvapení Tom a Juilin rovněž nespali. Zapálili si u vozu ohýnek a seděli u něj naproti sobě, na zemi, se zkříženýma oči-ma, a bafali z fajfek s dlouhou troubelí. Tom si zastrkal košili do kalhot a Juilin si natáhl kabátec, i když byl pořád bez košile a manžety měl ohrnuté. Než se k nim Elain připojila, rozhlédla se kolem sebe. V táboře se nic nehýbalo a až na světlo tohoto je-dného ohně a záře lamp linoucí se z oken jejich vozu byla všude tma.

Oba muži mlčeli, než si Elain upravila suknice. Poté se Juilin podíval na Toma, jenž kývl, a chytač zlodějů zvedl něco ze země a podal jí to. "Našel jsem to tam, co ležela," řekl snědý muž. "Ja-ko kdy-by jí to vypadlo z ruky."

Elain pomalu vzala stříbrný šíp. Dokonce i opeření bylo zřejmě stříbrné.

"Příznačný," prohodil Tom konverzačním tónem přes svou fajf-ku. "A ten cop k tomu... V každým příběhu se z nějakýho důvodu zmiňuje ten cop. I když jsem jich objevil pár, ve kterejch, myslím, vystupuje pod jiným jménem, a o copu se v nich nemluví. A ně-který s jiným jménem a s copem."

"Mně na příbězích nezáleží," přisadil si Juilin. Nemluvil o nic vzrušeněji než Tom. Ale ono to taky chtělo hodně, aby se některý z nich rozčílil. "Je to ona? Už tak by to bylo dost špatné, i kdyby neby-la. Žena, co se takhle z ničeho nic objeví a nahá, ale... Do če-ho jste nás to s N... Nanou dostaly?" Byl ustaraný. Juilin nedělal chyby a ni-kdy mu nic neuklouzlo. Tom jen bafal z fajfky a čekal.

Elain obracela šíp v rukou a předstírala, že si ho prohlíží. "Je to přítelkyně," prohlásila nakonec. Dokud - pokud - ji Birgitte toho slibu nezbaví, tak její slovo bude platit. "Ona není Aes Sedai, ale pomáhala nám."

Oba muži se na ni podívali a čekali, až řekne víc. "Proč jste to nedali Nyneivě?"

Zase si vyměnili ty svoje pohledy - muži zřejmě dokázali pohle-dy vést celé rozhovory, alespoň pokud se žen týkalo - kterými jasně říkali, jako kdyby to vyslovili nahlas, co si myslí o tom, jak má pořád nějaké tajnosti. Zvlášť když to už věděli skoro jistě. Ale ona dala slo-vo.
"Vypadala rozčilená," utrousil Juilin a uvážlivě zatahal z fajfky. Tom si tu svou vyndal z úst a foukl si do bílých knírů.
"Rozčilená? Ta ženská vyběhla jenom v košili, vypadala ztrace-ná, a když jsem se jí zeptal, jestli jí nemůžu pomoct, tak se mi ani ne-pokusila utrhnout hlavu. Brečela mi na rameni!" Zatahal se za svou lněnou košili a mumlal si cosi, že je mokrá. "Elain, ona se mi omluvila za každý křivý slovo, co mi kdy řekla, což z její pusy by-lo skoro kaž-dý druhý. Říkala, že by potřebovala spráskat nebo že snad dostala výprask. Půlku doby mluvila nesmysly. Říkala, že je zbabělá a umíně-ná husa. Nevím, co se to s ní děje, ale byla úplně mimo."
"Jednou jsem znal ženskou, co se takhle chovala," poznamenal Juilin s pohledem upřeným do ohně. "Probudila se a našla ve své lož-nici lupiče. Bodla ho do srdce. Jenže když zapálila lampu, byl to její manžel. Jeho člun přistál dřív. Půl měsíce chodila jako Nyneiva." Stiskl rty. "Pak se oběsila."
"Hrozně nerad ti to nakládám, holka," dodal Tom laskavě, "ale jestli se jí dá pomoct, tak ty jsi jediná z nás, kdo to dokáže. Vím, jak vytáhnout chlapa z bídy. Nakopnout ho nebo ho opít a najít mu hol -"
Hlasitě si odkašlal a snažil se, aby to vypadalo přirozeně. Taky si uhladil kníry. Jediná špatná věc na tom, že se na ni teď dí-val jako na dceru, byla v tom, že si zřejmě myslel, že jí je tak dva-náct. "A stejně, chci říct, že nevím, jak tohle províst. A i kdyby ji Juilin třeba byl ochotnej přehnout přes koleno, pochybuju, že by mu za to poděkova-la."
"Tak to bych radši ohnul přes koleno zubatku," zamumlal chytač zlodějů, ale ne tak drsně, jak by to znělo včera. Byl stejně usta-raný jako Tom, i když méně ochotný to přiznat.
"Udělám, co půjde," ujistila je a znovu obrátila šíp. Byli to dob-ří muži a ona jim jen nerada lhala nebo před nimi něco skrývala. Aspoň ne, pokud by to nebylo úplně nezbytné. Nyneiva tvrdila, že muže musíte vést pro jejich vlastní dobro, ale existovalo i něco ta-kového, jako zajít příliš daleko. Nebylo správné zavést muže do ne-bezpečí, aniž by o tom věděl.
Tak jim to řekla. O Tel'aran'rhiodu a o tom, že se Zaprodanci osvobodili, i o Moghedien. Samozřejmě jim neřekla úplně všech-no. Některé události v Tanchiku byly příliš zahanbující, takže na ně ne-chtěla ani pomyslet. Ohledně Birgittiny totožnosti slovo do-držela a zcela jistě nebylo nutné zacházet do podrobností při líče-ní toho, co Moghedien provedla Nyneivě. Sice to trochu ztížilo vy-světlování udá-lostí dnešní noci, ale ona to zvládla. Pověděla jim všechno, o čem si myslela, že by to měli vědět, dost na to, aby si poprvé uvědomili, proti čemu vlastně stojí.
Nejenom proti černým adžah - už když tohle zjistili, začali jak-si zmateně šilhat - ale i proti Zaprodancům, z nichž jedna navíc nejspíš honila ji a Nyneivu. A dala jim zcela jasně najevo, že ony dvě zase půjdou po Moghedien a že každému v jejich blízkosti ta-ky hrozí ne-bezpečí, že se dostane mezi lovce a kořist, ať tak nebo tak.
"Nyní, když to víte," zakončila, "se můžete sami rozhodnout, jestli zůstanete, nebo odejdete." Nechala to tak a dávala si pozor, aby se na Toma ani nepodívala. Zoufale doufala, že zůstane, ale nechtěla, aby si myslel, že ho o to žádá, dokonce ani pohledem ne.
"Nenaučil jsem tě ani půlku toho, co budeš potřebovat, pokud máš být aspoň z poloviny tak dobrá královna, jako je tvoje matka," řekl Tom a snažil se mluvit drsně, ale pokazil to tím, že jí pokrouce-ným prstem odhrnul z tváře pramen načerno obarvených vlasů. "Mě se jen tak snadno nezbavíš, dítě. Hodlám z tebe udělat mistra v daes dae'mar, i kdybych ti to musel hučet do ucha, dokud neohluchneš. Nenaučil jsem tě dokonce ani zacházet s nožem. Snažil jsem se to na-učit tvou matku, ale ona vždycky tvrdila, že může ně-komu nařídit, aby použil nůž, když to bude potřeba. Je to hloupej názor."
Elain se předklonila a políbila ho na vrásčitou tvář. Tom zamr-kal, zvedl huňaté obočí a pak se usmál a znovu si strčil do pusy fajfku.
"Mě můžeš políbit rovněž," poznamenal suše Juilin. "Rand al'Thor může mít moje vnitřnosti jako návnadu na ryby, jestli mu tě nevrátím stejně zdravou, jako když tě naposledy viděl."
Elain zvedla hrdě bradu. "Nedovolím, abys zůstával kvůli Ran-du al'Thorovi, Juiline." Vrátit mu ji? To určitě! "Zůstaneš, jenom jestli to chceš sám. A nezbavuji tě - ani tebe, Tome!" - zakřenil se při

po-známce chytače zlodějů - "slibu, že uděláš, co se ti řekne." Tomův překvapený pohled ji docela potěšil. Obrátila se zpět k Juilinovi. "Pů-jdeš za mnou, a samozřejmě taky za Nyneivou, s tím, že budeš znát přesně, proti jakému nepříteli stojíme, nebo si můžeš zabalit věci a odjet na hřebci, kam se ti zlíbí. Já ti ho dám."
Juilin se posadil rovně, jako by spolkl pravítko, a snědá tvář mu ještě víc potemněla. "V životě jsem neopustil ženu v nebezpečí." Uká-zal na ni fajfkou jako zbraní. "Pošli mě pryč a já se ti budu dr-žet za zadkem jako létavice v kýlové brázdě."
Nebylo to tak přesně to, co chtěla, ale bude to stačit. "No dobře." Vstala, postavila se zpříma a stříbrný šíp držela u boku, a na-sadila mírně mrazivý výraz. Myslela si, že si konečně uvědomili, kdo tu velí. "Do rána už moc času nezbývá." Skutečně měl Rand tu drzost říci Juilinovi, aby ji "vrátil zpět"? Tom prostě bude mu-set chvíli trpět spolu s druhým mužem - a dobře mu ta - za ten úšklebek. "Takže teď uhasíte oheň a půjdete spát. Hned. Žádné vý-mluvy, Tome. Když se nevyspíte, ráno nebudete k ničemu."
Muži začali poslušně hrnout botami na plameny hlínu, ale když se dostala k prostým dřevěným schůdkům do vozu, zaslechla To-ma říkat: "Občas mluví jako její matka."
"Tak to jsem rád, že jsem tu ženskou nikdy nepotkal," zabručel v odpověď Juilin. "Hodíme si o první hlídku?" Tom souhlasně zamru-čel.
Elain se skoro vrátila, ale místo toho se přistihla, že se usmívá. Muži! Tentokrát si to však v duchu řekla s láskou. Dobrá nálada jí vydržela, dokud nevstoupila dovnitř.
Nyneiva seděla na okraji postele - oběma rukama se vzpírala, aby seděla zpříma, a jak sledovala Birgitte, oči se jí zavíraly. No-hy měla pořád špinavé.
Elain strčila Birgittin šíp do skříňky za nějaké nadité pytlíky se suchým hráškem. Naštěstí se na ni druhá žena skoro ani nepodíva-la. Elain si nemyslela, že Nyneiva právě teď potřebuje uvidět ten stříbrný šíp. Ale co potřebovala?
"Nyneivo, už dávno sis měla umýt nohy a jít spát."
Nyneiva se zakývala jejím směrem a ospale zamrkala. "Nohy? Co? Musím ji hlídat."
Bude to muset jít hezky jedno po druhém. "Tvoje nohy, Nynei-vo. Máš je špinavé. Umej si je."
Nyneiva se zamračeně podívala na své umazané nohy a pak kývla. Když nahnula velký bílý džbánek nad umyvadlo, rozlila tro-chu vody, a další vybryndala, než se domyla a mohla se utřít, ale i pak se zase posadila na postel. "Musím hlídat. Pro případ... Pro případ... Jed-nou vykřikla. Volala Gaidala."
Elain ji přitiskla na záda na slamník. "Potřebuješ se vyspat, Ny-neivo. Neudržíš oči otevřené."
"Udržím," zamumlala Nyneiva zatvrzele a snažila se posadit, přičemž se vzpírala, jak jí Elain tlačila na ramena. "Musím ji hlí-dat, Elain. Musím."
Vedle Nyneivy vypadali ti dva muži venku rozumně a povolně. Dokonce i kdyby Elain chtěla, neexistoval způsob, jak ji opít a na-jít jí nějakého - předpokládala, že by to měl být nějaký hezký mla-dý muž. Takže zbýval kopanec. Soucit a zdravý rozum rozhodně žádný dojem neudělaly. "Už mám dost toho trucování a sebelítosti, Nyneivo," pro-hlásila důrazně. "Ty si půjdeš hned lehnout, a rá-no neřekneš ani slovo o tom, jak ubohá jsi chudinka. Jestli se neu-míš chovat jako rozumná žena, kterou jsi, požádám Cerandin, aby ti udělala dvě modřiny za tu, co jsem ti odstranila. Dokonce jsi mi za to ani nepoděkovala. Teď jdi spát!"
Nyneiva rozhořčeně vykulila oči - teď už aspoň nevypadala, že má pláč na krajíčku - ale Elain jí je rukou zavřela. Šlo to snadno, a přes tiše mumlané protesty začala Nyneiva brzy dýchat pomalu ve spánku.
Elain ji ještě poplácala po rameni, než se narovnala. Doufala, že druhá žena bude spát klidně, že se jí bude zdát o Lanovi, ale jaký-koliv spánek pro ni byl lepší než žádný. Potlačujíc zívání se sklo-nila, aby zkontrolovala Birgitte. Nepoznala, jestli se její barva ně-jak zlepši-la. Dalo se jen čekat a doufat.
Lampy zřejmě žádné z nich nevadily, tak je Elain nechala zapá-lené a posadila se na podlahu mezi postele. Světlo by ji mělo udr-žet vzhůru. Ne že by věděla, proč by vůbec měla zůstávat vzhůru. Uděla-la, co bylo v jejích silách, stejně jako Nyneiva. Bez přemýš-lení se opřela o přední stěnu a brada jí pomalu klesla na hruď.
Sen to byl příjemný, byť zvláštní. Klečel před ní Rand a ona mu položila ruku na hlavu a spojila se s ním jako se strážcem. Stal se jed-ním z jejích strážců. Teď, s Birgitte, si bude muset vybrat ze-lené adžah. Byly tam i další ženy, tváře se každou chvíli měnily, podle toho, jak se na ně dívala. Nyneiva, Min, Moirain, Aviendha, Berelain, Amathera, Liandrin - a další, které vůbec neznala. Ať to byl kdo chtěl,

Elain věděla, že se s nimi o něj musí podělit, proto-že v tomto snu si byla jistá, že právě tohle Min viděla. Nebyla si jistá, jaký z toho má pocit - některé z těch tváří chtěla rozdrásat na cáry - ale jestli to již bylo vzorem dáno, bude to tak muset být. Přesto ona bude mít jednu věc z něj, kterou žádná z ostatních ni-kdy nedokáže získat, spojení me-zi strážcem a Aes Sedai.
"Kde je tohle místo?" ptala se Berelain s vlasy havraní černě a tak krásná, že na ni Elain chtěla vycenit zuby. Ta ženská na sobě měla červené šaty s hlubokánským výstřihem, které Luca chtěl, aby nosila Nyneiva. Berelain se vždycky oblékala nápadně.
"Vzbuď se. Tohle není Tel'aran'rhiod."
Elain se s trhnutím probudila a viděla, že se Birgitte naklání přes okraj postele a slabě jí tiskne paži. Tvář měla příliš bledou a zvlhlou potem, jako by dostala horečku, avšak modré oči měla jasné a upírala je Elain do tváře.
"Tohle není Tel'aran'rhiod." Nebyla to otázka, ale Elain přesto kývla, a Birgitte se s dlouhým povzdechem zase položila. "Pama-tuji si naprosto všechno," zašeptala. "Jsem tady taková, jaká jsem, a vzpo-mínám si. Úplně všechno se změnilo. Někde tam venku je Gaidal, malé dítě nebo možná malý chlapec. Ale i kdybych ho na-šla, co si pomyslí o ženě víc než dost staré, aby mohla být jeho matka?" Roz-zlobeně si protřela oči a potom zamumlala: "Nepláču. Nikdy nebre-čím. Na to si vzpomínám, Světlo mi pomoz. Nikdy nepláču."
Elain si vedle její postele klekla. "Ty ho najdeš, Birgitte." Mlu-vila tiše. Nyneiva zřejmě stále spala hlubokým spánkem - tiše, drsně pochrupovala - ale potřebovala si odpočinout, ne všemu to-muhle čelit znovu. "Určitě ho nějak najdeš. A on se do tebe zami-luje. Já vím, že ano."
"Myslíš, že na tomhle mi záleží? Dokázala bych přežít, kdyby mě nemiloval." Oči se jí zaleskly a odhalily tak lež. "On mě bude po-třebovat, Elain, a já tam nebudu. On byl vždycky odvážnější, než pro něj bylo zdravé. Pořád jsem mu musela připomínat, že má být opatrný. Horší bude, že se bude toulat a hledat mě, aniž by vě-děl, co vlastně hledá, aniž by věděl, proč se vlastně cítí neúplný. Vždycky jsme spo-lu, Elain. Dvě poloviny jednoho celku." Vyhrk-ly jí slzy a stékaly jí po tváři. "Moghedien říkala, že mě přinutí k věčnému pláči, a..." Náhle se jí tvář zkroutila, jako by jí z hrdla násilím rvali tiché vzlyky.
Elain vyšší ženu objala a říkala jí slova útěchy, o nichž věděla, že nejsou k ničemu. Jak by se cítila, kdyby jí takhle vyrvali Randa? Ta myšlenka málem stačila, aby si položila hlavu vedle Birgit-te a taky se rozplakala.
Elain si nebyla jistá, jak dlouho Birgitte trvalo, než se vyplaka-la, ale nakonec ji druhá žena odstrčila, lehla si a prsty si otřela lí-ce. "Tohle jsem nikdy nedělala, jen jako malá holka. Nikdy." Oto-čila hlavu a zamračila se na Nyneivu, která stále spala na druhé posteli. "Ublížila jí Moghedien moc? Ještě jsem neviděla někoho tak svázaného od doby, co Touragové dobyli Mareesh." Elain teď musela vypadat zmateně, protože Birgitte dodala: "V jiném věku. Je zraněná?"
"Ne vážně. Hlavně její pýcha. To, co jsi udělala, jí umožnilo uniknout, ale až po..." Elain se nedokázala přimět to vyslovit. Pří-liš mnoho ran bylo ještě čerstvých. "Dává si to za vinu. Myslí si, že... všechno... je její vina, protože tě požádala o pomoc."
"Kdyby mě nebyla požádala, Moghedien by ji teď učila žebrat. Je stejně málo opatrná jako Gaidal." Birgittin suchý tón zněl po-divně vzhledem k tomu, jak měla zvlhlé tváře. "Ona mě do toho nezatáhla za vlasy. Jestli na sebe bere zodpovědnost za násled-ky, tak na sebe bere zodpovědnost za moje činy." Pokud něco, tak mluvila rozzlobeně. "Jsem svobodná žena a rozhoduji se sama. Ona nerozhodla za mě."
"Musím říci, že to bereš lépe než... bych to brala já." Nemohla říci "lépe než Nyneiva". To byla pravda, ale to druhé taky.
"Já vždycky říkám, když už musíš vylézt na šibenici, řekni da-vu vtip, dej katovi peníz a spadni s úsměvem na rtech." Birgitte se usmívala velmi ponuře. "Moghedien spustila padací dvířka, avšak mně vaz ještě nepraskl. Možná ji ještě překvapím, než tohle skon-čí." Pak její úsměv zmizel a ona se pozorně zadívala na Elain. "Já... tě cítím. Myslím, že bych mohla zavřít oči a ukázat na tebe, i kdybys byla míli daleko."
Elain se nadechla velmi zhluboka. "Spojila jsem se s tebou jako se strážcem," vyhrkla. "Umírala jsi, léčení nezabíralo a..." Žena na ni upírala oči. Už se nemračila, ale pohled měla znepokojivě pro-nikavý. "Nebyla jiná možnost, Birgitte. Jinak bys byla zemřela."

"Strážce," pronesla Birgitte pomalu. "Myslím, že si vzpomínám na jeden příběh o ženě strážci, ale to bylo v životě tak dávném, že víc si už nepamatuji."
Teď byl čas na druhé, velmi hluboké nadechnutí, a tentokrát ze sebe Elain musela slova vyrážet. "Je tu něco, co bys měla vědět. Dřív nebo později to zjistíš, a já jsem se rozhodla, že před lidmi, kteří mají právo to vědět, nebudu nic zatajovat, pokud to nebude naprosto ne-zbytné." Třetí nádech. "Já nejsem Aes Sedai. Jsem je-nom přijatá no-vicka."
Zlatovlasá žena na ni dlouho jen hleděla a pak pomalu zavrtě-la hlavou. "Přijatá. Za trollockých válek jsem znala jednu přijatou, která se takhle spojila s mužem. Barashelle měla v několika dnech dělat zkoušky, aby mohla být pozvednuta na hotovou Aes Sedai, a zcela jistě by byla šátek dostala, ale ona se bála, že si ho vezme žena, která dělala zkoušky stejný den. Za trollockých válek se Věž z nutnosti sna-žila povyšovat ženy, jak nejrychleji to šlo."
"Co se stalo?" Elain si nemohla pomoci, aby se nezeptala. Bara-shelle? To jméno znělo povědomě.
Birgitte si propletla prsty na pokrývce na prsou, zvedla hlavu a nasadila posměšně soucitný výraz. "Není třeba říkat, že jakmile to objevily, nedovolily jí složit zkoušky. Nutnost nepřevážila ta-kovou opovážlivost. Donutily ji předat pouto toho chlapíka jiné, a aby ji nau-čily trpělivosti, daly ji poté do kuchyně mezi kuchtičky a kuchyňské pomocnice. Slyšela jsem, že tam zůstala tři roky, a když konečně zís-kala šátek, amyrlinin stolec sám jí vybral stráž-ce, muže s tváří jako z vydělané kůže a umíněného jako kámen, jménem Anselan. Viděla jsem je o několik roků později, ale nepo-znala jsem, kdo z nich dává rozkazy. A myslím, že Barashelle si tím taky nebyla jistá."
"To není příjemné," zamumlala Elain. Tři roky v... Počkat. Ba-rashelle a Anselan? To nemohla být stejná dvojice. Ten příběh ne-říkal nic o tom, že by Barashelle byla Aes Sedai. Ona však četla dvě verze a slyšela Toma vyprávět třetí, a ve všech Barashelle vy-konávala nějakou dlouhou, úmornou službu, aby si vysloužila Anselanovu lásku. Dva tisíce let dokážou příběh hodně změnit.
"To není," souhlasila Birgitte a náhle měla v bledé tváři příliš velké a nevinné oči. "Předpokládám, že jelikož budeš chtít udržet své strašné tajemství, nebudeš mě dřít tak tvrdě, jako některé Aes Sedai honí své strážce. Nebylo by dobré donutit mě, abych to pro-zradila, jen abych se ti dostala ze spárů."
Elain okamžitě instinktivně zvedla bradu. "To zní skoro jako výhrůžka. Ty já neberu zrovna nejlépe, od tebe, ani od nikoho ji-ného. Jestli si myslíš -"
Ležící žena ji chytila za ruku a omluvně ji zarazila. Její stisk byl znatelně silnější. "Prosím. Tak jsem to nemyslela. Gaidal tvrdí, že mám smysl pro humor jako kámen hozený do kruhu shoja." Při za-znění Gaidalova jména jí po tváři přeletěl mrak, ale hned zmizel. "Za-chránila jsi mi život, dědičko Andoru. Zachovám tvé tajemství a budu ti sloužit jako strážce. A budu tvá přítelkyně, pokud budeš chtít."
"Budu hrdá, že tě můžu mít za přítelkyni." Kruh shoja? Na to se zeptá jindy. Birgitte možná byla silnější, ale nepochybně si potřebova-la odpočinout. "A za strážce." Vypadalo to, že si opravdu vy-bere zele-né adžah. Kromě všeho ostatního to byla jediná cesta, jak se mohla spojit s Randem. Stále se ji hlavou honil ten sen a ona ho hodlala pře-svědčit, aby přijal, tak nebo tak. "Třeba bys mohla zku-sit... pozmě-nit... svůj smysl pro humor?"
"Zkusím to." Birgitte mluvila, jako by říkala, že se pokusí zved-nout horu. "Ale jestli mám být tvůj strážce, i potajmu, tak budu stráž-cem. Skoro neudržíš oči otevřené. Je čas, aby ses vyspala." Elain zvedla obočí i bradu, avšak ta žena jí nedala příležitost pro-mluvit. "Mezi jinými věcmi je strážcovou povinností říct své Aes Sedai, kdy to přehání. Taky dodává dávku opatrnosti, když si ona myslí, že může vstoupit i do Jámy smrti. A udržuje ji naživu, aby mohla dodělat to, co musí. Já pro tebe budu tohle dělat. Když bu-du nablízku, Elain, nemu-síš si hlídat záda."
Asi se potřebovala vyspat, ale Birgitte to potřebovala víc. Elain ztlumila lampy a ženu uložila ke spánku, avšak teprve tehdy, když ta dohlédla na to, aby si Elain vedle její postele rozložila pokrýv-ky a polštář. Došlo k nějaké menší půtce o to, která bude spát na podlaze, ale Birgitte byla stále dost slabá, takže Elain neměla po-tíže ji udržet v posteli. No, alespoň ne žádné větší potíže. Ještě že Nyneiva nepřestá-vala tiše pochrupovat.
Elain sama nešla hned spát i přes to, co navykládala Birgitte. Ta žena nemohla vystrčit nos z vozu, dokud nebude mít co na sebe, a byla o dost vyšší než Elain či Nyneiva. Elain, sedíc mezi poste-lemi, začala povolovat lem na svých jezdeckých šatech z tmavého hedvábí. Ráno bude mít jen málo času rychle

upravit střih a naste-hovat nový lem. Spánek ji přemohl ani ne v polovině párání.
Znovu se jí zdálo o spojení s Randem, a nejen jednou. Občas poklekl dobrovolně, občas to musela udělat stejně, jako to provedla s Birgitte, dokonce mu i vlézt do postele, když spal. Birgitte teď byla jediná další žena. To Elain zase tolik nevadilo. Ona ne - ani Min, Egwain, Aviendha nebo Nyneiva, i když si neuměla předsta-vit, že by k tomu Lan nic neřekl. Ale ty ostatní... Právě nařídila Birgitte, v měňavém plášti strážce, aby odtáhla Berelain a Elaidu na tři roky do kuchyní, když ji ty dvě ženy náhle začaly bušit pěst-mi. Probudila se a zjistila, že po ní šlape Nyneiva, aby se dostala k Birgitte a mohla ji zkontrolovat. V okýnkách se ukazovalo šedavé světlo těsně před svíta-ním.
Birgitte se probudila s tvrzením, že je silnější než kdy předtím, a kromě toho umírá hlady. Elain si nebyla jistá, jestli už Nyneiva do-končila záchvat sebeobviňování. Nelomila sice rukama a ne-mluvila o tom, ale zatímco si Elain oplachovala obličej a ruce a vy-světlovala, jak je to s tím zvěřincem a proč tu ještě chvíli musejí zůstat, Nyneiva spěšně oloupala a vykrájela červené hrušky a žlu-tá jablka, nakrájela sýr, a to všechno podala Birgitte na talíři spolu s pohárem ředěného vína s medem a kořením. Kdyby ji Birgitte nechala, byla by ji Nynei-va snad nakrmila. Pak ale vlastnoručně umyla Birgitte vlasy slepičím pepřem, dokud je neměla černé jako Elain - Elain si vlasy umyla sa-mozřejmě sama - a věnovala jí své nejlepší punčochy a spodničku a zatvářila se zklamaně, když jí Elaininy střevíčky padly lépe. Jakmile měla Birgitte vlasy vysuše-né a znovu zapletené, trvala Nyneiva na tom, že jí pomůže do še-dého hedvábí - u boků a přes prsa potřebovaly trochu popustit, ale to mohlo počkat - a dokonce chtěla sama přišít lem, až ji Elainin nevěřícný výraz přiměl stáhnout se a věnovat se vlastní očistě. - Když si drhla obličej, bručela si pro sebe, že umí šít jako každá ji-ná. Když chce.
Když konečně vyšly ven, nad vrcholky stromů na východě vy-kukoval první zlatý kousek slunečního kotouče. Na tuto kratičkou chvíli byl den klamně příjemný. Na obloze nebylo vidět ani mrá-ček a v poledne bude vzduch horký a suchý.
Tom a Juilin připřahali spřežení k vozu a celý tábor kypěl pří-pravou na cestu. Číhal byl již nasedlán a Elain si v duchu poznamena-la, že se dnes musí ozvat kvůli jízdě na koni, než se sedla zmocní ně-který z mužů. Ale i kdyby se tam Tom anebo Juilin do-stali první, ne-byla by příliš zklamaná. Vždyť právě dnes odpoled-ne bude poprvé chodit po provaze před lidmi. Kostým, který jí Luca ukázal, ji trošičku znervózňoval, ale aspoň kvůli tomu nebědovala tolik jako Nyneiva.
Luca sám se přihnal z druhé strany tábora, až za ním červená pláštěnka vlála, všechny sekýroval a vykřikoval jakési nepotřebné příkazy. "Latelle, probuď ty zatracený medvědy! Chci je na nohou a bručící, až pojedem přes Samaru. Clarin, tentokrát si hlídej ty psiska. Jestli jeden z nich zase uteče za kočkou... Brughu, nezapo-meň, budete s bratry metat kozelce těsně před mým vozem. Těsně před ním. Tohle má být velkolepej průvod, ne soutěž o to, kterej z vás umí skákat rychleji! Cerandin, drž ty kňouro-koně u huby. Chci, aby lidi lapali po dechu údivem, ne v hrůze utíkali!"
Zastavil se u jejich vozu, zamračil se na Nyneivu i na ni stejně, jen si trošku schoval pro Birgitte. "Je od vás laskavý, že jste se roz-hodly připojit se k nám, paní Nano, má paní Morelin. Myslel jsem, že hodláte spát až do poledne." Kývl směrem k Birgitte. "Povída-ly jste si s někým z druhýho břehu, co? No, na návštěvy nemáme čas. Chci to postavit a v poledne vystupovat."
Nyneiva byla tím útokem zřejmě zaskočená, ale ke konci jeho druhé věty Lucův rozzlobený pohled opětovala stejně rozzlobeně. Ač-koliv se s Birgitte necítila dobře, zřejmě to nijak neztlumilo je-jí vý-bušnou povahu, kde se to týkalo ostatních. "Budeme připra-vený stejně jako ostatní, a ty to víš, Valane Luco. Kromě toho, ho-dina dvě stejně nebude znamenat rozdíl. Na druhým břehu řeky je dost lidí, že i kdyby ti na představení přišla stovka, bude to víc, než se ti kdy snilo. Jestli se rozhodnem v klidu posnídat, můžeš si tře-ba točit palcema a počkáš. Jestli nás necháš tady, nedostaneš to, co chceš."
To byla zatím její nejostřejší připomínka těch slíbených sto zla-tých, ale jeho to pro jednou nezpomalilo. "Dost lidí? Dost lidí! Li-di musíš přilákat, ženská. Chin Akima je na místě už tři dny a má chlapí-ka, co žongluje s mečema a sekerama. A devět akrobatů. De-vět! Něja-ká ženská, o který jsem v životě neslyšel, má dvě akrobatky, co pro-vádějí na visutým laně takový věci, že by Chavanům vypadly oči z důlků. Nevěřila bys, kolik je tam lidí. Sillia Cerano má muže s tváře-ma namalovanýma jako dvorní šašci, co se polívaj vodou a mlátěj se po hlavách prasečíma měchýřema, a lidi platí každej stříbrnej groš navíc, aby se na to mohli koukat!" Najednou přimhouřil oči a podíval se na Birgitte. "Nebyla bys ochotná

na-malovat si obličej? Sillia nemá mezi svýma šaškama ženskou. Některej z těch koňáků to udělá. A dostat po hlavě nafouknutým měchýřem tak moc nebolí, a já ti zapla-tím..." Odmlčel se a přemýšlel - s větším obnosem se dělil asi stejně rád jako Nyneiva - a do na-stalého ticha promluvila Birgitte.
"Já nejsem šašek a šaškem nebudu. Jsem lučištnice."
"Lučištnice," zamumlal a pak si prohlížel složitě splétaný, lesk-lý cop, který měla přehozený přes levé rameno. "A asi by sis moh-la říkat Birgitte. Co jsi zač? Jedna z těch pitomců, co se honí za Valerským rohem? I kdyby ta věc existovala, jakou máš šanci, že ho najdeš právě ty? Byl jsem v Illianu, když hledači skládali přísahu, a na Tammazově velkým náměstí jich byly tisíce. Ale co se slávy, kterou dokážeš získat, týče, nic nemůže zastínit potlesk -"
"Já jsem lučištnice, hezounku," skočila mu Birgitte do řeči od-hodlaně. "Sežeň mi luk a já přestřílím každého, koho si řekneš, sto zlatých korun proti jediné tvé." Elain čekala, že Nyneiva začne vyvá-dět - to ony by musely zaplatit sázku, pokud by Birgitte prohrá-la, a ať už tvrdila cokoliv, Elain si nemyslela, že se Birgitte již zce-la vzpama-tovala - ta však jenom zavřela na chvíli oči a dlouze, zhluboka se na-dechla.
"Ženský!" zavrčel Luca. Tom a Juilin se taky nemuseli tvářit, jako by souhlasili. "Skvěle se hodíš k urozené paní Morelin a Naně, ať už se jmenují, jak chtějí." Divoce zamával pláštěnkou a ukázal na ko-lem panující ruch a shon mužů a koní. "Možná to uniklo tvýmu bys-trýmu očku, Birgitte, ale já se musím postarat o představe-ní, a moji rivalové už vybírají v Samaře peníze jako kapesní zlo-ději, což taky jsou."
Birgitte se usmála, rty se jí lehce zvlnily. "Bojíš se, hezounku? Můžeme to změnit na stříbrňák z tvé strany."
Elain dostala z toho, jaká barva se Lucovi objevila v obličeji, strach, že ho raní mrtvice. Jako by měl náhle krk na límec příliš velký. "Donesu ti svůj luk," skoro syčel. "Můžeš si těch sto marek odpraco-vat s namalovaným obličejem nebo čištěním klecí, mně je to fuk!"
"Určitě jsi už v pořádku?" zeptala se Birgitte Elain, když Luca s mumláním odešel. Jediné slovo, které z toho zachytila, bylo ně-kolikrát opakované "ženské!" Nyneiva se na ženu s copem díva-la, jako by si přála, aby se otevřela země a pohltila ji. Ji, ne Bir-gitte. - Několik koňáků se z nějakého důvodu shromáždilo kolem Toma a Juilina.
"Má hezké nohy," prohodila Birgitte, "ale vysocí muži se mi ni-kdy nelíbili. Přidej k tomu hezkou tvář a jsou vždy nesnesitelní."
Ke skupince mužů se připojil Petra, jenž byl dvakrát širší než ostatní. Něco řekl a potřásl si rukou s Tomem. Chavanové tam by-li taky. A Latelle, vážně rozmlouvala s Tomem a zatím temně pokuko-vala po Nyneivě a ženách s ní. Než se vrátil Luca s nenapjatým lukem a toulcem se šípy, nikdo už se na cestu nepřipravoval.
Povozy, koně a klece - dokonce i připoutaní kňouro-koně - tu stá-li zapomenutí a všichni lidé se tlačili kolem Toma a chytače zlodě-jů. Když se Luca vydal kousek za tábor, všichni ho následovali.
"Považují mě za slušnýho střelce," utrousil Luca a vyřezal do kmene vysokého dubu bílý kříž ve výši svých prsou. Trocha jeho furi-antství se mu vrátila a on pyšným krokem odstoupil padesát kroků. "Budu střílet první, abys věděla, proti čemu stojíš."
Birgitte mu sebrala luk z ruky a odešla dalších padesát kroků, zatímco on za ní civěl. Potřásla nad lukem hlavou, ale zapřela si ho o nohu ve střevíčku a jediným plavným pohybem ho napjala, než se k ní Luca s Elain a Nyneivou stačili připojit. Birgitte vytáhla z toulce, kte-rý Luca držel, šíp, chvíli si ho prohlížela a pak ho od-hodila jako smetí. Luca se zamračil a otevřel ústa, ale ona už za-hazovala druhou střelu. Další tři taky skončily na listím pokryté zemi, než jeden zapíchla hrotem do hlíny vedle sebe. - Z jedena-dvaceti si nechala jen čtyři.
"Ona to zvládne," šeptla Elain a snažila se mluvit sebejistě. Ny-neiva zachmuřeně kývla. Jestli budou muset zaplatit sto zlatých korun, brzy budou muset prodat šperky, jež jim věnovala Amathera.
Pověřo-vací dopisy teď byly naprosto k ničemu, jak vysvětlila Nyneivě. Kdy-by je použily, nakonec by Elaidě ukázaly prstem na místo, kde byly, pokud ne, kde jsou. Kdybych jen byla včas pro-mluvila, mohla jsem to zastavit. Jako můj strážce musí udělat, co jí řeknu. Nebo ne? Podle toho, co zatím viděla, nebyla poslušnost součástí pouta. Přiměly snad ty Aes Sedai, které špehovala, složit přísahu i muže? Teď, když na to myslela, tak měla dojem, že jed-na určitě ano.

Birgitte nasadila šíp na tětivu, zvedla luk a vystřelila, zdánlivě aniž se zastavila a zamířila. Elain sebou trhla, ale ocelový hrot se za-razil přímo doprostřed vyřezaného bílého kříže. Než se přestal chvět, druhý šíp se zarazil těsně vedle něj. Birgitte pak chvíli po-čkala, ale jen aby se šípy mohly přestat chvět. Přihlížející zalapali po dechu, když třetí šíp rozštípl ten první, jenže to nebylo nic pro-ti naprostému tichu, které zavládlo, když poslední šíp rozštípl ten druhý právě tak hladce. Jednou to mohla být náhoda. Dvakrát... Luca se tvářil, že mu snad vážně vypadnou oči z důlků. Ústa měl otevřená a zíral na strom, na Birgitte, na strom a zase na Bir-gitte. Ona mu nabídla luk, ale on slabě zavrtěl hlavou.
Náhle toulec zahodil a s nadšeným výkřikem rozhodil rukama. "Ne nože! Šípy! Na sto kroků!"
Nyneiva se sesula na Elain, když začal vysvětlovat, co chce, ale ani slovíčkem se nevzepřela. Tom a Juilin vybírali peníze. Většina lidí jim odevzdávala mince s povzdechem či smíchem, ale Latelle musel Juilin chytit za ruku, když se snažila vyklouznout, a něco jí rozzlobeně povídal, než z váčku vylovila mince. Tak tohle měli za lubem. Bude si s nimi muset důrazně promluvit. Ale až později. "Nano, tohle nemusíš dělat."
Nyneiva jenom divoce třeštila oči na Birgitte.
"Naše sázka?" řekla Birgitte, když Lucovi došel dech. Luca se ošklíbl, ale pak zalovil ve váčku a peníz jí hodil. Elain zachytila záblesk zlata ve slunci, když si ho Birgitte prohlížela a pak hodila zpátky. "Sázka zněla stříbrňák na tebe."
Lucovi se poplašeně rozšířily oči, ale vzápětí už se smál a tiskl jí zlatou korunu do ruky. "Ty stojíš za každej měďák. Co říkáš? No, krá-lovna Ghealdanu by sama mohla zavítat na takový vystou-pení, jaký děláš ty. Birgitte a její šípy. Namalujem je na stříbrno, a luk taky!"
Elain zoufale toužila po tom, aby se na ni Birgitte podívala. -Stejně tak mohly vyvěsit znamení pro Moghedien, jako udělat, co ten chlap navrhoval.
Ale Birgitte jenom vyhodila minci do vzduchu, chytila ji a zazu-bila se. "Barva zničí už tak šupácký luk," prohodila nakonec. "A říkej mi Maerion. Kdysi jsem si tak říkala." Opřela se o luk a usmála se ještě víc. "Můžu mít taky červené šaty?"
Elain si vydechla vášnivou úlevou. Nyneiva vypadala, že snad bude zvracet.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Vystoupení v Samaře

Nyneiva snad posté zvedla pramen vlasů, podívala se na něj a povzdechla si. Přes stěny vozu se dovnitř neslo tiché mumlání, hovor a smích ze stovek, pokud ne tisíců hrdel, vzdálená hudba, kterou hlasy téměř utopily. V žádném případě jí nevadilo, že tráví slavnostní prů-vod ulicemi Samary ve voze s Elain - když občas vyhlédla okýnkem, přesvědčila se, že venku v tom natěsnaném da-vu křičících lidí, co sko-ro neuhnuli, aby mohly projet vozy, by roz-hodně být nechtěla - ale pokaždé, když se podívala na měděnou barvu svých vlasů, přála si, aby dělala raději salta s Chavany, než si barvila lokny.
Velice opatrně, aby se na sebe ani nepodívala, se zabalila do prostého tmavošedého šátku, obrátila se a trhla sebou, neboť ve dve-řích stála Birgitte. Ta žena jela během průvodu ve voze s Clarin a Pe-trou, kdy pro ni Clarin upravovala náhradní červené šaty, které podle Lucových příkazů vyráběla pro Nyneivu. - Luca dal Clarin příkazy ještě předtím, než Nyneiva svolila. Birgitte je teď měla na sobě a na-černo obarvený cop měla přehozený přes rame-no tak, že jí spočíval mezi ňadry, aniž by si uvědomovala hluboký čtvercový výstřih. Už jenom při pohledu na něj si Nyneiva přitáh-la šátek poněkud úžeji k tělu.

Birgitte už nemohla ukázat ani coul světlého poprsí, aby si za-chovala aspoň zdání slušnosti. I takhle se o nějaké slušnosti nedalo moc mluvit, spíš to bylo docela k smí-chu. Při pohledu na ni se Nynei-vě stáhl žaludek, ale ne kvůli šatům či pleti.
"Když už máš na sobě tyhle šaty, tak proč se zahalovat?" Bir-gitte vstoupila a zavřela za sebou dveře. "Jsi žena. Tak proč na to ne-být pyšná?"
"Jestli myslíš, že bych neměla," odvětila Nyneiva váhavě a po-malu nechala šátek sklouznout až k loktům, čímž odhalila dvojče šatů, které měla na sobě druhá žena. Cítila se skoro nahá. "Jenom jsem myslela... myslela jsem..." Sevřela pevně hedvábné suknice, aby udr-žela ruce u boků, a podívala se druhé ženě do očí. I když věděla, že má na sobě úplně to stejné, bylo to tak přece jen o něco snazší.
Birgitte se zamračila. "A kdybych chtěla, aby sis ještě o coul zvětšila výstřih?"
Nyneiva otevřela ústa a ve tváři dostala stejně šarlatovou barvu, jako měly i šaty, ale chvíli ze sebe nedostala ani hlásku. Když ko-nečně našla hlas, znělo to, jako by ji někdo škrtil. "Ten už se nedá zvětšit. Koukni na sebe. Nedá se zvětšit ani o desetinu coulu!"
Tři rychlé, se zamračeným obličejem provedené kroky a Birgit-te se lehce skláněla, aby Nyneivě viděla přímo do očí. "A kdybych řekla, že chci, aby sis ten výstřih zvětšila?" prskla a ukázala zuby. "Co kdybych chtěla, aby sis namalovala obličej, aby měl Luca to-ho svýho šaška? Co kdybych tě z toho vysvlíkla a natřela tě od hla-vy k patě? To bys byla skvělý cíl. Každý muž na padesát mil dale-ko by se přišel podívat."
Nyneiva pohybovala ústy, ale tentokrát z nich nevyšel žádný zvuk. Velmi chtěla zavřít oči. Třeba až by je zase otevřela, nic z to-ho by se nedělo.
Birgitte znechuceně potřásla hlavou, sedla si na postel, loktem se opřela o koleno a v modrých očích měla pronikavý pohled. - "Tohle musí přestat. Když se na tebe podívám, škubneš sebou. Po-bíháš ko-lem, abys mi mohla posluhovat. Když se podívám na sto-ličku, doneseš mi ji. Když si olíznu rty, ty mi vrazíš do ruky pohár vína dřív, než si uvědomím, že mám žízeň. Umývala bys mi záda a nazoufala střevíce, kdybych ti to dovolila. Nejsem ani obluda, ani mrzák nebo dítě, Nyneivo."
"Já se jenom snažím srovnat -" začala pokorně a nadskočila, když druhá žena zařvala.
"Srovnat? Ty se mě snažíš ponížit!"
"Ne. Ne, tak to není, vážně. Je to moje vina -"
"Bereš na sebe zodpovědnost za moje činy," přerušila ji ohnivě Birgitte. "Já jsem se rozhodla s tebou promluvit v Tel'aran'rhiodu. Já jsem se rozhodla ti pomoct. Já jsem se rozhodla stopovat Moghedien. A já se taky rozhodla, že tě za ní vezmu. Já! Ne ty, Nyneivo, já! Ne-byla jsem tvoje loutka, tvůj lovecký pes tehdy, a nebudu tím teď."
Nyneiva ztěžka polkla a pevněji stiskla suknice. Neměla právo se na tuto ženu zlobit. Vůbec žádné právo. Ale Birgitte právo mě-la. "Udělala jsi, oč jsem tě požádala. Je to moje chyba, že jsi... že jsi tady. Je to všecko moje chyba!"
"Copak jsem mluvila o chybě? Žádnou nevidím. Jenom muži a přihlouplý holky na sebe berou vinu tam, kde žádná není, a ty ne-jsi ani jedno."
"To díky tý mý hloupý pýše jsem si myslela, že ji dokážu zno-vu přeprat, a díky mý zbabělosti jsem ji nechala... jsem ji necha-la... Kdybych se tak nebála, že jsem si ani odplivnout nedokázala, mohla jsem něco udělat včas."
"Zbabělec?" Birgitte vykulila oči, nevěřícně je vyvalila, a do hlasu se jí vloudilo opovržení. "Ty? Myslela jsem, že máš víc zdravý-ho rozumu, než že si budeš plíst strach se zbabělostí. Když tě Moghe-dien pustila, mohla jsi z Tel'aran'rhiodu utýct, ale tys zů-stala a bojo-vala. Nebyla to tvoje chyba ani vina, že jsi nemohla." Zhluboka se nadechla a chvíli si třela čelo, pak se však znovu na-pjatě předklonila. "Poslouchej mě dobře, Nyneivo. Já se ani trochu neviním za to, co se ti stalo. Viděla jsem to, ale nemohla jsem se ani pohnout. Kdyby tě Moghedien svázala do uzlu nebo tě rozkro-jila jako jablko, ani pak bych si to nedávala za vinu. Udělala jsem, co bylo v mých silách, když to bylo v mých silách. A tys udělala to samý."
"Nebylo to to samý." Nyneiva se pokoušela dostat z hlasu vá-šeň. "Byla to moje chyba, žes tam byla. Moje chyba, že jsi tady. Kdy-bys..." Zarazila se a znovu polkla. "Kdybys... minula... až na mě budeš dneska střílet, tak chci, abys věděla, že to pochopím."

"Když namířím, vždycky zasáhnu cíl," prohodila Birgitte suše, "a když namířím, nebude to na tebe."
Začala sbírat věci z jedné skříň-ky a dávat je na stolek. Zpola dokončené šípy, vyřezané dříky, ocelové hlavice, kamennou nádobku s lepidlem, tenký prová-zek a šedé husí peří na opeření. Prohlašovala, že si vyrobí takyvlastní luk, hned, jak to půjde. Lucův nazývala posměšně "suko-vatou větví ulomenou o půlno-ci ze stromu s příčnými vlákny sle-pým hňupem". - "Líbila ses mi, Ny-neivo," poznamenala, když si všechno rozložila. "Trny, bradavice a všechno to ostatní. Ale teď už ne, dokud budeš taková..."
"Nemáš teď důvod mít mě ráda," řekla Nyneiva ublíženě, ale druhá žena pokračovala, aniž vzhlédla. "...a nedovolím, abys mě ponižovala, abys snížila moje rozhod-nutí tím, že si je budeš připisovat. Měla jsem pár přítelkyň, ale větši-nou měly povahu jako sněžný duch."
"Kéž bys mohla být zase moje přítelkyně." Co pod Světlem je sněžný duch? Nepochybně něco z jiného věku. "Já bych tě nikdy ne-chtěla ponížit, Birgitte. Já jenom -"
Birgitte jí nevěnovala pozornost, jenom zesílila hlas. Pozornost zjevně cele věnovala svým šípům. "Chtěla bych tě mít znovu ráda, ať to ty budeš opětovat nebo ne, ale nemůžu, dokud ty nezačneš zase mít ráda sama sebe. Dokázala bych s tebou žít, žít s ukňoura-nou, roztřese-nou chudinkou, kdybys taková byla od přírody. Beru lidi takové, jací jsou, ne jaké bych je chtěla mít, jinak odejdu. Ale ty tohle nejsi, a já nepřijmu důvody, proč si na to hraješ. Tak. Clarin mi řekla o tom tvém střetnutí s Cerandin. Teď vím, co udělám příště, až zase začneš tvrdit, že moje rozhodnutí bylo tvoje vlast-ní." Důrazně švihla jasanovou tyč-kou. "Jsem si jistá, že mi Latelle ještě ráda opatří proutek."
Nyneiva se přinutila rozevřít čelisti, přinutila se mluvit co nej-klidněji. "Máš úplný právo udělat se mnou, co se ti zlíbí." Pěsti na sukních se jí třásly víc než hlas.
"Takže se přece jen ukazuje náznak hněvu? Jenom na okraji?" Birgitte se na ni zazubila, pobaveně a zároveň i překvapivě divo-ce. "Jak dlouho potrvá, než se rozhoří plamenem? Jsem ochotná zničit libovolný počet proutků, když to bude potřeba." Úsměv se vytratil. "Donutím tě uvidět to, co je správný, nebo tě zaženu. Jiná možnost není. Nemůžu - a nechci - opustit Elain. To pouto je mi ctí a já budu ctít je i ji. A nedovolím ti myslet si, že rozhoduješ za mě, nebo jsi roz-hodovala. Já jsem sama sebou, ne tvůj přívažek. Nyní odejdi. Jestli mám mít aspoň pár střel, co poletí rovně, tak musím dodělat tyhle ší-py. Nechci tě zabít a nedovolím, aby se to stalo náhodou." Otevřela nádobku s lepidlem a naklonila se nad stůl. "A nezapomeň udělat pukrle jako hodná holčička, až půjdeš pryč."
Nyneiva se dostala až ze schůdků, než se vztekle udeřila pěstí do stehna. Jak se ta ženská opovažuje? Copak si myslí, že může jen tak...? Myslí si, že Nyneiva snese...? Myslela jsem si, že ti mů-že udělat všechno, co se jí zlíbí, zašeptal jí v hlavě tichý hlásek. Řekla jsem, že mě může zabít, prskla v odpověď, ne ponižovat! Za chvíli jí budou všichni vyhrožovat tou zatracenou Seanchankou!
Povozy stály opuštěné, jenom pár koňáků v hrubých kabátcích stálo na stráži poblíž vysoké a široké plátěné ohrady, v níž se odehrá-valo Lucovo vystoupení. Odsud, z velké louky porostlé hnědou trávou zhruba půl míle od Samary, byly jasně vidět šedé kamenné hradby města s přisedlými věžemi nad bránou a pár vyšších domů s doško-vými či taškovými střechami. Venku za hradbami na všech stranách jako houby po dešti vyrůstaly vesničky, chýše a hrubé pří-střešky, plné prorokových stoupenců, a ti skáceli každý strom na míle daleko buď na domky, nebo jako palivové dříví.
Vstup na představení pro hosty byl na druhé straně, ale dva koňáci, se slušnými palicemi, stáli i na této straně, aby odstrašili kaž-dého, kdo nechtěl zaplatit vstupné. Nyneiva už byla skoro u nich, rá-zovala si to pěkně rychle a rozzlobeně si mumlala, když si díky jejich připitomělým úsměvům uvědomila, že má šátek až u loktů. Její pohled jim setřel úsměv. Teprve tehdy se slušně a pomalu za-halila. Nechtěla, aby si tihle hulváti mysleli, že ji můžou přimět skákat a křičet. Ten hubený, s nosem, který mu zabíral snad polo-vinu obličeje, jí odhrnul plachtu, a ona se sklonila a prošla do vňa-vy uvnitř.
Všude se tlačili lidé, tvořili velice hlučné, hemžící se hloučky mužů, žen i dětí, s klábosením přecházeli od jedné atrakce k dru-hé. Všichni účinkující, kromě s'reditů, vystupovali na vyvýšených dřevě-ných pódiích, které nechal Luca zbudovat. Kolem Cerandiných kňou-ro-koní se však mačkalo nejvíc lidí. Obrovská šedá zví-řata skutečně balancovala na předních nohách, dokonce i mládě, a dlouhé čenichy měla hadovitě prohnutá nahoru, kdežto Clarinini pejsci měli nejmenší obecenstvo i přes všechna jejich salta nazad a přeskoky přes hřbety. Hodně lidí se zastavovalo a hledělo na lvy a chlupaté, prasatům po-dobné capary v klecích, jeleny se zvláštní-mi parohy z Arafelu, Saldeie a Arad Domanu, na jasně

zbarvené ptáky Světlo ví odkud a jakési kolébající se tvory s hnědou srstí, velkýma očima a kulatýma ušima, kteří klidně seděli a pojídali lis-tí z větviček, jež si drželi v předních tlapkách. Lucovy povídačky o tom, odkud pocházejí, se lišily - Nyneiva usoudila, že to sám ta-ky neví - a zatím pro ně nedokázal vymyslet jméno, které by se mu líbilo. Obrovský had z illianských močálů, čtyřikrát delší než člověk, si vysloužil téměř tolik obdivných vzdechů jako s'reditové, i když jenom ležel a zjevně spal. Nyneivu však potěšilo, že výstup Latelliných medvědů, kteří právě stáli na velkých červených dře-věných koulích, které nohama valili do kruhu, přitahoval ještě mé-ně pozornosti než psi. Medvědy tihle lidé mohli vidět i doma v le-se, i když tito měli bílé tlamy.
Latelle v odpoledním slunci jiskřila ve svých černých flitrech. Cerandin se třpytila skoro stejně v modrých a Clarin v zelených, i když ani jedna neměla tolik flitrů jako Latelle, ale jedny každé ty-to šaty měly límec až pod bradu. Jistě, Petra a Chavanové vystu-povali pouze v jasně modrých spodcích, ale to bylo proto, aby mohli ukazo-vat své svaly. Bylo to pochopitelné. Akrobaté stáli je-den druhému na ramenou, čtyři na sobě. Nedaleko od nich silák zvedl dlouhé břevno s velkými železnými koulemi na koncích - bylo třeba dvou mužů, aby mu tu věc mohli podat - a okamžitě s ním začal vířit ve svých silných rukách, dokonce s ním i otáčel kolem krku a přes záda.
Tom žongloval s ohněm a taky ho polykal. Osm hořících hůlek vytvářelo dokonalý kruh. Pak měl najednou po čtyřech v každé ru-ce, kdy jedna vždy vyčnívala nad ostatními. Obratně si postupně vsunul vyčnívající hořící konec do úst, na pohled polkl a vyndal hůlky zhaše-né a tvářil se, jako by spolkl nějakou pochoutku. Ny-neiva si neuměla představit, jak to dokáže, že si nespálí kníry, na-tož krk. Tom otočil zápěstími a nezapálené hůlky zapadly mezi ho-řící, které se rozložily do vějíře. O chvíli později mu již nad hlavou vířily dva propletené kruhy. Měl na sobě ten samý hnědý kabátec jako vždy, i když mu Lu-ca dal červený, pošitý flitry. Z toho, jak Tom zvedl huňaté obočí, když se kolem Nyneiva propochodovala, zjevně nepochopil, proč se na něj tak mračí. Jeho vlastní kabátec, to určitě!
Spěchala k velkému, netrpělivě bzučícímu davu, jenž stál kolem dvou vysokých tyčí, mezi nimiž bylo pevně napjaté lano. Musela pou-žít loky, aby se dostala do první řady, ačkoliv dvě ženy se na ni za-mračily a odtáhly si své muže stranou, když jí sklouzl šátek. By-la by se na ně taky zamračila, kdyby neměla plné ruce práce, aby se zase zahalila. Luca tam již byl a nervózně se mračil jako muž před porodní komůrkou, hned vedle silného chlapíka s hlavou až na prošedivělý pramen na temeni vyholenou. Nyneiva proklouzla k Lucovi z druhé strany. Muž s oholenou hlavou vypadal nebez-pečně, levou tvář mu protínala dlouhá jizva a na klapce přes oko měl namalovanou rudě podmračenou náhradu. Jen málo z mužů, které zatím viděla, mělo víc zbraní než nůž za pasem, ale tenhle měl na zádech meč, jehož dlouhý jílec mu vyčníval nad pravým ra-menem. Z nějakého důvodu jí připa-dal jaksi povědomý, ale ona se cele soustředila na visuté lano. Luca se zamračil na šátek, usmál se na ni a pokusil se jí dát ruku kolem pasu. Zatímco on se ještě snažil popadnout dech, jak mu vrazila loket do břicha, a ona si ještě upravovala šátek, aby byla slušně zahale-ná, z davu na druhé straně se vypotácel Juilin, kuželovitý červený klobouk měl rozpustile nakloněný na stranu, kabátec jen přes jed-no rameno a v pěsti dřevěný pohárek, z něhož vylíval obsah. Vel-mi opatrnými kroky člověka, který má v hlavě víc vína než moz-ku, přistoupil k provazovému žebříku vedoucímu na jednu plošinu a zadíval se na ni.
"Tak do toho!" křikl kdosi. "Sraz si ten hloupej vaz!" "Počkej, příteli," zavolal Luca a vyrazil dopředu, samý úsměv a víření pláštěn-kou. "Tohle není místo pro někoho s břichem pl-ným -"
Juilin postavil pohárek na zem, vyškrábal se nahoru a s kymá-cením se zastavil na plošině. Nyneiva zadržela dech. Ten muž výš-ky zvládal dobře a taky by měl poté, co celý život honil zloděje po stře-chách Tearu, ale přesto...
Juilin se otáčel, jako by se ztratil. Zřejmě byl příliš opilý, aby si všiml nebo vzpomněl na žebřík. Oči upíral na lano. Nesměle polo-žil nohu na provaz a pak ji zase stáhl. Posunul si klobouk a po-škrábal se na hlavě, prohlížel si napjaté lano a náhle se viditelně rozzářil. Pomalu si klekl a po čtyřech se kymácivě vydal na pro-vaz. Luca na něj křikl, aby slezl dolů, a dav zařval smíchy.
V půli cesty se Juilin zastavil, neohrabaně se zakýval a ohlédl se zpátky. Oči se mu přisály na pohárek, který nechal na zemi. By-lozřejmé, že zvažuje, jak se dostat zpátky k němu. Pomalu, s pře-hnanou opatrností, se postavil, obrátil se směrem, kterým přišel, a ky-mácel se ze strany na stranu. Lidé zalapali po dechu, když mu uklouz-la noha a on začal padat, ale nějak se mu podařilo zachytit rukou a kolenem

se zahákl za lano. Luca chytil jeho klobouk, kte-rý spadl, a křičel, že ten muž zešílel a cokoliv se stane, nebude to jeho vina. Ny-neiva si přitiskla ruce na břicho. Uměla si představit, jak je tam naho-ře, a dokonce i to stačilo, aby se jí udělalo špatně. Ten muž byl hlu-pák. Naprostý tupec a blb!
Se zjevnou námahou se Juilinovi podařilo chytit lano i druhou rukou a přeručkoval na konec. Na druhou plošinu. Kymáceje se ze strany na stranu si uhladil kabátec, jak se ho snažil srovnat, ale po-dařilo se mu jen to, že mu teď dolů visel z druhého ramene - a za-hlédl svůj pohárek u paty druhé tyče. Vesele na něj ukázal a zno-vu vykročil na lano.
Tentokrát na něj polovina diváků volala, aby se vrátil, křičeli, že má za sebou žebřík. Ostatní se hlučně řehtali a nepochybně čeka-li, až si srazí vaz. Juilin hladce přešel, sjel ze žebříku, aniž by pou-žil příčlí, a popadl dřevěný pohárek, z něhož si zhluboka přihnul. Teprve když mu Luca nasadil červený klobouk na hlavu a oba se uklonili - Luca mával pláštěnkou tak, že Juilina polovinu času za-krývala - si diváci uvědomili, že to všechno bylo součástí vystou-pení. Chvilka ticha, a pak vybuchli v jásot a potlesk a smích. Nyneivu napadlo, že by se mohli rozzlobit poté, co byli podvedeni. Chlapík s uzlem na temeni vypadal ohavně, i když se smál.
Luca nechal Juilina stát u žebříků a vrátil se mezi Nyneivu a muže s culíkem. "Myslel jsem, že to vyjde." Mluvil neuvěřitelně spo-kojeně a jen tak lehce se klaněl lidem, jako by nahoře na laně byl on.
Nyneiva se na něj kysele zamračila, ale neměla čas prohodit je-dovatou poznámku, kterou měla na jazyku, protože se davem protlači-la Elain a s pozdviženýma rukama a ohnutým kolenem se po-stavila vedle Juilina.
Nyneiva pevně stiskla rty a podrážděně si upravila šátek. Ať už si o těch červených šatech myslela cokoliv, zjistila, že je má na so-bě, aniž by si vzpomínala, jak se do nich dostala, a nebyla si jistá, jestli Elainin kostým není ještě horší. Dědička Andoru byla ve sně-hobílé, na krátkém kabátku a přiléhavých spodcích měla roztroušené třpytivé bílé flitry. Nyneiva nevěřila, že se Elain v těchhle ša-tech skutečně ob-jeví na veřejnosti, jenže měla příliš mnoho vlast-ních starostí se svým úborem, než aby jí sdělila svůj názor. Kabá-tek a spodky jí připomněly Min. Nikdy neschvalovala, že Min nosí chlapecký oděv, ale tohle bylo díky barvě a třpytkám ještě - ná-padnější.
Juilin Elain přidržel provazový žebřík, aby mohla vylézt naho-ru, i když to nebylo nutné. Dívka se nahoru vyšplhala stejně obrat-ně, jako to dokázal on. Juilin zmizel v davu, jakmile se dostala až nahoru, kde se znovu ukázala a z hromového potlesku se celá roz-zářila, jako by přijímala ovace svých poddaných.
Když vykročila na lano - to vypa-dalo jaksi tenčí, než když na něm byl Juilin - Ny-neiva málem přestala dýchat a úplně přestala myslet na Elaininy šaty, i na své vlastní.
S rozpaženýma rukama Elain vykročila na lano a vůbec neu-směrňovala plošinu ze vzduchu. Pomalu přešla na druhou stranu, kladla hezky nohu před nohu a ani neškobrtla, přičemž ji podpíral jen provaz. Usměrňování by bylo mnohem nebezpečnější, pokud měla Moghedien stopu, kde tak asi mohou být. V Samaře mohla být Zapro-dankyně nebo černé sestry, a ty by tkanivo dokázaly vy-cítit. A jestli tu ještě nebyly, mohly by sem brzy dorazit. Na druhé plošině se Elain zastavila za výrazně většího potlesku, než si vy-sloužil Juilin - Nyneiva to nechápala - a vyrazila zpátky. Skoro na konci udělala hladkou otočku, zpola se vrátila a znovu se otočila. A klopýtla, jen tak tak se narovnala. Nyneiva měla pocit, jako by jí hrdlo tiskla cizí ruka. Pomalým, vyrovnaným krokem se Elain vrátila na plošinu a znovu se poklonila za hromového křiku a tles-kání.
Nyneiva spolkla srdce, které vyskočilo až do krku, a znovu se nadechla, roztřeseně, ale věděla, že to ještě neskončilo.
Elain zvedla ruce nad hlavu a náhle udělala nad provazem sal-to. Černé kudrny jí zavlály a nohy v bílém se jí zaleskly ve slunci. Nynei-va vyjekla a sevřela Lucovi paži, zatímco dívka se dostala na druhou plošinu, přistála dalším kozelcem a jen tak tak zabránila to-mu, aby nepřepadla přes okraj.
"Co se děje?" zamumlal Luca do užaslých výkřiků diváků. "Vi-dělas ji tohle dělat každej večer od Siendy. A taky na spoustě jinejch míst, řekl bych.""Ovšem," řekla slabým hláskem Nyneiva. Oči upírala na Elain a skoro si nevšimla, že jí Luca položil ruku kolem ramen, tedy roz-hodně si toho nevšimla natolik, aby s tím něco podnikla. Sna-žila se Elain umluvit, aby předstírala zlomený kotník, ale ona trvala na tom, že po tak dlouhém cvičení s jedinou silou ji teď již nepotře-buje. Juilin možná ne - očividně ne - ale Elain se nikdy po nocích neškrába-la po střechách.

Salta zpátky vyšla dokonale, i přistání, ale Nyneiva od Elain ne-odtrhla zrak, ani se nepustila Lucova rukávce. Po tom, co Elain pova-žovala za nevyhnutelnou přestávku na potlesk, se vrátila na pro-vaz a provedla další otočky, přičemž zvedla jednu nohu a hmitala jí tak rychle, až to vypadalo, že ji má celou dobu nataženou, a po-tom poma-lu provedla stojku, kdy stála rovně jako svíčka a špička-mi v bílých střevíčcích ukazovala k obloze. A salto nazad, kdy při-měla dav zalapat po dechu a ona sama se zakymácela ze strany na stranu a jen tak tak chytila rovnováhu. Tohle ji naučil Tom Merrilin, i tu stojku.
Nyneiva koutkem oka zachytila Toma o kousek dál. Ten měl oči jen pro Elain, stál úplně na špičkách. Tvářil se pyšně jako páv. Vypa-dal, že je připravený vrhnout se dopředu a chytit ji, kdyby spad-la. Po-kud by spadla, byla by to aspoň částečně jeho chyba. Vůbec ji tyhle věc neměl učit!
Ještě poslední sada salt a bílé nohy se zaleskly a zatřpytily ve slunci rychleji než předtím. O tomhle se před Nyneivou nikdy nezmí-nila! Nyneiva by Lucovi pěkně vyčinila, kdyby ten rozzlobeně neza-mručel, že Elain přidává jen kvůli potlesku a je na dobré ces-tě srazit si vaz. Ještě poslední zastávka pro potlesk a Elain koneč-ně slezla dolů.
Lidé se jí vrhli s křikem vstříc. Kolem ní se jakoby jedinou si-lou objevil Luca a čtyři koňáci s palicemi v rukou, ale Tom je i tak předběhl, přes všechno své kulhání.
Nyneiva vyskočila, jak nejvýš dokázala, a jen tak tak se jí přes hlavy ostatních podařilo Elain zahlédnout. Ta holka vůbec nevypa-dala vyděšená, dokonce ani zmatená všema těma mávajícíma ruka-ma, které se jí snažily dotknout, natahujíce se mezi kruhem stráž-ných. Držela hlavu vysoko, byla zruměnělá námahou a přesto, když ji odváděli, se jí podařilo nasadit chladný, vznešený půvab. Jak to dokázala v tom odění, to si Nyneiva prostě neuměla představit.
"Má tvář jako zatracená královna," zamumlal ten jednooký pro sebe. On neutekl s ostatními, nechal je prostě projít kolem. Oděný v prostém kabátci z tmavošedého sukna, rozhodně vypadal dost pevný, aby se nemusel bát, že ho srazí na zem a udupou. Vypadal taky, že umí použít svůj meč. "Ať shořím jako zbabělej sedlák, ale ona je pro-klatě dost odvážná i na zatracenou královnu."
Nyneiva na něj zírala s otevřenou pusou, jak se protlačil davem, a nebylo to kvůli jeho jazyku. Nebo spíš, částečně bylo. Teď si vzpo-mněla, kde ho viděla, jednookého muže s uzlem na temeni, který ne-dokázal říct dvě věty bez nejhorších nadávek.
Zapomněla na Elain - ta tedy byla určitě v pořádku - a začala se tlačit davem, který se za ním zase srážel.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Starý známý

Díky všem těm lidem Nyneivě chvíli trvalo, než ho dohonila, a pokaždé, když do ní vrazil nějaký vyjevený mužský, který vyva-loval oči na všechno kolem sebe, nebo žena vlekoucí v každé ruce dítě, kdy děti se obvykle snažily táhnout ji ke dvěma různým atrak-cím, rozzlo-beně si mumlala. Jednooký se skoro nezastavoval, jen se podíval na velkého hada a lvy, dokud nedošel ke kňouro-koním. Musel je vidět už dřív, neboť byli umístění poblíž vchodu pro di-váky. Pokaždé, když se s'reditové postavili na zadní nohy, jako to dělali právě teď, byly jejich velké hlavy s kly vidět i přes plátěnou ohradu a snaha lidí dostat se dovnitř trochu zesílila.
Pod dost širokým červeným znamením, kde z obou stran stálo VALAN LUCA ozdobným zlatým písmem, dva koňáci vybírali vstupné od lidí, sehnaných mezi dva silné provazy, do dvou džbá-nů z čirého foukaného skla - sklo však bylo tlusté a s kazy, Luca by nikdy nevydal peníz za lepší - aby bylo vidět, že peníze jsou v pořádku, aniž by se jich museli dotknout. Ze džbánků vysypávali mince do otvoru ve víku železem obité truhly tolik omotané řetězy, že ji Petra musel po-stavit na místo dřív, než dovnitř vpadl první stříbrný grošík. Další dva koňáci - se silnými rameny, zpřelámanými nosy a zapadlými klouby pouličních rváčů - stáli opo-dál s palicemi, aby bylo jisté, že dav zůsta-ne v klidu. A taky aby dohlédli na muže vybírající peníze, usoudila Nyneiva. Luca nebyl zrovna důvěřivý muž, zvlášť když přišlo na pe-níze. Vlastně byl pěkný skrblík. Nyneiva ještě nepotkala někoho tak lakomého.
Teď se pomalu s pomocí loktů propracovávala blíž k muži s prošedivělým uzlem. On samozřejmě neměl nejmenší potíže dostat se do přední řady před s'redity. Jeho jizva a pomalovaný klípec by to zařídily, i kdyby neměl na zádech meč. V této chvíli s úsměvem a ně-čím, co Nyneiva považovala za údiv pod jeho kamenným vý-razem, pozoroval šedé obry.
"Uno?" Myslela si, že je to správné jméno.
On se otočil a zadíval se na ni. Když měla šátek zase zpátky, zvedl oči k její tváři, ale v tmavém oku mu žádné poznání nezasvitlo. Jeho druhé oko, namalované červeně a zamračené, ji trochu vyvádělo z míry.
Cerandin mávla bodcem a vykřikla něco tak šišlavě, že jí neby-lo vůbec rozumět, a s'reditové se obrátili. Sanit položila nohy na Merova široká oblá záda, zatímco on zůstal zcela vzpřímeně. Nerin, mládě, položil nohy na záda Sanit.
"Viděla jsem tě ve Fal Daře," řekla Nyneiva. "A pak krátce na Tomově Hlavě. Po Falme. Byl jsi s..." Nevěděla, kolik toho může říci, když se všude kolem ní mačkali lidé. Povídačky o Draku Znovuzroze-ném obíhaly po celé Amadicii a některé dokonce uváděly jeho jméno správně. "S Randem."
Uno přimhouřil zdravé oko - Nyneiva se snažila nevnímat to druhé - a po chvíli kývl. "Vzpomínám si na obličej. Proklatě hez-kou tvářičku jsem ještě nikdá nezapomněl. Ale vlasy byly zatrace-ně jiný. Nyna?"
"Nyneiva," vyjela na něj ostře.
Uno potřásl hlavou a prohlížel si ji od hlavy k patě, a než stači-la říci další slovo, popadl ji za loket a málem ji vlekl mezi lidmi ke vchodu. Koňáci u vchodu ji samozřejmě poznali a chlapíci se zlome-nými

nosy vyrazili kupředu, potěžkávajíce palice. Nyneiva na ně zuři-vě zamávala a zároveň se snažila vyškubnout ruku z Unova sevření. Potřebovala na to tři pokusy, a přesto to byla spíš otázka toho, že ji muž prostě pustil. Měl ruku jako ze železa. Muži s pa-licemi zaváhali, ale pak, když viděli, že ji Uno pustil, se vrátili na svá místa. Zřejmě věděli, co by Valan Luca chtěl, aby strážili jako první.
"Co si myslíš, že děláš?" chtěla vědět, ale Uno jen kývl, aby ho následovala, a pouze maličko zpomalil krok mezi lidmi, čekající-mi, až na ně přijde řada, aby se ujistil, že poslechla. Měl nohy trochu do o a pohyboval se jako člověk, který víc přivykl koňskému hřbetu než vlastním nohám. Nyneiva si pro sebe něco vrčela, vykasala si suknice a kráčela za ním směrem k městu.
Za hnědými plátěnými stěnami opodál byly postaveny dva dal-ší zvěřince a za nimi byly mezi přecpanými, ubohými vesničkami roz-troušené další. Žádný však nebyl příliš blízko městských hra-deb. Gu-vernérka, jak nazývali ženu, kterou by Nyneiva pojmeno-vala starost-kou - i když o ženě spravující město ještě nikdy nesly-šela - zjevně ustanovila vzdálenost půl míle, aby chránila město v případě, že by zvířata utekla.
Na znamení nad vchodem do nejbližšího spektáklu stálo MAIRIN GOME v rozevlátém zlatozeleném vyvedení. Nad znamením byly jasně vidět dvě ženy, držící se provazu, který visel z vysoké kon-strukce z tyčí, která tu nebyla, když Luca stavěl plátěný plot. Zřejmě to, že se kňouro-koně mohli zvednout tak, aby byli vidět i zvenčí, mě-lo značný vliv. Ženy se zkroutily do pozic, které Nyneivě nepříjemně připomněly, co jí udělala Moghedien, a nějak se jim podařilo udržet se ve vodorovné stojce naproti sobě. Dav če-kající netrpělivě před zna-menim paní Gome byl skoro stejně velký jako ten před Lucovým. Žádný jiný zvěřinec neměl nic, co by by-lo vidět, a davy kolem nich byly mnohem menší.
Uno odmítl odpovídat na její otázky, neřekl ani slovo, jen se na ni temně mračil, dokud nebyli venku z té lidské tlačenky. Koneč-ně se ocitli na vozové stezce z udusané hlíny. "Co se tu proklatě snažím udělat," zavrčel tehdy,, je vzít tě někam, kde si můžem za-traceně pro-mluvit bez toho, aby tě ty prokletý lidi neroztrhali na zatracený kous-ky, jak by se ti snažili políbit ten tvůj proklatej lem šatů, kdyby zjistili, že zatraceně znáš pána Draka." Na třicet kro-ků kolem nich nikdo ne-byl, ale on se přesto rozhlížel kolem, jestli je snad někdo nemůže sly-šet. "Krev a zatracenej popel, ženská! Copak nevíš, jaký jsou tyhle proklatý kozí hlavy? Půlka z nich si myslí, že se s ním Stvořitel baví každej večír u zatracený večeře, a druhá půlka si myslí, že je zatrace-nej Stvořitel!"
"Poděkuju ti, když umírníš svůj jazyk, mistře Uno. A poděkuju ti taky, když zpomalíš. Neběžíme tu žádnej závod. Kam to vůbec jdeš a proč bych měla s tebou udělat ještě jeden krok?"
Uno po ní stočil oko a suše se uchechtl. "Oh, já si na tebe vzpo-mínám. Ty jseš ta s tou zatra... hubou. Ragan si myslel, že bys jazy-kem dokázala stáhnout a rozbourat prokl... bejka na deset kroků. Cha-ena a Nangu byly přesvědčený, že na padesát." Aspoň že zpo-malil krok.
Nyneiva se na místě zastavila. "Kam a proč?"
"Do města." Nezastavil se. Prostě šel rovnou dál a jen mávl ru-kou, aby ho následovala. Pokračoval, jako by celou dobu šla ved-le něj. "Tohle není žádný zatracený - žádný místo pro tebe. Mys-lím, že můžu vyškrábat dost prokl... ááách! - dost peněz, abych tě dostal do Tearu. Povídá se, že tam právě pán Drak je." Znovu se kolem sebe ostražitě rozhlédl. "Leda bys chtěla místo toho na ost-rov." Musel tím myslet Tar Valon. "O něm tady taky poletují zatr... moc divný řeči. Mír, jestli ne!" Uno pocházel ze země, která ne-poznala mír po tři tisíce let. Shienarci to slovo používali jak jako talisman, tak jako kletbu. "Povídá se, že starou amyrlin sesadily. Možná popravily. Některý lidi tvrdí, že bojovaly a spálily celý..." Odmlčel se, pak se zhluboka nadechl a hrozně se zašklebil, "...ce-lý město."
Nyneiva, kráčející po jeho boku, ho užasle pozorovala. Nevidě-la ho skoro rok a nikdy s ním nepromluvila víc než dvě slova, a přesto... Proč si muži vždycky myslí, že žena potřebuje muže, aby ji opatroval? Muži si nedokážou ani zavázat tkanice u košile bez ženské k ruce! "Vede se nám zatím docela dobře, děkuju. Po-kud ovšem nevíš, kdy přistane nějaký kupec, co chce obchodovat po proudu."
"My? Je ta modrá ženská s tebou? Nebo ta hnědá?" To musely být Moirain a Verin. Rozhodně si dával pozor na jazyk.
"Ne. Vzpomínáš si na Elain?" Uno stroze kývl a Nyneiva pod-lehla poťouchlému popudu. Toho muže zřejmě nic nevyvádělo z míry a očividně očekával, že se prostě ujme starosti o její dobré bydlo. "Prá-vě jsi ji viděl. Řekls, že má -" změnila hlas, aby napo-dobila jeho drs-nou mluvu - "tvář jako zatracená

královna."
Uno klopýtl velmi uspokojivým způsobem a zamračil se na oko-lí tak zuřivě, že dokonce dva bělokabátníci, kteří projížděli kolem, ho objeli širokým obloukem, i když se samozřejmě snažili předstí-rat, že on s tím nemá nic společného. "Ona?" zavrčel nevěřícně. "Ale ty její zatracený vlasy byly černý jako havraní..." Podíval se na Nyneivinu kštici a vzápětí už si to zase rázoval po vozové stez-ce a zpola pro sebe mručel. "Ta prokletá ženská je dcera královny.Zatracená královna! Takhle ukazovat zatracený nohy." Nyneiva kývla na souhlas. Dokud nedodal: "Vy zatracení jižani jste prokla-tě divný! Vůbec žádná zatracená slušnost!" On tedy měl co poví-dat. Shienarci se možná oblékali vhodně, avšak ona se pořád ještě červenala při vzpomínce na to, jak se v Shienaru muži i ženy kou-pali společně stejně často jako zvlášť, a mysleli si o tom asi to stej-né jako o společném jídle.
"Copak tě tvoje máma nikdy nenaučila mluvit slušně, člověče?" Jeho skutečné oko se na ni mračilo skoro stejně jako to namalo-vané. Jen pokrčil rameny. Ve Fal Daře se k ní on i všichni ostatní chovali jako k urozené paní, nebo skoro urozené. Jistě, bylo těž-ké vydávat se v těchhle šatech za vznešenou dámu, navíc s vlasy v barvě, jakou pří-roda nikdy nestvořila. Nyneiva si upravila šátek a zkřížila ruce, aby ho udržela na místě. Šedá vlna byla v suchém vedru velmi nepříjemná a ona sama vůbec nebyla suchá. Ještě ni-kdy sice neslyšela o tom, že by někdo umřel na přepocení, ale myslela si, že by sama mohla docela dobře být prvním případem. "Co tady vlastně děláš, Uno?"
Než odpověděl, rozhlédl se kolem. Ne že by to bylo potřeba, na cestě bylo jen málo lidí - občas tudy projel voly tažený žebřiňák, pro-šlo tudy pár lidí ve venkovských i otrhaných šatech, tu a tam projel muž na koni - a nikdo se zřejmě nechtěl k Unovi dobrovol-ně přiblížit víc, než bylo zapotřebí. Vypadal jako někdo, kdo může člověku pro zábavu podříznout krk. "Ta modrá ženská nám dala jméno v Jehanna-hu a říkala, že tam máme počkat, dokud nepošle příkazy, ale ta ženská v Jehannahu byla mrtvá a pochovaná, když jsme dorazili. Byla stará. Umřela ve spánku a žádnej z jejích příbuznejch v životě jméno tý modrý ženský neslyšel. Pak začal Masema mluvit k lidem a... No, nemělo smysl čekat tam na rozkazy, co bychom stejně nedostali, ani kdyby přišly. Držíme se Masemy, protože nám dává dost, aby to stači-lo na živobytí, i když nikdo kromě Bartua a Nengara ty jeho bláboly neposlouchá." Prošedivě-lý uzel se zakýval, jak podrážděně pohodil hlavou.
Náhle si Nyneiva uvědomila, že neřekl jediné neslušné slovo. Vypadal, jako by si měl spolknout jazyk. "Možná bys mohl občas zaklít." Povzdechla si. "Třeba v každé druhé větě?" Muž se na ni usmál tak vděčně, že se jí chtělo rozhodit rozčileně rukama. "Jak to, že Masema má peníze, když vy ostatní nemáte nic?" Vzpomínala si na Masemu, ponurého, zatrpklého muže, který neměl rád nikoho a nic.
"No, on je přece ten zatracenej prorok, co si ho sem všichni při-šli poslechnout. Chtěla by ses s ním setkat?" Působil dojmem, že si počítá věty. "Moh by vám najít ten prokletej člun, jestli nějakej chce-te. V Ghealdanu to, co chce prorok, taky prorok obvykle do-stane. Ne, on to nakonec vždycky proklatě dostane, tak nebo tak. Ten muž byl dobrej voják, ale kdo by si kdy pomyslel, že takhle vobrátí?"
Zamra-čeným pohledem obsáhl všechny hrubé vesnice a lidi, dokonce i zvě-řince a město před nimi. Nyneiva poněkud zaváhala. Ten hrozný prorok, burcující lůzu a povzbuzující nepokoje, že je Masema? Ale on kázal o příchodu Draka Znovuzrozeného. Byli už skoro u městské brány a ona mě-la ještě chvíli čas, než se bude muset postavit na pódium a nechat Birgitte, aby po ní střílela šípy. Luca byl víc než zklamaný, když žena trvala na tom, aby jí říkali Maerion. Kdyby jim Masema do-kázal najít člun mířící k ústí řeky... Možná dnes. Na druhé straně, byly tady nepokoje. Jestli je řeči nafoukly desetkrát, tak ve měs-tečkách a městech dál na severu zemřely jen stovky lidí. Jenom stovky.
"Hlavně mu nepřipomínej, že máš něco společnýho s tím zatra-ceným ostrovem," pokračoval Uno a zamyšleně si ji prohlížel. Teď, když se nad tím Nyneiva zamyslela, uvědomila si, že Uno nejspíš ne-ví, jaké skutečné spojení s Tar Valonem má. Ženy tam, koneckonců, chodily i bez toho, aby se staly Aes Sedai, hledaly tam pomoc či radu. Uno věděl, že byla s Věží nějak ve spojení, ale nic víc. "K ženskejm odtamtud není nakloněnej o nic víc než bělokabátníci. Když budeš prostě držet tu svou zatracenou pusu za-vřenou, ani o tom necekni, a on to nejspíš přejde. Pro někoho, kdo pochází ze stejný vesnice jako pán Drak, Masema nejspíš nechá ten proklatej člun postavit."
Davy byly v městské bráně, obklopené přisedlými šedými vě-žemi, větší, muži a ženy proudili dovnitř i ven, pěšky i koňmo, ve všech možných druzích oděvů, od hader po vyšívané hedvábné kabát-ce a šaty.

Brána samotná, z pevného dřeva obitého železem, stá-la ote-vřená pod dohledem tuctu oštěpníků v šupinatých haubercích a ocelo-vých kapalínech. Vlastně stráže věnovaly větší pozornost půl tuctu bělokabátníků, kteří se povalovali opodál, než čemukolivjinému. A právě tito muži ve sněhobílých kabátcích a leštěné zbro-ji sledovali proudění lidu.
"Vyvolávají bělokabátníci mnoho potíží?" zeptala se Nyneiva ti-še.
Uno našpulil rty, jako by si chtěl odplivnout, mrkl na Nyneivu a neudělal to. "Kde zatraceně ne? S jedním z těch putovních zvě-řinců přijela ženská, co předváděla triky a kouzla. Před čtyřmi dny proklatej dav mizernejch, zbabělejch kozích hlav roztrhal cirkus na kusy." O tomhle se tedy Valan Luca rozhodně nezmínil! "Mír! Oni chtěli tu ženskou. Tvrdili, že je," zamračil se na lidi spěchají-cí kolem a ztišil hlas, "Aes Sedai. A temná družka. Zlomili jí ten její zatracenej krk, když se ji snažili navlíct do oprátky, jak jsem slyšel, ale její tělo stejně pověsili. Masema nechal vůdce tý lůzy setnout, jenže právě běloka-bátníci ten zatracenej dav vybičovali." Jeho zamračení přesně odpoví-dalo rudému oku namalovanému na klípci.
"Bylo tu už moc prokla-tejch věšení a popravování vůbec, jestli chceš zatraceně slyšet můj názor. Zatracenej Masema je stej-ně špatnej jako ty zatracený běloka-bátníci, když přijde na to najít pod každým proklatým kamenem tem-nýho druha."
"V každý druhý větě," zamumlala Nyneiva a Uno se skutečně začervenal.
"Nevím, na co myslím," zabručel. "Nemůžu tě tam vzít. Je to z jedný půlky slavnost a z druhý vzbouření, na každým třetím kro-ku je kapesní zloděj a ženská venku po setmění není v bezpečí." To posled-ní ho asi rozhořčilo mnohem víc než to ostatní. V Shienaru byla žena v bezpečí kdekoliv a vždycky - tedy samozřejmě ne před trolloky a myrddraaly - a každý muž by tam zemřel, aby to zajistil. "Není to bez-pečný. Vezmu tě zpátky. Až najdu cestu, tak si pro tebe přijdu."
Tím to pro ni bylo jasné. Nyneiva vytáhla ruku dřív, než ji mohl sevřít pevněji, a zrychlila krok směrem k bráně. "Tak pojď, Uno, a neokouněj. Jestli budeš stále okounět, nechám tě tady." Dohonil ji a cosi si mumlal o paličatých ženských. Jakmile Nyneiva po-chopila, o čem mluví, a že si zjevně nemyslí, že by její zákaz kle-ní platil, když mluví sám k sobě, tak ho přestala poslouchat.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Setkání v Samaře

Bělokabátníci v bráně Unovi a Nyneivě nevěnovali o nic větší pozornost než komukoliv jinému v pravidelném proudu, což znamena-lo podezíravý pohled, pátravý, ale rychlý. Příliš velké množ-ství lidí znemožňovalo cokoliv víc, a možná k tomu přispěly i strá-že v šupina-té zbroji. Ne že by k tomu byl nějaký důvod, kromě toho, co si na-mlouvala. Prsten s Velkým hadem i Lanův těžký zla-tý odpočívaly v jejím váčku - hluboký výstřih šatů znemožňoval, aby je měla na šňůr-ce kolem krku - ale ona nějak čekala, že děti Světla dokážou vyhmát-nout ve Věži cvičenou ženu instinktem. Když ji ty ledové, necitelné oči přejely, její úleva byla téměř hma-tatelná.
Vojáci jim věnovali stejně málo pozornosti - jakmile si znovu upravila šátek, Unův zamračený pohled možná dokonce pomohl, že se zase začali věnovat bělokabátníkům, ale ten muž hlavně ne-měl žádné právo se mračit. Byla to její věc.
Ještě jednou si ovinula poskládaný šátek kolem těla a konce si zavázala kolem pasu. Šátek zdůrazňoval její poprsí víc, než chtě-la, a navíc jí byla pořád vidět prohlubeň mezi ňadry, ale samotné šaty to značně vylepšilo. Aspoň si nemusela dělat starosti, že jí šá-tek zase sklouzne. Kdyby jen v té věci nebylo takové horko. Poča-sí by se opravdu mělo brzy změnit. Tak daleko na jih od Dvouříčí zase nebyli.
Uno pro změnu trpělivě počkal na ni. Nyneiva si nebyla jistá, zda to byla prostá zdvořilost - jeho zjizvený obličej vypadal trošku moc trpělivě - ale nakonec společně vkročili do Samary. Do chaosu.
Nade vším se vznášel hluk hovoru, žádný zvuk se nedal jasně rozlišit. Lidé se tlačili v ulicích dlážděných hrubým kamenem, té-měř tělo na tělo, od krčem s břidlicovými střechami po stáje po-kryté doš-ky, od chlípných hospod s jednoduše malovanými zna-meními jako U modrého býka či U tančící husy po krámky, kde na znameních nebyla žádná slova, jen nůž a nůžky tady, štůček látky támhle, zlatnické váž-ky či lazebnická břitva, miska, lampa nebo bota. Nyneiva zahlédla tváře bledé jako z Andoru i tmavé jako někoho z Mořského národa, některé čisté, jiné špinavé, kabátce s vysokým límcem, s nízkým lím-cem i bez límce, nevýrazné bar-vy i křiklavé, prosté i s výšivkou, ošun-tělé i nové, střihů zvláštních stejně jako známých. Jeden chlapík s tmavou rozdělenou bradkou měl na hrudi jednoduchého modrého ka-bátce stříbrný řetěz a dva měli vlasy spletené do copů - muži, s černý-mi copy za ušima, kte-ré jim spadaly až pod ramena - a na rukávech červených kabátců našité maličké mosazné rolničky a manžety do půli stehen vyso-kých holínek měli ohrnuté. Ať už pocházeli z kterékoliv země, ne-byli to šašci.
Tmavé oči měli tvrdé a pátravé jako Uno a na zádech nesli zakřivené meče. Jeden muž s nahou hrudí a jasně žlutou šerpou měl pleť o odstín tmavší než staré dřevo a na rukou složité te-tování, takže musel pocházet z Mořského národa, i když neměl ani náušnice, ani nánosnice.
Ženy byly stejně rozličné, s vlasy od barvy havraní černi po pla-vé tak světlé, až byly skoro bílé, v copech či drdolech nebo volně visí-cí, zastřižené nakrátko, po ramena i do pasu, v šatech z odře-ného

suk-na, čistého plátna či měňavého aksamitu, s límci otírají-cími se jim o bradu, s krajkami či výšivkou a výstřihy stejně hlu-bokými, jako byl ten, který ona zakrývala. Zahlédla dokonce jednu Domanku s mědě-nou pletí v lehce průsvitné červené róbě, která ji halila až ke krku, ale nic nezakrývala! Nyneivu napadlo, jak bez-pečná asi bude tato žena po setmění. Vlastně i v jasném denním světle.
Občas se v té hemžící mase objevil bělokabátník či voják, ale dav je zcela pohltil, a oni se museli drát kupředu stejně jako ostat-ní. Volské povozy i koňská spřežení se plahočily náhodně se kři-žujícími ulicemi, nosiči se mezi lidmi strkali s nosítky a tu a tam se tudy namá-havě prodíral i lakovaný kočár se čtyř či šestispřežím s vlajícími cho-choly, olivrejovaným lokajem a strážemi v kapalí-nech, které se marně snažily vyčistit cestu. Hudebníci s flétnami, vihuelami či citarami hráli snad na každém rohu, pokud tam nebyl žonglér nebo akrobat - jejich schopnosti ale rozhodně nemusely dělat Tomovi nebo Chavanům starosti - vždycky s dalším mužem či ženou, kteří drželi čapku na peníze. A mezi tím vším se proplé-tali otrhaní žebráci, tahali lidi za rukávy a nastrkovali umazané ru-ce, a pouliční obchodníci spě-chali s podnosy, na nichž nabízeli všechno od špendlíků přes stužky po hrušky, ale jejich křik se ve všem tom hluku ztrácel.
Když ji Uno zatáhl do užší uličky, kde nebylo tolik lidí, byť jen ve srovnání s hlavní třídou, Nyneivě se již točila hlava. Zastavila se, aby si urovnala šaty, celé v nepořádku po tom, jak se tlačila me-zi lid-mi, než se zase vydala za ním. Byl tu taky malinko větší klid. Žádní pouliční baviči, i méně obchodníků a žebráků. Žebráci se dr-želi od Una dál i poté, co hodil hrst měďáků smečce ostražitých malých ulič-níků, a Nyneiva se jim vůbec nedivila. Ten muž prostě nevypadal... lidumilně.
Městské domy se nad těmito úzkými uličkami tyčily dost vyso-ko i přesto, že měly jen dvě tři poschodí, takže ulice byly ve stínu. Obloha však byla stále jasná, do soumraku ještě zbývalo dost ho-din. Nyneiva pořád měla dost času vrátit se na vystoupení. Pokud bude muset. S trochou štěstí by při západu slunce mohli nasedat na člun.
Když se k nim znenadání připojil další Shienarec, s mečem na zádech a s hlubokou bílou trojúhelníkovou jizvou na snědé tváři, Ny-neiva sebou trhla. I když se usmíval, vypadal jeho obličej tvr-dě. Nyne-iva ještě nepotkala měkkého Shienarce. Měkcí muži na hranici s Mor-nou nepřežili, vlastně ani měkké ženy ne. "Vzpomí-nám si na tebe. Mělas jiný vlasy, ne? To je jedno. Neboj se. Do-pravíme tě bezpečně za Masemou i tam, kam půjdeš pak. Hlavně se před ním určitě nezmi-ňuj o Tar Valonu." Nikdo se na ně nepo-díval dvakrát, ale muž stejně snížil hlas. "Masema si myslí, že se Věž pokusí ovládnout pána Dra-ka."
Nyneiva potřásla hlavou. Další hloupý muž, který se o ni bude chtít starat. Aspoň že se ji nesnažil zatáhnout do hovoru. V náladě, v jaké byla, by mu dala co proto, i kdyby se jen zmínil o vedru. Cítila, že má zvlhlou tvář, a nebylo divu, když v takovém počasí mu-sela nosit ten šátek. Náhle si vzpomněla, co jednooký muž říkal o Raganově názoru na její vyřídilku. Myslela si, že se na něj jenom krátce podívala, ale Ragan přešel na druhou stranu k Unovi, jako by se chtěl chránit, a ostražitě ji sledoval. Muži!
Ulice byly stále užší, a i když kamenné budovy, které je lemova-ly, se nijak zvlášť nezmenšily, často viděli zadní trakty domů a hrubé šedé zdi, které mohly zakrývat jen malé dvorečky. Nako-nec zabočili do uličky tak úzké, že tamtudy jen tak tak prošli všich-ni tři vedle sebe. Na druhém konci stál lakovaný a zlacený kočár obklopený muži v šupinové zbroji. A blíž, mezi ní a kočárem, se po obou stranách uličky líně povalovala spousta chlapíků. Ve stra-katých kabátcích, většina svírala palice, oštěpy či meče stejně růz-norodé, jako bylo je-jich odění. Mohla to být banda pouličních rvá-čů, ale ani jeden Shienarec nezpomalil, takže ona také ne.
"Ulice vepředu bude plná zatracenejch hlupáků, co se snažej za-hlídnout Masemu v zatraceným okně." Unova poznámka byla očivid-ně míněna jenom pro její uši. "Jedinej způsob, jak se dostat do-vnitř, je zadem." Když se přiblížili na doslech k čekajícím mužům, odmlčel se.
Dva ze rváčů byli vojáci s ocelovými kapalíny a v šupinatých haubercích, s meči u boku a oštěpy v rukou, ale právě ostatní si tři nově příchozí prohlíželi nejpozorněji a sahali po zbraních. Měli ta-ké znepokojivý výraz v očích, příliš pátravý, skoro horečnatý. Pro jednou by Nyneivu potěšilo, kdyby viděla upřímný chlípný po-hled. Těmhle mužům nezáleželo na tom, zda je žena či kobyla.
Uno s Raganem si beze slova odepjali meče a předali je spolu s dýkami muži s naducanými tvářemi, který, podle kabátce a spod-ků z dobrého modrého sukna, kdysi mohl být hostinským. Šaty bý-valy

dobré, i teď byly čisté, ale silně obnošené a pomačkané, jako by v nich měsíc spal. Shienarce očividně poznal, i když na ni se za-mračil, zvláš-tě na nůž za pasem. Pak jen mlčky kývl k malým dře-věným vrátkům v kamenné zdi. To bylo možná ze všeho nejvíc za-rážející. Nikdo z nich nevydal ani hlásku.
Na druhé straně zdi byl malý dvorek, kde mezi dlažebními kost-kami vyrážel plevel. Vysoký dům - tři široká poschodí ze světle šedé-ho kamene s velkými okny a s meandry kolem okapů a na lomenici, se střechou z červených tašek - musel být jedním z nejlepších v Samaře. - Jakmile se za nimi zavřela vrátka, Ragan tiše promluvil. "Pokoušeli se proroka zabít."
Nyneivě chvíli trvalo, než jí vůbec došlo, že jí vysvětluje, proč jim odebrali zbraně. "Ale vy jste jeho přátelé," namítla. "Následo-vali jste Randa do Falme společně." V žádném případě mu nehod-lala říkat pán Drak.
"Proto nás taky zatraceně vůbec pustěj dovnitř," podotkl Uno suše. "Říkal jsem ti, že nevidíme všechno stejně... jako prorok." Kra-tická odmlka a rychlé poohlédnutí k vrátkům, aby se ujistil, že nikdo neposlouchá, vydaly za celé knihy. Předtím to byl Masema. A Uno byl zcela jistě muž, který si na jazyk nedával pozor zrovna snadno.
"Hlavně si pro jednou dávej pozor na to, co říkáš," upozorňoval ji Ragan, "a nejspíš dostaneš pomoc, kterou chceš." Nyneiva kýv-la tak nejpovolněji, jak si jen kdo mohl přát - poznala rozumnou radu, když nějakou uslyšela, i když on neměl žádné právo jí radit - a Ragan s Unem si vyměnili pochybovačné pohledy. Nyneiva je v té chvíli chtě-la nacpat do pytle s Tomem a Juilinem a vyplatit proutkem všechno, co by vyčnívalo.
Ačkoliv to byl zajisté nádherný dům, kuchyň byla plná prachu a prázdná až na kostnatou šedovlasou ženu, jejíž nevýrazné šedé šaty a bílá zástěra byly jediné čisté věci v dohledu. Když procháze-li kolem, stařena pomlaskávala a skoro nevzhlédla od toho, jak míchala polévku v malém kotlíku nad plamínky v jednom ze širo-kých kamenných krbů. Na háčcích, kde bylo místo pro dvacet, vi-sely dva otlučené hrnečky a na velkém stole stála na modře lako-vaném podnose popraskaná hliněná miska.
Za kuchyní zdobily stěny celkem slušné závěsy. Nyneiva si za poslední rok vyvinula docela dobré oko na tyhle věci, a scény hos-tin a honů na jelena, medvěda a kance byly sice dobré, ale nijak výji-mečné. V chodbách pak stála křesla, stoly a truhlice provede-né v tma-vém laku s červenými proužky, vykládané perletí. Závěsy i nábytek byly také zaprášené a červenobílým dlaždicím na podla-ze se dostalo jen vlažného zacházení s koštětem. Rohy a lišty na vysokém štukovém stropě zdobily pavučiny.
Žádní další sluhové - ani nikdo jiný - nebyli na dohled, dokud nenarazili na vyzáblého chlapíka, sedícího na podlaze u otevře-ných dveří. Umazaný červený kabátec mu byl příliš velký a tlouklse se špi-navou košilí a odřenými vlněnými spodky. V jedné po-škozené botě měl v podrážce velkou díru, z druhé mu koukal pa-lec. Zvedl ruku a zašeptal: "Světlo na vás sviť a sláva jménu pána Draka?" Vyslovil to jako otázku a hašteřivě svraštil obočí. Úzký obličej měl stejně špinavý jako košili, ale takhle mluvil pořád. "Prorok teď nesmí bejt rušenej? Má jistou práci? Musíte chvilku počkat?" Uno trpělivě kývl a Ragan se opřel o zeď. Tímhle už pro-šli předtím.
Nyneiva nevěděla, co vlastně od proroka očekávala, dokonce ani teď, když již věděla, kdo to je, ale rozhodně to nebyla špína. Ta po-lévka byla cítit zelím a bramborami, určitě ne jako jídlo pro člo-věka, jemuž je k ruce celé město. A pouze dva sluhové, kteří oba mohli po-cházet z nejubožejších chatrčí za městem.
Vyzáblý strážný, pokud jím byl - neměl žádnou zbraň, asi mu taky nevěřili - zřejmě neměl žádné námitky, když Nyneiva popo-šla, aby mohla nahlédnout do dveří. Muž a žena uvnitř se nemohli lišit víc. Masema si vyholil dokonce i uzel na temeni a kabátec měl z prosté hnědé vlny, silně pomačkaný, ale čistý, i když po kolena vysoké ho-línky měl odřené. Hluboko zapadlé oči měnily jeho stá-le zatrpklý vý-raz ve zlostné mračení a na snědé tváři měl světlou trojúhelníkovou jizvu, téměř zrcadlový odraz té Raganovy, jen vy-bledlejší stářím a o kousíček blíž oku. Ženě, v elegantním, krum-plovaném modrém hed-vábí, chybělo jen málo do středního věku a byla docela milá i přesto, že na vyloženou krásku měla maličko větší nos. Tmavé vlasy, které jí spadaly skoro do pasu, měla se-brané do prosté modré síťky, ale kolem krku měla široký náhrdel-ník ze zlata a ohnivých opálů a ladící náramek a pomalu na kaž-dém prstě měla prsten s drahokamem. Tam, kde Masema vypadal připravený vrhnout se do něčeho po hlavě s vyceněnými zuby, ona se nosila s majestátní odměřeností a půvabem.

"...tolik jich za tebou jde, kamkoliv se hneš," říkala, "že když někam dorazíš, pořádek letí přes plot. Lidé nejsou v bezpečí sami ani jejich majetek -"
"Pán Drak zlomil všechna pouta zákona, všechna pouta vytvo-řená smrtelnými muži a ženami." Masema mluvil ohnivě, ale dů-razně, ne však rozzlobeně. "V proroctvích stojí, že pán Drak zlá-me všechny řetězy, které poutají, a tak to taky je. Záře pána Draka nás ochrání proti Stínu."
"Tady nás neohrožuje Stín, ale lapkové, kapesní zloději a násil-níci. Někteří z těch, co jdou za tebou - vlastně je jich docela dost - věří, že si můžou vzít, co se jim zachce, od kohokoliv bez pla-cení ne-bo dovolení."
"Spravedlnost přijde po smrti, až se znovu zrodíme. Dělat si sta-rosti se světem vezdejším je k ničemu. Ale dobře. Jestli chceš pozem-skou spravedlnost -" rty se mu opovržlivě zkřivily - "ať se tak stane. Odteď bude muži, který něco ukradne, uťata pravá ruka. Muž, který se zaplete se ženou nebo urazí její čest či spáchá vraž-du, bude pověšen. Žena, která pokrade nebo spáchá vraždu, bude zbičována. Pokud ně-kdo vznese obvinění a najde si dvanáct lidí, kteří mu je potvrdí, bude to vyřízeno. Tak se staň."
"Jak říkáš, samozřejmě," zamumlala žena. - Nadutá elegance jí ve tváři zůstala, ale mluvila otřeseně. Nyneiva nevěděla, jaké prá-vo v Ghealdanu platí, ale nemyslela si, že by bylo tak nonšalantní. Žena se zhluboka nadechla. "Pořád je tu otázka jídla. Nakrmit to-lik lidé začíná být obtížné."
"Každý muž, žena i dítě, kteří přišli za pánem Drakem, musí mít plný břich. Musí to tak být! Kde se dá najít zlato, dá se najít i jíd-lo, a ve světě je až příliš mnoho zlata. Příliš mnoho zájmu o zlato." Mase-ma rozzlobeně pohodil hlavou. Nezlobil se na ni, ale na svět všeobec-ně. Zdálo se, že pátrá po těch, kteří se příliš zajímají o zla-to, aby na jejich hlavy mohl vypustit svůj hněv. "Pán Drak se zno-vu zrodil. Stín visí nad světem a jedině pán Drak nás může za-chránit. Jedině víra v pána Draka, pokora a poslušnost světu pána Draka. Všechno ostatní je k ničemu, i když to není přímo rouhá-ní."
"Pochváleno budiž jméno pána Draka ve Světle." Znělo to jako mechanická odpověď. "Už to není prostě jen otázka zlata, můj pa-ne proroku. Najít a přepravit potraviny v dostatečném -"
"Já nejsem pán," skočil jí znovu do řeči a teď se zlobil. Naklo-nil se k ženě, rty potřísněné slinami, a i když se její výraz nezmě-nil, ruce se jí škubaly, jako by chtěla sevřít šaty. "Není žádného pá-na kromě pána Draka, v němž dlí Světlo, a já jsem jen ubohý hlas pána Draka. Pamatuj si to! Ať urozený pán či kmán, rouhač si za-slouží zmrskat!"
"Odpusť mi," zamumlala napomenutá žena a roztáhla suknice v pukrleti vhodném i pro královnin dvůr.
"Je to, jak říkáš, samozřejmě. Není žádného pána kromě pána Draka, a já jsem jen po-korná násle-dovnice pána Draka - pochváleno budiž jméno pána Draka - jež si při-chází vyslechnout moudrost a rady proroka."
Masema si hřbetem ruky otřel rty a náhle vychladl. "Nosíš moc zlata. Nedovol, aby tě svedl pozemský mamon. Zlato je smetí, pán Drak je všechno."
Ona si okamžitě začala stahovat prsteny z prstů, a než sundala druhý, ten hubeňour přiběhl až k ní a z kapsy kabátce vytáhl vá-ček, který jí podržel otevřený. Prsteny následovaly i náramek a ná-hrdelník. Nyneiva se podívala na Una a zvedla obočí.
"Každý měďák z toho jde na chudé," řekl jí tak tichým hlasem, že ho skoro neslyšela, "nebo je pro někoho, kdo ho moc potřebu-je. Kdyby mu jedna obchodnice nedala svůj zatracenej dům, byl by teď v zatracený stáji nebo v jedný z těch chatrčí za městem."
"Dokonce i jídlo přichází jako dar," dodával Ragan stejně tiše. "Nosívali mu pokrmy hodný pro krále, dokud nezjistili, že všech-no prostě rozdá, až na kousek chleba a polívku nebo dušený maso. Teď už skoro ani nepije víno."
Nyneiva potřásla hlavou. Usoudila, že je to jeden způsob, jak najít peníze pro chudé. Prostě obrat každého, kdo není chudý. Jis-tě, tak by nakonec byli všichni chudí, nějakou dobu to však moh-lo fun-govat. Napadlo ji, zda Uno a Ragan znají celou pravdu. Li-dé, kteří tvrdí, že vybírají peníze, aby pomohli druhým, často mají způsob, jak si nechat velký kus koláče ve vlastní kapse, nebo ma-jí rádi moc, jakou jim to dává, a mají ji rádi trochu příliš. Nyneivě byl milejší člověk, který dobrovolně vydá z vlastního měďák, než někdo, kdo někomu jinému vyrve zlatou korunu. A o nic větší ná-klonnost nechovala k hlupákům, kteří opustili pole a krámky, aby následovali tohoto... tohoto proroka, aniž měli

tušení, odkud přijde jejich příští jídlo.
V místnosti žena předvedla Masemovi ještě hlubší pukrle než předtím, suknice roztáhla ještě víc a sklonila hlavu. "Dokud nebu-du mít opět tu čest slyšet prorokova slova a jeho rady. Jméno pána Draka budiž pochváleno ve Světle."
Masema ji nepřítomně propustil pokynem ruky a již na ni zpola zapomněl. Uviděl je všechny v chodbě a díval se na ně s tím nejpřívě-tivějším výrazem, jakého byl jeho zatrpklý obličej schopen.
Nebylo to moc podařené. Žena odkráčela z místnosti a Nyneivy ani dvojice mužů si zdánlivě vůbec nevšimla. Nyneiva si odfrkla, když vyzáblý chlapík v červeném kabátci nervózně zamával, aby šli dál. Na někoho, kdo se právě na rozkaz vzdal svých šperků, se té ženě dařilo vypadat vskutku královsky.
Hubeňour odběhl zpátky na své místo u dveří, zatímco si ostat-ní tři muži potřásli rukama podle pohraničního zvyku, tisknouce si předloktí.
"Mír provázej tvůj meč," popřál Uno a po něm to zopakoval ta-ké Ragan.
"Mír provázej pána Draka," zněla odpověď, "a jeho Světlo ať svítí na nás na všechny." Nyneivě se zadrhl dech. Význam těch slov byl nepochybný. Pán Drak byl zdrojem Světla. A on měl tu odvahu hovořit před ostatními o rouhání! "Přišli jste konečně ke Světlu?"
"My kráčíme ve Světle," odvětil Ragan opatrně. "Jako vždyc-ky." Uno mlčel a tvářil se neutrálně.
Unavená trpělivost působila na Masemových zatrpklých rysech podivně. "Ke Světlu neexistuje jiná cesta než skrze pána Draka. Na-konec uvidíte cestu i pravdu, protože jste viděli pána Draka, a jedině ti, jejichž duše jsou pohlceny Stínem, můžou uvidět a ne-uvěřit. Vy takoví nejste. Vy uvěříte."
Přes všechno to horko a vlněný šátek Nyneivě na pažích nasko-čila husí kůže. - V hlase toho muže se ozývala naprostá jistota, a takhle zblízka viděla lesk v jeho téměř černých očích, jenž hra-ničil se šílenstvím. Těma očima přelétl i přes ni a ona zpevnila ko-lena. Vedle něj vypadali i ti nejšílenější bělokabátníci, jaké kdy vi-děla, mírně. Ti muži v uličce byli jenom chabou nápodobou svého pána.
"Ty, ženo. Jsi připravena přijít ke Světlu pána Draka, odříci se hříchu a těla?"
"Já kráčím ve Světle, jak nejlíp umím." Podrážděně ji, že mluví stejně opatrně jako Ragan. Hřích? Kdo si myslí, že je?
"Příliš se zajímáš o tělo." Masema spalujícím pohledem přejel její červené šaty i šátek pevně ovinutý kolem těla.
"A co myslíš tímhle?" Unovi se polekaně rozšířily oči a Ragan na ni nenápadně mával, aby zmlkla, ale ona by stejně dobře mohla létat jako se zastavit. "Copak si myslíš, že máš právo mi vykládat,jak se mám oblékat?" Než si plně uvědomila, co dělá, rozvázala šá-tek a přehodila si ho přes lokty. A stejně bylo příliš horko. "Žádnej muž takový právo nemá, ani nade mnou, ani nad žádnou jinou ženou! Kdybych se rozhodla chodit nahá, tak by tobě do toho nic nebylo!"
Masema chvíli zvažoval její poprsí - jeho zapadlé oči neosvítil ani náznak obdivu, jen trpké opovržení - a pak zvedl zrak k její tváři. Unovo skutečné i namalované oko se sobě dokonale podo-baly, mračí-ly se do prázdna, a Ragan sebou škubl a v duchu určitě klel.
Nyneiva ztěžka polkla. Tolik k dávání si pozor na jazyk. Možná poprvé ve svém životě skutečně litovala, že bez přemýšlení vyslo-vila, co měla na srdci. Jestli tenhle muž mohl nařídit usekávat li-dem ruce, mohl nařídit věšení v podstatě jen s hloupou náhražkou soudu, tak čeho schopen nebyl? Napadlo ji, že je dost rozzlobená, aby mohla usměrňovat.
Ale kdyby to udělala.. Jestli byly Moghedien nebo černé sestry v Samaře... Ale jestli to neudělám...!
Chtěla si znovu ovázat šátek kolem těla až k bradě. Ale ne, když na ni takhle civěl. Něco na ni křičelo, ať není úplně pitomá - jen muži dovolují, aby u nich zdra-vý rozum pře-mohla pýcha - nicméně Masemovu pohledu vzdoro-vala, i když se mu-sela hlídat, aby znovu nepolkla.
Masema ohrnul ret. "Takové šaty se nosí, aby upoutaly muže, a z žádného jiného důvodu." Nechápala, jak může jeho hlas znít zároveň tak horečnatě i ledově. "Myšlenky na tělo odvádějí mysl od pána Dra-ka a Světla. Zvažoval jsem, že zakážu oděvy, které při-tahují mužské oči a mysl. Ať jsou ženy, které marní čas sváděním mužů, a muži, kteří svádějí ženy, mrskáni, dokud nepochopí, že pouze a jedině v rozjímání o pánu Drakovi a Světle lze najít ra-dost." Už se na ni vlastně ani nedíval. Ten temný, planoucí pohled se upíral někam za ni, na něco v dálce. "Ať jsou zavřeny a do zá-kladů vypáleny taverny a místa, kde se prodává alkohol, i všechna místa, která odvádějí mysl lidí od dokonalého rozjímání. Za svých hříšných

dní jsem sám často tato místa navštěvoval, ale teď upřím-ně lituji, jako by všichni měli litovat svých hříchů. Existuje jen pán Drak a Světlo! Všechno ostatní je iluze, léčka nachystaná Stínem!"
"Tohle je Nyneiva z al'Mearů," řekl Uno rychle do první odml-ky pro nádech. - "Z Emondovy Role ve Dvouříčí, odkud pochází pán Drak." Masema pomalu otočil hlavu k jednookému váleční-kovi a Ny-neiva rychle využila příležitosti upravit si šátek tak, jak ho měla před-tím. "Byla ve Fal Daře s pánem Drakem, i ve Falme. Pán Drak ji ve Falme zachránil. Pánu Drakovi na ní záleží jako na vlastní matce."
Jindy by mu řekla několik vybraných slov a možná by mu i da-la jednu za ucho. Rand ji nezachránil - aspoň ne tak úplně - a ona byla jenom o pár roků starší než on. Matka, to určitě! Masema se obrátil zpátky k ní. To horlivé světlo, které mu hořelo v očích před-tím, neby-lo nic ve srovnání s tím, jak to vypadalo teď. Oči mu sko-ro svítily.
"Nyneiva. Ano." Zrychlil řeč. "Ovšem! Vzpomínám si na tvoje jméno a také na tvůj obličej. Požehnaná jsi mezi ženami, Nyneivo z al'Mearů, víc než všechny ostatní, až na požehnanou matku pá-na Dra-ka samotnou, protože jsi viděla pána Draka vyrůstat. Ty jsi sloužila pánu Drakovi, když byl dítě." Popadl ji za paže a tvrdé prsty jí dost bolestivě zaryl do masa, ale zřejmě si to neuvědomo-val. "Ty promlu-víš k davům o dětství pána Draka, o jeho prvních moudrých slovech, o zázracích, které ho provázely. Světlo tě sem poslalo sloužit pánu Dra-kovi."
Nyneiva si nebyla jistá, co má vlastně říci. Kolem Randa se ni-kdy neudály žádné zázraky, které by ona viděla. O pár věcech v Tearu slyšela, ale těžko můžete nazývat to, co způsobí ta'veren, zázrakem. Ne tak docela. Dokonce i pro to, co se stalo ve Falme, existovalo ro-zumné vysvětlení. - Jakés takés. A co se moudrých slov týkalo, první, která od něj slyšela, byl zanícený slib, že už ni-kdy po nikom nebude házet kamení, který složil poté, co mu za to naplácala na jeho mladý zadek. Nemyslela si, že by od té doby od něj slyšela jiné slovo, které by mohla nazvat moudrým. V každém případě, i kdyby Rand dával moudré rady z kolébky, i kdyby se za noci objevily nějaké komety či zjevení na obloze za dne, stejně by s tímhle šílencem nezůstala.
"Musím se dostat po řece," řekla opatrně. "Abych se mohla při-pojit k němu. K pánu Drakovi." To jméno jí zkroutilo jazyk, tak br-zy po tom, co v duchu učinila slib, ale Rand u proroka očividně ne-byl nikdy něco tak prostého jako "on". Jsem jenom rozumná. To je všech-no. "Muž je dub a žena vrba," znělo pořekadlo. Dub bojuje proti větru a je zlomen, kdežto vrba se ohne, když musí, a přežije.
To ovšem neznamenalo, že se Nyneiva ohýbala ráda. "On... pán Drak... je v Tearu. Pán Drak mě tam povolal."
"Tear." Masema z ní sundal ruce a ona si pokradmu mnula před-loktí. Ale nesnažila se to zase nějak zvlášť zakrýt. On opět hleděl na něco, co nebylo prostým okem vidět. "Ano, slyšel jsem." A ta-ky mlu-vil k něčemu, co nebylo vidět, nebo snad k sobě. "Když teď Amadicie přistoupila k pánu Drakovi, jako to udělal Ghealdan, po-vedu lid do Tearu, aby se hřál v záři pána Draka. Pošlu učedníky, aby šířili zprávu o pánu Drakovi po Tarabonu a Arad Domanu, aby ji zanesli až do Saldeie a Kandoru a Hraničních států, až do Andoru, a povedu lidi, aby poklekli u nohou pána Draka."
"Moudrý plán... ehm... ó proroku pána Draka." Pěkně hloupý plán, jestli někdy nějaký slyšela. Nemluvě o tom, že to nebude fungo-vat. Hloupé plány z nějakého důvodu často selhávaly, když se je muži snažili provést. Randovi by se možná líbilo, kdyby před ním všichni tihle lidé poklekli, jestli byl aspoň z poloviny tak nadutý, jak tvrdila Egwain. "Ale my... já nemůžu čekat. Byla jsem povolá-na, a když pán Drak zavolá, obyčejní smrtelníci musejí poslech-nout." Jednoho dne určitě dostane příležitost dát Randovi pár fa-cek za to, že musela udělat něco takového! "Musím najít člun, co pluje po řece."
Masema na ni zíral tak dlouho, že znejistěla. Po zádech a mezi ňadry jí čůrkem stékal pot, a jen částečně to bylo horkem. Z toho po-hledu by se zapotila i Moghedien.
Nakonec však kývl a ohnivá horlivost se vytratila, takže zůstalo jen jeho obvykle zatrpklé mračení.
"Ano," povzdechl si. "Jestli jsi byla povolána, musíš jistě jít. Jdi se Světlem a ve Světle. Oblékej se vhodněji - ti, kteří byli pánu Drakovi nablízku, musejí být po-čestní nade všechny ostatní - a přemýšlej o pánu Drakovi a jeho Světle."
"Člun?" naléhala Nyneiva. "Musíš vědět, když nějaký člun při-stane v Samaře nebo nějaké vesnici po řece. Kdybys mi jen mohl říct, kde bych nějaký našla, byla by moje cesta mnohem... rychlej-ší." Chtě-la říci "snazší", ale nemyslela, že snadnost u Masemy ně-co znamená.

"Mě takové věci nezajímají," odtušil nedůtklivě. "Ale máš prav-du. Když pán Drak nařídí, musíš okamžitě přijít. Zeptám se. Jestli se dá nějaké plavidlo najít, někdo mi to nakonec poví." Přenesl pohled na oba muže. "Musíte zařídit, aby byla do té doby v bezpečí. Jestli bude trvat na tom, že se dál bude oblékat tímhle způsobem, bude přitahovat muže s hnusnými myšlenkami. Musí být chráněna jako zbloudilé děc-ko, dokud se znovu nepřipojí k pánu Drakovi."
Nyneiva se kousla do jazyka. Vrba, ne dub, když byla vrba po-třeba. Podařilo se jí zakrýt podráždění úsměvem, který musel vy-jadřovat všechnu vděčnost, kterou si ten hlupák mohl přát. Byl to však nebezpečný hlupák. Nesmí na to zapomínat.
Uno a Ragan se rychle rozloučili, znovu si stiskli zápěstí s Ma-semou a vyhnali ji ven, každý ji držel za jednu ruku, jako by považo-vali za nutné dostat ji od Masemy z nějakého důvodu co nej-rychleji pryč. Masema na ně zřejmě zapomněl dřív, než došli ke dveřím. Už se mračil na hubeného chlapíka, čekajícího vedle sed-láka s otevřeně upřímnou tváří, ve vesnickém kabátci, který v ru-kách drtil čapku a na širokém obličeji se mu docela jasně zračila úcta a strach.
Nyneiva neřekla ani slovo, když se vraceli stejnou cestou, kte-rou přišli, do kuchyně, kde si šedovlasá žena pomlaskávala a mí-chala polévku, jako by se mezitím ani nepohnula. Nyneiva mlčela, i když si muži brali své zbraně, a mlčela, dokud nebyli hodně da-leko od uličky v nepoměrně širší ulici. Pak se na ně obrátila a stří-davě jim šermovala prstem pod nosem. "Jak se mě opovažujete takhle odvlíct!" Lidé pro-cházející kolem se zubili - muži lítostivě, ženy vděčně - i když nikdo neměl tušení, proč jim spílá. "Ještě pět minut a byla bych ho donutila, aby mi ten člun našel už dneska! Jestli na mě ještě někdy vztáhnete ruku -" Uno si odfrkl tak hlasi-tě, že se Nyneiva s trhnutím zarazila.
"Ještě pět zatracenejch minut a Masema by položil ty svý zatra-cený ruce na tebe. Nebo spíš, bejval by řek, že to má někdo udě-lat, a pak by to někdo proklatě taky udělal! Když von řekne, že se má něco udělat, tak tam je vždycky padesát proklatejch ruk, nebo stovka nebo zatracená tisícovka, když je to potřeba, aby to uděla-ly!" Vyrazil pak dolů ulicí s Raganem po boku a ona buď mohla jít s nimi, nebo tu zů-stat. Uno si to rázoval, jako by věděl, že půjde za nimi. Nyneiva skoro vyrazila opačným směrem, jen aby mu doká-zala, že se mýlí. Ale to, že nakonec šla za nimi, nemělo nic spo-lečného s tím, že by se bála, že se v králičím doupěti městských ulic ztratí. Cestu ven by si dokázala najít. Nakonec. "Nechal jednoho proklatýho urozenýho pána z korunní velkorady zbičovat - zbičovat! - za to, že mluvil jenom způlky tak ostře jako ty," zavr-čel jednooký muž. "Pohrdání slovem pána Draka, tak to nazval. Mír! Chtít vědět, jaký zatracený právo má k tomu, aby měl připo-mínky k tvejm prokletejm šatům! Pár minut sis vedla docela dob-ře, ale já viděl tvůj obličej ke konci. Bylas připravená ho zatrace-ně zase zpucovat. Jediná horší věc, kterou bys mohla udělat, by bylo otřít se o zatracený jméno pána Draka. To von nazývá rouhá-ním. To bys klidně mohla pojmenovat proklatýho Temnýho."
Raganovi se zakýval culík, jak přikyvoval. "Pamatuješ na uro-zenou paní Baelome, Uno? Zrovna potý, co z Tearu dorazily prv-ní zprávy o pánu Drakovi, Nyneivo, řekla něco o ‚tomhle Randu al'Tho-rovi' při Masemově slyšení, a on si nechal přinýst sekeru a popravčí špalek a skoro se ani nenadechl."
"On nechal někomu useknout hlavu za tohle?" vydechla Nynei-va nevěřícně.
"Ne," zamumlal znechuceně Uno. "Ale jenom proto, že se zatra-ceně dobře plazila, když si uvědomila, že to proklatě myslí váž-ně. Vytáhli ji ven a pověsili za proklatý ruce vzadu na její vlastní kočár a pak s ní projeli celou tu zatracenou vesnici, ve který jsme v tý chvíli zrovna byli. Její vlastní proklatý družiníci stáli jako ban-da sedláků, co se jim vnitřnosti proměnily ve vodu, a jen se na to koukali."
"Když skončili," dodal Ragan, "poděkovala Masemovi za jeho milosrdenství, stejně jako to udělal urozenej pán Aleshin." Jeho tón zněl na Nyneivin vkus příliš kousavě. Vyslovoval mravní po-naučení a přál si, aby si jej vzala k srdci. "Měli moc dobrej důvod, Nyneivo. Jejich hlavy by nebyly první, který narazil na kůl. Tvoje mohla být poslední. A naše s ní, kdybychom se ti snažili pomoct. Masema nemá žádný oblíbence."
Nyneiva se zhluboka nadechla. Jak mohl Masema mít takovou moc? A zřejmě nejen mezi svými stoupenci. Ale on taky nebyl žádný důvod, proč by urození pánové a paní nemohli být stejně velcí hlupáci jako kterýkoliv venkovan. - A podle jejího odhadu mezi nimi bylo hlupáků mnohem víc. Ta hloupá ženská se svými prsteny byla určitě urozená paní. Žádná obchodnice by neměla oh-nivé opály. A přesto měl Ghealdan určitě zákony, soudy a soudce. Kde je královna nebo král? Nevzpomínala si, kdo v

Ghealdanu vládne. Nikdo ve Dvouříčí neměl zrovna moc do činění s králi či královnami, ale proto tu přece byli, oni a urození pánové a paní, aby dohlédli na to, že bude sprave-dlnosti učiněno zadost. Jenže co-koliv tady Masema prováděl, do toho jí nic nebylo. Měla mnohem důležitější problémy než si dělat starosti s houfem pablbů, kteří dovolovali, aby po nich šlapal šílenec.
Přesto ji zvědavost přiměla říci: "Myslí vážně to, že se pokusí mužům a ženám zabránit, aby se na sebe dívali? Co si myslí, že se stane, jestli nebudou žádný svatby, žádný děti? To příště donutí li-di přestat sedlačit nebo tkát nebo šít boty, aby mohli myslet jenom na Randa al'Thora?" Jméno schválně zdůraznila. Tihle dva mu na povel neustále říkali "pán Drak" skoro stejně často jako Masema. "Jedno vám řeknu. Jestli se pokusí nakazovat ženám, jak se mají oblíkat, tak povstání začne on. Proti sobě." Samara musela mít ně-co jako ženský kroužek - většina osad ho měla, i když se jmeno-val nějak jinak, i když to vůbec nemělo formální uspořádání, exis-tovaly prostě jisté věci, ve kterých muži neměli dost rozumu, aby to pochopili - a jeho členky určitě mohly a taky si volaly ženy za to, že chodily nepřiměřeně oblečené, avšak nebylo to stejné, jako když na to ukáže muž. Ženy se nepletly do záležitostí mužů - no, ne víc, než bylo nezbytně nutné - a muži by se zase neměli plést do ženských věcí. "A předpokládám, že muži nezareagují o nic líp, jestli se pokusí zavřít taverny a tak. Ještě jsem nepoznala chlapa, co by nešel spát s pláčem, kdyby nemohl tu a tam strčit nos do kor-bele."
"Možná to udělá," řekl Ragan, "a možná ne. Občas něco nařídí a občas na to zapomene nebo to odloží, protože se objeví něco důležitěj-šího. Byla bys překvapená," dodal suše, "co od něj jeho ná-sledovníci bez odmluvy přijmou." Nyneiva si uvědomila, že teď jí jdou s Unem po boku a ostražitě pozorují ostatní lidi na ulici. Do-konce i jí ti dva připadali připravení vmžiku tasit meč. Jestli si sku-tečně mysleli, že vykonají Masemovy rozkazy, tak budou mít brzy o čem přemýšlet.
"On není proti zatracenýmu manželství," zavrčel Uno a tak přís-ně se zadíval na pouličního obchodníčka s masovými paštikami na podnose, že se muž obrátil a utekl a dokonce si ani nevzal peníze od dvou žen, které již držely paštiky v ruce. "Máš štěstí, že si nevzpo-mněl, že ještě nemáš manžela, jinak tě s jedním moh poslat k pánu Drakovi. Občas vybere tři čtyři stovky svobodnejch mužů a stejně tolik žen a proklatě je sezdá. Většina se do toho dne ani neviděla. A když si tihle ustrašený hlínožrouti nestěžují kvůlivá něčemu takový-mu, myslíš si, že otevřou tu svou zatracenou hubu kvůli pivu?"
Ragan si cosi mumlal pod vousy, ale Nyneiva zachytila dost na to, aby přimhouřila oči. "Nějakej chlap ani neví, jaký štěstí má." Tohle řekl. Jejího zlobného pohledu si ani nevšiml. Byl příliš za-městnaný tím, jak prohlížel ulici a dával pozor, aby se s ní někdo nepokusil uprchnout jako se seletem v pytli. Trochu ji to svádělo sundat si šátek a zahodit ho. Zřejmě neslyšel ani to, jak si odfrkla. Muži uměli být nesnesitelně slepí a hluší, když chtěli.
"Aspoň se nepokusil ukrást mý šperky," zavrčela. "Kdo byla ta hloupá ženská, co mu dala svý?"
Nemohla mít v hlavě moc rozu-mu, když se stala jednou z Masemových stoupenců.
"To," řekl Uno, "byla Alliandra, Světlem požehnaná královna zatracenýho Ghealdanu. A má ještě tucet dalších titulů, jak je vy jižani rádi skládáte k sobě."
Nyneiva zakopla o vyčnívající kámen a málem upadla. "Tak takhle to dělá," vyjekla a setřásla pomocné ruce. "Jestli je králov-na dost hloupá, aby ho poslouchala, tak není divu, že dělá, co se mu zlí-bí."
"Není hloupá," namítl ostře Uno a hodil po ní zamračeným po-hledem, než zase začal sledovat ulici. "Moudrá ženská. Když zatrace-ně zjistíš, že sedíš na splašeným koni, tak zatraceně jedeš tam, kam von zatraceně běží, teda jestli jseš zatraceně dost chytrá, aby sis vylila vodu z proklatý boty. Myslíš, že je hloupá, protože jí Masema sebral prsteny? Ona je proklatě dost mazaná na to, aby vě-děla, že by mohl chtít víc, kdyby přestala nosit šperky, když za ním přijde. Poprvé šel on za ní - vod tý doby je to vždycky vobráceně - a sebral jí prsteny rovnou z jejích proklatejch prstů. Měla ve vla-sech šňůrku perel a on ji přetrhl, jak jí ty perly tahal ven. Všech-ny její dvorní dámy byly na kolenou a sbíraly ty zatracený kuličky rovnou z podlahy. Alliandra jich dokonce pár sebrala sama."
"To mi nepřipadá moudrý," prohlásila Nyneiva rázně. "Mně to připadá jako zbabělost." Komu se třásla kolena, protože se na ni je-nom podíval? zeptal se jí hlásek v hlavě. Kdo se hloupě potil? Aspoň se jí podařilo se mu postavit s hrdým čelem. Já. Ohýbat se jako vrba není to stejné jako krčit se jako myš. "Je přece královna, ne?"
Oba muži si vyměnili podrážděný pohled a Ragan tiše řekl: "Ty to nechápeš, Nyneivo. Alliandra je čtvrtá

osoba, co sedí na Svět-lem požehnaným trůnu od chvíle, co jsme přišli do Ghealdanu, a to není ani rok. Když Masema přitahoval jenom pár lidí, nosil koru-nu Joha-nin, ale on Masemu považoval za neškodnýho šílence a ne-udělal nic, ani když davy rostly a jeho šlechtici mu radili, ať s tím skoncuje. Jo-hanin umřel při nehodě na lovu -"
"Nehoda na lovu!" skočil mu do řeči s opovržlivým úšklebkem Uno. Prodavačka, která se náhodou dívala na něj, upustila tác se špendlíky a jehlami. "Ledaže by nepoznal jeden zatracenej konec pro-klatýho oštěpu na kance od druhýho. Proklatý jižani a ta jejich prokla-tá hra rodů!"
"Po něm nastoupila Ellizelle," promluvil znovu Ragan. "Necha-la lidi rozhánět vojskem, až nakonec došlo k bitvě - a rozehnaný skon-čilo vojsko."
"Zatracená ubohá náhražka za vojáky," zamumlal Uno. Nynei-va si s ním bude muset znovu promluvit o jazyce.
Ragan souhlasně kývl, ale dál pokračoval v tom, co vykládal. "Povídá se, že si pak Ellizelle vzala jed, ale ať už umřela jakkoliv, nahradila ji Teresie, která vydržela celejch deset dní po korunova-ci, do chvíle, kdy měla příležitost poslat dva tisíce vojáků proti desetitisícovýmu davu lidí, co přišli za Masemou před Jehannahem. Když její vojáky vyhnali, vzdala se trůnu a provdala se za bohatýho kupce." Nyneiva na něj nevěřícně zírala a Uno prskl. "Tak se to aspoň povídá," trval na svém mladší muž. "Jistě, v týhle zemi zna-mená svat-ba s obyčejným člověkem to, že se navždy zříkáš trůnu, a ať už si Be-ron Goraed myslí cokoliv o tom, že má hezkou mla-dou ženu z králov-ský krve, slyšel jsem, že ho pár tuctů Alliandřinejch družiníků vytáhlo z postele a dovleklo do paláce Jheda na svatbu někdy nad ránem. Tere-sie odešla na manželovo nový ven-kovský panství a korunovaná byla Alliandra, a to všechno před vý-chodem slunce. Nová královna si pak zavolala Masemu do paláce, aby mu řekla, že už nebude mít žádný potíže. Do dvou týdnů se vona doprošovala jeho. Nevím, jestli skuteč-ně věří tomu, co káže, ale vím, že přebrala trůn země na pokraji ob-čanský války, s bělokabátníkama připravenýma vyrazit, a zarazila to jediným způsobem,kterým mohla. To je moudrá královna, a chlap může bejt jenom pyšnej, že jí může sloužit, i když je to jižanka."
Nyneiva otevřela ústa a zapomněla, co chtěla říci, když ledaby-lým tónem podotkl Uno: "Jeden proklatej bělokabátník nás sledu-je. Neohlížej se, ženská. Máš přece víc zatracenýho zdravýho ro-zumu."
Nyneivu bolelo za krkem, jak se snažila dívat před sebe, a zježi-ly se jí vlasy. "Příští zaboč, Uno."
"Tak se dostanem od hlavních ulic a proklatý brány. Můžem ho proklatě ztratit v davu."
"Zaboč!" Pomalu se nadechla a přinutila se mluvit méně ostře. "Potřebuju se na něj kouknout."
Uno se zamračil tak divoce, že jim lidé ustupovali z cesty na de-set kroků dopředu, ale oni zahnuli do nejbližší uličky. Když zahý-bali za roh, pootočila hlavu právě dost na to, aby viděla koutkem oka, než jí výhled odřízla malá kamenná taverna. Sněhobílý plášť byl v jasném slunci mezi prořídlým davem jasně vidět. Tu krásnou tvář nebylo možné si s ničím splést, a navíc to byla tvář, o které si myslela, že ji uvidí. Žádný jiný bělokabátník kromě Galada ne-mohl mít důvod ji sledovat, a už vůbec žádný neměl důvod sledo-vat Una nebo Ragana.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Kolo tká

Jakmile Galada zakrylo stavení, Nyneiva přelétla ulici před se-bou. Bublal v ní vztek - na sebe stejně jako na Galadedrida Damodre-da. Ty huso pitomá, hlavo dubová! Ulička byla stejně úzká jako ty ostatní - dlážděná kulatými kameny a lemovaná nevýraz-nými krámky, domy a tavernami, s prořídlým odpoledním davem. Kdybys nepřišla do města, nikdy by tě nenašel! Bylo tu příliš má-lo lidí, aby se mohla schovat. Muselas jít navštívit proroka! Muse-la ses přesvědčit, že prorok tě dostane pryč dřív, než sem dorazí Moghedien! Kdy už se poučíš, že se nemůžeš spoléhat na nikoho ji-ného kromě sebe?
Vmžiku se rozhodla. Když Galad zahne za roh a neuvidí je, začne nahlížet do krámků a možná i do krčem.
"Tudy." Zvedla si suknice a vrhla se do nejbližšího průchodu mezi domy, kde se přitiskla zády ke stěně. Nikdo se po ní nepodí-val dvakrát, i když se chovala tak tajuplně, a ona nechtěla ani po-myslet na to, co tenhle nezájem prozrazuje o tom, jak to v Samaře chodí. Uno a Ragan byli vedle ní, než se rozkročila, a tlačili ji dál prašným průcho-dem, kolem staré rozbité putýnky a sudu na dešťovku vyschlého tak, že se dužina v obručích málem rozsypávala. Alespoň že dělali to, co chtěla. Jistým způsobem. Připravené ruce měli zdvižené k jílcům, jež se jim zvedaly nad ramena, a byli při-praveni ji chránit, ať už to chtěla či nikoliv. Nech je, ty huso! Co-pak si myslíš, že se dokážeš ochránit sama?
Rozhodně byla dost rozzlobená. Galad, ze všech lidí! Nikdy neměla opustit zvěřinec! Hloupý rozmar, který by však mohl všechno zničit. Nemohla tu usměrňovat o nic víc než proti Masemovi. Čistě jen možnost, že Moghedien nebo černé sestry jsou v Sama-ře, měla za ná-sledek to, že její bezpečí zcela záviselo na obou mu-žích. Stačilo to, aby její hněv ještě zesílil. Málem prohryzala díru do kamenné zdi za sebou. Věděla, proč mají Aes Sedai strážce - tedy všechny až na čer-vené. V duchu to věděla. V srdci se jí z to-ho však chtělo jen vztekle vrčet.
Galad se objevil, pomalu se proplétal mezi lidmi na ulici a pát-ravě se rozhlížel. Normálně by měl jít dál - měl by - avšak on se skoro okamžitě podíval k průchodu. Na ně. Neměl dokonce ani tu slušnost zatvářit se potěšeně nebo překvapeně.
Uno a Ragan vykročili společně, když Galad zahnul do průcho-du. Jednooký muž měl vmžiku venku meč a Ragan nebyl o moc po-malejší, jen Nyneivu strčil hlouběji do úzkého průchodu. Posta-vili se za sebe. Kdyby se Galad dostal přes Una, ještě by se musel vypořádat s Raganem.
Nyneiva zaskřípala zuby. Mohla zařídit, že všechny tyhle meče by byly k ničemu, bezcenné. Cítila pravý zdroj jako světlo za rame-nem, čekající na její objetí. Mohla to udělat. Kdyby se opová-žila.
Galad se zastavil v ústí průchodu, potom odhodil plášť dozadu a jednou rukou nonšalantně spočinul na jílci meče, obrázek půva-bu stlačené ocelové pružiny. Až na ten leštěný osník mohl být na bále.
"Nechci zabít ani jednoho z vás, Shienarče," řekl Unovi klidně. Nyneiva slyšela Elain a Gawyna vyprávět o Galadově šermířském umění, ale poprvé si uvědomila, že by skutečně mohl být tak do-brý, jak tvrdili. Aspoň on si myslel, že je. Dva zkušení válečníci s obnaže-nými čepelemi, a on se na ně díval, jako by se vlkodav dí-val na párek vesnických voříšků, nevyhledával boj, byl však pře-svědčen, že je oba naprosto hravě zvládne. Aniž úplně odhlédl od obou mužů, promluvil Galad k ní. "Někdo jiný by mohl vběhnout do krámu nebo do krčmy, ale ty nikdy neuděláš to, co se dá čekat. Dovolíš mi promluvit si s te-bou? Není třeba mě nutit zabít ty dva muže."

Žádný z kolemjdoucích se nezastavil, ale i přesto, že jí tři mu-ži blokovali výhled, viděla, že se hlavy otáčejí, aby lidé zjistili, co bělo-kabátníka tolik zaujalo. A meče jejich pozornosti určitě také neunikly. Ve všech těch hlavách se budou líhnout představy, které vzlétnou na křídlech, proti nimž by rorýsi vypadali pomalí.
"Nechte ho," nařídila Shienarcům. Když se Uno ani Ragan ne-pohnuli, zopakovala příkaz ještě mnohem důrazněji. Pak konečně ustoupili stranou, avšak pomalu, kolik jenom úzký průchod dovo-loval, a přestože ani jeden neřekl jediné slovo, vypadali oba, jako by si mručeli pod vousy. Galad prošel zcela hladce - zdánlivě na oba Shienarče zapomněl. Nyneiva vytušila, že věřit tomu by byla velká chyba. Oba muži s vyholenými hlavami tomu očividně ne-uvěřili.
Kromě jednoho ze Zaprodanců si Nyneiva neuměla představit muže, kterého by v téhle chvíli viděla méně ráda, ale s tou tváří přímo před sebou si až příliš jasně uvědomovala svůj vlastní dech, tlukot vlastního srdce. Bylo to směšné. - Proč ten muž nemohl být ošklivý? Nebo aspoň obyčejný.
"Věděls, že vím, že nás sleduješ." V hlase se jí zřetelně ozýva-lo obvinění, i když si sama nebyla jistá, z čeho jej vlastně obviňu-je. Že nedělal to, co čekala a chtěla, usoudila lítostivě.
"To mě napadlo ve chvíli, kdy jsem tě poznal, Nyneivo. Vzpo-mínám si, že obvykle vidíš víc, než dáváš znát."
Nedovolí, aby ji svedl ze směru poklonami. Vida, kam ji to do-stalo s Valanem Lucou. "Co děláš v Ghealdanu? Myslela jsem, že jseš na cestě do Altary."
Chvíli na ni jen upíral ty tmavé, nádherné oči, a pak se náhle za-smál. "Ze všech lidí na světě, Nyneivo, se mě jen ty zeptáš na ně-co, na co bych se já měl ptát tebe. No dobře. Odpovím ti, přestože by to mělo být obráceně. Měl jsem rozkazy jet do Salidaru v Altaře, ale všechny rozkazy byly změněny, když tenhle prorok... Co na tom záleží? Není ti dobře?"
Nyneiva se přinutila zatvářit klidně. "Ovšemže je," odsekla po-drážděně. "Jsem docela zdravá, děkuju pěkně." Salidar! No jistě! To jméno způsobilo, jako kdyby jí v hlavě škrtla jedna z Aludřiných oh-nivých tyček. Všechna ta snaha vzpomenout si, a Galad jí ledabyle předhodil to, co sama nedokázala vykutat. Teď kdyby jen Masema našel rychle loď. Kdyby jen dokázala zajistit, aby je Ga-lad nezradil. Aniž by samozřejmě nechala Una a Ragana, aby ho zabili. Ať už Elain tvrdila cokoliv, Nyneiva nedokázala uvěřit, že by byla ráda, kdyby jejího bratra zabili. Byla jen malá naděje, žeGalad uvěří, že Elain není s ní. "Jenom se nemůžu vzpamatovat z toho leknutí, že tě vidím."
"To není zdaleka tolik, jako jsem se polekal já, když jsem zjis-til, že jste vyklouzly ze Siendy." Vážnost té krásné tváři slušela až ne-šťastně moc, ale tón jeho hlasu to kazil. Jen trošku. Mohl pou-čovat malou holčičku, která vyklouzla z domu, když už měla být v postýlce, aby mohla šplhat po stromech. "Skoro jsem z toho měl smrt, jak jsem se bál. Co, pod Světlem, vás to popadlo? Copak ne-máte tušení, jak riskujete? A přijít právě sem. Elain vždycky sed-lala koně ve cvalu, když mohla, ale myslel jsem, že aspoň ty máš víc rozumu. Tenhle takzvaný prorok -" Zarazil se a zadíval se na oba muže. Uno opřel meč špičkou o zem a zjizvené ruce měl zkří-žené na jílci. Ragan se tvářil, že si prohlíží ostří a nic jiného ne-vnímá.
"Slyšel jsem řeči," pokračoval Galad pomalu, "že je to Shiena-rec. Přece nemůžeš být tak pitomá, aby ses zapletla s ním." Na je-jí vkus to nechávalo až příliš velký prostor pro pochyby.
"Ani jeden z nich není prorok, Galade," odtušila suše. "Oba je už nějakou dobu znám a můžu tě ujistit, že to tak je. Uno, Ragane, jestli si nechcete ořezat nehty na nohou, tak to dejte pryč. No?" Zavá-hali, než udělali, co jim řekla, a Uno si cosi brumlal a zlobně se mra-čil, ale oba nakonec poslechli. Muži obvykle reagovali na pev-ný hlas. Většina ano. Přinejmenším občas.
"Já si to ani nemyslel, Nyneivo." Galadův tón, ještě sušší než je-jí, způsobil, že se naježila, ale on pokračoval a mluvil spíš podráž-děně než nadřazeně. A ustaraně. Z čehož se, samozřejmě, načepýřila ještě víc. On způsobil, že se jí málem zastavilo srdce, a on měl tu drzost být ustaraný. "Nevím, do čeho jste se s Elain dostaly ta-dy, a je mi to jedno, pokud vás z toho dokážu dostat, než si ublíží-te. Obchod po řece se zpomalil, ale nějaký vhodný člun by měl v příštích pár dnech připlout. Dejte mi vědět, kde vás najdu, a já zabezpečím vaši cestu někam do Altary. Odtamtud se můžete do-stat do Caemlynu."
Proti své vůli Nyneiva zalapala po dechu. "Ty nám chceš najít loď?"
"To je vše, co teď mohu udělat." Mluvil omluvně a potřásal hla-vou, jako by se přel sám se sebou.

"Nemohu vás však doprovodit do bezpečí, mám povinnosti tady."
"My tě určitě nechceme odvádět od tvých povinností," vyhrkla trochu bez dechu. Jestli si to bude chtít vyložit jinak, ať si. Nejvíc, v co Nyneiva doufala, bylo, že je nechá napokoji.
Galad zřejmě cítil potřebu se bránit. "Těžko je bezpečné poslat vás pryč samotné, ale člun vás odveze dřív, než celá hranice vybuch-ne. Což se stane, dříve nebo později. Stačí jediná jiskra, a pro-rok ji určitě vykřísne, když už nikdo jiný. Musíte se dostat do Cae-mlynu, ty i Elain. Žádám jenom tvůj slib, že půjdete tam. Věž není místo ani pro jednu z vás. Ani pro -" Zavřel ústa tak rychle, až mu cvakly zuby, ale klidně mohl pokračovat a jmenovat Egwain.
Nemohlo uškodit, když se i Galad poohlédne po člunu. Když do-kázal Masema zapomenout, že hodlá zavřít taverny, mohl docela dobře zapomenout, že má někomu najít člun. Zvlášť když si mys-lel, že vhodný záchvat zapomnětlivosti by ji mohl udržet tady, aby podpořila jeho vlastní plány. Nemohlo uškodit - pokud se Galadovi dalo věřit. Pokud ne, tak bude muset doufat, že s mečem není tak dobrý, jak si myslí. Nepříjemná představa. Ale ne tak nepří-jemná jako to, co by se mohlo stát - co se stane - jestli se ukáže, že není důvěryhodný.
"Jsem, co jsem, Galade, a Elain je stejná." Jak uhýbala kolem Masemy, zanechalo jí to pachuť na jazyku. Tenhle opis Bílé věže byl tak blízko, kam až mohla zajít. "A ty jsi to, co jsi teď." Zved-la vý-mluvně obočí a pohlédla na jeho bílý plášť. "Tahle banda Věž nenávi-dí a nenávidí i ženy, co můžou usměrňovat. Teď, když jsi je-den z nich, proč bych si neměla myslet, že vás po mně do hodiny půjde padesát? Že se mě nepokusíte střelit šípem do zad, když už mě nedokážete odtáhnout do žaláře? Mě i Elain?"
Galad podrážděně škubl hlavou. Nebo se ho to možná dotklo. "Kolikrát ti to mám povídat? Nikdy bych nedovolil, aby se mé ses-tře něco stalo. Ani tobě."
Bylo vskutku mrzuté, že si uvědomila svou rozmrzelost nad odmlkou, která jasně naznačovala, že na ni si vzpomněl jen jako na přívažek. Nebyla nějaká hloupá holka, aby ztrácela rozum, proto-že nějaký muž má oči, které nějak dokázaly být zároveň zjihlé i neuvěři-telně pronikavé. "Když to říkáš," odtušila a on znovu pohodil hlavou.
"Pověz mi, kde jste ubytované, a já vám dám vědět, nebo něko-ho pošlu, jakmile naleznu vhodné plavidlo."
Jestli měla Elain pravdu, tak nemohl lhát o nic víc než Aes Se-dai, jež složila tři přísahy, ale ona přesto zaváhala. Kdyby teď udě-lala chybu, mohla být docela dobře poslední. Měla právo riskovat sama za sebe, ale tady do toho byla zapletena i Elain. A Tom a Juilin, když už byla v tom. Byla za ně zodpovědná, ať už si oni chtě-li myslet cokoliv. Jenže ona byla tady a rozhodnout musela sama. Pravda, ne že by tomu jindy bylo jinak.
"Světlo, ženská, co ode mě ještě chceš?" zavrčel Galad a zpola zvedl ruce, aby ji popadl za ramena. Unova čepel se ocitla mezi ni-mi v záblesku jasné oceli, ale Elainin bratr ji jenom odstrčil stra-nou jako klacek a pozornosti jí nevěnoval víc. "Nechci ti ublížit, ani teď, ani v budoucnu. Přísahám při mátině jméně. Říkáš, že jsi to, co jsi. Já vím, co jsi. A co nejsi. Možná polovina důvodu, proč nosím tohle," dotkl se okraje sněhobílého pláště, "je to, že vás Věž poslala pryč - tebe, Elain i Egwain - ze Světlo ví jakého důvodu, když jste jen to, co jste. Bylo to jako poslat chlapce, který se prá-vě naučil jak uchopit meč, do bitvy, a já jim to nikdy neodpustím. Ještě je pořád čas, abyste se vrátily. Nemusíte ten meč nést. Věž je pro tebe i pro mou sestru příliš nebezpečná, zvláště nyní. Půlka světa pro vás začíná být nebezpečná! Dovol mi pomoci vám do bezpečí." Napětí se mu z hlasu vytratilo, i když ten teď získal ře-zavé ostří. "Prosím, Nyneivo. Kdyby se Elain něco stalo... Skoro si přeji, aby byla Egwain s vámi, takže bych mohl..." Prohrábl si vlasy a rozhlédl se na obě strany, jak hledal něco, čím by ji pře-svědčil. Uno a Ragan drželi čepele připravené, aby mu je mohli prohnat tělem, ale on si jich zřejmě nevšímal. "Ve jménu Světla, Nyneivo, prosím, dovol mi udělat, co půjde."
Nakonec rovnováhu v její hlavě zvrátila jedna prostá věc. Byli v Ghealdanu. Amadicie byla jedinou zemí, kde ze ženy schopné usměr-ňovat dělali skutečně zločince, a ta byla na opačném břehu řeky. Tak-že zůstaly jenom Galadovy přísahy jako dítěte Světla, co v jeho duši bojovalo proti povinnostem k Elain. Nyneiva v tom zá-pase přisoudila vítězství krvi. Kromě toho byl skutečně příliš nád-herný, aby připustila, že ho Uno a Ragan zabijí. Ne že by tohle, sa-mozřejmě, mělo něco společného s jejím rozhodnutím.
"Jsme u cirkusu Valana Lucy," řekla nakonec.

Galad zamrkal a zamračil se na ni. "Valan Luca...? Chceš říct u jednoho z těch zvěřinců?" V jeho hlase se svářela nevíra se znechuce-ním. "Co pod Světlem děláte v takové společnosti? Ti, kdo vedou ta-kové podniky, nejsou o nic lepší než... No, to je jedno. Jestli potřebu-jete peníze, mohu vám nějaké dát. Dost na to, abyste se mohly ubyto-vat ve slušném hostinci."
Jeho tón prozrazoval jistotu, že Nyneiva udělá to, co chce on. Ne "mohu vám vypomoci trochou peněz?" nebo "nechtěly byste, abych vám našel pokoj?" Usoudil, že by měly být v hostinci, a tak půjdou do hostince. Ten muž možná byl dost všímavý na to, aby po-znal, že se vrhne do průchodu, ale zřejmě ji vůbec neznal. Kro-mě toho měly důvody, proč zůstat u Valana Lucy.
"Ty si myslíš, že se v celý Samaře dá najít volnej pokoj nebo aspoň seník?" zeptala se trošku kousaveji, než zamýšlela.
"Jsem si jistý, že dokážu najít -"
Nyneiva ho uťala. "Poslední místo, kde by nás někdo hledal, je u cirkusu." Aspoň to bylo to poslední, kde by je hledal kdokoliv kromě Moghedien. "Souhlasíš, že bychom se měly pokud možno držet z do-hledu? Kdybys našel pokoj, nejspíš bys z něho musel ně-koho vyhodit. Dítě Světla, co zajišťuje pokoj pro dvě ženy? To by hned bylo plno řečí a přitahovalo by to pozornost jako hnůj mou-chy."
Nelíbilo se mu to, ošíval se a mračil se na Una a Ragana, jako by to byla jejich chyba, ale měl dost rozumu, aby poznal rozum-nou námitku. "To místo se sice ani pro jednu z vás nehodí, ale je to asi bezpečnější než cokoliv ve městě. A jelikož jsi aspoň sou-hlasila, že pojedete do Caemlynu, tak se už o tom nebudeme víc bavit."
Nyneiva si podržela bezvýraznou tvář a nechala ho, aby si mys-lel, co bude chtít. Jestli si myslel, že mu slíbila něco, co neslíbila, tak to byla jeho věc. Hlavně ho musí udržet mimo představení, po-kud to aspoň trochu půjde. Jediný pohled na sestru v těch obtažených bílých spodcích a ten povyk by zastínil cokoliv, co by mohla vyvolat Moghedien. "Budeš se však muset držet dál od toho zvě-řince, víš. Aspoň dokud nenajdeš tu loď. Potom přijď po setmění k vozům účin-kujících a ptej se po Naně." Tohle se mu líbilo ještě méně, pokud to tedy vůbec bylo možné, avšak ona ho odhodlaně předešla. "U žádnýho spektáklu jsem neviděla jediný dítě Světla. Když nějaký navštívíš, myslíš, že si toho lidi nevšimnou a nebu-dou se ptát proč?"
Jeho úsměv byl stále úžasný, ale bylo v něm vidět příliš mnoho zubů. "Zdá se, že máš odpověď na všechno. Máš snad nějaké ná-mitky proti tomu, abych tě aspoň doprovodil?"
"To teda rozhodně mám. Už tak bude spousta řečí - nejmíň stovka lidí si všimla, že se tu spolu bavíme -" sice už přes trojici mužů na ulici neviděla, nicméně nepochybovala, že se kolemjdou-cí stále ohlížejí do průchodu, a Uno a Ragan také nevrátili meče do pochvy - "ale jestli mě doprovodíš, uvidí nás desetkrát tolik lidí."
Zamrkal zpola lítostivě a zpola vesele. "Odpověď na všechno," zabručel. "Ale máš v tom pravdu."
Očividně si přál, aby neměla. "Po-slouchejte, Shienarci," pravil obraceje hlavu a náhle zněl jeho hlas jako ocel. "Jsem Galadedrid Damodred a tato žena je pod mou ochra-nou. A co se její společnice týče, považoval bych to za ma-lou ztrátu, kdybych zemřel, abych ji uchránil sebemenších potíží. Jestli dovolíte, aby se jedné nebo druhé cokoliv stalo, oba si vás najdu a zabiju vás." Nevšímaje si náhle nebezpečně prázdného vý-razu v jejich tvářích, stejně jako si předtím vůbec nevšímal jejich mečů, zalétl pohledem zpátky k ní. "Předpokládám, že mi ani teď neřekneš, kde je Egwain."
"Potřebuješ vědět jedině to, že je daleko odsud." Zkřížila ruce na prsou a cítila, jak jí pod žebry tluče srdce. Udělala snad kvůli jeho krásné tváři nebezpečnou chybu? "A ve větším bezpečí, než bys jí ty kdy dokázal zajistit."
Podíval se na ni, jako by jí nevěřil, ale dál nepokračoval. "S tro-chou štěstí vám zítra nebo pozítří najdu plavidlo. Do té doby zů-staňte v tom... zvěřinci Valana Lucy. Držte se při zemi a vyhýbej-te se pozor-nosti. Pokud to jen půjde, když máš vlasy takovéhle barvy. A vyřiď Elain, ať již přede mnou neutíká. Světlo na tebe sviť a kéž dopustí, abych vás našel v jednom kuse, a bude muset svítit dvakrát jasněji, abyste zůstaly v pořádku, jestli se pokusíte uprchnout přes Ghealdan. Ti prorokovi rouhačští lotři jsou všude a nemají úctu k zákonu ani k osobám, a to nemluvím o banditech, kteří využívají nepořádku. Sama-ra samotná je jako vosí hnízdo, ale když si budeš dávat pozor - a pře-svědčíš mou umíněnou sestru, aby udělala totéž - tak najdu způsob, jak vás odsud dostat, než vás ty vosy poštípou."

Dalo to dost práce, udržet pusu zavřenou. Vzít to, co mu řekla, a udělat z toho rozkaz pro ni! Příště bude ten chlap chtít zabalit ji a Ela-in do vlny a postavit je na polici! Nebylo by lepší, kdyby to někdo udě-lal? špitl ten tichý hlásek. Copak už jsi nezpůsobila pří-liš mnoho potíží tím, že jdeš svou vlastni cestou? Řekla tomu hlás-ku, ať zmlkne. Ten neposlechl a začal vypočítávat pohromy či sko-ro pohromy, které způsobila její vlastní tvrdohlavost.

Galad očividně vzal její mlčení za souhlas, a tak se otočil - a za-razil se. Ragan a Uno se postavili tak, že mu bránili v cestě do uli-ce, a podívali se na ni s tím zvláštním, klamně klidným výrazem, který muži často nasazují, když je od náhlého výbuchu násilí dělí jen vlásek. Ve vzduchu to jiskřilo, dokud Nyneiva rychle nekývla. Shienarci sklonili zbraně a ustoupili stranou. Galad sundal ruku z jílce, protáhl se kolem nich a bez ohlédnutí splynul s davem.

Nyneiva se na Una i Ragana zamračeně podívala, než vyrazila opačným směrem. Ona všechno dokonale zařídila a oni jí to skoro zkazili. Muži si zřejmě vždycky mysleli, že násilí vyřeší všechno. Kdyby měla pořádnou hůl, byla by je všechny tři pěkně přetáhla přes záda, dokud by nepochopili, co je rozumné. Shienarci z toho zjevně moc neviděli. Dohonili ji, s meči znovu v pochvách na zádech, a beze slova ji následovali, i když dvakrát špatně zahnula a musela se vracet. V těchto chvílích pro ně bylo zvlášť dobře, že nic neříkali. Měla už dost toho, jak musela držet jazyk za zuby. Nejdřív Masema, pak Galad. Nyneiva toužila i po tom nej-mrňavějším důvodu někomu přesně říct, co si myslí. Zvláš-tě tomu tichému hlásku v hlavě, který teď potlačila, že zněl jen ja-ko bzučení hmyzu, ale odmítal zmlknout.

I když již vyšli ze Samary a kráčeli po udusané vozové cestě s jejím řídkým provozem, ten hlásek se stále odmítal vzdát. Děla-la si starosti kvůli Randově pýše, ale její vlastní pýcha přivedla ji i ostatní na pokraj pohromy. Například pro Birgitte to bylo víc než pohroma, i když Birgitte zůstala naživu. Nejlepší pro Nyneivu by bylo, kdyby se s nimi už nikdy nestřetla, ani s černými adžah, ani s Moghedien, dokud někdo, kdo ví, co dělá, nerozhodne, co by se mělo podniknout. Vzed-muly se v ní námitky, ale ona je zadupala stejně odhodlaně, jako to dělala s Tomovými a Juilinovými. Půjde do Salidaru a předá celou záležitost modrým. Tak to bude. Roz-hodla se.

"Snědlas snad něco, co ti nedělá dobře?" ozval se Ragan. "Máš pusu tak křivou, jako kdybys kousla do šťovíku."

Nyneiva po něm vrhla pohled, po kterém okamžitě zavřel pusu, a rázovala si to dál. Oba Shienarci s ní udržovali krok.

Co s nimi bude dělat? Že by je měla nějak využít, o tom vůbec nebylo pochyb. Jejich příchod byl příliš šťastný, aby se dal jen tak zahodit. Například to znamenalo dva páry očí navíc - no, alespoň tři oči, bude se muset naučit dívat na ten klípec, aniž by vždycky polkla, i kdyby ji to mělo zabít - víc očí hledajících loď by něja-kou mohlo najít dřív. Jestli Masema nebo Galad najdou vhodné plavidlo dřív, v pořádku, ale ona nechtěla, aby jeden anebo druhý věděl víc o tom, co dělá, než sama dovolí. Nedalo se určit, co kte-rý z nich provede.

"Jdete se mnou proto, že vám řekl Masema, abyste na mě dáva-li pozor," chtěla vědět, "nebo proto, že to řekl Galad?"

"Jakej prašivej rozdíl to proklatě znamená?" zavrčel Uno. "Jest-li tě pán Drak povolal, tak bys zatraceně měla -" Odmlčel se a za-mračil, když Nyneiva zvedla prst. Ragan si ho prohlížel, jako by to byla zbraň.

"Chcete mně a Elain pomoct v cestě za Randem?"

"Nemáme teď stejně nic lepšího na práci," ucedil Ragan suše. "A jak to zatím vypadá, neuvidíme Shienar dřív, než budem šedi-ví a bezzubí. Klidně můžem jet s tebou do Tearu, nebo kde vlast-ně je."

Tohle sice Nyneiva nezvážila, avšak dávalo to smysl. Dva další muži, aby pomohli Tomovi a Juilinovi s prací a stáli na stráži. Ne-bylo třeba jim vykládat, jak dlouho by to mohlo trvat ani kolik za-stávek a odboček by mohlo na cestě ležet. Modré v Salidaru je ne-musí nechat pokračovat v cestě. Jakmile dorazí k Aes Sedai, budou z nich zase jen přijaté novicky. Přestaň na to myslet! Ty to uděláš!

Davy čekající před Lucovým křiklavým znamením se očividně nijak neztenčily. Lidé stále proudili na louku, aby se připojili k zá-stupu, zatímco další lidé odcházeli a vykřikovali, co všechno vi-děli. Tu a tam byli vidět "kňouro-koně", zvedající se nad plátěnou ohradu, za vzdychání těch, kteří čekali, až se na ně dostane řada. Cerandin je znovu nechávala chodit. Seanchanka vždycky pečlivě dohlížela na to, aby si s'reditové řádně odpočinuli. Vždycky v tom byla neoblomná, ať už chtěl Luca cokoliv. Muži dělali, co se

jim řeklo, když jste je nene-chaly na pochybách, že nic jiného prostě nepřichází v úvahu. Obvykle to udělali.
Kousek před ušlapanou hnědou trávou se Nyneiva náhle zastavi-la a obrátila se k oběma Shienarcům. Tvář měla klidnou, ale oni se tvářili vhodně ostražitě, i když v Unově případě to naneštěstí zname-nalo, že si dosti znepokojivým způsobem pohrával se svým klípcem. Lidé, mířící na představení či z něj, jim nevěnovali žád-nou pozornost.
"Tak to nebude kvůli Masemovi ani Galadovi," řekla velmi dů-razně. "Jestli se mnou pojedete, budete dělat jen to, co vám řeknu já, jinak si můžete jít po svých, protože já ani jednoho z vás ne-chci."
Ovšemže si vyměnili pohledy, než přikývli na souhlas. "Jestli to tak, proklatě, musí bejt," zavrčel Uno, "tak dobrá. Jestli nebu-deš mít někoho, kdo by se o tebe zatraceně postaral, tak se prokla-tě nikdy ne-dostaneš k pánu Drakovi. Nějakej mizernej sedlák si tě dá kvůli tomu tvýmu jazyku k snídani." Ragan po něm vrhl obe-zřetný pohled, který říkal, že s ním ve všem souhlasí, ale silně po-chybuje o Unově moud-rosti, že to vyslovil nahlas. Ragan v sobě zřejmě měl základ moudrého muže.
Pokud přijali její podmínky, tak v podstatě nezáleželo na tom, proč to udělali. Prozatím. Později bude spousta času, jak je srov-nat do latě.
"Nepochybuju o tom, že ostatní budou taky souhlasit," připojil Ragan.
"Ostatní?" podivila se Nyneiva mrkajíc. "Chceš říct, že je vás víc než jen vy dva? Kolik?"
"Teď je nás dohromady jenom patnáct. Nemyslím, že Bartu ne-bo Nengar půjdou s sebou."
"Přičichli k tomu zatracenýmu prorokování." Uno otočil hlavu a výmluvně si odplivl. "Jenom patnáct. Sar spadl v horách z toho zatra-ceného útesu a Mendao se musel dostat do jednoho proklatýho soubo-je se třema hledačema rohu a..."
Nyneiva byla příliš zaměstnaná tím, aby přestala zírat s otevře-nou pusou, než aby poslouchala. Patnáct! Nemohla si pomoci, aby si v hlavě neobracela, kolik to asi bude stát nakrmit patnáct mužů. I když nebyli zvlášť hladoví, Tom s Juilinem snědli každý víc než ona a Elain dohromady. Světlo!
Na druhou stranu, s patnácti shienarskými vojáky nebylo třeba čekat na loď. Člun byl zajisté nejrychlejší způsob cestování - teď si vzpomněla, co slyšela o Salidaru. Město na řece, anebo hodně blízko u řeky. Člun je mohl dostat rovnou tam - ale se shienarským doprovo-dem by byl jejich vůz stejně bezpečný před bělokabátníky, bandity i prorokovými stoupenci. Avšak mnohem pomalejší. Osa-mělý vůz vy-jíždějící ze Samary s takovým doprovodem by byl ur-čitě nápadný. Jako maják pro Moghedien či černé adžah. Nechám modré, aby to s nimi vyřídily, a tím to končí!
"Co se děje?" chtěl vědět Ragan a Uno omluvně dodal: "Neměl jsem mluvit o tom, jak Sakaru umřel."
Sakaru? To muselo přijít po tom, co přestala poslouchat. "Já netrávím moc času s pro - s uroze-nejma dámama. Zapomínám, že máš slabej... ehm, totiž jemnej žalu-dek." Jestli si nepřestane tahat za tu klapku přes oko, tak zjis-tí, jak jemný žaludek Nyneiva má.
Počet nic nezměnil. Jestli byli dva Shienarci dobří, tak patnáct bylo skvělých. Její vlastní soukromé vojsko. Nemusí si dělat sta-rosti kvůli bělokabátníkům, lupičům ani nepokojům, nebo s tím, jestli snad s Galadem neudělala chybu. Kolik šunek může patnáct mužů sníst za den? Pevný hlas. "Tak dobrá. Každej večer hned po setmění sem je-den z vás - jeden, jasný? - přijde a zeptá se na Nanu. Pod tímhle jmé-nem mě tu znají." Neměla důvod dávat takový rozkaz, jenom je prostě chtěla navyknout, aby dělali to, co jim řek-ne. "Elain se jmenuje More-lin, ale budete se ptát na Nanu. Jestli budete potřebovat peníze, přijde-te za mnou, ne za Masemou." Mu-sela potlačit škubnutí, když tato slo-va vypouštěla z úst. V pícce na voze bylo pořád zlato, ale Luca si ještě nevyžádal svých sto zla-tých korun, což určitě udělá. V případě potře-by tu však ještě byly šperky. Musela si být jistá, že se od Masemy zcela odtrhli. "Kro-mě toho se ke mně ani ke zvěřinci nikdo z vás ne-přiblíží." Bez to-ho by sem nejspíš postavili stráž nebo udělali nějakou podobnou pitomost. "Ne dokud nepřipluje nějakej člun. V tom případě sem okamžitě zaběhnete. Rozumíte?"
"Asi ne," zamumlal Uno. "Proč bychom se proklatě měli držet dál -?" Trhl hlavou dozadu, jak mu výstražně mávla prstem pod no-sem, až se ho dotkla.
"Vzpomínáš na to, co jsem ti říkala o tvým jazyku?" Musela se přinutit na něj chladně podívat. Z toho zamračeného rudého oka jí naskakovala husí kůže. "Pokud si to nebudeš pamatovat, tak tě nau-čím, proč muži ve Dvouříčí mluví slušně."

Dívala se na něho, jak si to převrací v hlavě. Nevěděl, jaké má spojení s Bílou věží, jenom že nějaké existuje. Mohla být agentkou Věže nebo se ve Věži cvičit. Nebo být dokonce Aes Sedai, i když tam nemohla být dost dlouho, aby získala šátek. A ta hrozba byla natolik nejasná, aby si to mohl vyložit vlastním nejhorším způso-bem. Tuhle techniku Nyneiva znala už dávno předtím, než ji Juilin vysvětlil Elain.

Když se zdálo, že se ta představa ujala - a než se mohl na coko-liv zeptat - dala ruku dolů. "Budete se držet stranou ze stejnýho důvo-du jako Galad. Aby žádnej z vás nepřitahoval pozornost. Co se zbytku týče, uděláte to, protože to říkám. Jestli vám budu mu-set vysvětlovat každý svý rozhodnutí, tak už nebudu mít na nic jinýho čas, tak se tvař-te mile."

Tahle poznámka by se hodila i pro Aes Sedai. Kromě toho ne-měli na vybranou, jestli jí skutečně chtěli pomoci dostat se k Randovi, jak si mysleli, což znamenalo, že nemají na vybranou. Když je odhá-něla zpátky k Samaře a kráčela kolem čekajících davů do vchodu se znamením se jménem Valana Lucy, cítila se vcelku sa-ma se sebou spokojená.

K jejímu překvapení získalo představení doplněk. - Na novém pódiu kousek od vchodu stála na hlavě žena v průsvitných žlutých kalhotách s rozpaženýma rukama a na každé ruce jí seděly dvě bí-lé holubice. Ne, ta žena nestála na hlavě, držela v zubech nějaký dřevěný stojánek a balancovala na něm. Zatímco se Nyneiva šo-kované dívala, zvláštní akrobatka dala ruce na chvilku na pódium a zkroutila se tak, až se zdálo, že si sedí na hlavě. Ani to však ne-stačilo. Žena zkroutila nohy dolů před sebe a pak nemožně doza-du pod rukama, přičemž pře-sunula holubičky na vzhůru obrácené podrážky bot, což teď byla nej-vyšší část zkroucené koule, do níž se složila. Diváci lapali po dechu a tleskali, ale Nyneiva se při tom pohledu zachvěla. Byla to až příliš jasná připomínka toho, co jí udělala Moghedien.

Ale to není důvod, proč chci tu záležitost předat modrým, říkala si. Prostě jen nechci zase způsobit pohromu. To byla pravda, ale ta-ké se bála, že příště nevyvázne tak snadno ani tak lacino. Živé du-ši by to ale nepřiznala. I sama sobě to přiznávala jen velmi nerada.

Vrhla po akrobatce poslední zmatený pohled - nedokázala přijít na to, do čeho se ta žena zkroutila tentokrát - a odvrátila se. A vytřešti-la oči, neboť se před ní náhle z hemžícího se davu vynořily Elain a Birgitte. Elain měla pláštěm slušně zahalený bílý kabátec i spodky. Birgitte se málem předváděla v tom rudém šatu s hlubo-kým výstři-hem. Ne, tady nebylo žádné "málem". Stála ještě vzpřímeněji než ob-vykle a černý cop si přehodila na záda, čímž odstra-nila i to poslední, co její poprsí zakrývalo. Nyneiva přejela prstem uzel na šátku, který měla v pase, a přála si, aby jí každý pohled na Birgitte nepřipomínal, kolik toho sama bude ukazovat, až sundá tu šedou vlnu. Drahá žena měla u pasu zavěšený toulec a držela luk, který pro ni našel Luca. Den už určitě příliš pokročil, aby ještě stří-lela.

Pohled na oblohu Nyneivě prozradil, že se zmýlila. Přes všech-no, co se stalo, bylo slunce ještě hodně vysoko nad obzorem. Stí-ny se dloužily, ale Nyneiva vytušila, že nejsou dost dlouhé, aby od-radily Birgitte.

Při pokusu zakrýt to, že kontroluje slunce, kývla směrem k že-ně v průsvitných kalhotách, jež se nyní začala kroutit do něčeho, o čem Nyneiva věděla, že je holá nemožnost. A mezitím pořád ba-lancovala na zubech. "Odkud přišla?"

"Luca ji najal," odpověděla Birgitte klidně. "Koupil taky nějaké leopardy. Jmenuje se Muelin."

Byla-li Birgitte ztělesněný sebevědomý chlad, Elain se zase téměř třásla vzrušením. ",Odkud přišla?'" vyhrkla. "Přišla z cirku-su, který dav skoro zničil!"

"Slyšela jsem o tom," řekla Nyneiva, "ale to není důležitý. Já -"

"Není důležité!" Elain zvedla oči k nebi, jako by hledala vede-ní. "Slyšela jsi taky proč? Nevím, jestli to byli bělokabátníci nebo ten prorok, ale někdo dav poštval, protože si myslel..." Bez zpo-malení se rozhlédla kolem a ztišila hlas. Nikdo z kolemjdoucích se nezastavil, ale všichni civěli na dvě zřejmé účinkující, které tu jen tak stály, "...že jedna žena u nich by mohla nosit šátek!" Posled-ní slovo významně zdůraznila. "Hlupáci, když si myslí, že by by-la u kočovného zvěřince, ale my dvě tu jsme. A ty si vyrazíš do města a nikomu neřekneš ani slovo. Slyšely jsme všechno možné od toho, že tě na rameni odnesl nějaký plešatý muž, až po to, že ses líbala s jakýmsi Shienarcem a odešli jste spolu ruku v ruce."

Nyneiva pořád ještě zírala s otevřenými ústy, když Birgitte do-dala: "Luca byl rozčilený, ať už slyšel cokoliv. Říkal..." Odkašlala si a promluvila hlubším hlasem. ",Takže ona má ráda drsný chla-py, jo? No,

já umím být tvrdej jako zimní mráz!' A rychle odkrá-čel se dvěma mládenci, co měli ramena jako s'Gandinští lamači kamene, aby tě do-vedl zpátky. Tom Merrilin a Juilin Sandar odešli taky, a náladu neměli o moc lepší. Lucovi to taky náladu nespravi-lo, ale oni byli tak rozčile-ní taky kvůli tomu, že jsi jim nedala mož-nost zlobit se na sebe navzá-jem."
Nyneiva na ně chvíli jen zmateně hleděla. Ona že má ráda drs-né muže? Co mohl myslet tím...? Pomalu jí to došlo a ona zasté-nala. "Oh, zrovna tohle teda potřebuju." A Tom a Juilin pobíhají po Samaře. Světlo ví, do jakých potíží se tam můžou dostat.
"Pořád chci vědět, co sis myslela, že děláš," řekla Elain, "ale ta-dy marníme čas."
Nyneiva jim dovolila, aby ji doprovodily skrze dav. Šly vedle ní, každá z jedné strany, ale i se zprávami o Lucovi a ostatních by-la s tím, co za tento den vykonala, spokojená. "Za den dva bychom odsud měly být pryč. Jestli nám loď nenajde Galad, udělá to Masema. Ukázalo se, že on je ten prorok. Pamatuješ si na Masemu, Elain. Ten zatrpklej Shienarec, co jsme potkaly -" Uvědomila si, že se Elain zastavila, a tak počkala, než ji dožene.
"Galad?" vyhrkla mladší žena nevěřícně, zapomínajíc držet si plášť kolem těla. "Tys viděla - tys mluvila s Galadem? A proro-kem? Musela jsi, proč by se nám jinak snažili najít plavidlo? Dala sis s nimi čaj, nebo ses s nimi prostě sešla v šenku? Kam tě bez-pochyby odnesl ten plešatý pán. Možná tam byl i král Ghealdanu, ne? Mohla bys mě, prosím, přesvědčit, že sním, abych se mohla probudit?"
"Seber se," řekla jí Nyneiva důrazně. "Je to královna, a ne král, a ano, byla tam. A on nebyl plešatej. Měl uzel na temeni. Totiž ten Shienarec. Ne prorok. Ten je tedy plešatej jako -" Mračila se na Bir-gitte tak dlouho, až se přestala hihňat. Když si Nyneiva vzpo-mněla, na koho že se to mračí, mrak na jejím čele trochu povolil, ale kdyby se ta žena nezatvářila vážně, mohly ještě zjistit, jestli se dokáže přinutit vrazit Birgitte políček, až by z toho začala šilhat. Znovu vykročily a Nyneiva co nejvyrovnaněji řekla: "Tohle se sta-lo. Uviděla jsem Una, jednoho z těch Shienarců, co byli ve Falme, jak se kouká na tebe, Ela-in, jak chodíš po provaze. Mimochodem, o tom, jak dědička Andoru takhle ukazuje nohy, si nemyslel nic lepšího než já. V každým přípa-dě, Moirain je sem poslala po Falme, ale..."
Rychle jim všechno vylíčila, zatímco se proplétaly mezi lidmi, bezohledně potlačila všechny Elaininy stále ohromenější výkřiky a co nejstručněji odpovídala na otázky. Přes krátký zájem o změ-ny na ghealdanském trůnu se Elain soustředila na to, co přesně Galad řekl a proč byla Nyneiva tak hloupá a chodila za prorokem - ať už to byl kdokoliv. To slovo - "hloupá" - se objevilo tolikrát, až se Nyneiva mu-sela ze všech sil držet na uzdě. Sice nevěděla jistě, jestli by dokázala uštědřit Birgitte facku, ale Elain žádnou takovou ochranu neměla, dě-dička nedědička. Ještě to několikrát zopakuje, a zjistí to na vlastní kůži. Birgitte víc zajímaly Masemovy záměry na jedné a záměry Shi-enarců na druhé straně. Zřejmě se ve svých předchozích životech s Hraničáři setkala, i když jejich státy znala pod jinými jmény, a větši-nou o nich měla dobré mínění. Vlastně toho moc nenamluvila, ale očividně schvalovala to, že se přidají k Shienarcům.
Nyneiva čekala, že je zprávy o Salidaru překvapí nebo vzruší nebo cokoliv, kromě toho, co se stalo. Birgitte to vzala zcela samo-zřejmě, jako kdyby Nyneiva řekla, že dnes povečeří s Tomem a Juili-nem. Prostě hodlala jít tam, kam půjde Elain, a na ostatním příliš ne-záleželo. Elain se tvářila poněkud pochybovačně. Pochy-bovačně!
"Jsi si jistá? Snažila ses tak moc, aby sis vzpomněla, a... No, vy-padá to jako příliš velká šťastná náhoda, že se o tom Galad před te-bou jen tak zmínil."
Nyneiva zuřila. "Jasně že si jsem jistá. Shody náhod se stávají. Kolo tká, jak si kolo přeje, jak jsi už možná slyšela. Vzpomínám si teď i na to, že se o tom zmínil v Siendě, ale tam jsem měla tolik sta-rostí kvůli tobě, že sis ty dělala starosti s ním, že jsem ne -" Za-razila se.
Dorazily k dlouhému úzkému prostranství u severní části plátě-né ohrady, ohraženému provazy. Na jednom konci stálo něco jako kus dřevěného plotu, dva kroky široký a dva vysoký. Lidé kolem provazu stáli v řadách čtyři za sebou a vepředu se tlačily děti a dr-žely se otců za nohy a matek za sukně. Jakmile se objevila trojice žen, ozvalo se bzučení hlasů. Nyneiva ztuhla na místě, ale Birgit-te ji popadla za ruku a bylo to buď jít sama, nebo být vlečena.
"Myslela jsem, že jdeme k vozu," vyjekla. Jak tak byla zabraná do vyprávění, nedávala moc pozor, kam jdou.

"Ne pokud nechceš, abych střílela potmě," odpověděla Birgitte. Mluvila, jako by až příliš dychtila to zkusit.
Nyneiva si velice přála, aby ze sebe dostala nějakou vhodnou poznámku, ne jenom vykvíknutí. Jak procházely mezi provazy, zor-né pole jí cele zabíral ten kus plotu, diváků si již téměř nevšímala. Do-konce i jejich sílící mumlání slyšela jako z dálky. Vypadalo to, že plot je aspoň míli od místa, kde bude stát Birgitte.
"Jsi si jistá, že říkal, že přísahal na... naši máti?" dožadovala se Elain kysele. Uznat Galada za svého bratra i jen takhle pro ni by-lo velmi nepříjemné.
"Cože? Ano. Říkala jsem to, ne? Poslyš. Jestli je Luca ve měs-tě, tak se nedozví, jestli jsme to udělaly nebo ne, dokud nebude moc pozdě na..." Nyneiva věděla, že blábolí, ale nějak se nedoká-zala zarazit. Jaksi si nikdy neuvědomila, jak velká dálka ve sku-tečnosti je sto kroků. Ve Dvouříčí dospělí muži vždycky stříleli na cíl dvakrát tak daleko. Ale ten cíl nikdy nebyla ona. "Totiž, už tak je moc pozdě. Stíny... Světlo... Vážně bychom to měly nechat na ráno. Když je světlo -"
"Jestli přísahal na ni," přerušila ji Elain, jako by ji vůbec nepo-slouchala, "tak to dodrží bez ohledu na cokoliv. On by raději po-rušil přísahu na svou naději na spasení a znovuzrození než tuhle. Myslím... ne, já vím, že mu můžeme věřit." Nemluvila však, jako by se jí to ně-jak zvlášť líbilo.
"Světlo je úplně v pořádku," řekla Birgitte a do klidného hlasu se jí vloudil náznak pobavení. "Mohla bych to zkusit se zaváza-nýma očima. Tahle banda, myslím, bude chtít, aby to vypadalo těž-ký."
Nyneiva otevřela ústa, ale nic z nich nevyšlo. Tentokrát by se spokojila i jen s vykvíknutím. Birgitte udělala jen špatný vtip. Mu-sela jen žertovat.
Postavily ji zády k drsnému dřevěnému plotu a Elain jí začala rozvazovat uzel na šátku, zatímco se Birgitte obrátila a vydala se smě-rem, kterým přišly, přičemž z toulce vytáhla šíp.
"Tentokrát jsi udělala opravdu pěknou hloupost," podotkla tiše Elain. "Galadově přísaze můžeme věřit, tím jsem si zcela jistá, ale tys dopředu nemohla vědět, co by mohl udělat. A jít za tím prorokem!" Prudce Nyneivě strhla šátek z ramen. "Nemohla jsi mít žád-nou před-stavu, co by mohl udělat. Všichni z tebe mají plnou hlavu starostí a navíc jsi všechno uvrhla v nebezpečí!"
"Já vím," vypravila ze sebe Nyneiva. - Slunce jí svítilo do očí. Teď už Birgitte vůbec neviděla. Ale Birgitte viděla ji. Ovšemže ji vi-děla. To bylo důležité.
Elain po ní vrhla podezíravý pohled. "Ty to víš?"
"Vím, že jsem všechno ohrozila. Měla jsem si s tebou promlu-vit, zeptat se tě. Vím, že jsem se zachovala hloupě. Neměli by mě pouštět ven bez chůvy." Všechno to z ní vyletělo v bezdechém chvatu. Birgitte ji musí dobře vidět.
Z podezření se staly obavy. "Jsi v pořádku? Jestli to opravdu ne-chceš udělat..."
Ta žena si myslela, že se Nyneiva bojí. To Nyneiva nemohla, ne-hodlala dopustit. Nuceně se usmála a doufala, že nemá moc vytřeš-těné oči. "Ovšemže chci. Vlastně se na to úplně těším."
Elain se pochybovačně zamračila, ale nakonec kývla. "Jsi si tím Salidarem jistá?"
Nečekala na odpověď a se šátkem odspěchala stranou. Nyneiva se nad tou otázkou nějak neuměla přimět správně pohoršit, ani nad tím, že Elain nepočkala. Dýchala tak rychle, že si matně uvědo-movala, že by mohla z hlubokého výstřihu vypadnout, ale ani ta-hle myšlenka se nedokázala uchytit. Zorné pole ji zaplňovalo slun-ce. Kdyby přimhouřila oči, mohla by Birgitte trochu rozeznat, ale její oči měly vlastní vůli a stále se jí rozšiřovaly. Teď už nemohla udělat vů-bec nic. Byl to trest za to, že hloupě riskovala. Zmohla se jen na nepatrné podráždění, že je trestána i poté, co všechno tak skvěle zařídila. A Elain jí dokonce ani nevěřila ten Salidar! Bude to muset brát stoicky. Bude -
Zdánlivě odnikud přiletěl šíp a zarazil se do dřeva, chvěl se jí vedle pravého zápěstí a stoické odhodlání se zlomilo v tichém zakví-lení. Měla co dělat, aby se jí nepodlomila kolena. Druhý šíp se jí otřel o druhé zápěstí a způsobil, že vyjekla o něco pronikavěji. Stejně tak mohla zastavit Birgittiny šípy, jako se přinutit mlčet. Šíp za šípem, a ona vždycky vyjekla hlasitěji. Skoro měla dojem, že dav nad jejím křikem jásá. Čím hlasitěji ječela, tím hlasitěji oni já-sali a tleskali. Když byla olemována šípy od kolen k hlavě, potlesk byl přímo hro-mový. Popravdě řečeno byla Nyneiva trochu podrážděná, když to skončilo, když lidé odbíhali k Birgitte a mačka-li se kolem ní, kdežto ona zůstala stát, zírajíc na opeření kolem se-be. Některé šípy se ještě chvěly. Ona se ještě chvěla.

Odstrčila se od dřeva a spěchala k vozům tak rychle, jak jenom mohla, než si někdo všimne, jak se jí třesou nohy. Ne že by jí ně-kdo věnoval pozornost. Ona udělala jenom to, že tam stála a mod-lila se, aby Birgitte nekýchla nebo ji něco nezačalo lechtat. A zít-ra tím bude muset projít znovu. To, nebo Elain - a co hůř, Birgitte - prozradit, že tomu nedokáže čelit.
Když té noci přišel Uno a ptal se po Naně, řekla mu zcela jasně, ať Masemu uhání, nakolik se jen odváží, a aby našel Galada a řekl mu, že musí rychle najít člun, ať to stojí co to stojí. Pak si šla bez večeře lehnout a snažila se sama sobě namluvit, že by mohla Elain a Birgitte přesvědčit, že je moc nemocná, aby se postavila k tomu plotu. Jenže si byla až příliš jistá, že ony by věděly přesně, jakou že to má nemoc. To, že by i Birgitte byla samý soucit, věci ještě zhoršovalo. Jeden z těch hloupých mužů přece musí najít nějaký člun!

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však pa-noval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Roz-bití, byl jeho za-čátek stanoven uměle. Po skončení trollockých vá-lek bylo mnoho zá-znamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se da-tuje od konce válek a oslavuje domnělé osvo-bození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zazname-nával každý rok jako Svobod-ný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí ka-lendář. Tento kalendář, zaznamenávají-cí léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

a'dam: Seanchanský nástroj, jejž lze použít k ovládání ženy, která může usměrňovat, sestávající z obojku a náramku spojeným vo-dít-kem, vše ze stříbřitého kovu. Na ženu, která usměrňovat nemůže, nemá žádný vliv. Viz též damane; Seanchané; sul'dam.
adžah: Společenství Aes Sedai, je jich sedm a rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Všechny Aes Sedai, kromě amyrlin, jsou členky jednoho z adžah. Každé se při užívám jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovlád-nout sílu. Hnědé adžah upustilo od vměšování se do světských záleži-tostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se vět-šinou vystříhá světa i světských vědomostí a oddává se otáz-kám filo-zofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek nazývané bo-jové adžah) se připravuje na Tarmon Gai'don, žluté se soustřeďují na studium léčení a modré sestry se zabývají světský-mi záležitostmi a právem. Šedé jsou vyjednavačky, hledající soulad a souhlas. Pověsti o černých adžah, oddaných službě Temnému, jsou oficiálně popírány.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, do-konce je nenávidí. Je jim kladeno za vinu Rozbití světa a tvrdí se o nich, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spo-jení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňování jedi-né síly

získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stárnutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz také adžah; amyrlinin stolec; Čas šílenství.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Než zabijí, za-krývají si obličej. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma ruka-ma, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci ta-neč-ní hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Jsou rozděleni do dvanácti kmenů: Chareen, Codarra, Daryne, Goshi-en, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad a To-manelle. Občas se hovoří o třináctém kmeni, Kmeni, jenž ne-ní, kmeni Jenn, jehož příslušníci postavili Rhuidean. Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva; Rhuidean.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody vý-chodně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, protože Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostat-ními lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani mají zaručen volný průchod, i když se Aielové vyhýbají veškerému styku s Tuatha'any, které nazývají "Ztracení". Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z dvanácti válečných společenstev. Jsou to Černé oči (Seia Doon), Orlí bratři (Far Aldazar Din), Běžci úsvitu (Rahien So-rei),Nože z rukou (Sovin Nai), Horští tanečníci (Hama N'dore), Noční oštěpy (Cor Darei), Kamenní psi (Shae'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor), Děvy oštěpu (Far Dareis Mai), Hromoví chodci (Sha'mad Con-de), Pravé krve (Tain Shari) a Hledači vody (Duahde Mahdi'in). Kaž-dé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Ka-menní psi bývají často používáni jako zadní stráž při ústupu, kdež-to Děvy zase jako zvědové. Kmeny Aielů na sebe často pořádají ná-jezdy a bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy exis-tuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.
aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman pod-ťal avendoralderu, čtyři kmeny překročily Páteř světa. Aielové vylou-pili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a ves-nic a střet se rozšířil i do Andoru a Tearu. Obvyklý názor je, že Ai-elové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valo-nem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Ai-elové dokon-čili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendoraldera; Cairhien; Páteř světa.
aielské příbuzenské termíny: Aielské příbuzenské vztahy se vyjad-řují složitým způsobem, který cizinci považují za těžkopádný, ale Aielové za přesný. Zde bude muset stačit několik příkladů, neboť pro plné objasnění by byla potřeba celá kniha. První bratr a první sest-ra mají stejnou matku. Termíny druhý bratr a druhá sestra se vztahují na děti první sestry či prvního bratra matky dotyčného. Sestry-matky a sestry-otcové jsou první sestry a první bratři jeho matky. Děd či bába se vztahují na otce či matku vlastní matky do-tyčného, kdežto rodiče jeho otce jsou druhý děd a druhá bába, člo-věk je bližším pokrevním příbuzným své matky než otce. Dál jsou vztahy stále složitější a za-temněné takovými faktory, jako možnost blízkých přátel adoptovat se navzájem jako první bratr a první ses-tra. Když vezmeme v úvahu, že aielské ženy, které jsou blízké pří-telkyně, si občas berou stejného mu-že, a tak se z nich stanou sestry-ženy, a navíc jsou provdané za sebe stejně jako za něj, je celý propletenec ještě méně jasný.
Alviarin Freidhen: Aes Sedai z bílého adžah, nyní povýšena na kronikářku, jíž je mezi Aes Sedai nadřazena pouze amyrlin. Žena s chladnou logikou a ještě chladnější ctižádostí.
Amadicie: Stát ležící jižně od pohoří Oparů mezi Tarabonem a Altarou. Jeho hlavní město Amador je domovem dětí Světla, jejichž ve-lící kapitán má fakticky, když už ne podle jména, větší moc než král. V Amadicii je postaven mimo zákon každý, kdo může usměr-ňovat. Podle zákona musejí být tito lidé uvězněni nebo posláni do vy-hnanství, ve skutečnosti jsou však často zabiti, když "se vzpírají za-tčení". Na zástavě Amadicie je šestihrotá stříbrná hvězda přes červený bodlák na modrém poli. Viz též usměrňování; děti Světla.
amyrlinin stolec: (1.) Nejvyšší představená Aes Sedai. Doži-votně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zelené adžah") každého adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teo-reticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se společensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.

Amys: Moudrá z Držby Chladné skály, která umí chodit ve snech. Aielanka z klanu Devět údolí Taardad Aielů. Manželka Rhuar-ka, sestra-žena Lian, která je správkyní střechy Držby Chladné skály a sestra-matka Aviendze.
Andor: Bohatý stát, jenž se, přinejmenším na mapě, táhne od pohoří Oparů k řece Erinin, ačkoliv moc královen již po několik poko-lení nesahá dál na západ než k řece Manetherendrelle. Viz též dědička.
angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je scho-pen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. Některé byly vyrobeny tak, aby je mohly používat ženy, jiné pro muže. Pověsti o angrialu, který by mohli pou-žívat jak muži, tak ženy, nebyly nikdy potvrzeny. O jejich vý-robě již není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též usměrňování; sa'angrial; ter'angrial.
Arad Doman: Stát u Arythského oceánu. V současné době ro-zerván občanskou válkou a zároveň boji proti těm, kteří se prohlásili za stoupence Draka Znovuzrozeného, a proti Tarabonu. Většina do-manských kupců jsou ženy, a rčení "nechat muže obchodovat s Do-many" znamená dělat něco velice nemoudrého. Domanské ženy jsou vyhlášené - či spíše nechvalně známé - svou krásou, svůdností a po-horšujícím odíváním.
Artuš Jestřábí křídlo: Bájný král, Artuš Pendrag Tanreall. Vládl v le-tech 943-994 SR. Sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojskapřes Arythský oceán (992 SR), ale spojení s nimi bylo přeruše-no po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jest-řába v letu. Viz též stoletá válka.
avendesora: Ve starém jazyce "strom života." Zmínky v mnoha pří-bězích a pověstech, které se zmiňují o nejrůznějších místech vý-skytu. Místo, kde vskutku roste, zná jen málokdo.
avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož avendesory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje nějaké spojení. Viz též aielská válka.
Aviendha: Žena z klanu Hořká voda Taardad Aielů, cvičící se, aby se mohla stát moudrou. Nebojí se ničeho krom svého osudu.
Bair: Moudrá z klanu Haido Shaarad Aielů. Chodí ve snech.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Birgitte: Hrdinka z pověstí a příběhů, vyhlášená svou krásou téměř to-lik jako svou chrabrostí a zručností při lukostřelbě. Nosí prý stříbr-ný luk a stříbrné šípy, s nimiž nikdy nechybí. Jedna z hrdinů, kteří přicházejí na zavolání Valerského rohu. Vždy je spojena s hrdin-ným šermířem Gaidalem Cainem. Až na svou krásu a umění lu-kostřelby není skutečná Birgitte té z příběhů vůbec podobná. Viz též Cain, Gaidal; Valerský roh.
cadin'sor: Oděv aielských válečníků. Kabátec a spodky v hně-dých a šedých odstínech, které splývají se skalami či stíny, doplněné měkkými, po kolena vysokými botami přivazovanými tkanicemi. Ve starém jazyce "pracovní oděv".
Caemlyn: Hlavní město Andoru. Viz Andor.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky poblíž Páteře svě-ta, takže bylo nezbytné dovážet obilí. Zavraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou válku o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Na vlaj-ce Cairhi-enu je v modrém poli vycházející zlaté slunce. Viz též aielská válka.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze do-tknout. Křišťálový meč kdysi držený v Tearském Kameni. Je to velice sil-ný sa'angrial, jejž může používat muž. Jeho vynesení z komnaty zvané Srdce Kamene je, spolu s pádem Tearského Kamene, jedním z nejdůležitějších znamení příchodu Drak Znovuzrozeného a toho, že se blíží Tarmon Gai'don. Rand al'Thor jej vyzvedl a znovu do Srdce vrá-til a zarazil do kamene. Viz též Drak Znovuzrozený; sa'angrial; Tear-ský Kámen.
Couladin: Ctižádostivý muž z klanu Domai Shaido Aielů. Jeho vá-lečným společenstvem je Seia Doon, Černé oči.
cuendillar: Nezničitelná substance vytvořená během věku po-větší. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Jiný název pro srdečník.

Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil muž-skou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai zešíleli a roz-bili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, nicméně se má za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jediná síla.
damane: Ve starém jazyce doslova "uvázané". Seanchanský vý-raz pro ženy, které mohou usměrňovat a které jsou, podle jejich názo-ru, vhodně ovládány pomocí a'damu. Ženy, které mohou usměr-ňovat, ale ještě z nich nebyly vytvořeny damane, se nazývají marath'damane, doslova "ty, které je nutné uvázat". Viz též a'dam; Seanchané; sul'-dam.
dědička: Titul následnice andorského Lvího trůnu. Nemá-li krá-lovna dcera, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuz-nou. Neshody ohledně toho, kdo přesně je nejbližší pokrevná pří-buzná, několikrát vedly k zápasům o moc, z nichž poslední byl "boj o nástupnictví" - tak se nazývá v Andoru, jinde pak "třetí válka o andor-ské nástupnictví" - jež na trůn přivedl Morgasu z rodu Trakandů.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhod-lané porazit Temného a zničit všechny temné druhy. Založeno během stoleté války na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů, během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci. Jsou napros-to nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Aes Sedai a všechny, kdož je podporují, po-važují za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Tazatelé.
divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a pře-žije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto pře-hrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňo-vatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Málo známá, téměř nikdy nezmiňovaná pro-roctví, o kterých pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen. A že Luis Therin Telamon, Drak, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu pro-ti Stínu. Podle proroctví zachrání svět - a rozbije ho znovu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stí-nu, což se událo asi před třemi tisíci lety. Během šílenství, které po-stihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Jméno dané různým mužům, kteří se prohlásili za Dra-ka Znovuzrozeného. Někteří dokonce začali války, které za-chvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměr-ňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všich-ni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví tý-kající se Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kte-ří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoub-ce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Da-vian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43), Logain (997 NE) a Ma-zrim Taim (998 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle Dračích proroctví muž, který je znovu zrozeným Luisem Therinem Rodovrahem. Viz též Dračí proroc-tví; Drak, falešný; Drak.
Dračí stěna: Viz Páteř světa.
Egwain z al'Vereů: Mladá žena z Emondovy Role v andorském kra-ji Dvouříčí. Nyní jedna z přijatých novicek, také se cvičí u aiel-ských žen, které chodí ve snech, a možná je snílek. Viz též chození ve snech; nadání.
Elaida do Avriny a'Roihan: Aes Sedai, původně z červeného adžah, nyní povýšena na amyrlinin stolec. Kdysi radila královně Mor-gase z Andoru. Občas je schopná věštění.
Elain z rodu Trakandů: Dcera královny Morgasy, dědička an-dorského trůnu. Nyní jedna z přijatých novicek. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii. Viz též dědička.
Enaila: Děva oštěpu z klanu Jarra Chareen Aielů. Nedůtklivá, pokud se někdo zmíní o její výšce, má k Randu al'Thorovi pozoruhod-ný vztah, vezme-li se v úvahu, že není ani o rok starší než on.
Faile: Ve starém jazyce to znamená "sokol". Jméno, které přija-la Zarin Bashereová, mladá žena ze Saldeie.

Far Dareis Mai: Ve starém jazyce doslova "Děva oštěpu". Aielské válečné společenstvo, které na rozdíl od ostatních přijímá pouze že-ny a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spol-ku ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dá-no ji-né ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým živo-tem.") Viz též Aielové; aielská válečná společenstva.
Gaidal Cain: Šermíř hrdina z pověstí a příběhů, vždy spojen s Birgitte, vypráví se, že je stejně švarný, jako je ona spanilá. Jeden z hrdi-nů, jež zpět přivolává Valerský roh. Viz též Birgitte; Valerský roh.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
gai'šain: Ve starém jazyce "zaslíben míru v bitvě". Od Aiela, který během bitvy či nájezdu padne do zajetí jiného Aiela, vyžaduje ji'e'toh, aby rok a den pokorně a poslušně sloužil tomu, jenž ho za-jal, nedotkl se žádné zbraně a nespáchal žádné násilí. Moudrá, ko-vář, dítě či žena s dítětem pod deset let nesmí být jati jako gai'šainové.
Galad: urozený pán Galadedrid Damodred: Nevlastní bratr Elain a Gawyna, s nimiž má stejného otce, Taringaila Damodreda. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.
Gareth Bryne: Bývalý hlavní kapitán královniny gardy v An-doru. Po-slán královnou Morgasou do vyhnanství. Považován za jed-noho z největších žijících generálů. Rodovým znakem rodu Bryneů je di-voký tur s Růžovou korunou Andoru kolem krku. Osobním znakem Garetha Brynea jsou tři zlaté pětihroté hvězdy.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bra-tr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů, až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar. Jejich dějiny jsou dějinami nepřetržitých nájezdů a válek proti trollokům a myrddraalům. Viz též Velká Morna.
hra rodů: Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou. Také známa jako velká hra rodů a občas i pod svým jménem ve sta-rém ja-zyce daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopní usměrňovat jedi-nou sí-lu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veli-teli vojů trolloků, myrddraalů a temných druhů. Méně vzdělanými lid-mi občas zaměňováni se Zaprodanci.
chození ve snech: Aielský výraz pro činnosti, kdy je žena schopna vstoupit do Tel'aran'rhiodu. Viz též Tel'aran'rhiod.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stej-ného jména.
Isendra: Krásná a chamtivá žena, která nahněvala špatnou ženu a je-dinkrát v životě řekla pravdu, když popřela, že kradla.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úpl-ně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo li-dí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schop-ností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí či nikoliv, snad si ani neuvě-domují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat, nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž scho-pen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy tr-pící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidín. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnutí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dívky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet členek Aes Sedai, a muže proto, aby zabránily oněm hrozným věcem, které sí-lou ve svém šílenství nevyhnutelně způsobují. Viz též Aes Sedai; usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kame-nů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
ji'e'toh: Ve starém jazyce "čest a povinnost" nebo "čest a záva-zek". Složitý kód, podle něhož Aielové žijí

a k jehož vysvětlení by bylo potřeba plné police knih. Uvedeme menší příklad. Existuje mno-ho cest, jak v bitvě získat čest. Nejmenší čest lze získat zabitím, pro-tože zabít dokáže každý. Největší pak dotknout se živého, ozbrojené-ho nepřítele, aniž by mu bojovník ublížil. Někde uprostřed je udě-lat z nepřítele gai'šaina. Jiným příkladem je hanba, která má v ji'e'toh mnoho úrovní, a na mnoha z těchto úrovní je považována za horší než bolest, zranění či dokonce smrt. Za třetí pak existuje mno-ho stupňů toh, či závazků, ale i nejmenší z nich musí být vyplněn do nejmenších podrobností. Toh převažuje jiná hlediska do takové míry, že Aiel často přijme hanbu, je-li to nutné, aby splnil závazek, jejž by cizinec mohl považovat za nedůležitý. Viz též gai'šain.
Juilin Sandar: Chytač zlodějů z Tearu.
Kadere, Hadnan: Údajný forman, který lituje, že vůbec kdy vstoupil do Aielské pustiny.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými zápla-tami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí je-den věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zane-chá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, potom do mýtů, a ve chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaž-dé projde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který doká-že usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Po-kud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou ny-ní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím zcela vyléčeny, je-li však zkro-cení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Avšak muž, jenž je zkrocen, nevyhnutelně přestává chtít žít. Ti, jimž se ne-podaří spáchat sebevraždu, stejně během jednoho či dvou let umírají. Viz též jediná síla; utišování.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Ne-koru-novaný král Malkieru, dai šan (pán bitvy) a poslední žijící mal-kierský šlechtic. Viz též strážce; Moirain; Malkier.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců. Na-rozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla zamilovaná do Luise Therina Telamona a že nenáviděla je-ho manželku Ilienu. Viz též Zaprodanci; Drak.
Leana Sharif: Kdysi Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Nyní sesazena a utišena, snaží se znovu objevit, kdo vlastně je. Viz též adžah.
Liandrin: Aes Sedai původně z červeného adžah, z Tarabonu. Nyní je o ní známo, že patří k černému adžah.
Lini: Chůva urozené paní Elain, a předtím Elaininy matky Mor-gasy, stejně jako Morgasiny matky. Žena s ohromnou vnitřní silou, úžas-ným postřehem a velikou zásobou pořekadel.
Logain: Muž, jenž se kdysi prohlásil za Draka Znovuzrozeného, nyní zkrocen. Viz též Drak, falešný.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Lugard: Podle jména hlavní město Murandy, i když obyvatelé země jsou věrní jednotlivým městům a urozeným pánům a paním, a ten, kdo zrovna sedí na trůnu, má zřídka nějakou skutečnou moc, byť jen nad hlavním městem. Lugard je hlavní obchodní středisko a živ-ná půda pro zloděje a lichváře a má všeobecně špatnou pověst.
Macurová, Ronda: Švadlena v Amadicii, která se snaží sloužit příliš mnoha pánům a paním, aniž by věděla, kdo všichni jsou.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mornou. Znakem Malkieru byl zlatý jestřáb v letu.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úpl-ně zni-čeny za trollockých válek. Viz též trollocké války.
Mat Cauthon: Mladý muž z Emondovy Role v andorském kraji Dvouříčí, který je ta'veren a zároveň má ohromné štěstí. Celé jméno: Matrim Cauthon.
Mayene: Městský stát u Bouřlivého moře, omezený a v ději-nách utla-čovaný Tearem. Vládce Mayene má titul "první". První o sobě pro-hlašují, že jsou potomky Artuše Jestřábí křídlo. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu.

Mazrim Taim: Falešný Drak, který způsobil chaos v Saldeii, dokud nebyl poražen a zajat. Nejenže je schopen usměrňovat, ale také je údajně velice silný. Viz též Drak, falešný.
Melain: Moudrá z klanu Jhirad Goshien Aielů. Chodí ve snech. Viz též chození ve snech.
Melindhra: Děva oštěpu z klanu Jumai Shaido Aielů. Žena vě-rná ví-ce pánům. Viz též aielská válečná společenstva.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat u lidí význam aury a obrazů, které kolem nich občas vidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah. Narozená v Cairhienu, pův-odem z rodu Damodredů, i když nemá nástupnická práva na trůn. Byla vychována v královském paláci v Cairhienu. Své rodové jmé-no používá zřídka a své spojení s ním pokud možno udržuje v taj-nosti.
Morgasa: Z milosti Světla královna andorská, obránkyně říše, ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Ve znaku má zlaté klíče. Zna-kem rodu Trakandů je stříbrný klenák.
Morna: Viz Velká Morna.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení po-tomci trolloků, u nichž se opět projevuje lidský materiál použitý při stvoření trolloků, ale jsou pošpinění zlem, jež stvořilo trolloky. Si-ce nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překo-návají vodní toky. V zrcadle se odrážejí jen nejasně a rozmazaně. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Nejzná-mější je samozřejmě léčení. Některé, jako cestování, schopnost pře-nést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel překoná-vat mezilehlý prostor, jsou pro dnešní Aes Sedai ztraceny. Jiné, jako třeba věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale jen všeobecně), se nyní objevuje zřídkakdy. Jiné nadání, dlouho pova-žované za ztracené, je snění, které mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním zná-mým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE, nyní je tu však další žena s touto schopností, o níž však ví jen málokdo. Viz též Tel'aran'rhiod.
Nataei, Jasin: Jméno, které používá Asmodean, jeden ze Za-prodanců.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
Nyneiva z al'Mearů: Žena, která byla kdysi vědmou v Emon-dově Roli v andorském kraji Dvouříčí. Nyní jedna z přijatých novicek.
ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sá-hů je typická výška dospělého samce), širokým nosem připomí-ná-jí-cím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v ob-lastech nazývaných državy, které opouštějí zřídka, a s lidmi se pří-liš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí, a hodně lidí věří, že ogierové jsou jen stvořeními z pověstí, přestože to jsou úžasní stavitelé a zbu-dovali většinu velkých měst, postavených po Rozbití světa.
Páteř světa: Vysoké pohoří jen s několika málo průsmyky, kte-ré od-děluje Aielskou pustinu od západních zemí. Také se jí říká Dračí stěna.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, pojmenovaných podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně sil-ný při používání ostatních. Ve věku pověstí se duch mezi muži a že-nami vyskytoval rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytovala u mužů, vody a (nebo) vzdu-chu zase u žen. I když existují výjimky, síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské.
plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Se-dai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je roz-dělena na mužskou polovici (saidín) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze sai-dínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz

též jediná síla.
přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai a již dosáh-ly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Přijaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky a mohou si do jis-té míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka nosí prsten s Velkým ha-dem na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Se-dai, což obvykle trvá dalších pět až deset let, rozhodne se pro ně-které adžah, získá právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kte-rýkoliv prst nebo ho, pokud to situace vyžaduje, dokonce sundat. Viz též Aes Sedai.
přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Se-dai. Pronášejí se, když adeptka drží hůl přísahy, což je ter'an-grial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo prav-da. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly jako zbraně, pokud to nebude proti zplo-zencům Stínu nebo v nejzazším případě při obraně života vlast-ního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyžadova-ly vždy, avšak různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první, přijatou ja-ko reakce na válku sily. První přísahu, je-li dodržována do písme-ne, lze často pečli-vým výběrem slov obejít. Má se za to, že druhé dvě přísahy jsou nepo-rušitelné.
Rand al'Thor: Mladý muž z Emondovy Role v andorskem kraji Dvouříčí, jenž je ta'veren. Kdysi ovčák. Nyní prohlášen Drakem Zno-vu-zrozeným a také Tím, jenž přichází s úsvitem, jemuž bylo předpo-vězeno, že sjednotí Aiely a zlomí je. Zřejmě je to také Coramoor či Vyvolený, jehož hledá Mořský národ. Viz též Aielové; Drak Zno-vuzrozený.
Rhuark: Aiel, náčelník kmene Taardad Aielů.
Rhuidean: Velké město, jediné město v Aielské pustině a vněj-šímu světu zcela neznámé. Opuštěné před téměř třemi tisíci lety. Kdy-si směli aielští muži do Rhuideanu vstoupit pouze jedenkrát, aby pro-šli zkouškou uvnitř velkého ter'angrialu, určující, zda se hodí na úděl kmenového náčelníka (přežil pouze jeden ze tří), a ženy tam směly vstoupit pouze dvakrát, aby prošly zkouškou ve stejném ter'angrialu jako muži, a pak znovu, aby se mohly stát moudrými, i když žen pře-žilo mnohem víc. Nyní je město opět obydleno Aiely a jeden konec Rhuideanského údolí zabírá velké jezero, napájené podzemním oceá-nem sladké vody a na oplátku napájející jedinou řeku Pustiny.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli, změ-nili tvář světa. Srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídi-li oceán. Mnoho částí světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří pře-žili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se pří-běhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa. Viz též Čas šílen-ství; stovka rytířů.
sa'angrial: Pozůstatky z věku pověstí, které umožňují usměrňo-vat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'an-grial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množ-ství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpo-vídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. O jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialů.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Sean-chané.
Seanchané: Potomci vojáků, jež Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán. Věří, že každá žena, která je schopna usměrňo-vat, musí být pro bezpečnost ostatních ovládána, a každý muž, který do-káže usměrňovat, musí být ze stejného důvodu zabit.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích za Velkou Mornou, místo věznice Temného.
Siuan Sanche: Dcera tairenského rybáře. Podle tairenských zá-konů byla posazena na loď do Tar Valonu ještě před druhým západem slunce od okamžiku, kdy byla objevena její schopnost usměrňovat. Pů-vodně z modrého adžah a později amyrlinin stolec, byla sesaze-na a utišena. Nyní se snaží vyhnout osudu, jehož se bojí.
snílek: Viz nadání.
starý jazyk: Jazyk, jímž se hovořilo ve věku pověstí. Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni

urozenci a vzdělanci, ale vět-šina zná jen pár slov. Překlad je často složitý, neboť jazyk umožňu-je mnoho maličko odlišných významů. Viz též věk pověstí.
stoletá válka: (994-1117 SR) Řada překrývajících se válek mezi ne-ustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého mo-ře k Vel-ké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do sou-časnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily součas-né státy. Viz též Artuš Jestřábí křídlo.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jedi-né sí-ly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravo-vání, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí ne-prozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco větši-na adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jed-noho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může při-poutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provede-no i proti jeho vůli. Co z tohoto spoje-ní získává Aes Sedai, je peč-livě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.
sul'dam: Doslova "ta, která drží vodítko". Seanchanský výraz pro že-nu se schopností ovládat pomocí a'damu ženu, která může usměr-ňovat. Mezi Seanchany velmi vážené postavení. Jenom málokdo však ví, že sul'dam jsou ve skutečnosti ženy, které se mohou nau-čit usměrňovat. Viz též a'dam; damane; Seanchané.
Tallanvor, Martyn: Gardový poručík královniny gardy, jenž svou královnu miluje víc než život a čest.
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tanchiko: Hlavní město Tarabonu. Viz Tarabon.
Tarabon: Stát na břehu Arythského oceánu. Kdysi to byl vý-znamný obchodní stát, kromě jiného zdroj tkaných koberců, barev a rachej-tlí pro ohňostroje, které vyráběl cech ohňostrůjců. Z Tarabonu při-chází jen málo zpráv, neboť je nyní rozerván občanskou válkou, stejně jako válkou vedenou zároveň proti Arad Domanu a Dračím spřísahancům, lidem, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Va-lerský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nit-ky osu-du, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osu-du. Viz též vzor věku; ta'maral'ailen.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Rovněž hlavní město to-ho-to státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půl-měsíce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že by-la postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána. Jedné noci padla do rukou Draka Zno-vuzrozeného a pár stovek Aielů, čímž se vyplnily dvě části Dračích proroctví. Viz též Dračí proroctví.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proni-ká a obklopuje všechny možné světy. Tel'aran'rhiodu se může do-tknout mnoho lidí, vždy jen na okamžik, ve snu, ale několik jich má schopnost do něj vstoupit o své vlastní vůli, i když bylo nedávno objeveno několik ter'angrialů, které tuto schopnost propůjčují. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již neprobudí. Viz též ter'angrial.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného. Věří, že získají veli-kou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobo-dí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'ta-na. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v oka-mži-ku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z té-to věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a ko-nec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěs-tí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi

nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba srdce, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Děs, Spalovač trávy, Požírač listí a Prašivec. Temní druzi ho nazývají Veliký pán Temnoty. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často ří-ká: "pojmenoval Temného."
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Na-rozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňo-vat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila. Stejně ja-ko u angri-alu a sa'angrialu, i tady byl postup výroby ztracen bě-hem Rozbití svě-ta. Viz též angrial; sa'angrial.
Tom Merrilin: Ne jenom tak obyčejný kejklíř a poutník. Viz též kejklíř.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mo-hutní postavou, jsou pokřivenými křížen ci lidí a zvířat. Dělí se do ja-kýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit, leda jsou-li k něče-mu nuceni strachem.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a tr-valy více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všech-ny záznamy jsou pouze útržkovité.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.
utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která mů-že usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla uti-šena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout. Provádí se jenom zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno. Oficiálně je utišení vý-sledkem soudu a odsouzení za zločin. Když k němu dojde náho-dou, nazývá se to spálením. V praxi se však termín utišení používá v obou případech. Ženy, které byly utišeny, ať už k tomu došlo kterýmkoliv způsobem, zřídkakdy přežívají delší dobu. Zřejmě se pro-stě vzdají a zemřou.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Velké hledání Va-lerského rohu, může povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stí-nem. Bylo svoláno nové Velké hledání Valerského rohu, a s hledači, kteří složili přísahu hledačů rohu, je možné se setkat v mnoha státech.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly. Začala krátce po poku-su osvobodit Temného a brzy se rozšířila na celý svět. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu obje-vena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný a jediná síla byla používána jako zbraň. Vál-ka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice při úto-ku, jejž vedl Luis Therin Telamon Drak a stovka mužů Aes Sedai, nazývaných stovka rytířů. Temného protiúder pošpinil saidín a do-hnal Luise The-rina a stovku rytířů k šílenství, čímž se započal Čas šílenství. Viz též Čas šílenství; Drak; jediná síla.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere žen-ský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i pro zdravý rozum. Všeobecně stojí na roveň staros-tovi, ale v některých vesnicích stojí nad ním. Je volena na celý ži-vot a jen zcela výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moud-rá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Tem-ným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stí-nu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, než za-čal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novicky Aes Sedai.
Verin Mathwin: Aes Sedai z hnědého adžah, naposledy byla viděna ve Dvouříčí, kde údajně hledá dívky, které je možné naučit usměr-ňovat. Viz též adžah.

vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou his-torickými vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani králov-nu. Je-jich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pou-hých šest. Neplést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru vě-ku, čas-to nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho které-ho věku. Viz též ta'veren.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku po-věstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za vál-ky Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Oni sami si říkají "Vyvolení". Jak podle pověstí, tak útrž-ků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věz-nice znovu uzavřena. Jejich jména se neustále používají ke straše-ní dětí. Byli to Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Izmael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael a Semir-hage.